

பாரத்யார் சிந்தனைகள்

லோசாலு புஞ்சதக நினைவேயம்

டெஸ்டி. ஏ. அகுணாசலம் M.A., Ph.D.

129750

பாரதியார்

சீந்தனைகள்

கன்னிமுகம் பதிப்பிடிகளில்
 வெளியாடுகிற ஒத்துவமான சூரிய-
 மாத சங்காசியி :
 ந. குமாரசும்
திருச்சியில்
30/8/89

டாக்டர் கு. அருணாசலம் M. A., Ph. D.,

42, அம்யர்ஷாமி கோயில் தெரு,
 மயிலாரப்பூர், சென்னை-600 004,

நூல்

பரதியர் சிந்தனைகள்
—ஆய்வு நூல்

உரிமை

பதிப்பகத்திற்கே

முதற்பதிப்பு

1984

ஆசிரியர்

டரக்டர்

க. அனுணரசலம், M.A., Ph.D.

பதிப்பாசிரியர்

லெ. இராமையர்

தயாரிப்பு

மீனாட்சி இராமையர்

வெளியீடு

சேழு புத்தக நிலையம்

ஓவியர்

P. N. ஆனந்தன்

அச்சிட்டோர்

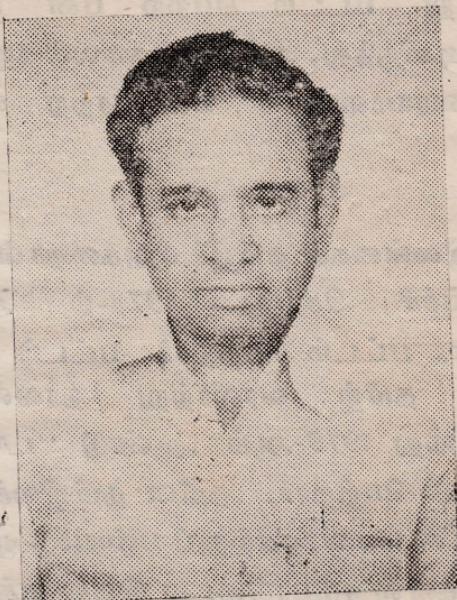
அன்னை அஞ்சகம் அச்சகம்

சென்னை—600014

தொலைபேசி : 847220

விலை

ரூ. 37-00

பதிப்புரை

இலக்கியம், வரலாறு ஆகிய துறை
களில் மிகுந்த சடுப்பாடு கொண்ட
இந்நாலரசியர் உயர்த்தினார் டாக்டர்
க. அருணாசலம் M. A., Ph. D., அவர்கள்
இலங்கை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்

தலை தமிழ்ச் சிறப்புப் பாடமாகம் பயின்று. பட்டம் பெற்ற மின் 1972-ம் ஆண்டிலிருந்து, அதே பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, 1974-ம் ஆண்டு எம். ஏ., பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்ற மின், தமிழ் வரலாற்று நாவல்களை ஆராய்ந்து 1979-ஆம் ஆண்டு “டாக்டர்” பட்டமும் பெற்றார். நல்ல தமிழ்லக்ஷ்யம், தமிழர் சமூக, வரலாற்றுப் பண்பாடு முதலிய துறைகளில் ஈடுபாடுடைய இவர், அத்துறைகளில் நிறைய ஆக்கங்களைப் படைத் துள்ளார்.

“பரதியார் சிந்தனைகள்” பற்றிய ஆய்வு நால் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படிக்கவேண்டிய மிகச் சிறந்த நால்.

லெ. இராமையா (எல்லார்)

பதிப்பாசிரியர்

ஆசிரியர் உரை

பாரதியாரைப் பற்றி இதுவரை வெளிவந்த ஆராய்ச்சிகள் மிகப் பெரும்பாலன, அவரது கவிதைகளையே முக்கியமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர் கௌலாசபதி, ரகுநாதன் ஆகியோரது நூல்களும் அன்னமீல் வெளிவந்த ஒருசில நூல்களுமே கவிதைகளுடன் உரை நடை ஆக்கங்களையும் கவனத்திற் கொண்டு எழுதப் பட்டுள்ளன. இந்நூலிற் பாரதியாரது கவிதைகளிலும் பார்ச்ச, உரைநடை ஆக்கங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அவசியமான இடங்களிற் கவிதைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாரதியாரின் உரைநடை ஆக்கங்கள் (மொழிபெயர்ப்புகள் உட்பட) மிகப் பரந்தன. அவை முழுவதும் இவ்வாய்விற் பயன் படுத்தப்பட்டனவல்ல. முக்கியமான ஆக்கங்களே பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் பெரும் பகுதியை எழுதி முடித்திருந்த வேளையிலேயே, பாரதியாரின் உரைநடை ஆக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவமளித்துக் கடந்த வருட இறுதியிலே தமிழகத்தில் ஒரு சில நூல்கள் வெளி வந்திருந்தன.

தமையைப் பேராசிரியர் கைலாசபதியின், 'முற்போகி காளரின் பாரதி ஆய்வுகள்' (மல்லிகை, அக்டோபர், 1982) என்னும் கட்டுரையிலிருந்து அறிய முடிந்தது. எனினும் அந்நால் இதுவரை பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பாரதியாரின் பரந்துபட்ட ஆக்கங்களிலிருந்து குறிப் பிட்ட விடயங்களை ஒருங்குசேர்த்து ஆராய்வது இலகு வானதல்ல. ஒரே கட்டுரையிலோ கதையிலோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடயங்கள் அவரால் அலசப்பட்டுள்ளன. கித்துக் கடல், தராச, மாலை, கழுகுப்பார்வை முதலியன கதம்ப மாகவே அமைந்துள்ளன. அவரது கட்டுரைகள் சிலவற்றின் முற்பகுதி ஒரு தொகுதியிலும் பிற்பகுதி வேண்டுத் தொகுதி யிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இதே போன்று 'பாரதியார் கதைகள்' என்ற பெயரிற் பூம்புகார் பிரசரமாக வெளிவந்திருக்கும் தொகுதியின் பதிப்புரையில், "பாரதியாரது அனைத்துக் கதைகளும் இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன" எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் அத்தொகுதியில் இடம் பெறாத கதைகள் சில, தூரனின் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இது பாரதியாரின் ஆக்கங்கள் பற்றிய முழுமையான ஆய்வல்ல. அத்தகைய ஆய்வினை ஒருவர் தனித்து நின்று செய்வதும் இலகுவானதல்ல. இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள சில பகுதிகள்-பாரதியாரது கதைகள், அரசியற் கருத்துகள், சமயக் கருத்துகள், தமிழ்ச்சாதி, பத்திரிகைப் பணி முதலியன—விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியவை.

இந்நாலின் சில இடங்களில் ஒரு முறை இடம் பெற்ற பாரதியாரின் பாடலடிகள் சிலவேரா, கூற்றுகள் சிலவேவா தவிர்க்க முடியாதவாறு இரண்டாவது முறையும் இடம் பெற்றிருக்கக் கூடும். சமயம், சாதி, பெண்கள் ஆகியன பற்றிய பாரதியாரது கருத்துக்கள் பல ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பினைந்தனவாக அவரது ஆக்கங்களில் இடம் பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. சிறுமை கண்டு பொங்கியெழும் இயல்புடைய பாரதியாரது ஆக்கங்களை ஆய்வு செய்பவனும் பாரதியாரின் இவ்வியல்பினாற் சிறிதெனும் பாதிக்கப்படாது தப்புதல் அரிது.

இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள, பாரதியார் ! ஆஸ்திகன், —முற்போக்காளன்—பொதுவுடைமையாளன், சமயமும் வாழ்வும், புராணங்கள், அன்னை பராசக்தி, கல்வியும் அறிவியலும், பாரதியார் விரதம் ஆகிய பகுதிகள் ஏற்கனவே கடந்த வருடம் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டிக் கட்டுரைகளாக எழுதப்பட்டுச் சஞ்சிகைகள் சிலவற்றில் வெளிவந்தன. அவை சிற்சில மாற்றங்களுடன் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகளை நூலிற்கேர்த்து வெளியிட அனுமதியளித்த மல்லிகை, மதுரம், இந்து தருமம், ஊற்று ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு எனது நன்றி. ஏனைய பகுதிகள் இந்நாலுக்கென்றே எழுதப் பட்டவை.

இந்நால் வெளிவருவதற்கு முக்கிய தூண்டுகோலாக அமைந்தவர் எனது நண்பரும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளருமான திரு. துரை. மனோகரன் M. A., அவர்களாவர். அவருக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றி.

இந்நாலை யாக்குங்கால் உடனிருந்து உதவிய என் அன்புத் துணைவிக்கும் அன்பு மைத்துனிக்கும் நன்றி கூறாவிடின் என் நெஞ்சே குறுகுறுக்கும்.

கிடைத்தற்கரியநால்கள் சிலவற்றைத் தந்துதவிய யாழ் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களான திருமதி சித்திரலேகா மௌன குரு M. A., கலாநிதி, பாரவதிகந்தசாமி, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. துரை. மனோகரன், M. A., ஆகியோருக்கு அன்பு நிறைந்த நன்றிகள்.

இந்நாலைச் சிறந்த முறையில் வெளியிட்டுள்ள. சோமு புத்தக நிலையத்தின் பதிப்பாசிரியர் திரு. ஜெ. இராமையா அவர்களுக்கு வாரித்தைகளால் நன்றி சொல்லுதல் போது மானதல்ல. இப்பேருதவி என்றென்றும் மறக்கக் கூடியதல்ல.

தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை, இலங்கை.

க. அருணரசலம்

பொருளடக்கம்

1. பாரதியாரின் கவிதைகளும் உரைநடை ஆக்கங்களும்

2. பாரதியார் :

ஆஸ்திகன் — முற்போக்காளன் —
பொதுவுடைமையாளன்

3. பாரதியாரும் அரசியலும்

4. சாதி ஏற்றத் தாழ்வும் விளைவுகளும்

5. தொழிலாளரும் தொழிலும்

6. கல்வியும் அறிவியலும்

7. சமயமும் வாழ்வும்

8. பாரதியாரும் கதை இலக்கியமும்

9. தமிழ்ச் சாதி

பாரதியார் கவிஞர்களும் பொறுத்த நூற்று மூலம் வெளியே வருமானம் என்று சொல்லும் வாய்ப்பு ஏன்? அதைக் கண்டு விடுவது என்று சொல்லும் வாய்ப்பு ஏன்? அதைக் கண்டு விடுவது என்று சொல்லும் வாய்ப்பு ஏன்?

பாரதியார் சிந்தனைகள்

1. பாரதியாரின் கவிதைகளும் உரைநடை ஆக்கங்களும்

பாரத நாடு இருபதாம் நூற்றாண்டிற் பெற்றெடுத்த முப்பெருங் கவிஞர்களுள் ஒருவர் பாரதியார். பாரத நாட்டின் தெற்கிலே பாரதியாரும், கிழக்கிலே ரவிந்திர நாத்தாகரும், மேற்கிலே இக்பாலும் தோன்றித் தமது வீரு கொண்ட கவிதைகளாலும் பிற ஆக்கங்களாலும் உலகிற்கு உய்யும் நெறி காட்டினர். தாகர், இக்பால், பாரதியார் ஆகிய மூவரும் மகா கவிகளேயாயினும் ஏனைய இருவரிடமும் காணமுடியாத சில சிறப்பியல்புகளைப் பாரதியாரிடம் காண முடிகின்றது. தமது பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட முயன்ற பாரதியார் வெறுமனே அரசியல் விடுதலைக்காக மட்டும் கவிதை மழை பொழியவில்லை. அரசியல் விடுதலையுடன் கூடவே சமுதாயம், பொருளாதாரம், சமயம், பண்பாடு முதலிய துறைகளிலும் விடுதலையை அவாவி நின்றார். தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சிச் சுதந்திரம் தவறிக் கெட்டும்

யாழ்பட்டு நின்ற பாரத மக்களின் பரிதாப நிலையை ஊன்றிக் கவனித்த பாரதியார் அவற்றுக்கான ஆடிப்படைக் காரணங்களையும் தீர்வு மார்க்கங்களையும் தமது கவிதை களினுரோடு விண்டு காட்டியுள்ளார்.

இத்தகைய பாரதியாரைக் காலம் கடற்தாயினும் ஒரு மாபெருங் கவிஞர் என்பதைப் பலரும் மனதார ஒப்புக் கொண்டு அவனுக்கு உரிய மதிப்பளிக்கும் வகையில் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடியுள்ள இவ்வேளை யிலாவது பலவேறு துறைகளிலான பாரதியாரின் சிந்தனை களையும் சாதனைகளையும் ஆழமாக நோக்குதலி இன்றியமையாதது. ஆரம்பத்திலே இலக்கணமறியாக் கவிஞராகவும், கஞ்சாக்கவிஞராகவும், பண்டாரப்பாட்டுக் காரணாகவும், வேதாந்தக் கவிஞராகவும், கச்டரக்கற்ற பண்டித வர்க்கத்தினராலும், சமயப் பெரியார்களாலும் மதிப்பிடப்பட்ட பாரதியார், காலப்போக்கிலே தேசியக் கவிஞராகவும், மறுமலர்ச்சிக் கவிஞராகவும், புரட்சிக் கவிஞராகவும், நவயுக்கவிஞராகவும் உலக மகாகவிஞராகவும் விஸ்வரூபம் எடுக்கலாயினார். பாரதியார் பிறந்து நூற்றாண்டு காலப் பகுதியுள் அவர் கஞ்சாக் கவிஞரா, இலக்கணமறியாக் கவிஞரா, வேதாந்தக் கவிஞரா, மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரா, மகாகவிஞரா என்னும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகிலே தாராளமாக நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவை இன்று பெருமளவில் ஓய்ந்து பாரதியார் உலக மகாகவிஞரே என்னும் கருத்து வலுப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு வலுப்பெற்றுள்ளது மட்டுமல்லாமல், பாரதியாரின் புகழ் தமிழகத்தையும் இந்தியாவையும் கடந்து, கடல் கடந்த அயல் நாடுகளிலும் சோவியத யூனியன், ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, கிழக்கு ஜேர்மனி, மேற்கு ஜேர்மனி முதலிய நூர் நாடு

ங்களிலும் பரவியுள்ளது. உலகின் பல்வேறு பாக்கி களிலும் பாரதி நூற்றாண்டு விழா கோலாகலமாக நடை பெற்றது. “பாரதியாருக்குள்ள பெருமை, மற்றவர்களைவிட வேகமாக முன்னேற்றக் கருத்துகளைப் பாடி, அதன் பயனாக அவருடைய சமூகத்தாராலேயே வெறுக்கப்பட்டு, “பார்ப்பன மேதைகள்’ என்போரால் அலட்சிப்படுத்தப் பட்டு, வறுமையில் வாடி அங்கிய ஆட்சியாளரின் அடக்கு முறைக்கு ஆளாகி, அல்லலை அனுபவித்து, அந்த ஆல்லால் மனம் உடையாமல், நோக்கம் மாறாமல், அரைக்க மனச்கும் சந்தனமானாரே அந்தப் பண்பு.”¹

பாரதியார் கவிதைகளை இயற்றுவதோடு மட்டும் அமைதி கொண்டவரல்லர். மிக்க இளம் வயதிலேயே கூடுதலமித்திரன்’, ‘இந்தியா’ முதலிய பத்திரிகைகளில் ஆரசியல், சமூகம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், கல்வி, சமயம், தத்துவம், அறிவியல் வளர்ச்சி, உலக விவகாரங்கள் முதலியன பற்றி எல்லாம் ஆங்கிலத்திலும் தயிறிலுமாக அரிய கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார். கதைகள், நாடகத் துணுக்குகள், வசனகவிதை முதலியவற்றை ஆக்கி அளித்தார். பாரதியாரது கவிதைகளிலும் பார்க்க உரை நடை ஆக்கங்களே ஆளிலிமிக அதிகமானவை. வரலாற்று நாயகனான பாரதியார் மகாகவிஞாக மட்டுமல்லத் தலைசிறந்த பத்திரிகையாளனாகவும், எழுத்தாளனாகவும், திறனாய்வாளனாகவும், ஆராய்ச்சியாளனாகவும், தலைசிறந்த தத்துவஞானியாகவும், சமூக விஞ்ஞானியாகவும், சொற்பொழிவாளனாகவும் இசை மேதையாகவும், திகழ்ந்தார்.

பாரதியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு துறையுடன் மட்டும் நில்லாது, சுகல துறைகளையும் ஊடுருவி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். நிகழ்காலத்தின் தாழ்வுற்ற நிலைமைகளை மட்டுமல்லாது கடந்த காலத்தின் பெருமைகளையும், கூடவே குறைபாடுகளையும் எதிர்கால

யளர்ச்சியையும் தொலை நோக்குப் பார்வையுடனும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும் நோக்கியுள்ள பாரதியாரது ஆக்கங்கள் முழுவதையும், அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும். இதய சத்தியுடன் அவர் போற்றிய கொள்கைகளையும், அவரது சமகாலத்தவரின் போக்கு களையும், சமகால நிகழ்ச்சிகளையும் இணைத்துநோக்கும் போதே அவருக்குரிய இடத்தையும் அவரது தனித்துவத்தை யும் உள்ளபடி உணரவும் உலகிற்கு உணர்த்தவும் முடியும்; அவர் தாம் காண விழைந்த கிருதயுகத்தைக் கேடின்றி நிலை நிறுத்தத் தமது குறுகிய கால வாழ்நாளில் எவ்வாறெல் லாம் அயராது உழைத்தார் என்பதும் புலப்படும். 1904ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1921 ஆம் ஆண்டு வரையிலான இடைப் பட்ட பதினேழு ஆண்டு காலக் குறுகிய எல்லையுள் அவரது பணிகளும் சிந்தனை வளர்ச்சியும் பரந்து விரிந்து உயர்ந்து சென்ற நிலை வியப்புக்குரியது.

நவயுகத்தை நாவாரக் கூவியழைத்த பாரதியார் தற்பெருமை கொண்டு, 'தமிழிலே இல்லாதது ஒன்று மில்லை' என வீம்பு பேசியவரல்லர்; பிறமொழிகளைக் கற்றுவிட்ட கர்வத்தால், 'தமிழில் எதுவுமேயில்லை' என வரட்டுக்குரல் எழுப்பியவருமல்லர். பழைமை என்பதற்காக அதனை அப்படியே ஏற்கவோ முழுமையாகத் தள்ளி விடவோ எண்ணியவருமல்லர். இது பற்றிப் பாரதியாரே ஒரிடத்தில், "புராதன ஸம்பிரதாயமென்பதால் மட்டுமே ஒன்று பொய்யாய்விட மாட்டாது; புதியதென்பதால் மாத்திரமே ஒன்றை மெய்யாகக் கொண்டு விடுதலும் பிழை ஆராய்ந்து அனுபவத்தால் பார்க்குமிடத்தேதான் ஒரு விஷயத்தின் மெய்ம்மையும் பொய்மையும் விளங்கும்" ² எனக் கூறியுள்ளைம் சிந்திக்கத்தக்கது.

எவ்வளவுதான் உணர்ச்சியின் கொடுமுடியில் நின்று கனல் தெறிக்கும் ஆவேசம்மிக்க கவிதைகளைப் பாடி னாலும், பாரதியார் மிக்க நிதானத்துடனும் தெளிந்த-

வரலாற்றுக் கண்ணாட்டத்துடனும் கடந்தகால நிலைமை களையும், நிகழ் காலப் பிரச்சினைகளையும், எதிர்காலப் போக்குகளையும் நோக்கியுள்ளமை ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கதாகும். கொடுமை கண்டு பொங்கி எழும் இயல்புள்ள பாரதியார், நாட்டை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்த வெள்ளையனை மட்டும் சாடியவரல்லர். சமயத்தின் பெயராலும், தெய்வங்களின் பெயராலும், மக்களை ஏப்தத்துப்பிழைத்த பிராமணரையும், சாதி வெறியர்களையும், நடிப்புச் சுதேசிகளையும், பெண் இனத்தை அடிமை கொள்ள முயலும் மிலேச்சர்களையும் பொய்ஞான மதக் குரவர்களையும், கம்மாஇருந்து சுகம்காணமுயலும் உலுத்தர் களையும், மக்கள் உழைப்பை உறிஞ்சி உண்டு கொழுக்கும் நிலவுடைமையாளர்களையும், பணப்பெருஷாளிகளையும், கருங்கக்கூறின் மனித குலத்துக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள் அனைத்தையும் மூர்க்காவேசமாகச் சாடினார். அதே சமயம் வெள்ளையர் ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட சில ஒப்பற்ற நன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டத் தயங்கியதில்லை.

தமிழ் நாட்டையும், தமிழ் இனத்தையும், தமிழ் மொழியையும் போற்றிய பாரதியார், அக்னி பாரதத் தையும் பாரதத்தின் ஏனைய இனங்களையும் மொழி களையும் புகழுத் தயங்கவில்லை. சக்தி தாஸ்னாக இருந்தும் ஏனைய இந்துமதத் தெய்வங்களையும் உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றினார். கிறிஸ்துவின் பெருமையை உள்ளத்தை சரிக்கும் வகையில் உவகையுடன் பாடினார்; “சொல்லாலும் மனத்தாலும் தொடரொண்டாத பெருஞ்சோதி”யான அல்லாவின் மகிமையைப் பாடினார்; சொற்பொழிவாற்றினார். தமிழகச் கவிஞர்னாக முனைவிட்டு இந்தியக் கவிஞர்னாக வேர்பாய்ச்சி மிகக் குறுகிய காலப் பகுதியுள் உலக மகாகவிபாக உயர்ந்து மலர்ந்த பாரதியாரது விசாலப் பார்வையும் பண்புள்ளமும் தமிழகத் தையும் தமிழ் இனத்தையும் தமிழ் மொழிபையும் நேசிக்கத் தொடங்கி, பாரதம், பாரத மக்கள், பாரத மொழிகள் என-

அக்னிரு மனுச்சுலம் முழுவதையும் அகில உலகத்தையும் ஆட்கொள்ளலாயிற்று. பாரதியாரது ஆக்கங்கள் யாவற்றிலும் ஊடுருவி விசாவித்து நிற்பது கிருதயுகத்தைக் கேட்டிற்கு நிறுத்த முயலும் சிந்தனைப் போக்கேயாகும்.

பாரதியாரின் கவிதைகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் கணிசமான அளவிற்கு வெளிவந்துள்ளன. எனினும் அவரது சிந்தனைகளைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் நோக்குவதற்குக் கவிதைகள் மட்டும் போதா. உண்மையில் அவரது உரைநடை ஆக்கங்களையும் கவிதைகளையும் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இணைத்து நோக்கும்போதே பாரதியாரின் கருத்துக்களைத் தக்கவாறு உணர முடியும். பாரதியார் தமது பாடல்களில் இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் பலவற்றை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கி விட்டுச் சிலர் தமது நோக்கத்திற்கேற்ப அவரது கவிதை களில் இடம்பெறும் கருத்துக்களைத் தப்பர்த்தம் செய்தும் திரித்தும் வேறுபடுத்தியும் துஷ்பிரயோகம் செய்துள்ளனர். வேறு சிலர் அவரை வெறும் வேதாந்தக் கவிஞராவோ தமிழ்க் கவிஞராகவோ குறுக்கிவிட முனைந்தனர். கவிதைகளில் எல்லாவற்றையும் விரிவாகவோ தர்க்கரீதியாகவோ சான்றாதாரங்களுடனோ விளக்கிக் காட்டுதல் இயலாது. கவிதைகளிலே தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற சிறந்த விளக்கங்களைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும், தர்க்கரீதியாகவும் பாரதியார் தமது கட்டுரைகளிலும் கதைகளிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பாரதியாரின் பாடல்களில் இடம்பெறும் கருத்துக்களை அவரது கட்டுரைகளிலும் கதைகளிலும் இடம்பெறும் கருத்துக்களோடு ஒப்பு நோக்குதல் இன்றியமையாதது. அவ்வாறு நோக்கின் பாரதியாரின் பாடல்களைத் தப்பர்த்தம் செய்து கொள்ளும் நிலை ஏற்படாது. பாரதியார் தமது பாடல்களுக்கு இட்டுள்ள தலைப்புகள் பல வற்றையே கட்டுரைகளுக்கும் தலைப்புகளாக

இட்டுள்ளார். அத்துடனமையாது கட்டுரைகளின் பல இடங்களிலே தாம் இயற்றிய பாடல்களையும், பாடல் அடிகளையும் கையாண்டு அவற்றுக்கு விரிவான விளக்கங்கள் கொடுத்துள்ளார். கவிதைகளை வடிக்கும் போது வீறுகொண்ட கவிஞராக, உணர்ச்சியின் உச்ச நிலையில் நின்று எரிமலையாகவும், சண்டமாருதமாகவும், காளமேகமாகவும், வெஞ்சினத்தோடும், மூர்க்காவேசத் தோடும், எக்களிப்போடும் கல்நெஞ்சையும் கரையவைக்கும் சோகத்தோடும், கிண்டலோடும் கருத்துக்களைப்பொழியும் கவிச் சக்கரவர்த்தியான் பாரதியார், கட்டுரைகளை எழுது மிடத்து உணர்ச்சிக் குழற்றுவதன் அல்லது தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளனாக நின்று நிதானித்துக் செயற் பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஹெர்பெர்ட் சம்பீயன் என்பவர் பி. ஸ்ரீமிடம், “தாக்கருக்கு மரியாதை செய்யும் அரசாங்கம் பாரதியை எதிரியாகக் கருதுவானேன்?”, என்று கேட்டாராம். அதற்கு பி. ஸ்ரீ, “ரவிந்திரநாதர் அமைதியாய்—நிதானமாய்க் கூறுவதைப் பாரதியார் ஆவேசமாய்க் கர்ச்சிப்பார். மேலெநாடுகளின் ஆவேக கவிகளையும் எழுத்தாளர்களையும் அதிக அளவில் பின்பற்றியவர் பாரதியார்”¹³ எனப் பதிவிறுத்தமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்திலே காணப்பட்ட தமிழ் ஆராய்ச்சி நிலையின் பின்னணியிற் பாரதியாரது கட்டுரைகளை நோக்குமிடத்து அவரது ஆராய்ச்சித் திறனையும் ஆழ்ந்து பரந்த அறிவையும், மிக்க நிதானமான முறையிற் கருத்துக்களை வெளியிடும் பாங்கையும், கூர்த்த மதியையும், வாசக ஞானத்தையும் எண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டில் ஆராய்ச்சி உலகு இருள்ளைந்து வெறும் அபிப்பிராயங்களும், முக்குச் சாத்திரங்களும் புராணங்களில் இடம்பெறும் கூற்றுகளும், கடந்த காலப் பெருமைகளும், குருட்டுத்தனமான பழையைவாதமும், கண-

மூடித்தனமான புதுமை மோகமும் ஆராய்ச்சிகள் என்ற பெயரில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலப் பகுதியிலே தான் பாரதியாரும் தமது கட்டுரைகளை எழுதினார். இக்கட்டுரைகளுட் பெரும்பாலானவற்றைத் தமது இருபத்தைந்தாம் வயதிற்குள்ளேயே எழுதியுள்ளதை அவதானிக்க வேண்டிய ஒன்று. சாதாரணமாகப் பல்கலைக் கழக மாணவன் ஒருவன் தனது முதற்பட்டப்படிப்பை மூடித்து வெளியேறும் பிராயத்திற்குள்ளேயே பாரதியார் இச்சாதனையைச் செய்துள்ளார். குறிப்பிட்ட ஒரு துறை யுடன் நில்லாது பல்வேறு துறைகளையும் சார்ந்த கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். உண்மையில் அவரது கட்டுரைகளில் எடுத்தாளப்படாத விடயங்களே இல்லை என்னலாம். தியானம், மூடபக்தி, யோகம், சக்தி தர்மம், சமயங்கள், நம்பிக்கையின் அவசியம், வாசக ஞானம், உண்மை, தெரியம், டுனர்ஜன்மம், பாரதஜாதி, ஆரிய சம்பத்து, முற்கால இடைக்கால நிலைமைகள், வறுமையின் தீமை, சமகால இந்தியாவினதும் உலகினதும் அரசியல் நிலைமைகள், அரசியற் கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள், பூரண விடுதலை, உலக விவகாரங்கள், கல்வி, கைத் தொழில் அபிவிருத்தி, விவசாயம், அறிவியலின் அவசியம், உடற்பயிற்சி, உலக வாழ்க்கையின் பயன், பெண் விடுதலை, சாதி ஒழிப்பு, தொழிலாளர் முன்னேற்றம், தொழிலாளர் பெருமை, பொதுவுடையையின் அவசியம், செல்வம், மிருகங்களைச் சீர்திருத்தல் என்பன அவர் எடுத்தாண்ட விடயங்களுட் சிலவாகும்.

பாரதியாரின் கவிதைகளை நோக்குமிடத்து அவர் ஒரு மாபெருங்கவிஞராக விளங்குவதுபோல, அவரது உரைநடை ஆக்கங்களை நோக்குமிடத்து, அவர் ஒரு தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளாகவும், பேரறிஞராகவும், எழுத்தாளாகவும் விளங்குவது புலப்படும். பாரதியார் ஆராய்ச்சிப் பூர்வமாகக் கருத்துகளைத் தெரிவிக்குமிடத்து மேலெநாடு

களையும் கிழைநாடுகளையும் சேர்ந்த எத்தனையோ அறிஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், சமயஞானிகள் அரசியல் தலைவர்கள், மாபெருங்கவிஞர்கள், தத்துவஞானிகள் முதலியோரின் கருத்துக்களை மேற்கொள்காட்டி விளக்கியுள்ளமையும், பிறரது கருத்துக்களை விவாதிக்குமிடத்து மிகவும் பண்பான முறையில் இவை இவை தமக்கு உடன்பாடானவை, இவை இவை தமக்கு உடன்பாடில்லை எனக் காட்டியுள்ளமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

பாரதியாரது கட்டுரைகளில் எடுத்தாளப்பட்டவர் கருங்கீழெமரிசன், வால்ட்விட்மன், தோரோ, தலைவர்தலே-தலைங், டால்ஸ்டாய், கார்க்கி, லெனின், லோர்ட் பைரான், ஷெல்வி, கிட்ஸ், வொர்ட்ஸ்வர்த், ப்ருதோம், மகாத்மாகாந்தி, தாகூர், ஐகதீஸ்சந்திரவஸா, ஹெர்மஸ், வேமன்னகவி, சுவாமி விவேகானந்தர், அரவிந்தர், ஸ்ரீராம சிருஷ்ணபரமகம்சர், ராமானுஜர், புக்தர், கிறிஸ்து, முசுமது நபி முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். இந்தியாவினதும் அதன் ஒருங்கிணங்க தமிழ் நாட்டினதும் கடந்தகால நிகழ்கால நிலைமைகளை விளக்கிச் செல்லுமிடத்து வேண்டிய இடங்களிலே இங்கிலாந்து, அயர்லாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ரஷ்யா, யப்பான், இனா, துருக்கி முதலிய நாடுகளின் நிலைமைகளோடு ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்துள்ளார்.

வேதகாலம் தொட்டு இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை எழுந்த இந்தியாவின் தலைசிறந்த இலக்கியங்கள் (புராண இதிகாசங்கள் உட்பட), சமய தத்துவ நூல்கள், ஞானிகளின் கருத்துக்கள், புகழ்பெற்ற மன்னர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், அவர்களது பெருஞ்சாதனங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் தமது கட்டுரைகளில் வேண்டிய இடங்களிலே தக்கவாறு பாரதியார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அதே போன்று சங்க இலக்கியங்கள், அறநூல்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், நாயன்மார் ஆழ்வார் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள், தாயுமானவர். இராமலிங்கர் முதலியோரின் பாடல்கள் முதலியவற்றையும் தமது கட்டுரைகளிலே பல இடங்களில் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. உண்மையிலே அவரது கட்டுரைகள், கலைகள், கவிதைகள் யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கு மிடத்து வேதங்கள், ஸம்சிதைகள், பகவத்கிதை, புராண இதிகாசங்கள், சகுந்தலை நாடகம் முதலிய புச்சு பெற்ற வடமொழி இலக்கியங்கள், இந்திய மாநிலங்களின் வரலாறு. இந்து சமண பொத்த மதங்களின் தத்துவங்கள், சிறில்துவ இல்லாம் மதக் கருத்துக்கள், தமிழ் இலக்கியங்கள், மேலை நாட்டு இலக்கியங்கள், மேலை நாடுகளினதும் கிழைநாடுகளினதும் புகழ் பெற்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், ஜோப்பிய நாடுகளின் வரலாறு முதலியவற்றையெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் ஆழ்ந்து கற்றிருந்தார் என்பதும், அவரது வாசகஞானம் எத்தகையது என்பதும் புலப்படும்.

இவற்றுடன் அமையாது பத்திரிகையாளன் என்ற வகையிலும், தீவிர அரசியல்வாதி என்ற நிலையிலும், சமகால உலக விவகாரங்களையும் அரசியல் நிலைமை களையும் சிந்தனைப் போக்குகளையும், இந்திய விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்தின் செல்நெறிகளையும் கருத்துஞ்சிக் கவனித்துள்ளார் என்பதையும், கதந்திரப் போராட்டத்தில் இதயசத்தியுடன் தம்மை அர்ப்பணித்த பெரியார்களையும் அவர்களது கருத்துக்களையும் எவ்வளவிற்கு மதித்தார் என்பதையும் அவரது ஆக்கங்கள் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்து கின்றன. தாம் மதித்துப் போற்றிய நாட்டுத் தலைவர்களின் சொற்பொழிவுகள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்தும் தழுவியும் கட்டுரைகளாக எழுதியுள்ளமையும், தாகூரின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை மட்டுமல்லாது சிறந்த கட்டுரைகள் சிலவற்றையும், ஒகதீஸ சந்திரவஸாவின் நூல் ஒன்றையும் மொழி பெயர்த்துவிளமையும் மனங்கொள்த்தக்கது.

தாக்கருக்கிருந்தது போன்ற அரிய வாய்ப்புகளும் வசதி கனும் பொருளாதாரச் செழிப்பும் பாரதியாருக்கிருக்காதது மட்டுமல்ல, பாரதியார் நாளாந்தம் வயிற்றை நிரப்பவே திண்டாடியவர். பல நாட்கள் உண்பதற்கு வழியின்றிப் பட்டினி கிடந்தவர்.⁵ இருந்தும் அவர் மிகக் கூட இலம் வயதிலேயே தமிழுடன் வடமொழி, ஆங்கிலம், ஹிந்தி, தெலுங்கு, வங்காளம், பிரெஞ்சு, லத்தீன் முதலிய மொழி களைக் கற்றிருந்தமையும் இயல்பாகவே அவரிடமிருந்த கூர்த்த மதியும் சிந்தனை ஆற்றலும், கடின உழைப்பும் அவரது சொந்த வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோதனைகளும், அனுபவங்களும் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்திலும், அரசியலிலும் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தமையும் ஏறக்குறைய பத்து வருட காலம் அவர் புதுவையிலே தங்கி மிருந்தபோது ஏற்பட்ட பலரகமான, பலதுறை சார்ந்த பெரியோர்களின் கூட்டுறவும் இவற்றுக்குக் கைகொடுத்து உதவியிருக்கலாம்.

பொதுமக்களை மனத்திற் கொண்டே பாரதியார் தமது ஆக்கங்கள் யாவற்றையும் செய்தார். தமது கட்டுரை களிலும் கதையிலும் பல இடங்களில் அவரே நேரடியாக இக்கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளார். கதைகளைக் கூறிச் செல்லுமிடத்தும் அடிக்கடி ஆசிரியர் கதைப் போக்கிலே தலையிட்டு, ‘பொது மக்களது நன்மையின் பொருட்டே இதனைக் கூறுகின்றேன்! நேயர்கள் இதனைக் கருத தூன் றிப் படிக்குமாறு தாழ்மையுடன் வேண்டுகின்றேன்’ எம்காஜனங்களே! நாம் இதுபற்றிச் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டாமா? என வரும் கூற்றுகளும், ‘உண்மை’ என்னும் தமது கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே, “‘பூ மண்டலத்துல் வெவ்வேறு தேசங்களில் வெவ்வேறு காலங்களிலே பிறந்து மனுஷ்ய ஜாதியாருக்கு ஞானதானம் செய்த வில பெரியோரின் வசனங்களை இங்கு கோத்தெழுதுகிறேன். தயவு செய்து சிரத்தையுடன் படிக்கும்படி தமிழ் நாட்டு

மகாஜனவிகளை வேண்டுகின்றேன்” என வரும் கூற்றும் உற்றுநோக்கத் தக்கன.

பாரதியார் சாதாரண கல்வி கற்ற பொது மக்களும், இலகுவிற் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையிலே தமது கவிதைகளை இயற்றியவித்தது போலவே, தமது கட்டுரைகளையும் கதைகளையும் பொதுமக்கள் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் மிக எளிமையான நடையைக் கையாண்டு எழுதியுள்ளார்! ‘பாஞ்சாவி சபத’ முன்னுரையில் எளிமையான நடையின் முக்கியத்துவத்தை அவர் வற்புறுத்தியது போலவே, ‘புனர் ஐங்மம்’ என்னும் தமது கட்டுரையின் ஓரிடத்திலே, “....நெடுங்காலத்துக்கு முன்னே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப் பாஷாயைத் தழுவினவை. காலம் மாறமாற, பாஷா மாறிக்கொண்டு போகிறது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவர் அந்த அந்தக் காலத்து ஐங்களுக்குத் தெவிவாகத் தெரியக்கூடிய பதங்களையே வழங்கவேண்டும். அருமையான உள்ளக் காட்சிகளை எவ்வைகொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை.

ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாகப் புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெகு சாதாரண விழுப்பகளை அஸாதாரண அலெக்கிக அந்தசார நடையில் எழுதுவது தான் உயர்ந்த கல்வித் திறமை என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டார்கள்¹⁹ எனக் கூடியுள்ளதை அவதானிக்கத் தக்கது. ஆறுமுகநாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தற்கால உரைநடைப் பிரயோகம் பாரதியார் கையில் மேன்மேலும் செழுமையடைந்துள்ளதைக் காணலாம். பாரதியாரின் உற்ற நஸ்பரும் கல்விமானுமான நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோர் கையாண்ட தமிழ் நடையையும், பாரதியார் கையாண்ட நடையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது, பாரதியாரின் நடையினது ஒப்பற்ற கிறப்பு தெற்றெனப் புலப்படும். பாரதியாரது நடையிலே

எளிமையும் தெளிவும் கருத்துச் செறிவும் உணர்ச்சியும் உயிர்த்துடிப்பும் நிறைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

பாரதியாரின் உரைநடையினைப்பற்றி ஓரிடத்திலே ப. கோதண்டராமன், “அவர் பேசினது வெட்டு நடை அதே நடையில் அவர் பாடியும் எழுதியும் வந்தார். அவர் ஒரு புது வசனத்தை ஆக்கித் தந்தார். பிற நாட்டு நல்லறிஞர்கள் கண்ட கலைஞர்கள் காட்டும் திறமை நம் மொழிக்கு இல்லாது நிறுந்ததை உணர்ந்து, நாம் அப்படியே விட்டு விட்டால் மெல்ல மெல்லத் தமிழ் சாகும் என்று எச்சரிக்கை செய்தார். புதிய ரீதியில் குறுநாவல்கள் சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள் எழுதினார்”¹⁸ எனக் கூறியுள்ளமை இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. பாரதியார் தமது கட்டுரைகளின் பல இடங்களிலே தமக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களை நிராகரிக்குமிடத்துச் சரமாரியாக விளாக்களை எழுப்பி, அவற்றுக்குத் தகுந்த விடையளிக்கும் பண்பும் தமது கருத்துக்களுக்கு வலுவூட்டும் வகையிற் பல ஆதாரங்களைக் காட்டிச் செல்வதும் அவதானிக்கத்தக்கன.

எடுத்துக் காட்டாக, ‘குணமது கைவிடேல்’ என்னும் தமது கட்டுரையில், ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் அநீதிகளை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிச் செல்லுமிடத்து,வந்தே மாதரம் (தாயை வணங்குகின்றேன்) என்பது எந்தச் சட்டத்திற்கு விரோதம்? உள்நாட்டுச் சாமான்களையே கிரயத்துக்கு வாங்குவேன் என்ற விரதம் செய்து கொண்டால் எவனுடைய சட்டத்திற்கு விரோதம்? என்பனம், அதைக் கொடுத்து எனக்கு இஷ்டமான சாமான வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். இதில் ராஜாங்கத்தார் ஏன் தலையிட வேண்டும்?.....எனது தகப்பன் காலத்தில் எங்களவர்களுக்கு இருந்த தேக பலமும், சௌகரியமும், தீர்க்காய்ஞம் இந்தத் தலைமுறையிலே ஏன் இல்லை? நாளுக்கு நாள் எனது தேசத்தார்கள் குறுகி, மெல்ந்து, துர்ப்பல மடைந்து, கஷ்ணித்து அற்பாயுலாக ஏன் மடிகிறார்கள்?

இதை நீக்கும் பொருட்டு ஊருக்கு ஊர் சரீர பலத்திற்குரிய கர்லா, சிலம்பு, கசரத் இவை பழக்கும் பயிற்சிக் கூடங்களை ஏற்படுத்துவேன். நான் இப்படிச் செய்வதனால் எந்தச் சட்டம் முறிந்து போகிறது? இங்கிலிஸ் பாடசாலைகளிலே கூட நமது பிள்ளைகளுக்கு ஒருவிதமான சரீரப்பயிற்சி கொடுக்கவில்லையா? இங்கிலிஸ் பள்ளிக்கூடத்தில் போய்ப் படிக்கத் தகுந்த சொத்தில்லாத பிள்ளைகள் எங்கள் தேசத்திலே கோடிக்கணக்காக இருக்கிறார்கள். அவரை கருடைய சரீரம் பலமடையக் கூடாதென்று எங்கேனும் சாஸ்திரமேனும் சட்டமேனும் உண்டா? அதற்குரிய முயற்சி களை நான் செய்தால் அதினின்று சட்டத்திற்குத் தலை நோவு கண்டுவிடுமா? சீசிசி! சுதேதியம் சட்டவிரோதம் என்று சொல்லுகிறவர்கள் பொய் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் நம்மைக் கெடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பேச கிறார்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு மயங்குபவர்கள் தேசநலம் அறியாத கவிமணி—அறிவு கொண்ட மூடர்கள்''² எனக்கூறும் பகுதி நோக்கத்தக்கது.

பாரதியார் தமது கட்டுரைகளின் பல இடங்களில் பலரது கருத்துக்களையும் எடுத்து விவாதித்து, ‘இன்னின்ன வற்றில் எனக்கு ஓரளவு உடன்பாடு, இன்னின்னவற்றில் உடன்பாடில்லை; இன்னின்னவை வேதவாக்குகள், இவை துறவறத்தார்க்கண்றி இல்லறத்தாருக்குப் பொருந்தாதவை; இவை தற்காலத்திற்குப் பொருந்தாதவை; அதற்கான காரணங்கள் இவை’ என விளக்கிச் செல்லுந்திறன் போற்றறத்தக்கது. இவற்றுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, ‘தொழிலாளர்’, ‘செல்வம். 1, 2’ ‘தேசியக்கல்வி’ என்னும் விரிவான கட்டுரைகளும் ‘யேசுக்கிருஷ்துவின் வார்த்தை’, ‘கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் உள்ள தூரம்’, மூடபக்கி’ என்னும் கட்டுரைகளும் சிறப்பாகச் சூரிப்பிடத்தக்கவை. பாரதியாரது பாடல்களிலும், கட்டுரைகளிலும், கதை களிலும் வடமொழிச் சொற்கள் அளவுக்கு மீறி இடம்

பெற்றுள்ளன; அவரது நடை தூயதமிழ் நடை அல்ல' எனச் சிலராற் கண்டனம் செய்யப்படுகின்றது. பாரதியாரது ஆக்கங்களில் வடமொழிச் சொற்கள் சுற்று அதிகமாகப் பயின்று வருவதோடு, ஆங்கில, ஹிந்தி மொழிச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையும், கிரந்த எழுத்துப் பிரயோகம் (பிறமொழிச் சொற்களைக் கையாளுமிடத்து) இடம் பெறுவதும் கவனிக்கத்தக்கவை. பாரதியாரின் காலத் துழுநிலையோடு ஒட்டி இவற்றை நோக்குகையில் இவற்றில் வியப்பதற்கோ, திகைப்பதற்கோ, கண்டிப்பதற்கோ ஒன்று மில்லை என்பது தெளிவாகும்.

பாரதியார் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் தமிழ் உரை நடை பெரும்பாலும் மணிப்பிரவாள நடையாகவே விளங்கியது. பாரதியார் காலத்தையடுத்தே தனித் தமிழ் இயக்கம் வலுப்பெறலாயிற்று. பாரதியார் காலத்தில் ஆரிய திராட வேற்றுமை உணர்வும் உக்கிரம் பெறவில்லை. பாரதியாருக்குச் சம்ருக் காலத்தாற் பிர்பட்டுத் தமிழ் இஸ்கிபாஸில் ஒளிவிட்டபுரகாசித்த திரு. வி. க. வி. தமிழ் நடை பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றது. எனினும் பிற மொழிச் சொற்களைப்பு அவரது நடையில் அறவே இல்லையென்ற முடியாது. தனித்தமிழ் இயக்கக் தந்தையான மறைமலையடிகளின் எழுத்துக்களிலும் இத்தகைய குறைபாட்டைக் காணலாம். “இன்று பாரதியார், நம்மிடையே இருப்பாரானால் ‘ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே’ என்று பாடியிருக்க மாட்டார், ‘வெற்றியுண்டு அச்சமில்லை உளமே’ என்றேதான் பாடியிருப்பார்! தமிழ் தனித்தியங்கும் வல்லமையும் வளமும் கொண்டது என்பது பாரதியார் நன்குணர்ந்த உண்மையே” என வி. ஜி. சினிவாசன் ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளமை மனம் கொளத்தக்கது.

பாரதியார் தமது கவிதைகளிற் காட்டிய விடயங்கள் யலவற்றைச் கடைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் விரிவாகவும்

ஆழமாகவும் நோக்கியுள்ளார். அவற்றுட் சில சற்று விரிவாக இந்நுலில் நோக்கப்படும். யனிதசருகத்துக்கு இழைக்கப்படும் அந்திகள் அனைத்தையுமே பாரதியார் சாடினார் எனினும் சாதிக்கொடுமை, பெண்ணையுமை, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வினால் விளையும் மாபெருங் கேடுகள், அந்தியராதிக்கத்தின் கெடுபிடி முதலியவற்றை அவர் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் இடங்களும், டெதிர்கால நம்பிக்கையை வெளியிடும் கூற்றுகளும் எவரது உள்ளத்திலும் மிக ஆழ மாகப் பதியத்தக்கவை. பாரதியாரது ஆக்கங்களில் இடம் பெறாத விடயங்களே இல்லை. எனினும் சாதியமைப்பு, சாதிக் கொடுமை பெண்ணையுமை, பெண் விடுதலை, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினால் ஏற்படும் கேடுகள், தேச விடுதலை, தொழிலாளர் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து மிக விரிவாக நோக்கியுள்ளார். அவைபற்றி அடுத்து வரும் பகுதிகளில் நோக்கப்படும்.

சரண்றரதாரம்:

1. முல்லை முத்தையா (தொகுத்தது): பாரதியார் பெருமை: பக். 68.
2. பாரதியார் கட்டுரைகள்: 4. சமூகம், 1956, பக். 237.
3. பி. ஸ்ரீ. பாரதி — நான் கண்டதும் கேட்டதும். 1963. பக். 41—42.
4. கவிதைத்துறையில் பாரதியாரைக் கவர்ந்த மேனாட்டுப் புலவர்களைப் பற்றிப் போராசிரியர் கைலாசபதி பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்: “பாரதியைக் கவர்ந்த மேனாட்டுப் புலவர்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது, ஏறத்தாழ ஏழு புலவர்கள் நம்முஸ் தோன்றுகின்றனர். அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன், பெண்பாற்புலவர் மில் ரீஸ், ஆங்கிலக் கவிஞர்களான ஹெல்லி, பைரன், கீட்ஸ், வோட்ஸ்வர்த், பெலஜியக் கவிஞரான எமில் வெர்ணூரேன் ஆகியோர் பலவழிகளிற் பாரதியின் கவிதா வெறிக்குத் தூபமிட்டுள்ளனர். தேசப்பற்று, விடுதலை வேட்கை, புதுமை மோகம் ஆகியவற்றை மேற்கூறிய புலவர்களிடத்துப் பாரதி கண்டு போற்றினாரென்பதை வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.” கைலாசபதி, க, ஒப்பியல் இலக்கியம் 1969, பக். 293.
5. பாரதியார் எழுதியுள்ள ‘சித்தக் கடல்’, நெல்லையப்பருக்கு எழுதிய கடிதம் ஆகியவற்றிலும் பாரதியாரைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்று நால்களிலும் இதனைத் தெளிவாகக் காணலாம்.
6. பாரதியார் கட்டுரைகள், 1. தத்துவம், 1949, பக். 55—56.
7. பாரதியார் கட்டுரைகள், 1. தத்துவம், 1949 பக். 76.
8. கோதண்டராமன், ப., பாரதியுகம், 1961, பக். 98.

2. பாரதீயார் ஆஸ்திகன் - முற்போக்காளன் -பாதுவடையெயாளன்

கிருதயுக்ததைக் கேடின்றி நிறுத்த விரதங்கொண்டு அயராதுழைத்த நவயுகக் கவிஞரும், அதிமானுடனுமான பாரதியாரின் ஆக்கங்கள் கவிதை, வசன கவிதை, 'விடுதலை', 'ஐகத் சித்திரம்' முதலிய கவிதை நாடகத் துணுக்குகள், நீதிக்கதைகள், வசன காவியமாக விளங்கும் ஞானரதம், சந்திரிகை நாவல், சின்ன சங்கரன் கதை, ஆறில் ஒரு பங்கு, பொன்வால் நரி, சென்னை மாகாண அரசியல் வளர்ச்சி, பதஞ்சலி யோக சூத்திரம், பகவத்கிதை முதலிய கிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கள், 'இந்தியா' 'கதேசமித்திரன்', முதலிய பத்திரிகைகளில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக வெளிவந்த பல்வேறு துறைகளி சார்ந்த அரிய கட்டுரைகள் என விரியும். இவை யாவற்றிலும் ஊடுருவி நிற்பவை அவரது புதுமை நோக்கும், முற்போக்குச் சிற்தனைகளுமே. பாரதியாரி வாழ்ந்த காலத்திலும் அவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த பின்பும் பாரதியாரைப் பற்றிய தவறான மதிப்பீடு களே பெரிதும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

இக்கணம் அறியாக் கவிஞர்கள், பண்டாரப் பாட்டுக் கலைஞர்கள், பெண் விடுதலை நண்பன், கஞ்சாக் கவிஞர்கள்

அன்றெல்லாம் எள்ளி நகையாடியவரீகளும் வேதாந்தக் கவிஞர்கள், தேசியக் கவிஞர்கள், மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்கள் என அவரது ஆக்கங்களுக்குக் குறுகிய வட்டத்தை வகுக்க முயன்றவர்களும் பாரதியார் காலத்திலும் அதற்குப் பின்பும் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஜயர், மறைமலையடிகள் முதலியதமிழ்ப் பரோபகாரிகளுக்குப் பாரதி என்றொருவன் தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வாழ்ந்தான் என்ற நினைவுகூட இருந்ததில்லை. ஆன்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ‘கவிச் சிங்கங்’களுக்கு முன்னால் பாரதியாரி, அவர்களது கணிப்பில் மிக அற்பமான ஒருவராகத் தோன்றினார் போலும். வ. ரா., ப. ஜீவான்தம், திரு. வி. க., எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, வ. வே. சு. ஜயர், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் முதலிய ஒரு சிலரே அன்று பாரதியாரையும் அவரது ஆக்கங்களையும் உரிய வகையிற் கணித்தனர். பாரதியாரின் பல வகை ஆக்கங்களையும் கூற்று கவனிக்கு மிடத்து அவர் ஒரு தலைசிறந்த ஆஸ்திகணாக மட்டுமன்றித் தலைசிறந்த முற்போக்குவாதியாகவும், பொதுவுடைமையாளனாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். இவை பற்றிச் சில விடயங்கள் இங்கு நோக்கப்படும்:

“சமுகத்தின் அல்லது சமூக நிலைமையின் அல்லது சமூக வளர்ச்சிப்படியின் ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு படி நிலைக்கு இருப்பதிலும் பார்க்க, உயர்ந்தது என்று கருதப் படத்தக்க ஒரு படிநிலைக்குச் செல்வதனையே நாம் முற்போக்கு வாதம் எனக் கொள்கின்றோம்” எனவும், “முற்போக்குவாதம், மனித வளர்ச்சியினை-மனித ஆற்றலின் வளர்ச்சியை மனிதாயத்தின் வளர்ச்சியினை உள்ளடக்கி நிற்கும் ஒரு வாதம்” எனவும், “முற்போக்கு வாதம் மனிதனை முதன்மைப்படுத்துவதாக ஆமைதல் வேண்டும். மனிதாயத்தின் பூரணத்துவத்தைப் பெறுவதும் நிலைநாட்டுவதும் முற்போக்கு வாதத்தின் இயல்பானமையால்

மனிதனை முதன்மைப்படுத்தாத — மனிதாயத்தினை வற்புறுத்தாத சமுதாய மாற்றம் வளர்ச்சியாகாது” என்பதனை நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். எனவும் முற்போக்குவாதத்திற்கு விளக்கம் கொடுப்பர்.

இலக்கியக் கர்த்தா மனிதாபிமானம் மிக்கவனாக இருத்தல் வேண்டும். மனிதாபிமானம் என்பது துன்பத்தில் உழலும் மக்கள்மீது வெறுமனே கருணை காட்டுவதோ, அவர்களுக்காகப் பரிந்துரைப்பதோ, ஒப்பாரி வைப்பதோ அல்லது பிரச்சினைகளையும் துன்பங்களையும் நீக்குவதற்கான ஒப்பற்ற ஆற்றல் அம்மக்களிடம் உண்டு என்ற அசையாத நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வகையில் அவர்களுக்கு வழிவகை களையும் காட்ட வேண்டும். மனிதனிடம் மறைந்திருக்கும் ஒப்பற்ற ஆற்றல், சிந்தனைத் திறன், உயர் பண்புகள் முதலியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதும் அவற்றை மேன் மேலும் வளர்ந்தோங்கச் செய்ய முயல்வதும் மனிதாபிமானம் மிக்க இலக்கியக் கர்த்தாவின் தலையாய கடமை யாகும். உலகின் தலைசிறந்த இலக்கியக் கர்த்தாக்களுள் ஒருவராகக் திகழும் மார்க்கிம் கார்க்கி தமது ஆக்கங்களில் அதிக அளவிற்கு மனிதாபிமானத்தைப் பிரதிபலித்துள்ள மையை அவதானிக்கலாம். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றி ஒம் சங்கச் சான்றோர், வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன் முதலி யோரது ஆக்கங்களிலும் மனிதாபிமானக் குரல் ஒவிப்பதைச் காணலாம். ஆயின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பாரதியார் காவல்வரை வேறு யாரிமுடம் காணமுடியாத அளவிற்குப் பிரதுமையான சமயக் கருத்துக்களும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் பொதுவுடைமை விருப்பும் பாரதியாரின் ஆக்கங்களில் மேலோங்கி நிற்பது மனங்கொள்தத்தக்கது.

பாரதியார் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்திலும் சரி பாரதி நூற்றாண்டு விழாக்கொண்டாடப்படும் இன்றும் சரி தம்மை ஆத்மீகவாதிகள், இறைவனின் மெய்யன்பர்கள், சமயக் காவலர்கள் எனத் தமக்கு முத்திரை குத்திக்கொண்டு

சமூகத்துக்குப் பெரிய மனிதர்களாக நடித்துத் திரியும் போவி ஆஸ்திகர்களும், மரபுமரபாக இடம் பெற்றுவரும் மூட நம்பிக்கைகளிலும், அறியாமையிலும் ஊறி இருளில் ஆழ்ந்து உள்ளொளி பெறாத சமயப் பெரியார்களும் முற்போக்குவாதிகளாக இருக்காவிட்டனும் சக்கலாம். ஆயின் முற்போக்கு என்ற சொல்லை ஒந்வர்க்கறினாலே உடனே வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்குப் புறப்பட்டு விடுகின்றார். மறுமலர்ச்சி, யுகப்புரட்சி, அக்டோபர்ப் புரட்சி, சோஷிவிஸம், பொதுவடிடமை, முற்போக்கு, மார்க்ஸிசம் முதலிய சொற்களைக் கேள்விப்பட்டாலே காது களைப் பொத்திக்கொண்டு, ‘ஐயையோ! ஆகாது ஆகாது, போக்கது! போச்சது இந்து தர்மம்; போச்சது நல்லறம்; போச்சது போச்சது சாமி கோயில் குளமெல்லாம்; போச்சது வருணாச்சிரமதர்மம்’ என ஏதோ கேட்கத்தகாத தூஷண வார்த்தைகளைக் கேட்டவர்கள் போன்று மாய்மாலம் கொட்டும் யேடிக்கைச் சநாதனிகளுக்குப் பாரதியாரின் கருத்துக்கள் வேம்பாக இருக்கலாம். ஆயின் இத்தகையவர்கள்—இப்படிப்பட்டதுகள் — பாரதியாரே குறிப்பிட்டது போன்று ‘வெளிச்சத்தைக் கண்டு அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு ஒடும் ஆந்தைப் பிறவிகளே’ என்பதில் ஐயமில்லை.

பாரதியார் தளராத இறை நம்பிக்கையடையவர் தலை சிறந்த ஆஸ்திகர் என்பதில் எவரும் ஐயப்படுவதற்கு இடமில்லை. உப்புக்கும் அரிசிக்கும் ஒரு வாய், வெற்றிலைக்கும் கூடச் சில சமயங்களில் வழியின்றிக் கலங்கிய நேரத்திலும், அவரது இறை நம்பிக்கை தளர்ந்ததில்லை; வாழ்வில் அவநம்பிக்கை கொண்டதுமில்லை. ‘தெய்வம் உண்மை என்று தானந்தல் வேணும்’, ‘மாதர் இன்பம் முதலியன் வெல்லாம் சிவன் வைத்த வென்றே ஆதரித்து’, ‘எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா?’ என வரும் தொத்திரப் பாடல் களும் ஞானப் பாடல்களும் அவரது இறை நம்பிக்கையைப் பறைசாற்றுகின்றன. பாரதியார் எழுதியுள்ள சித்தச் சுடல்,

என்னும் பகுதி அவரது சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட தொல்லைகள், மன உளைச்சல்கள், வறுமைக் கொடுமை முதலியன் வற்றை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. இது தகைய தன்பங்களின் மத்தியிலும் அவர் பராசக்தியிடம் வேண்டுவது நிற்கிக்கத் தக்கது.

அவரது கூற்றின் ஒரு பகுதி வருமாறு: ‘..... செட்டி பணத்துக்கு எத்தனை நாள் பொய் சொல்லுகிறது? பொய் வாயிதா, பொய் வாயிதா, பொய் வாயிதா—தினம் இந்தக் கொடுமைதானா? சீச்சி.

பராசக்தி—உன்னை நான் நம்புவதை முற்றிலும் விட்டு நிச்சயமாக நாஸ்திகணாய் விடுவேன், நீ என்னை அற்பத் தொல்லைகளுக்கு உட்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தால்.

மஹாசக்தி—நீ இருப்பதை எவன் கண்டான்? உனக்கு அறிவுண்டென்பதை எவன் கண்டான்? இந்த உலகம்—சரி சரி, இப்போது உன்னை எவ்யமாட்டேன். என்னைக் காப்பாற்று. உன்னைப் போற்றுகிறேன்.—நான் உன்னையே சரணடைந்திருக்கிறேன்’’²—‘ஏன் பிறந்தனன் இது யர் நாட்டிலே’ என அவரது உள்ளம் சிற்சில சமயம் சாம்பினாலும் இறை பக்தியும் வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கையும் சாம்பியில்லை.

இறை நம்பிக்கையுள்ள பாரதியார் தான்மட்டும் நம்புவதுடன் நில்லாது, ‘தமிழருக்கு’ என்ற கட்டுரையில், “தமிழா தெய்வத்தை நம்பு, பயப்படாதே. உனக்கு நல்லதாலம் வருகின்றது”³ எனத் தமிழ் மக்களை நோக்கியும் கூறுகின்றாரி. பாரதியார் வேதங்பநிடதங்களையும், பகவத் தேதயையும், நாயன்மார் ஆழ்வார் பாடல்களையும், சித்தர் பாடல்களையும், தாழுமானவர், இராமலிங்கர் முதல் யோர் பாடல்களையும், இந்து மத தத்துவத்தையும் ஆழ்ந்து

ஈற்றவர் என்பதை அவரது ஆக்கங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. தமது காலத்திய சமயப் பெரியார்களுடனும் நாத்திகர்களுடனும் (பொன்னு முருகேசம்பிள்ளை போன் ரோருடன்) நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். ஆயின் வாழையடி வாழையாக இந்துமத வரலாற்றில் வந்து கொண்டிருந்த ஆஸ்திகர்களின் போக்கிலிருந்தும் போவிச் சமயச் சநாதனிகளின் போக்கிலிருந்தும் அடியோடு மாறுபட்ட போக்கைக் கொண்டவர் பாரதியார் என்னும் ஆஸ்திகர்.

பல்லவர் காலத்துப் பக்தி இயக்க கர்த்தாக்களும், தூய மையான பக்தியைப் போற்றிப் போவி வேடங்களையும் ஊழல்களையும் தூற்றியவர்கள். ஆயின் சிவலோகத்தையோ வைகுண்டத்தையோ மரயாவாதத்தையோ மறுத்தவர்கள் அல்லர்; புராணப் பொய்மைகளை விலக்கியவர்கள்லரீ மனித ஆற்றலை வளப்படுத்தி உலகியல் வாழ்க்கையைப் போற்ற முன்வந்தவர்களுமல்லர். சாதி ஆசாரங்களையும் சமய அனுட்டானங்களையும் திருநீற்றுக் குறி, உருத்திராட்ச மாலை முதலிய சின்னங்களையும் போற்றி வற்புறுத்திய ஆறுமுக நாவலரும் சர்வசமய சமரசம் பாடிய தாயுமானவர், இராமவிங்க வள்ளலார் முதலியோரும் ஆஸ்திகர்கள்தான். ஆயின் அவர்கள் எவரிடமும் பாரதியாரிடம் காணப்பட்டது போன்று உலகியல் வாழ்க்கை செழித்தோங்குவதற்கேற்ற கருத்துக்களோ, மனித ஆற்றலை வளம்படுத்தும் சிந்தனை களோ காணப்பட்டதில்லை. சுருங்கக் கூறின், அவர்களது நோக்கில் சமய வாழ்வும் உலகியல் வாழ்வும் இரு துருவங்களாகவே விளங்கின. இவர்கள் எவருமே கூறத் துணியாத புதுமையான கருத்துக்களை நவயுகக் கவிஞர்கள் பாரதியார் ஒங்கி ஒலிக்கின்றார்.

“செத்த பிறகு சிவலோகம், வைகுண்டம் செலவோம்” எனக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தவர்களைப் பித்தர்கள் எனவும், அவர்கள் உரையைப் பேயுரை எனவும் மூர்க்கா

வேசமாகக் கண்டித்த பாரதியார் இவ்வுலகிலேயே இப்பிறவி யிலேயே அமர வாழ்வு வாழுவேண்டும் என வற்புறுத்தி னார். மனிதாபிமான உணர்வு கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்த பாரதியாரின் உள்ளம் சமூகத்தின் ஒருசுறான பெண் இனத்தை ஆண் இனம் அடிமை கொள்ளும் கொடு மையைக் கண்டு மூர்க்காவேசமாக அக்கொடுமைகளைத் தகரித்தெறிய முயல்கிறது. பெண் விடுதலை குறித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியதுடனமையாது, ‘திருமணம் செய்து கொண்ட கணவனுக்கு மனவில் அடிமையில்லை; உயிர்த் துணை; வாழ்க்கைக்கு ஊன்று கோல்; ஜீவனிலே ஒரு பகுதி’⁴ எனவும் கட்டுரையொன்றிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்து மத மகரிஷிகளையும், யோகிராஜ்களையும், முனிபுங்கவர் களையும் நோக்கி, ‘ஸ்திரிகளை மிருகங்களாக வைத்து நாம் மாத்திரம் மகரிஷிகளாக முயலுதல் முட்டதனைம்’⁵ என எச்சரிக்கின்றார்.

பெண்களைப் பலவாறெல்லாம் தூற்றி ஒதுக்கிய சநாதனப் போக்குக்கு மாறாகப் பாரதியார், ‘தையலை உயர்வு செய்’ எனப் புதிய ஆத்திகுடி பாடியதுடன், ‘காதல் செய்யும் மனவியே சக்தி கண்டார், கடவுள் நிலை அவளாலே எய்தல் வேண்டும்’ எனப் புகட்டுகின்றார். உலகத்தைத் துன்பமயமான தாகவும் உலகியல் வாழ்வை அநித்தியமானதாகவும், மாயையாகவும் கருதி வந்த சநாதனப் போக்குக்கு மாறாக உலகியல் வாழ்வையும், உலகியல் இனபங்களையும், மானுடத்தின் ஒப்பிலா ஆற்றலையும் வானளாவ ஏற்றிப் போற்றுகிறார். ‘துன்பமே உலகியற்கை’ என்பதற்கு மாறாக, ‘எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா!’ என வியக்கின்றார். ‘தையலை உயர்வு செய்; சரித்திரத் தேர்ச்சிகொள்; தொன்மைக்கு அஞ்சேல்; புதியன் விரும்பு; பணத்தினைப் பெருக்கு; சோதிடம் தனையிகழ்’ எனப் புதிய ஆத்திகுடி வாடியுள்ளார். இவை யாவும் இந்து மத வரலாற்றில் வழி

வழியாக வந்த ஆஸ்திகர் மரபிலிருந்து பாரதியார் என்னும் ஆஸ்திகர் எந்த அளவுக்கு மாறுபட்டுள்ளார் என்பதைச் சாட்டுகின்றன. இத்தகைய ஒர் ஆஸ்திகன் முற்போக்குச் சிந்தனைகளைக் கொண்டவனாக இருத்தல் வியப்பன்று.

வேதகால ரிஷிகளைப் போன்று உலகத் துண்பங்களைக் கண்டு அஞ்சிச் சமூகத்திலிருந்து விலகி அடர் கானகத்தில் காரிகையுடன் கடுந்தவம் மேற்கொள்ளப் பாரதியார் என்னியவரல்லர். மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து மக்களுக்கு உலகியல் வாழ்வில் நம்பிக்கை ஊட்டினார். ‘கஞ்சி குடிப்பதற்கிலார் அதன் காரணங்கள் இவை என்னும் அறிவுமிலார்’ என மனம் நொந்ததுடன் நில்லாது. தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சிச் சுதந்திரம் இழந்து இருவில் மூழ்கியிருந்த மக்களைத் தட்டியெழுப்பி அவர்களது ஆற்றலையும், சிந்தனைத் திறனையும் வளர்க்க அயரா துழைத்தார். மனிதன் தனது ஆற்றலை முழுமையாக வெளிப்படுத்தி வாழ்வை வளம்படுத்தி இவ்வுலகில் வாழ் வாங்கு வாழ்வேண்டும் என்னும் கருத்தைப் பாரதியார் பல்வேறுடங்களிலும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

‘சின்னாள் பல்பினிச் சிற்றறிவினனான்’ மனிதன் இவற்றையும் செய்ய முடியுமா எனக் காலம் காலமாக நிலவி வந்த அவநம்பிக்கைக் குரலுக்கும் பரம ஆஸ்திகர்களின் சாக்குருவி வேதாந்தத்திற்கும் மாறாகப் பாரதியாரோ. மனிதன் முயன்றால் முடியாததொன்றில்லை என்னும் பாணியில் எழுச்சியற்றுக் கொண்டிருக்கும் மக்களோடு தாழும் ஒருவராகக் கைகோத்துக்கொண்டு, “வெள்ளிப் பனிமலை மீது உலவுவோம...” எனத்தொடங்கிச் செயற் கரும் செயல்களையெல்லாம் செய்து முடிப்போம்; அரும் பெரும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்வோம் என்றெல்லாம் முழக்கமிடுகின்றார். ‘தனியொருவனுக் குணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’ காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான் காஞ்சியில் சேட்பதற்கோர்

கருவி செய்வோம்'; 'நடையும் பறப்புமுனை வண்டிகள் செய்வோம்; ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்'; 'சந்திர மண்டலத்தியல்பு கண்டு தெளிவோம்' என மகிஞர்க்குத் தமது ஆற்றலில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஏற்படுத்தம் வகையிற் செய்வோம்; செய்து முடிப்போம் எனக் கர்ஜ்ஜனை செய்கின்றார். இன்று நிலவும் சமூக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், வறுமை கரண்டற் கொடுமை, அரசியல் அக்கிரமங்கள் இவையெல்லாம் இயற்கை நியதி; விதி; மாற்ற முடியாதவை என நிலவும் அவநம்பிக்கைக் குரலுக்கெதிராக, 'இனியொரு விதி செய்வோம்; அதை எந்நாளும் காப்போம்.....' எனப் புரட்சிக் குரல் எழுப்புகின்றார்.

பாரதியாரிடம் குடிகொண்டிருந்த அளவுகடந்த மனிதாபிமான உணர்வு எட்டாத நூரத்திலிருந்த பின்தீவுக் கரும்புத் தோட்டங்களில் இந்தியப் பெண்கள் படும் அவலங்களைக் கேள்விப்பட்டு அவரைத் துடிதுடிக்க வைக்கிறது; ஆப்பிரிக்கத்துக்காப்பிரி நாட்டிலும் தென்முனையுடைய தீவுகள் பலவிலும் தமிழ்ச் சாதி அனுபவிக்கும் உரைக்கவொண்ணாக கொடுமைகளை எண்ணிச் சாம்புகிறது; 'விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியை என்செய நினைத்தாய் எனக்குரையாயோ' எனக் கேட்கிறது. அத்துடனில்லாது, 'சென்றுபோன பொய்யெல்லாம் மெய்யாகச் சிந்தைகொண்டு போற்றுவாய் போ போ போ' ; 'வென்று நிற்கும் மெய்யெலாம் பொய்யாக விழிமயங்கி நோக்குவாய் போ போ போ' எனப் 'போகின்ற பாரதத்' தில் எவ்வெவ் இழிபண்புகள் வேரும் வேரடி மன்னுமில்லாமலே அகல வேண்டும் எனவும், 'வருகின்ற பாரதத்' தில் எவ்வெவ் உயர் பண்புகள் மலர வேண்டும் எனவும் முழங்கவைக்கிறது.

இந்தமத வரலாற்றில் எவருமே எண்ணியும் பார்க்காத அளவிற்கு 'பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போசே'

ஏய்ப்போருக் கேவல் செய்யும் காலமும் போசே' எனக் கெக்கவில் கொட்டி எள்ளி நகையாடுகின்றார்; 'பறையருக்கும் இங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை' என எக்களிப்படைகிறார்; மாயையை நோக்கி, உண்ணெப் பொடிப்பொடியாக்குவேன் எனக் கர்ச்சிக்கின்றார். செய் வெளான் றும் அற்றுச் சும்மா இருப்பதே சுகானந்தம் என நிலவி வந்த மரபுக் குரலுக்கெதிராக 'ஓயுதல் செய்யோம் தலை சாயுதல் செய்யோம்' என முழங்கும் பாரதியாரின் குரல் எத்தகையது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உலகியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களை யும் ஒம்பியவரும் கிருதயுகத்தைக் கேடின்றி நிறுத்த விரதம் கொண்டுமூத்தவருமான பாரதியார் அழகுணிச் சித்தராத் தின்று இறைவனை நோக்கி, எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன்; இனி ப் போதும், இப்பிறவிக் கடவிலிருந்து கரையேற்று; சிவலோகத்தக்கு வழியைக் காட்டு என வேண்டாது, காணி நிலம் வேண்டும்; மாளிகை வேண்டும்; குயிலோசை, தென்றல், நிலவு பத்தினிப் பெண் எல்லாம் வேண்டும்; விசையுறு பந்தினைப் போல் உள்ளம் வேண்டியபடி செல்லும் உடல் வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்கின்றார். மானுடம் என்னும் சொல்லின் முழுமையான அர்த்தம், அதன் சிறப்பு பாரதியார் பாடல்களில் ஒள்ளிட்டுப் பிரகாசிப்பதைக் காணலாம்.

ஆஸ்திகர் என்ற பெயருடன் உலவிவரும் திண்ணை வேதாந்திகளையும், அழகுணிச் சித்தரிகளையும், மடங்களிலும் ஆதினங்களிலும் ஒதுங்கியிருந்து மக்கள் உழைப்பை உற்றுச் சென்று கொழுத்துத் திரியும் மடாதிபதிகளையும், மகா சந்திதானங்களையும், சோற்றுத் துருத்திகளையும் சமயத்தின் பெயராலும் தெய்வங்களின் பெயராலும் மக்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் அரக்கர்களையும் பாரதியாரின் கருத்துக்கள் மலைப்புற வைத்தன; மருண்டோடாடி செய்தன. ராஜாக்கோபுரங்கள் கட்டவோ, வெள்ளித்தேர் பொற்றேர் செய்யவோ, தீர்த்த மண்டபங்கள்

அமைக்கவோ, சமய அற்புதங்கள் என்ற பெயரில் செப்படி வித்தைகள் செய்து மக்களை ஏமாற்றவோ பாரதியார் திட்டம் திட்டிக் கொண்டிருந்தவரல்லர். ‘இல்லையென்ற கொடுமை உலகில் இல்லையாக வைப்பேன்’ என முழங்கிய தோடு, நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும், மேனிலை எய்தவும், ஏற்ற சமூகநல் பொருளாதாரத் திட்டங்களைத் தமது ஆச்கங்களிலே திட்டி அவற்றை நிறைவேற்றியே திருவோம் என்ற நம்பிக்கையையும் ஊட்டினார். ‘பாரத தேசம்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த பாடற்பகுதிகள் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய விவசாய, கைத்தொழில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும், அறிவியற் கண்டுபிடிப்புகளையும் அற்புதமான முறையிலே தீர்க்க தரிசனத்துடன் விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. ‘பாழும் இப்புன்செல்வம் யான் வேண்டேன்’ என ஒலமிடாது புதிய ஆத்திரிக்கூடியில் ‘பணத்தினைப் பெருக்கு’ என மக்களுக்கு ஆணையிடுகின்றார். இந்து மத வரலாற்றிலேயே எந்த வொரு வேதாந்தச் சாமியாரோ, முனிபுங்கவரோ, மகரிவி களோ என்னியும் பார்க்காத கருத்துக்கள் பாரதியில் இடையைவ.

பாரதியாருக்கு முன்பே தாயுமானவர், இராமவிங்க வள்ளலார், அருணாசலக் கவிராயர், கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் முதலியோர் தமது பாடல்களிற் சமய சமரசக் கருத்துகளையும், மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் சிலவற்றையும் புலப்படுத்தினர் என்பது உண்மையே. ஆயின் பாரதியார் பாடல்களிலேயே அவை முழு வலுவுடனும், ஆழமாகவும் அகலமாகவும், வீறுடனும் வெளிப்படுகின்றன. உலக வரலாற்றில் சமயமானது மதங்கொண்டு விளைவித்த கொடுமைகள், இழிவுகள் அதிகம். மனிதகுல வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்த ஏற்பட்ட சமயம், சீர்ப்பிவுகளையும் தீராப் பகைமைகளையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சமயமானது வெறியாக மாறும் நிலையில் அது ‘இதயமற்ற மக்களின் இதயமாகவும், அநாத்மவாதிகளின் ஆக்மாவாகவும், மக்களின்

அபினியாகவும்' விளங்குவது வரலாறு கண்ட உண்மை தாயுமானவரும், இராமவிங்க வள்ளலாரும் மதவெறியை வண்மையாகக் கண்டித்துச் சமய சமரசத்தை வற்புறுத்தி ணர், பாரதியாரும் இவர்களது வழியிற் சமய சமரசத்தை வற்புறுத்தியதோடு பிற மதங்களையும் போற்றினார். பாரதியாரது பண்புள்ளம் 1920ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் இருபதாம் திகதி 'பொட்டல் புதூர்' முஸ்லீம் அவையில் 'இல்லாம் மார்க்கத்தின் மகிழை' பற்றிப் பேச வைத்த துடன் 'அல்லா! அல்லா!' எனப் பாடவும் செய்தது.

"பாரதியார் ஆத்ம விசாரம் செய்யும் கழைக் கூத்தாடி யல்லர். அவர் சாகா வரம் கேட்டால், அது இந்த மண்ணில் கீர்த்தியோடு வாழவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். விரைவில் பரலோக யாத்திரை சித்திக்கவேண்டும் என்று ஜீபம் செய்து கொண்டிருக்கும் சோம்பேறிகளின் கூட்டத்தைக் கண்டால், பாரதியார் சீறி விழுவார். தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகம் இருப்பது எதற்காக என்று கேட்ட பாட்டை, பாரதியாரின் வாழ்க்கையில் கடைசிப் பாட்டாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்தப் பாட்டிலே, அசட்டு வேதாந்தம் எதுவுமில்லை. "எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்" என்று பிரகடனம் செய்யும் பாரதியார், தோல் ஆண்டி அல்லர். வையத் தலைமையை வேண்டி நின்ற பாரதியாரை, ராஜாஜி அர்த்தமில்லாமல் வேதாந்த வீணர்களின் கோஷ்டியில் சேர்ப்பது வருந்தத்தக்கது" எனவும், "பாரதியார் ஆஷாட் பூதி வேதாந்தியே அல்லர். அவர் மகாகவி, இணையற்ற கவிஞர்; உலகத்தை ஆண்டு அனுபவிக்க வந்த உத்தமன். எனவே ராஜாஜி போன்றவர்கள் செப்பிடுவித்தை செய்து, பாரதியாரை வேதாந்தச் சிமிழிலே போட்டு அடைக்க வேண்டாம்" எனவும், 'மனிதனுடைய மூலாதாரமான உணர்ச்சிகளைக் கணக்கெடுத்து, அவைகளைப் பரிமளிக்கச்

செய்ய வேண்டும் என்பது பாரதியாரின் லட்சியமாகும். எனவே அவருடைய கவிதைக்கு ‘தேசியம்’ என்ற எல்லையைக் கோலி, அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது⁸ எனவும், பாரதியாருடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவரும் பாரதியாரின் ஆக்கங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவருமான வ. ரா. கூறியிருப்பது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

பாரதியார் முற்போக்குக் கருத்துக்களை வெறுமனே கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் கதைகளிலும் சொற் பொழிவுகளிலும் வெளிப்படுத்தியதோடமையாது, தமது சொந்த வாழ்க்கையிலும் அவற்றைப் பின்பற்றினார். அவை பற்றி இச்சிறு நூலில் விளக்குதல் இயலாது. அவரது வாழ்க்கை வரலாறுபற்றி வெளிவந்தபலநூல்களில் அவற்றை விரிவாக அறியலாம். அறியாமையிலும் மூடநம்பிக்கை களிலும் மக்கள் ஊறிப் போயிருந்த அன்றைய நிலையில் முற்போக்குக் கருத்துக்களைச் சொல்லளவில் மட்டுமல்லாது செயலிலும் கடைப்பிடித்த பாரதியார் அதனால் அடைந்த துண்பங்கள் சொல்லந் தரமன்று, எடுத்துக் காட்டாக ஒரு சிறு சம்பவத்தை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

பாரதியார் சிலகாலம் கடையத்திலே தமது மைத்துணர் வீட்டில் குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தபோது, பிராமணரின் போலி ஆசாரங்களுக்கு மதிப்பளிக்காது நடந்து கொண்டார் என்பதற்காக அவரை அக்கிரகாரத்தினுள் நுழையவிட மறுத்தனர். பாரதியாரின் மனைவி உணவு பரிமாறுவதையும் தடுத்து நிறுத்தினர். அதனால் மூன்று நாட்கள் பட்டினி கெடந்த பாரதியாருக்கு ஒரு உழவனே உணவளித்தான். மூன்று நாட் பட்டினியின் பின் உணவுண்ட பாரதியாருக்கு உணவு ஒத்துப்போகாமையால் உண்ட உணவை உடனே வாந்தியெடுத்து மிக வருந்தினார்.⁹ சிறிய மனிதர்களின் ஆற்பத்தனமான செய்கைகளால் பாரதியார் தமது வாழ்நாளில் இதுபோன்று எத்தனையோ நாட்கள் மனம் வெதும்பினார்; நெஞ்சு கொதித்துக் குழுறினார். இந்து

ஈழக்கில் காலம் காலராக நிலவி வந்த சமூக, சமய கொடுமைகளுக்கும், பிறபோக்குத்தன்மைகளுக்கும் எதிராக வாழ்நாள் முழுவதும் தமது சொந்த வாழ்விலேயே மூர்க்கா வேசம் கொண்டு வெறியுடன் போராடியவர் பாரதியார்.

ஓர் இலக்கியக் கர்த்தாவிடம் குடிகொண்டிருக்கும் மனித நேயம், முறபோக்குச் சிற்தனைகள், அவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சி ஆகியவை அவ்விலக்கியக் கர்த்தாவைச் சோஷவிலஸ்ததிற்கு இட்டுச் செல்லும். முறபோக்கு வாதியாகத் திகழும் ஒருவன் பொதுவுடைமையை அவாவுதல் இயல்பே. பாரதியாரிடம் இப்போக்கினை நாம் தெளிவாகக் காணலாம். வெறுமனை குருட்டாம்போக்கான போவி ஆஸ்திகணாக அல்லாது மக்கள் நலனில் பேரார்வம் கொண்ட ஆஸ்திகணாகவும், தலைசிறந்த முறபோக்கு வாதியாகவும் திகழ்ந்த பாரதியார், இந்த நூற்றாண்டின் விடியவிலேயே பொதுவுடைமை மலர்ச்சியின் அத்தியா வசியத்தை உணர்ந்து அதனை ஆதிய சுத்தியுடன் மனமார வாயாரப் பேரானந்தப் பரவசத்துடன் வரவேற்றுப் பாடிய இந்திய முதற் பெருங்கவிஞராகவும் விளங்குகின்றார். பாரதியாரின் சமகாலத்தவராக விளங்கிய மகாகவி தாகூர், பாரதியாரின் பிழ்பே காலங் கடந்து (அவர்து சோவியத் பயணத்தின்பின்) பொதுவுடைமையை வரவேற்றுப் பாடினார். பொதுவாகப் பாரதியாரின் பாடல்கள் முழுவதிலும் அங்குமிங்குமாக ரஸ்யப் புரட்சியின் செல்வாக்கும் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களும் இலைமறை காயாகக் காணப்படுகின்றன. ஆயின், புதிய ரஸ்யா, பாரத சமுதாயம், விடுதலை, சுதந்திரப் பள்ளு, முரச, காலைப் பொழுது (தனிப் பாடல்கள்) முதலிய பகுதிகளிற் பொது வுடைமையின் சிறப்புகளையும் பாரத சமுதாயத்தில் அது மலர வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும் விரிவாக வற்புறுத்திப் பாடியுள்ளார்.

பாடல்களில் மட்டுமல்லாது ‘இந்தியா’ பத்திரிகையிலும், பிறவற்றிலும் வெளிவந்த அவரது கட்டுரைகள் பலவற்றிலும், உருவகச் சித்திரங்களிலும், ஞானரதம், சின்ன சங்கரன் கதை, பேய்க்கூட்டம், காக்காய்ப் பார்லி மென்ட் முதலியவற்றிலும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இக்கருத்துக்களை விளக்கியுள்ளார். ‘மண்ணுலகத்து மானுடன் தன்னைக் கட்டிய தளையெலாம் ஆறுக’ என வேண்டிய பாரதியார் ‘தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’, ‘மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ?’, ‘மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கை இனியுண்டோ?’, ‘இல்லையென்ற கொடுமை உலகில் இல்லையாக வைப்பேன்’, ‘எப்பதம் வாய்த்திடுமேனும் நம்மில் யாவர்க்கும் அந்த நிலை பொதுவாகும்’, ‘முப்பது கோடியும் வாழ்வோம் வீழில் முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம்’ என்றெல்லாம் ஆவேசத்துடன் சபதம் உரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு ஆவேசக் குரல் எழுப்புவதுடனமையாது, ரஷ்யாவில் நடந்தேறிய அக்டோபர்ப் புரட்சியின் மாபெரும் சக்தி, மனுக்குல வரலாற்றில் அதன் முக்கியத்துவம், அதனால் எதிர்காலத்தில் உலகுக்கேற்படவிருக்கும் பெரு நன்மைகள், ரஷ்யப் புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திய வெளின் சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் மத்தியில் நிகழ்த்திய சாதனைகள் முதலியன பற்றியெல்லாம் தமது ஆக்கங்களிலே தெளிவாகவும் இரத்தினச் கருக்கமாகவும் விளக்கியுள்ளார். மாபெரும் அக்டோபர்ப் புரட்சி 1917 ஆம் ஆண்டு இடம் பெறுவதற்கு முன், அதற்கு முன்னோடியாக 1905 ஆம் ஆண்டிலும் ரஷ்யாவிற் புரட்சி ஓன்று இடம் பெற்றது. இப்புரட்சி ரஷ்யாவுடன் மட்டும் அடங்கிவிடாது கிழை நாடுகள் பலவற்றிலும், விடுதலைப் போராட்ட உணர்வையும் அடக்கமுறைகளுக்கெதிரான கிளர்ச்சி களையும் வளர்ந்தோங்கச் செய்தது. 1917 ஆம் ஆண்டு

அக்டோபர்ப் புரட்சிக்கு முன்பு பிப்ரவரியிலும் ஏரட்சி ஒன்று நடந்தேறியது. கூர்த்த மதியும் தீர்க்க தரிசனமும் வாய்க்கப்பெற்ற பாரதியார் 1905 ஆம் ஆண்டு நடந்தேறிய புரட்சியின் முக்கியத்துவத்தையும், எதிர்கால விளைவுகளையும் மிக உன்னிப்பாகக் கூர்ந்து கவனித்துத் தாம் நடத்தி வந்த ‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் அவற்றை விளக்கி, 1906 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பல கட்டுரைகளை எழுதினார்.¹⁰

எதிர்காலத்தில் ஜாரின் கொடுங்கோன்மை அகற்றப் பட்டு ரஷ்யாவில் புதுயுகம் மலரும் என்பதை 1906 ஆம் ஆண்டிலேயே தீர்க்கதரிசனமாகத் தெரிவித்திருந்தார். 1905 ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற புரட்சியின் பின் பாரதியார் தாம் மறையும்வரை ரஷ்யாவில் இடம் பெற்று வந்த நிகழ்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும் ரஷ்யப் புரட்சியின் தளகர்த்தனான் வெனின் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் பேரார்வத்துடனும் மிக உன்னிப்பாகவும் கவனித்து வந்துள்ளார் என்பதனை அவரது ஆக்கங்களை தெளிவு படுத்துகின்றன. ரஷ்ய நிலைமைகளை மட்டுமல்ல நி 1905 ஆம் ஆண்டிலிருந்து துருக்கி, யப்பான், சீனா, அயர்லாந்து, எகிப்து முதலிய நாடுகளில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்களையும் குறிப்பிட்டுப் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.¹¹

அக்டோபர்ப் புரட்சி இடம்பெற்றபின் அதனை ‘யுகப் புரட்சி’ எனக் குறிப்பிட்டு, ‘புதிய ரஷ்யா’ என்ற தலைப்பிற் பல பாடல்களைப் பாடியதுடன் பல கட்டுரைகளையும் எழுதினார். அவற்றிலிருந்து பாரதியார் பொதுவுடைமை மலர்ச்சியிலும் ரஷ்யப் புரட்சியிலும் அதனை நடத்திய மாமேதை வெனின் மீதும் கொண்டிருந்த அபாரமான சடபாடு அளவு கடந்த நம்பிக்கை முதலிய வற்றை அறிய முடிகின்றது. பாரதியார் தாம் காண விரும்பிய கிருதயுசத்தின் மலர்ச்சியாகவே ரஷ்யப்

ஈட்டியைக் கொண்டிரார் பங்குமாதிரிகளின் தீக்குவத்தை அடியாற்றிப் பூரட்சியை நடத்தி வெற்றிபெற்ற விழுப்புதியாற்யாவைக் குத்தியெழுப்பிடம் அரும்பைனியில் கடுபட்டுக் கொண்டிருந்து மாமேதது வெளிணைக் குறிப்பிடும் கட்டங்களில் எல்லாம் பாரதியார் அவரை ‘ஸ்ரீமான் வெளின்’ எனவும் ‘கற்றறிந்தஞானி’ எனவும், ‘மனுக்குவத்தின் துயரைப் போக்கியவன்’ எனவும் புகழ்ந்து கூறுவதுடன், வெளின் அனுபவித்த கொடுமைகள், வேதனைகள் ஆசியவற்றுக்காகப் பரிந்துரைப்பதும் வெளின் மீது அவர் வைத்திருந்த முயர்ந்த மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் புலப்படுத்துகின்றன. உண்மையிலே பாரதியார் 1905 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தாம் மறையும் வரை எத்தனையோ தொல்லைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் உள்ளானார்; அரும் பெரும் பணிகள் பலவற்றில் கடுபட்டு அயராது உழைத்தார். ஆயினும் கணவிலும் கந்தவிலும் அவர் ரஷ்யாவையும் வெளிணையும் சிந்திக்கத் துவற வில்லை. ஒரு கிறு எடுத்துக் காட்டையா இங்கு நோக்குதல் பொருந்தும்நாட்டுப்பாலை பால் நாடு மகிழ்ச்சிப் பரிசு விலை

‘பேய்க்கூட்டம் (1)’ என்ற தமது ததையின் இரிடத்திலே, “....என் மனம் பலப் பல விஷயங்களையோசித்துக் கொண்டிருத்தது. கண்ண மூடினால் என்கு ரஷ்யாவின் நிலைமை ஞாபகம் வந்து கொண்டிருந்தது..... ரஷ்யா விஷயம் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கெண்ண என்று தூங்க முயற்சி செய்தால் மனம் இணங்கவில்லை. தூக்கம் வரப்போகிற—அல்லது வராமல் இருக்கிறபாதி இரவு நேரத்தில் மனம் புத்தி சொன்னபடி கேட்கவே கேட்காது. எப்போதும் மனத்தைக் கட்டியாள்வது சிரமம். படுக்கையிலே படுத்துக் கொண்டு மனத்தைக் கட்ட விசுவாமித்திர ராலேகூட மூடியது. பிறகு எனக்கு ஒருஷ்யக் குழியரசின் தலைவராகிய வெளின் என்பவனுடைய ஞாபகம் வந்தது. உருவுக்கு ஒருபக்கமிழிட, மத்தளத்துக்கு இரண்டுபக்கம் இடி, வெளினுக்கு வகைம் பக்கத்திலே! ”¹²

இதே போன்று தமது ‘காலைப் பொழுது’ என்னும் பாடவில்,

‘கற்றறிந்த ஞானி கடவுளையே நேராவான்.

எழுநாள் முன்னே இறைம் குடங் தான் புணைந்தான் வாழியவன் எங்கள் வருத்தமெலாம் போக்கி விட்டான் சோற்றுக்குப் பஞ்சமில்லை, போரில்லை, துன்பமில்லை, போற்றற் குரியான் புது மன்னான், காணீரோ?’¹³

எனக் கூறியுள்ளமையும் இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

பாரதியாரது ஆக்கங்களிற் சில விடயங்களிபற்றி முன் பின் கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவை பாரதியாரது வளர்ச்சியைச் கட்டுவதாகவும் அமையலாம்; மரபு மரபாக இடம் பெற்று வந்த சமூக, சமயச் சிந்தனை களின் தாக்கமாகவும் இருக்கலாம்; மனப்போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாகவும் அமையலாம். இவைபற்றி இங்கு ஆராய் வது நோக்கமல்ல. எனினும் ‘பாரதியாரும் பொது உடைமையும்’ என்னும் விடயம் பற்றி நோக்குகையிற் பொது உடைமையை வரவேற்கும் பாரதியார், பொது உடைமையை எவ்வாறு ஏற்படுத்தலாம் என்னும் விடயத்தில் வெளின் கையாண்டவழிமுறைகளை ஏற்க முன் வரவில்லை. வன்முறை, இரத்தக்களரி, புரட்சி ஆகியவற்றின் மூலம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதைப் பாரதியார் ஆதரிக்க வில்லை. மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். ஆயின் எவ்வாறு ஏற்படுத்தலாம் என்பதில் முரண்படுகிறார்.¹⁴

மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு வெளின் கையாண்ட வழிமுறைகளைப் பாரதியார் ஏற்கத் தயங்கினார் என்பதற் காகச் சிலர் பாரதியாரைத் தவறாகவும் ஒதுப்பிட்டுள்ளனர். செ. கணேசவிங்கன் ‘பாரதி பற்றிய பொய்மைகள் என்ற கட்டுரையில் எழுதியுள்ள சில கருத்துக்கள் வருமாறு: ’...பாரதி மார்க்கிய, வெளினிச கருத்துக்

களையோ, கோட்பாடுகளையோ கற்றிருக்கவில்லை விஞ்ஞான சோஷலிசத்தை அறிந்திருக்கவில்லை. சமூக விஞ்ஞானத்தைத் தெரிந்திருக்கவில்லை. தேசிய முதலாளிகளின் கவிஞராக இருந்ததால் பாட்டாளிகளின் சரண்டல் துன்பம் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பாடியோ, எழுதியோ இருக்கவில்லை. வெளிணையும், வெளினின் அக்டோபர்ப் புரட்சியையும் பாரதி வண்மையாகக் கண்டித்து எழுதினான். ரஷ்ய சோஷலிசப் புரட்சி தோல்வியறும் என்று கூறினான்... பாரதி முதலாளித்துவப் புரட்சியை, அதன் வண்முறையை ஆதரித்தான். ஆனால் பாட்டாளிகளின் வன்செயலை, புரட்சியை எதிர்த்தான். வெளிணை மிகவும் வண்மையாகக் கண்டித்தான். இவ் உண்மைகளை நன்கு அறிந்து கொள்ளாது பாரதி ரஷ்ய சோஷலிசப் புரட்சியைப் பாராட்டினான்; பொதுஉடைமையை வேண்டினான் என்பதெல்லாம் வெறும் பொய்மையே¹⁵—“1917 பிப்ரவரியில் நடைபெற்ற ரஷ்ய முதலாளித்துவப் புரட்சியையே பாரதி பாராட்டிப் பாடினான். அவன் பாடியது வெளிணால் நடாத்தப்பட்ட அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியை அல்ல என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.”¹⁶

பாரதியாரின் ஆக்கங்கள் முழுவதையும் ஆழமாக நோக்கியிருந்தால்¹⁷ மேற்கண்ட கட்டுரையாசிரியர் இத்தகைய தவறான ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்க மாட்டார். பாரதியார் காலத்தில் பாரதியார் மட்டுமல்ல, இந்தியாவில் வேறு எந்த ஒரு இலக்கியக் கர்த்தாவேனும் மார்க்சிய, வெளினிசக்கருத்துக்களை ஆழ்ந்து கற்றுத் தெளிவு பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் விடியில் ரஷ்யாவிற்கூட மார்க்சிசம் பற்றிய தெளிந்தகண்ணோட்டம் பூரணத்துவ வளர்ச்சி யடைந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. 1980 களின் சூழ்நிலையல்ல இந்தநூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்த காலச்சூழ்நிலை என்பதை நாம் மனம் கொள்ள வேண்டும். “பாரதியார் பாட்டாளி

களின் சுரண்டல், துன்பம் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பாடியோ, எழுதியோ இருக்கவில்லை' என்பது வெறும் பொய்மையே. இவைபற்றி இந்நாவின் பிறதோரிடத்தில்¹⁷ விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

'பாரதியார் வெளினை மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித் தார்' எனக் கணேசவிங்கன் கூறுவது பாரதியார்மீது குமத்தப் பட்ட அபாண்டமான பழி என்றே கூறவேண்டும். பாரதியார் வெளினை எவ்வாறெல்லாம் மிக உயர்வாக மதித்தார் என்பது மேலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒல்னின் கையாண்ட வன்முறை வழியையே பாரதியார் ஏற்க மறுத்துள்ளார். வேறு எந்த வொரு கட்டடத்திலும் அவர் வெளினைக் கண்டித்தது கிடையாது. பாரதியாரிடம் இயல்பாக உள்ள குணம், எதனையும் பட்டவர்த்தனமாக நெற்றிக்கு நேரே கூறிவிடுவார். உள்ளத் தில் ஒன்றும் உதட்டில் ஒன்றுமாக அவர் செயற்பட்ட தில்லை.¹⁸ தமக்குப் பிடிக்காத கருத்துகள், அவையாருடைய வையாக இருந்தாலும் அவற்றைத் தயங்காது வெளிப்படையாகக் கூறுபவர்.

மகாத்மா காந்தியின்மீது பாரதியார் மிக உயரிய மதிப்பு வைத்திருந்தார் என்பதை ஜயத்திற்கிடமின்றி அவர்து பாடல்களும், கட்டுரைகளும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆயின், அதே பாரதியார் காந்தியின் கருத்துக்கள் சிலவற்றை ஏற்கமறுத்து மட்டுமல்ல; அவற்றை நெயாண்டி செய்து கண்டித்து முன்னார்.¹⁹ அதற்காகப் பாரதியார் மகாத்மகாந்தியை மிக வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார் என்பது பொருந்துமா? இதேபோன்று யேசு கிறிஸ்துவைப் பூக்கும்து பாடல்களை இயற்றினார்; கட்டுரைகளை எழுதினார். ஆயின் அவர்து கருத்துக்கள் சிலவற்றை ஏற்க மறுத்துக் கண்டித்துமுன்னார். பாரதியார், எழுதியுள்ள, யேசு கிறிஸ்துவின் வார்த்தை²⁰ என்ற கட்டுரையை

இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். நிவேதிதா தேவியைத் தமது ஆத்மீகக் குருவாகப் பாரதியார் மதித்துப் போற்றியவர். நிவேதிதாதேவியின் ஞானத் தந்தை சுவாமி விவேகானந்தர். பாரதியார் சுவாமி விவேகானந்தரை மிக உயர்ந்த மசானாகப் போற்றியவர். ஆயின், விவேகானந் தரின் கருத்துக்கள் சில (துறவறம் உட்பட) தவறானவை எனக் கண்டனச் சூரி எழுப்பியவர். பாரதியார், பகவத் கிடையைத் தமிழில் போழி பெயர்த்து அதற்கு எழுதியுள்ள சிறப்பு வாய்ந்த நீண்ட முன்னுரையில் இதனைத் தெளிவாகக் காணலாம். சுவாமி விவேகானந்தர் ‘பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்தை’ ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். விவேகானந்தரின் மொழியெப்பிற் குறைபாடுகள் இருப்பதாகச் சுட்டிக்காட்டிய பாரதியார் தாம் நடத்திய ‘கர்மயோகி’ பத்திரிகையில் பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி வெளியிட்டார். பாரதியார் இவ்வாறு செய்துள்ளார் என்பதற்காகச் சுவாமி விவேகானந்தரையே வெறுத்தார்; வன்மையாகக் கண்டித்தார் எனக் கூறுவது பொருந்தமா? இதேபோன்றுதான் பாரதியார் வெளின் கையாண்ட வழிமுறைகள் சிலவற்றை ஏற்கத் தயங்கினார் என்பது உண்மை. ஆயின் அதற்காக அவர் வெளினை வெறுத்தார்; வன்மையாகக் கண்டித்தார் எனக் கூறுவது தவறு. பாரதியாரின் ஆக்கங்களுள் ஒரு சில பகுதிகளைக் கிள்ளியெடுத்து நோக்குவதனால் ஏற்படும் பேரபாயம் இது வாகும். இதுபற்றி முதலாம் இயலில் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து, ‘பொதுவுடையை வேண்டினான் என்பது வெறும் பொய்மையே’ எனக் கணைசலிங்கன் கூறுகிறார். பாரதியார் பொது உடமையை வேண்டினார் என்பதே மெய் என்பது இந்நாலின் இவ்வியலிலும், வேற்றங்களிலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கணைசலிங்கன் கூறுவது பொருத்தமற்றது என்பதை இங்கு வற்புறுத்த வேண்டிய

தில்லை. தமிழ்இலக்கியாலுகின்று முறபோகிகு அணியின்
முத்துவுடுதல்வரச்சளர்கவும் தலைசிறந் தவாபமாகிசிம
அனுகுமுறத்து திறனாய்வாளர்களாகவும் கருதப்படும்
திருவாளர்கள் பேராசிரியர்களைசபதி. பலஜீவானந்தம்
ரகுநாதன் முதலியோர்ப்பாரதியார்பெருவுடைமையை
வேண்டி நின்றார் என்பதனைத் தமதுசநால்களிலிருந்து
மனதாகத் தெளிவு படுத்தியுள்ளமையும் இங்கு ஈட்டிக்
காட்டத் துக்கது. பால கிரியைப்பி १११. குட்டிரை

இதுபற்றிப் பேராசிரியர்களைசபதி குறிப்பிட்டுள்ள
சில விடயங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை.பாரதியைப்
பொறுத்தவரையிலாப இது சிறப்பாகப் பொருந்தும்
பொதுவில் தேவையாக முதலாளித்துவ வளர்ச்சியைபேரில் அவண்டிக்கூடியது
தவிர்க்க முடியாதபடி பிரதிபலிக்கிறான். கரேந்திரநாத்
பாணர்ஜி, திவகர் பால முதலிய அவன்து வழிகாட்டிகள்
அதனையே பிரதிபலித்தனரிடம் செய்றப்பிட்டனர். ஆனால்
‘மற்றவர்களைவிட அதிக தூரம் பார்க்கிறவன்’ பெற்ற
வகையில் முதலாளித்துவத்திற்கும் அப்பால் சோவிவிசப்
புரட்சியையும் வரலாற்றுப் படைக்கும் பிரம்மாக்களான
தொழிலாளர்களையும் இனங்கண்டுபாடாட அவனால்
முடிந்தது. செல்லத்தைப் பற்றியுசூழ்நாகச் ‘சிந்திக்கா
முடிந்தது. யிடுப் பதைத்துப் பற்றியுசூழ்நாகச் சிந்திக்கா
விவேகானந்தர்’ திலகர்க்க அரவிந்தர், ஒருகாந்தியடிகள்
முதலியோரையெல்லாம் படிப் பிரம்மிக்கும் கூட திறனையும்பை
துணிவையும் பெற்றிருந்தான். சீரதிருத்தங்களையுமாசமுகு
மாற்றங்களையுமாமற்றவர்களைவிட்டுதிகு ஆர்வத்துடன் உ
விரும்பியவர் என்ற வகையில் தனதுவழிகாட்டிகளாகவும், முன்
னோடிகளாகவும், முத்துப்பிலைக்கப்படுவது அவன்
விளங்கியவர்கள் தயங்கி நின்ற படிகளைத் தாண்டி அவன்
ஆட்டியுத்துவத்தான். சீராய இங்கூ முல் १११.

பாலையை கிடைக்க ஒரு கிடிப்பைத் தாங்கூ நாயகைகூடுபு
து. இதேக்கருத்தினை கருநாதனும் தமதுரைக்கூடுபும்,
காலியும், அக்டோபர்ப்புரட்சியும் கூமிழ் இலக்கியமும்,

என்ற நூல்களில் அழுத்திக் கூறியுள்ளமையும், “புரட்சி, பொதுவுடைமை என்ற இரண்டு கருத்துக் செல்வங்களைப் பாரத நாட்டிலே முதன் முதலாக ஆரத்தமுலி தமிழுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் வரையாது வழங்கிய வள்ளல் பாரதி”³³ எனப் ப. ஜீவானந்தம் கூறியுள்ளமையும் இங்கு அவதானிக்கத் தக்கவை.

அடுத்து, 1917 பிப்ரவரியில் நடைபெற்ற ரஷ்ய முதலாளித்துவப் புரட்சியையே பாரதி பாராட்டிப் பாடினான் எனவும், வெனினால் நடாத்தப்பட்ட அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியைப் பாடவில்லை எனவும் கணேசவிங்கன் கூறுகிறார். எதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவர் இவ்வாறு திட்டவட்டமாகச் கூறுகின்றார் எனத் தெரியவில்லை. பாரதியார் 1905ஆம் ஆண்டிலிருந்தே ரஷ்யாவில் இடம் பெற்ற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியினையும் உண்ணிப்பாகக் கவனித்து வந்துள்ளார் என்பது அவர் அவ்வப்போது எழுதியுள்ள கட்டுரைகளிலிருந்து தெளிவா கின்றது. 1917ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் புரட்சி இடம் பெற்றதைத் தொடர்ந்துதான் பாரதியார், முர ‘சு’, விடுதலை, ‘பாரத சமுதாயம்’ முதலிய தலைப்புகளில் அமைந்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். ‘புதிய ருஷ்யா’, ‘காலைப்பொழுது’ என்ற தலைப்புகளில் அமைந்த பாடல்களும் அக்டோபர் புரட்சியைத் தொடர்ந்தே இயற்றப்பட்டன. 29-11-1917ல் ‘செல்வம்’ என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையிலே ரஷ்யப் புரட்சி, சோஷலிசம், அதன் சிறப்பு ஆகியன பற்றி விதந்து கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1921 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இரண்டாம் திகதி ‘புதுமைகள்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரையின் உப தலைப்புக்களாக ‘ஸோஷலியட் ருஷ்யாவில் பணம் தொலைந்தது’, ‘ராஜாங்கப்

‘யணந்தொலைத்தல் கமிஷன்’, ‘ஆரம்பங்கள்’, ‘உண்மையான புதுமை’ என்பவையமெந்துள்ளன. அக்டோபர்ப் புரட்சியின் பின் ரஷ்பாவில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள் சிலவற்றை விளக்கியபின் கட்டுரையின் இறுதியிலே அவரி யின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு அவதானிக்கத் தக்கது.

“மனுஷ்ய நாகரிகத்தின் ஆரம்ப காலந்தொட்டே பணப் புழக்கம் இருந்து வருகிறது. இதனால் விளைந்த துண்பங்கள் எண்ணற்றன. அந்தப் புழக்கத்தை இப்போது மனித ஜாதியில் பத்திலொரு பங்கு ஐந்த்தொகையை ஆளும் ராஜாங்கத்தார் துமரென்று நிறுத்த உத்தேசிக்கிறார்கள். இதனால் புதிய ஸௌகர்யங்களேற்படுவதுடனே, பணப் புழக்கத்தால் இயன்று வரும் பழைய ஸௌகர்யங்களுக்கு இடையூறில்லாமல் செய்துவிடக் கூடுமானால், ரஷ்யாவை இவ்விஷயத்தில் உலகத்தார் பின்பற்ற முயல்வார்களென் பதில் ஸந்தேகமில்லை.”²²

இவை தவிர வேறு சில கட்டுரைகளிலும் அவர் அக்டோபர்ப் புரட்சியின் விளைவுகளை வரவேற்று எழுதியுள்ளமையைக் காணலாம். ரகுநாதன் தமது அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும், என்ற நூலிற் ‘பாரதி—ரஷ்யப் புரட்சியின் குழந்தை’, ‘1905 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சியைப் பற்றி’, ‘பிப்ரவரிப் புரட்சியின் போது’, ‘மாபெரும் அக்டோபர்ப் புரட்சியும், அதன் பிறகும்’ என்னினபற்றிய நேர்மகக் குறிப்புகள், ‘பாரதி பாடல் களில் அக்டோபர்ப் புரட்சியின் செல்வாக்கு’ என்னும் தலைப்புகளில் மிகத் தெளிவாகவும், நுட்பமாகவும் மேற் குறிப்பிட்ட விடயங்களை விளக்கியுள்ளார். இவை பற்றி இங்கு மேலும் விளக்கவோ விவாதிக்கவோ வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பாரதியார் மாபெருங்கவிஞ்சு என்பதற்காக அவரிடம் கவிலிதக்குறைச்சுமி இல்லை என வாதிடுதல் அறிவியலுக் கூட பொருந்தாது சில விடயங்கள் குறித்துப் பாரதியாரைச் சிலர் சற்று மிகைப்படுத்திக் கூகும்ந்து விட்டால் அதனைய் யார்த்துப் பலர் அறைற்றை வேண்டுமேலும் மிகைப்படுத்திக் கூறும் நிலையும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் காணப்படுகிறது: ஆயின் முழு உண்மைகள் சிலவற்றை மறைத்து அல்லது மறுத்து இல்லாத குறைகளை அவர்மீது திணிக்க முயல் விதம் பிரும்பத்தக்கதல்ல. பலராலும் உண்மையென நிருபிக்கப்பட்ட ஒன்றை நாம் மறந்து மிடத்து மிக்க நிதானமாகப் பிருத்தல்ல வேண்டும். ‘தேசிய முதலாளிகளின் கவிஞராகவும் இருந்திதாலும் பாட்டாளிகளின் சரண்டல்ல துப்பம் ஆகியவற்றைப் படிப்பற்றிய பாடியோால்முதியோ இருக்கவில்லை. ஒப்பாரதியாரின் ஆக்கங்களைப் பற்றவே மறந்துதான் கணேசவிஞ்சுகள் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்’ போலும். ‘கஞ்சிகுடிப்பதற்கிலார். அதன் காரணங்கள் இவை என்னும் அறிவுமில்லார்’ எனப் பாரதியார் மாறை மனதிலெண்ணீக் கொண்டு இவ்வாறு வேதனையுடன் கூறியுள்ளார். கஞ்சியாயினும் குடிப்பதற்கு வழியற்றவர் கள் தேசிய முதலாளிகளா, பாட்டாளிகளா? பாரதியார் எந்த அளவிற்குப் பாட்டாளிகளின் துப்ப நிலைகளையும் அவற்றைப் போக்குவதற்கான வழிவகைகளையும் சிந்தித்துள்ளார் என்பது இருநூலில் அமைந்துள்ள ‘தொழிலாளரும் தொழிலும்’ என்னும் பகுதியில் விரிவாகும் நோக்கப்பட்டுள்ளது.

பாரதத்திலே தமது காலத்தில்—இன்றும்கூட—நிலவிய சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஏனைய பல்வகைப் பட்ட பிரச்சினைகள் முதலியவற்றுக்குச் சிறுசிறு சீர்திருத்தங்கள் பூரண பலனை அளிக்கமாட்டா என்பதையுணர்ந்த பாரதியார் அவை யாவற்றுக்கும் பொதுவுடைமை மலர்ச்சி கியின் மூலமே விடிவு காண முடியும் எனப் பூரணமாக நம்பினார். அதனை வற்புறுத்திப் பாடல்களை இயற்றினார்.

கட்டுரைகளை எழுதினார். முப்பது கோடி ஐனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவுடையை, ஓப்பிலாதசமுதாயம் உலகத்துக்கொரு டுமை—வாழ்க! என முரசறைந்தார்.

எவ சித்தாந்தத்திலே பிறந்து வளர்ந்து அதிலேயே ஊறித்தினளத்த திரு. வி. க. வும் பாரதியாரைப் போன்றே பாரதத்தின் சகல பிரச்சினைகளுக்கும் பொதுவுடையை மலர்ச்சியின் மூலமே விடிவு காண முடியும் எனப் பூரணமாக நம்பியதுடன் மார்ச்சியத்தின் மேன்மைபற்றியும் பொது வுடையையின் இன்றியமையாமை பற்றியும் விரிவாகத் தமது நூல்களில் விளக்கியுள்ளார். ஆஸ்திகராகவும், முறபோக்கு வாதியாகவும், மார்ச்சிய வாதியாகவும், தொழிற் சங்க வாதியாகவும், விளங்கிய திரு. வி. க. விடம் எவ்விதக் கோள்சைக் குழப்பமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை கார்ல் மார்ச்ஸைப் பலவாறெல்லாம் புகழ்ந்து போற்றியுள்ள திரு. வி. க. அவரது தத்துவத்திற் கண்ட ஒரே ஒரு சின்னஞ் சிறிய குறை, “மாக்சியம் முழுமையதா? குறையுடையதா? எதிலும் குறையுண்டு. மாக்சியத்திலும் சிறு குறையுண்டு. என்ன குறை? அதன் கண் ‘சத்’ என்னுஞ் செய்பொருள் சேர்ந்தால் அது நிறை வுடையதாகும்” எனக் கூறியுள்ளார். இதுவரை நோக்கிய ரெற்றிலிருந்து பாரதியார் ஆஸ்திகம், முறபோக்கு, பொது வுடையை ஆகியவற்றின் சங்கமபாக வளங்கினார் என்பதும் அவைபற்றி அசருக்கு எவ்விதக் குழப்பமும் இருந்ததில்லை என்பதும் உலகியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களையும் போற்றும் தூய இறை நம்பிக்கையாளனாகவும், தலை சிரந்த முறபோக்கு வாதியாகவும் திகழ்ந்த பாரதியார்; அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தறை களிலான மக்களின் விடுதலைக்கு வழி சிவலோகமோ வைகுண்டமோ அல்ல, பொதுவுடையை மலர்ச்சியே என்பதிற் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் என்பதும் புலப்படும்.

யாராவது மார்க்கிசம், முறபோக்கு, பொதுவட்டமை என்று பேசத் தொடங்கினால் உடனே இன்றைய சமயத் சநாதனிகளும் போவித் தொண்டர்களும் இந்துமத தமிழ்ப் பாதுகாவலர்களும் அப்பாவி மக்களின் உழைப்பை ஈவு இரக்கமின்றிச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் சோற்றுத் துருத்தி களும் முண்டியடித்துக் கொண்டு, “எங்கள் தமிழ் இலக்கியங்களை நீர் அறிந்ததில்லையா? சங்கச் சான்றோர் ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி’ எனவும், எமது வள்ளுவப் பெருந்தகை ‘இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக் இவ்வுலகியற்றியான்’ எனவும், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் ‘எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செலவழும் எய்தலாலே இல்லாரும் இல்லை, உடையார்களும் இல்லை மாதோ’ எனவும் அருளியுள்ளதை நீர் கேள்விப் பட்டதில்லையோ? உங்களுடைய பாரதியும் மார்க்கம் அப்படி என்ன புதிதாகக் கூறியுள்ளார்கள் எனப் பெரும் மேதாவித்தனமாக அகங்காரம் பேசித் தமது போவித் தனத்தை வள்ளுவனுக்கும் கம்பனுக்கும் பின்னால் மறைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஆயின் பாரதியார் இவர்களைப் போன்ற நயவஞ்சகப் பிறவியல்லர். உண்மை எங்கிருந்தாலும் எவரிடமிருந்தாலும் அவற்றை உளமார வரவேற்கும் பண்பு உடையவர். தொல்காப்பீயத்திலும் திருக்குறளிலும் கம்பராமயணத் திலும் எப்பொருளும் உள் எனச் சுயதிருப்பு தேடும் இத்தகைய ஆந்தைப் பிறவிகளை நோக்கியே அன்று பாரதியார் ‘சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்—கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொண்டிருந்திங்கு சேர்ப்பீர்’ எனச் கடுமையாக ஆணையிட்டார். இன்றைய சோற்றுத் துருத்திகளிலும் பார்க்கப் பாரதியாரே வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் கம்பனையும் இதயசுத்தியோடு உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றினார். அத்துடனமையாது மாமேதை வெளின் தலைமையில் நடந்த ரஷ்யப் புரட்சியின் சிறப்பினை உலகமெல்லாம் கேட்கும்படி உச்சக் குரலில் புகழ்ந்து பாடினார்.

கம்பனும் வள்ளுவனும் கணவு கண்ட அதே இலட்சியத் துக்கு ஏற்ற வழி வகைகளையும் செயல் முறையையும் விளக்கத்தையும் தர்க்கரீதியாகவும் விஞ்ஞானபூர்வமாகவும் விளக்கி, வெறுங்கனவு எனக் கருதப்பட்டு வந்தவற்றை நவவாக்கிக்காட்டுவதற்கும் உலகில் முதன்முதல் தெளிவான வழி சமைத்தவன் மார்க்ஸ்; அவன் காட்டிய வழியில் நடந்தேறிய பொதுவடிவதைப் புரட்சியே ரஷ்யப் புரட்சி அதனையே புது நெறிகாட்டிய மெய்ஞானியும் சமூக ஞானிய மான பாரதியார் வாயார் நாவார் வானுறக் கம்பீரக் குரலில் புகழ்ந்தார்.

பாரதியாரின் பின்பு வந்த பாரதிதாசன், பட்டுக் கோட்டை கல்யாணக்ந்தரம், ரகுநாதன், கே. சி. எஸ். அருணாசலம், ஏ. தெ. சுப்பையன் சமுத்துக் கவிஞர்கள் சிலர், சிறுக்கதை நாவல் எழுத்தாளர்கள் முதலியோரது ஆக்கங்களில் பாரதியாரிலும் பார்க்க ஆழமான தெளிந்த வர்க்கப் பார்வையும் மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டமும் இடம் பெற்றுள்ளமை உண்மையே. ஆயின் இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் பாரதியாரே. இன்று மார்க்ஸியவாதிகளும் பூரண சர்வோதயவாதிகளும் ஏன் ஆஸ்திகாரங்களைப் பார்த்துகின்றனர். அந்த அளவிற்குப் பாரதியார் முரண்பாடு களின் குவியலாகவன்றி ஆஸ்திகம், முற்போக்கு, பொதுவடிவதைப் பெற்றின் சங்கமமாக விளங்குகின்றார்.

“நான் ஒரு நாத்திகனான கம்யூனிஸ்ட். அப்படி யானால் ஆத்திக உணர்ச்சியுள்ள கம்யூனிஸ்டுகளும் இருக்கிறார்களா! இருக்கக் கூடாது என்றில்லை. ஒரு மதத்திலும் நம்பிக்கையில்லாத நாத்திகர்களுக்குமட்டும் தான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இடமுண்டு என்று கட்சியின் திட்டமோ, கட்சியின் ஸ்தாபன விதிகளோ திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூறவில்லை. நேர்மாறாகத் தொழிலாளர்

கட்சி மத நம்பிக்கைகளைப் பலாத்காரமாக எதிர்ப்பது தவறு என்று மார்க்ஸிய ஞானாசிரியர்கள் அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்²⁵ எனப் ப. ஜீவானந்தம் ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளமை இங்கு ஆழந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

○○○

சான்றாதாரம் :

1. சிவத்தம்பி. கா., இலக்கியத்தில் முற்போக்கு வாதம் 1978, பக் 14—15.
2. பாரதி நூல்கள், வசனங்கள், 1949, ‘சித்தக்கடல்’ பக். 78.
3. தூரன். பெ., (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ் : வசனத் திரட்டு, 1978.
4. தூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதி தமிழ் 1965.
5. தூரன், பெ., (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ் வசனத் திரட்டு, 1978 ‘பண் விடுதலை’, பக் 95—96.
6. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1945, பக் 98.
7. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1955, பக். 99.
8. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1945, பக். 121.
9. வேஷ்டசாமி. மு., பைந்தமிழ்ச் சாரதி பாரதியார். (வாழ்க்கை வரலாறு) 1964, பக். 74.
10. இந்தியா, ‘சுதேசமித்திரன்’ முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவிந்த இக்கட்டுரைகள் விழ்வரும் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன :

‘காந்தினரை முனியோ’ (தொகுப்பாளியர்) பாரதத்தினர்க்கு ஒன்றாக முதல்பாகம், 1975.

இல்லை மனியன் (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தரிசனம் இரண்டாம்பாகம் 1977: நிதியினுடே நாம்பிரைப் .05

துர்ண. பெ. (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ்வைசன்தி
திரட்டு, 1978.

தூரன். பெ. (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ், 1963
 11. இவ்விடயம் பற்றி இந்நாலின் முன்றாம் தீர்வின்
 பிற்பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
 12. பாரதியார்கதைகள், 1977, பக். 390—391.
 13. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், 1975 : தனிப்
 பாடல்கள் பக். 187—188.
 14. இவை பற்றிய விரிவான விளக்கங்களை இந்நாலினுள்ள
 ‘தொழிலாளரும் தொழிலும்’ என்னும் பகுதியிற்
 காணலாம்.

15. பகுமான: 15, அவிம்யர், 1982, பக்டி—33. 18. பக். 42
88—184. தப., 881

16. குமரன் : 15, நவம்பர், 1982, பக் 31.
 எடை பழங்குடி துணை மறுக்கப் பட மத்தியகாலை. 31
 17. இந்நாளில் அமைந்துள்ள தொழிலாளரும் தொழிலும் என்னும் பகுதியிற் காணலாம்.

18. வ. ரா., மகாகங் பாரதியார், 1945, பா 50—51, 53,
88, 99.

பாரதியார் எழுதியுள்ள ‘சித்தக்கடல்’, ‘சில
சங்கற்பங்கள்’ என்னும் பகுதிகளிலும் இவற்றைத்
தெளிவாகக் காணலாம். பாரதி நூல்கள் : வசனங்கள்,
1949.

19. உதாரணமாகப் பாரதியாரி எழுதியுள்ள ‘தராக’ என்னும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். பாரதி நூல்களை வசனங்களி 1949 ‘தராகு’ பக் 55—58.
20. பாரதியார் கட்டுரைகள் : 1—தத்துவம். பக் 84—89.
21. கைலாசபதி, க., இருமகாகவிகள், 1962, பக் 49—55. கைலாசபதி, க., இலக்கியச் சிற்தனைகள், 1983, பக் 5—10.
- ஜீவானந்தம், ப., பாரதியைப் பற்றி—ஜீவா, 1963. பக் 59—70.
- ரகுநாதன், கங்கையும் காவிரியும், 1999, பக் 100—103.
ரகுநாதன், அக்டோபர் புரட்சியும் தமிழ் இலக்கியமும், 1977, பக் 5—18.
22. கைலாசபதி, க., இலக்கியச் சிற்தனைகள், 1983, பக் 9—10.
23. ஜீவானந்தம், ப., பாரதியைப்பற்றி—ஜீவா 1963, பக். 65.
24. பெ. தூரன் (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது), பாரதிதமிழ், 1963, பக். 481—482.
25. ஜீவானந்தம், ப., மதமும் மனித வாழ்வும், 1969, பக். 12.

□□
□□

3. பாரதீயாரும் அரசியலும்

‘இலக்கியமும் அரசியலும்’ என்னும் விடயம் பற்றித் தமிழ் இலக்கிய உலகிற் கடந்த சில தசாப்தங்களாகப் பலத்த சர்ச்சைகள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இலக்கியத்தில் அரசியலைக் கலக்கக் கூடாது; இலக்கியம் அரசியல் விடயங்களைச் சிலாகிக்கக் கூடாது; அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். அரசியற் பிரதி சாரத்துக்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவால் அதன் தூய்மை, கலைத்துவம் ஆகியன கெட்டுவிடும். இலக்கியத் தீர்த்தா அரசியல் வாதியாக இருக்கக் கூடாது என ஒரு சாரார் வாதிட்டு வந்தனர். இவர்களது குரல் இன்று பெருமளவு ஓய்ந்து விட்டது. மறுசாரார், இலக்கியம் அரசியலுக்குப் புறம்பானதல்ல; இலக்கியத்திற் கொண்ட உண்டமான சமூகப் பணி உண்டு, இலக்கியத் தீர்த்தா தவிர்க்க முடியாதவாறு அரசியல் விடயங்களிலும் ஆர்வம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது என்பர்.

உலக இலக்கிய வரலாற்றைச் சூரிந்து நோக்கும் எவரும் இலக்கியம் அரசியலுக்குப் புறம்பானதல்ல என்ற உண்மையை உணர்வார். சங்கசி சான்றோர், வள்ளுவர், இளங்கோ, சாத்தணார், கம்பர், பாரதியார் எனப் புகழ் பா—4

பெற்ற தமிழ் இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் எவரும் அரசியலைப் புறக்கணித்தவர்கள் அல்லர். மாறாக அரசியலைபற்றிய தமது கருத்துக்களை அழுத்தமாக வலியுறுத்தியுள்ளதை அவர்களது ஆக்கங்களிற் காணலாம். இன்றைய உலகின் தலையாய இலக்கிய வடிவமாகத் திகழும் நாவல் இலக்கியத் திலேயே ‘அரசியல் நாவல்’ என்ற தனிப்பிரிவு ஒன்றும் வளர்ந்து வருவது அவதானிக்கத்தக்கது.

நவயுக்க கவிஞரான பார்யாரின் ஆக்கங்களில் அரசியல் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் தலைதூக்கி நிற்பதை எவரும் எளிதில் உணரலாம். பாரதியார் அரசியல் பற்றிய கருத்துக்களைத் தீவிரமாகவும் அழுத்தமாகவும் தமது ஆக்கங்களில் வற்றிறுத்தியதோடமையாது அவரே அரசியலில் நேரடியாகத் தீவிர பங்கெடுத்துக் கொண்டார். சமகாலத்து இந்தியப் பெருங்கவிஞர்களான இக்பாலோ, தாகூரோ, பாரதியார் அளவுக்கு அரசியலில் ஆர்வம் செலுத்தியவர்கள்லர். பாரதியாரையும் தாகூரையும் ஒப்புநோக்கிய பேராசிரியர் கைலாசபதி, ரகுநாதன் ஆகியோர் முறையே: “.....இலக்கிய உலகில் இருந்து கொண்டு அரசியல் உலகின் விளம்பில் உலாவினார் இரவீந்திரர், அரசியல் களத்தில் நின்று கொண்டு தற்செயலாக இலக்கிய நிழலில் ஒதுங்கினார் பாரதியார்”¹ எனவும், “பாரதி இந்தக் காலகட்டத்தின் (1907) தீவிரவாதம் தோற்றுவித்த அரசியலில் முற்போக்கைச் சுண்டார். அதே சமயம் அதுசமூக அநீதிகளையும் முடநம்பிக்கைகளையும் எதிர்த்துப் போராட முனையாத பிற்போக்குத் தன்மையையும் உணர்ந்தார். எனவேதான் தீவிரவாத தேசியத்தோடு கலந்து நின்ற பாரதி, அதே சமயத்தில் ஜாதிக் கொடுமைகள், சமூக அநீதிகள் ஆகிய வற்றையும் கண்டித்தே தமது பாடல்களை இயற்றினார். இதற்கு அவரது தேசியப் பாடல்கள் அனைத்துமே அருமையான சான்றாகும். ஆனால் தாகூரோ இந்தக்

ஈாலத்துத் தேசியத்தின் பிறபோக்குத் தன்மையை மட்டுமே கண்டார், அதன் முறபோக்குத் தன்மையை உணரவும் ஏற்கவும் மறுத்து, தேசிய இயக்கத்துவிருந்து விலகிக் கொண்டார். காரணம், அவர் கவியாக இருந்து தேசிய இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர் பாரதியோ தேசிய இயக்கத் தாலேயே சிறந்த கவிஞராகப் பரிணமித்தவர்’’² எனவும் கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கன.

பாரதியார் அரசியலில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டவர்; எத்தகைய துணபங்களும் சோதனைகளும் தோல்விகளும் ஏற்பட்டபோதும் அதினின்றும் பின்வாங்கியவர் அல்லர். அரசியலிலே தோல்வி கண்டு அதினிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்ட முயன்றவர்களை நெருங்கியதுமில்லை. “...தேசபக்தன் ஒருவன் தீவிரவாதியாகவோ புரட்சிக்காரணாகவோ தனது வாழ்க்கையைத் துவக்கி, தான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி களில் வெற்றியைக் காணாமற் போனால், அவன் மித வாதியாகி விடுதின்றான், அல்லது ராமகிருஷ்ணமிஷனில் சேர்ந்து; வெள்ளக்கல்லூட் நிவாரண வேலையிலும் பஞ்ச நிவர்த்தி வேலையிலும் ஈடுபடுகின்றான் என்று திலகர் மணக்கிலேசுத் தோடு சொல்லுவதுண்டு...இந்தியாவின் விடுதலைக்காக அரும்பாடுபட்டு வருகிறார் அரவிந்தர் என்று அவரிடத்தில் பாரதியாருக்கு அளவு கடந்த பிரேரமை. ஆனால் அரவிந்தர் அரசியல் போராட்டத்தை விட்டு விலகிக் கொண்டு போவதாகத் தெரிந்ததும், பாரதியார், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, அவரை அனுகுவதையே நிறுத்திக் கொண்டார்’’³

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பாரதியார் தீவிர பங்கு ஏற்கும் வரை எந்த இடத்திலும் எந்தத் தொழிலிலும் நிரந்தரமாக இருக்கவில்லை; மன அமைதியும் அடையவில்லை. எட்டையபுரத்திலிருந்து காகிக்குச் சென்ற பாரதியாரின் அரசியல் ஆர்வம் மேன்மேலும் பெருகுவதற்கு வட்டிந்தியச் சூழ்நிலை துண்டுதலாக அமைந்தது. காகியில்

விருந்து 1902ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் எட்டைய புரத்திற்கு வந்தாலும், அங்கும் நிலைகொள்ளாது அதனை விட்டுச் சிலகாலம் மதுரைக்குச் சென்று ஆசிரியத் தொழில் பார்த்தார். மிகச் சூறுப்பு காலத்தில் அதனையும் உதறிவிட்டுச் சென்னை சேர்ந்து முதலில் 'குதேசமித்திரனி' லும், பின்டு 'இந்தியா' பத்திரிகையிலும் பணியாற்றலாயினார். அவரிடம் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்த நாட்டுப் பற்று, சுதந்திரவேட்கை, அரசியல் ஆர்வம் ஆகியவற்றுக்குச் சென்னையே ஏற்ற இடமாகவும் அவருக்கு அமைத்தியை ஊட்டுவதாகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பிரித்தானிய ஆளும்வர்க்கத்தின் கெடுபிடியினாலேயே அவர் சென்னையை விட்டுப் புதுவைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. "...பெரியார்களின் வாழ்விலே, இத்தகைய நிகழ்ச்சி மிகச் சாதாரணமாகும். தங்கள் ஆத்ம வேகத்துக்கு உவப்பான வேலை கண்ணில் தோன்றும் வரையில் அவர்கள் ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்குத் திடீர் திடீர் என்று மாறுவார்கள். அது வரையிலும் அவர்களுக்குச் சஞ்சலம்தான்" என வ.ரா. சரியான முறையிலே பாரதியாரின் போக்கினை மதிப்பிட்டிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

பாரதியாரின் 'இந்தியா' பத்திரிகைப் பிரவேசம், விபின் சந்திரபாளரின் சென்னை விஜயம், சூரத் காங்கிரஸ், 1905 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவில் இடம் பெற்ற புரட்சி முதலியன் எரிகிற நெருப்பில் நெய் ஊற்றுவது போல் பாரதியாரிடம் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்த அரசியல் ஆர்வத்துக்கு மேன்மேலும் துண்டு தலைத்தன. பாரதியாரது சென்னை வாழ்க்கையே அவரை உலகறியச் செய்தது. இக்காலப் பகுதியிலேயே அவர் மிகத் தீவிரமாக அரசியலில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்; தேசியக் கவிஞர்னாக பரிணமிக்கத் தொடங்கினார்.

பாரதியாரின் ஆத்மீக வளர் சீசிக்குத் துண்டுதலாக இருந்தவர்களுள் நிவேதிதாதேவியாரும், முரீராவிந்தரும்

விதந்து குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். நிவேதிதாதேவியாரோ, பாரதியார் தமது ஆத்மீகக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு, “அருளுக்கு நிவேதனமாய் அன்பினுக்கோர் கோயிலாய் அடியேன் நெஞ்சில் இருளுக்கு ரூயிறாய்...விளங்கிய தாய் நிவேதிதையைத் தொழுது நிற்பேன்”^{१५} எனப்போற்றும் அதே சமயம், “வீரமிக்க மராட்டியர் ஆதரம் மேவிப் பாரததேவி திருநுதல் ஆரவைத்த திலகமென்த் திகழ் ஜயன் நல்விசைப் பாலகங்காதரன் சேரலர்க்கு நினைக்கவும் தீயேன் நின்ற எங்கள் திலகம் முனிவர்கோன் சீரடிக் கமலத்தினை வாழ்த்து வேன் சிந்தை துய்மை பெறுவெனச் சிந்தித்தே”^{१६} எனது திலகரையும் போற்றித் தமது அரசியல் குருவாக அவரை ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆத்மீகத் துறையில் வளர்ச்சியடைந்து உள்ளளி பெற்ற பாரதியார், அதற்குள் ஒடுங்கிவிடாது, ஆத்மீகப் பேரராளி யின் உதவியுடன் தாம் வாழும் சமூகத்தின் அவல நிலையை நோக்கினார். அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் துறைகளில் மக்கள் விடுதலை பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார். அவற்றை மக்களுக்கு அறிவிழுத் தினார். இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டா லென்ன என்ற அலட்சியத்துடன் அரசியலில் அக்கறையற்று, சுகந்திர வேட்கை இன்றி அடிமைப்படுகுமியில் புழக்களாக அவலப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மக்களைத் தட்டியெழுப்ப முயன்றார்; தாழும் தீவிரமாக அரசியலில் ஈடுபட்டார்.

பாரதியாரது ஆக்கங்கள் பலவற்றிலும் அவர்து அரசியல் சிந்தனைகள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஊடுருவி நிற்கின்றன. இந்தியா, சுதேசமித்திரன் முதலிய பத்தி ரிசைகளில் நேரடியாகவே அரசியல் சம்பந்தமாக ஆணித் தரமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வளம் செறிந்த, சிறியனவும் பெரியவுமான நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக அவரால்

எழுதப்பட்ட 'பொன்வால் நரி' (The Fox with the Golden Tail), ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட 'சென்னை மாகாண அரசியல் வளர்ச்சி', 'வரப்போகும்யுகம்' (The Coming Age) ஆகிய நூல்களும் இவ்வகையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கன. 'பாரத நாடு', 'சதந்திரம்', 'தேசிய இயக்கப் பாடல்கள்', 'தேசியத் தலைவர்கள்' முதலிய தலைப்புகளில் அமெந்துள்ள பாடல்களில் நேரடியாகவே அரசியற் கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார். 1907ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நடைபெற்ற சூரத் காங்கிரஸ்க்குச் சென்றிருந்த பாரதியார் சென்னைக்குத் திரும்பிய பின், 'எங்கள் காங்கிரஸ் யாத்திரை' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இவை ஐயத்திற்கிடமின்றிப் பாரதியாரை அரசியற் கவிஞராகவும் அரசியல் ஆர்வலணாகவும் காட்டுகின்றன. கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், ஞானப் பாடல்கள், தோத்திரப் பாடல்கள் முதலிய பகுதிகளிலும் அவர் எழுதியுள்ள கதைகளிலும் அவரது அரசியல் சிந்தனைகள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இடம் பெறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

பாரதியாரின் ஆக்கங்களை வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாத விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்துள்ள செ. கணேசலிங்கன், ஒரிடத்தில், "தேசிய முதலாளிகள் மதத்தை விட்டுவிடுவதில்லை. பாரதி இந்து மதத்தைப் பற்றியே ஏராளமாகப் பாடினான்; எழுதினான். இல்லாம் கிறிஸ்தவ மதத்துடன் சில பாடல், கட்டுரை மூலம் சமரசம் செய்து கொண்டான். பாரதியின் 40 சதவிகிதக் கவிதைகள் மதம் சார்ந்த பாடல்களோ?" எனச் சூறியுள்ளார்.

இந்து மதத்தைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கிரர் முதல் கண்ணதாசன் வரை நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், ஆச்சாரியார்கள் என நூற்றுக்கணக்காணோர் பாடினர்; எழுதினர். தமிழில் மட்டுமல்ல, ஏனைய இந்தியமொழிகளிலும் மிகத் தாராளமாக மதஞ்ச சார்ந்த இலக்கியங்கள்

கள் உள்ளன. பாரதியாரும் இந்து மதத்தைப் பற்றிப் பாடினார்; எழுதினார். உண்மைதான். ஆயின் அதற்காகப் பாரதியாரை நாம் மேற்குறிப்பிட்டவர்களின் வரிசையில் வைத்து நோக்க முடியாத அளவிற்கு அவர் மதத்தைப் பற்றி யல்ல, மன்னாங்கள் கட்டியைப் பற்றிப் பாடினாலும் நவயுகத் திற்கான அவரது சிந்தனைகளே அவற்றில் நிரம்பியிருப்பதை அவதானிக்கலாம். அவரது மதஞ்சார்ந்த பாடல்கள் வெறும் வேதாந்த விசாரமோ சமயைப் பிரச்சாரமோ அல்ல. அவை பற்றி இந்நாலிற் ‘சமயமும் வாழ்வும்’ என்ற பகுதி யில் விதிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. பாரதியின் கவிதை களில் 40 சதவிகிதம் மதம் சார்ந்த பாடல்களே என விதாசார அடிப்படையில் கணேசவினிக்கன் மதிப்பிட்டுள்ளார். ஆயின் அந்த நாற்பது சதவீதமும் மதப்பிரசாரமோ ஆத்மீக விசாரமோ அல்ல. மதச் சார்பான பாடல்களிலும் அவரது புதுமைக் கருத்துக்களையும், நவயுக நிர்மாணத்திற்கான சிந்தனைகளையும் திறம்பட வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதனை அப்பாடல்களை ஊன்றிக் கவனிக்கும் எவரும் தெளிவாக உணர்வார். ஒரு சிறு உதாரணத்தை இவ்விடத்து நோக்கலாம். “பொய்க்கும் கலியை நான் கொன்று பூலோகத்தார் கண்முன்னே மெய்க்கும் கிருதயுகத்தினையே கொணரவேன், தெய்வ விதியிங்கே” எனவும், “கிருதயுகத் தினைக் கேடின்றி நிறுத்த விரதம் நான் கொண்டன்” எனவும் பாரதியார் குருஞரப்பதும் விரதம் மேற்கொள்வதும் மதஞ்சார்ந்த பாடல்களுள் ஒரு பகுதியான ‘விநாயகர் நான் மணிமாலை’யிலேயே என்பதை நாம் மனத்திலிருத்துதல் வேண்டும்.

இது போன்றே பாரதியாரின் அரசியல் சிந்தனைகள்கூட அவரது மதஞ்சார்ந்த பாடல்களிற் கணிசமான அளவிற்கு விரவியுள்ளமை முக்கியமாக அவதானிக்கத் தக்கது. ராஜாஜி தொடக்கம் கணேசவினிகள் வரை பலர்—கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் உட்பட—பாரதியார் பாடல்களை இவ்வாறு

விதாசாரக் : கணக்கெடுத்துள்ளனர். இவர்களுக்கெல்லாம் மிக அழுத்தம் திருத்தமாகத் தகுந்த பதிலை வா. ரா. தமது ‘மகாகவி பாரதியார்’ என்ற நாவிலே மிகத் தெளிவாகக் கொடுத்தளார்.

‘இந்தியா’, ‘சதேசமித்திரன்’ முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த பாரதியாரது கட்டுரைகளையும் பிறவற்றையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்துப் பாரதியாரது பரந்து விரிந்த அரசியல் ஞானத்தையும், அரசியற் கொள்கைகளையும், எழுத்தாற்றலையும், உலக விவகாரங்களில் அவர் செலுத்தியுள்ள ஆர்வத்தையும் கண்டு வியக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்தியாவின் கடந்தகால அரசியல் வரலாற்றையும் சமகால இந்தியாவின் அரசியற் போக்குகளையும் உலக நாடுகள் பலவற்றின் அரசியல் விவகாரங்களையும் எவ்வளவு தூரம் ஆர்வத்துடனும் நுணுக்கமாகவும் ஊன்றிக் கவனித்துள்ளார் என்பதை அவரது கட்டுரைகள் புலப்படுத்துகின்றன. அரசியல் பற்றிய பாரதியாரின் கட்டுரைகளுள் கணிசமானவை 1906-1907 ஆம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் வெளி வந்தவை என்பதும், ஆப்பொழுது அவருக்கு வயது இருபத்து நூன்கு அல்லது இருபத்தைந்தே என்பதும் நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டியவை. சுதந்திரம் பற்றியோ அந்தியரின் அடக்குமுறைகள் பற்றியோ பேசுவதற்கு மக்கள் ஆஞ்சிக கொண்டிருந்த ஒருகாலப்பகுதியில், ‘இம்மென்றால் சிறைவாசம், ஏனென்றால் வணவாசம்’ எனச் சர்வாதிகாரம் கொடுங்கோல் செலுத்திய வேளையில்-பாரதியார் மிக்க துணிக்கரமாக அந்திய ஏதாதிபத்தியத்திற்கெதிராக ‘இந்தியா’ பத்திரிகை மூலம் ‘நெருப்பு மழை’ பொழிந்து கொண்டிருந்தார்.

அரசியலிலே தமிழுடன் மாறுபட்டவர்களையெல்லாம் மிக்க நிதானமாகவும், அதேசமயம் மிக்க வன்மையாகவும் கண்டனம் செய்தாலும், போற்ற வேண்டியவர்களையும்,

போற்றவேண்டியவற்றையும், போற்ற வேண்டிய இடங்களிற் போற்றப் பாரதியார் தயங்கியதில்லை. பாரதியாரி பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தை நஞ்சென வெறுத்துக்கவிதைகள் வடித்தவர்; பிரித்தானிய அதிகார வர்க்கத்தினரைக் கண்டித்துக் கட்டுரைகள் பல எழுதியவர்; வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே” எனக் கெக்கலி கொட்டிப் பாடியவர். எனினும் வெள்ளையரின் ஆட்சினால் இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற சில நன்மைகளைக் கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் கட்டிக் காட்ட அவர் தயங்கியதில்லை. திலகரைத் தமது அரசியற் குருவாக ஏற்றுக் கொண்ட பாரதியார், காந்தியின் கருத்துக்கள் சிலவற்றை ஏற்க மறுத்தபோதும் காந்தியின் தலைமையை உள்ளப் பூரிப்புடன் வரவேற்று, ‘தாழ்வுற்று வறுமை மின்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டுப் பாழ்ப்பட்டு நின்ற பாரதத்தை வாழ்விக்க வந்த உத்தமன்’ என வாயாறப் புகழ்ந்தார்; ‘கொடிய வெந்நாக பாசத்தை மாற்ற மூலிகை கொண்ந்தவன் என்கோ?’ என வியந்தார்.

இது போன்ற தீவிரவாதத்தை முழுமனதுடன் ஆதரிக்காது, அடிக்கடி அரசியல் துறவுபூண்ட தாக்களின் ஒப்பிலாமகிமையைப் புகழ்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினார்; கவிதைகள் வடித்தார். அரசியற் கொள்கை முரண்பாடு காரணமாக அன்னி பெசன்ட் அம்மையாரைப் பல இடங்களில் நெயாண்டி செய்துள்ளார்; ‘பொன்வால் நரி’ என்ற நூலை யும் எழுதினார். எனினும் அம்மையார் நல்ல நோக்கத்துடன் ஆற்றிய சேவைகள் சிலவற்றைப் புகழ்த் தயங்கிய தில்லை. பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களின் சர்வாதிகாரப் போக்கையும் மக்களுக்கிழைத்த கொடுமைகளையும் உக்கிரமாகக் கண்டித்தபோதுப் பண்பு தவறி நடந்ததில்லை. அரசியல் விடயங்களிற் பண்பு தவறி நடந்த பத்திரிகையாளர்களைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை.

‘இந்தியா’, ‘கதேசமித்திரன்’ பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்ற கட்டுரைகளில் பாரதியாரின் அரசியல் நேரமையையும் அரசியல் ஞானத்தையும் பண்பட்ட உள்ளத்தையும் தரிசிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, “...எத்தனையோ மதிப் புக்கிடமாகிய ‘அமிர்த பஜார்’ பத்திரிகைக்கூட ஒரு பிழைசெய்யும் பஷ்டத்தில் அதை எடுத்துக்காட்டுவது நமது கடமையாகிறது. லேடி கார்ஸன் சென்ற வாரம் இறந்து போய் விட்டதைப்பற்றி இப்பத்திரிகை எழுதி வரும்போது, இந்தியர்களை லார்டு கார்ஸன் கஷ்டப்பட்டபடுத்தியதன் பொருட்டாக அவருக்கு இவ்வளவு பால்யத்தில் இவ்வளவு சிறந்த மணவில் இறந்து போய் விட்டது சரியான தெய்வ தண்டனை யென்று கூறுகிறது. இது சிறிதேனும் கௌரவமற்ற மனிதர்கள் பேசுவது மாதிரியாக இருக்கிறதல்லவா? நமது பரம சத்துருவாக இருந்த போதிலும் அவனுக்கு மணவில் இறக்கல் போன்ற கஷ்டம் நேரிடும்போது நாம் அவன் செய்த தீமைகளை எடுத்துக் காட்டிச் சந்தோஷமடைவது பேடித்தனமான செய்கை. லார்டு கார்ஸன் நமக்குச் செய்த தீமைகளின் பொருட்டு அவரை வேண்டியமட்டும் கண்டனை புரியலாம். அவரைத் தக்கபடி சிகைச் சுரியாமல் நம்மை இமசித்ததின் பொருட்டு மரியாதை செய்யும் பிரிட்டிஷ் கவர்ன் மெண்டாரைக் கண்டனை செய்து பேசலாம். அதை விட்டுவிட்டு, ‘ஏ, ஏ லார்டு கார்ஸன், நீ என்னைத் தொந்திரவு செய்தாயல்லவா, அதற்காகத்தான் உன் மணவில் செத்துப் போனாள்’ என்று குழந்தைத் தனமாக அமிர்த பஜார் பத்திரிகை பேசுவது அதன் பெருமைக்கு முற்றிலும் விரோதமாகும். உண்மையான ஆசிரியன் தனது விரோதிகளுக்குக்கூடத் துக்கமேற்பட்ட சமயத்தில் இரக்கமடைவான்றிச் சந்தோஷமடைய மாட்டான்”¹⁸ எனவரும் பகுதி நோக்கத்தக்கது.

தமது அரசியல் எதிரிகளையும் கண்ணியமாக நடத்தும் பண்பு பாரதியாரிடம் குடிகொண்டிருந்தது. மாற்றானையும், தமது கருத்துகளுக்கெதிராக இயங்கும் பத்திரிகை-

களையும் போற்ற வேண்டிய இடத்திற் போற்றத் தவறிய தில்லை. தமது நண்பராயினும் நட்புப் பத்திரிகைகளாயினும் கண்டிக்க வேண்டிய இடத்திற் கண்டிக்கத் தயங்கிய வில்லை. ஒரே சமயத்திலே தலைசிறந்த பத்திரிகையாளனாகவும், அரசியரங்கிற் பேராளியாகவும் செயற்பட்ட பாரதியார், ‘பத்திரிகைப் பணி’ பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தினை மிகத் தெளிவாகக் ‘காலக் கண்ணாடி’ என்னும் கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் ‘பரமார்த்திக தர்சனம்’¹. என்ற உபதலைப்பிற் பத்திரிகையின் நற்பணி களைப் பற்றிக் கூறியபின், ‘ஆனால் தற்காலப் பத்திரிகைகளில் பக்ஷபாதகுணம் அதிகமாகக் காண்பிக்கப் படுகிறது. தேசப்பக்ஷபாதங்களும் கட்சிப் பிரிவுகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றை நீக்கி விட்டால் பத்திரிகையின் மகிழமை இன்னும் நெடிதோங்கி வளர் இடமுண்டாகும். இதனிடையே, இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகள் ஐரோப்பிய அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளிலிருந்துகற்றுக் கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பல ஊ. விஸ்தாரமான செய்தியெல்லை, ரஸமாகச் சொல்லுந் திறமை இவற்றில் இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகளைக் காட்டிலும் மேற்றிசைப் பத்திரிகைகள் மிக உயர்ந்த நிலையிலிருக்கின்றன. அதிலும், இந்தியாவிலுள்ள தேச பாஷாப் பத்திரிகைகளின் நிலைமை சில அம்சங்களில் மிகவும் பரிதாபத்துக்கிடமாக இருக்கிறது. கடிதங்களைமுழுதுவோரில் பலர் இலக்கணப் பயிற்சிகூட இல்லாமல் பத்திரிகைக்கெழுத்த துணிகிறார்கள். அவற்றைப் பத்திராதிபர்கள் சில ஸமயங்களில் பிழை களையாமலே பிரசரம் செய்து விடுகிறார்கள். இதுவுமின்றி இலக்கணப் பயிற்சியற்ற சிலர் பத்திராதிபராக இருக்கும் விநோதத் தையும் இந்நாட்டிலே காண்கிறோம். நவீன நாகரீகத்தின் முக்கிய சின்னங்களிலொன்றாகிய பத்திரிகைத் தொழிலில் நாம் மேன்மை பெறவேண்டுமானால், மேற்கூறப்பட்ட பிழைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளக் கடவோம்² என அவர் தெரிவித்துள்ளமை அவதாளிக்கத்தாக்கது.

பாரதியாரின் கட்டுரைகள் பல அவரது தீவிர தேச பக்தியையும், சுதந்திர தாகத்தையும், சிறுமை கண்டு பொங்குயெயும் இயல்பையும், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அவர் கொண்டிருந்த பங்கினையும், அவரது பல வகை அரசியற் பணிகளையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. பாரதியாரின் கழுகுப் பார்வைக்குத் தப்பியது எதுவுமே யில்லை என்னாம். தேசியவிரோதம் பாராட்டிய எட்டயபூர ஜமீன்தாரையும், கல்தூரி அதிபர் வெங்கோபாச்சாரி யரையும், சிவாஜி மன்னைக் கொள்ளைக்காரன் எனக் கூறிய பரங்கி நீதிபதியையும், பிரித்தானியரின் ஊது குழல் பத்திரிகைகளையும் மிகக்கடுமையாக விமரிசித்துக் கண்டித்துள்ளார். இத்தகைய இடங்களிற் பாரதியாரின் நெருஞ்சத் துணிவை எண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடியாது. எடுத்துக் காட்டாக, “பெங்காளத்தில் சில தினங்களின் முன்பு தீர்ப்புச் செய்யப் பட்டதாகிய சாந்திபூர் கேவிலே ஜட்ஜி, சிவாஜி மகாராஶாவைப் பற்றிப் பேசியபோது ‘மகாராஷ்டிரச் கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவன்’ என்று சொன்னாராம். கேஸ் தீர்ப்புச் சொல்லும்போது இந்தப் பரங்கிக் காரனுக்கு சிவாஜி மகாராஶாவைப் பற்றிப் பேச என்ன அவசரம் நேரிட்டதோ அறியேயாம். ஆங்கிலேயர்களுடைய முதாதையர்கள் கடற் கொள்ளைக்காரர் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சி உள்ள எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதை நினைத்துக் கொண்டே இவர் கொள்ளைக்காரர் என்பது மதிப்பான வார்த்தை என்று நினைத்து இதை உபயோகித் தாரென் நம்புகிறோம். கோர்ட்டிலே இருந்த இந்தியர்கள் ஷி ஜட்ஜி இவ்வாறு பேசிய உடனே அங்கிருந்து வெளி யேறி விடாமல் அதற்கப்பாலும் அவரது புலை வசனங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது மிகுந்த ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கிறது”¹⁰ என வரும் பகுதி நோக்கத்தக்கது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பாரதியார் காலம் வரை இந்திய சுதந்திரத்திற்காக

உழைத்த தேசபக்தரிகள், நடிப்புச் சுதேசிகள், நாட்டுத் தலைவர்கள், பிரித்தானிய ஆளுநர்கள் முதலியோரைப் பற்றிப் பாரதியாரது கட்டுரைகளிலே தெளிவாகக் காணலாம். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி வகித்த இடம், காங்கிரஸின் வரலாறு, காங்கிரஸிற்குள் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல்கள், பிளவுகள், மிதவாதி களினதும் தீவிர வாதி களின தும் செயற்பாடுகள், போக்குகள், மிதவாதக் கட்சியைச் சேர்ந்த சீமான்கள், ஐமீன்தார்கள் முதலியோரின் சுயநலம், அற்பத்தனம் முதலியனவும் பாரதியாரது கட்டுரைகளிலே விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன. மிதவாதிகளும் பிரித்தானிய அதிகாரி களும் அவர்களுக்குத் துணை நின்ற சுதேசக் கயவர்களும் மிகக் கடுமையான கண்டனத்திற்குள்ளாகியுள்ளனர். எட்டையெட்டு ஐமீன்தாரின் சுயநலப் போக்குகளையும், காட்டிக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையையும் 'இந்தியா' பத்திரிகையில் சில இதழ்களிலே தனித்தலைப்பிட்டு வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார். குறிப்பாக, ஐமீன்தார் தனக்குக் கீழுள்ள குடிகள் 'வந்தே மாதர' கீதத்தை ஒனிப்பதைத் தடை செய்து பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் சகாயத்தைத் தேட முயன்றமையினைத் தயை தாட்சன்ய மின்றித் தாக்கி எழுதியுள்ளார்.

கிடியாத சூக்கிலுக பெரும் நோக்கியை கடியுமே
போகால்கூடிய கூவாகுத் தீர்மானிக்கி நோக்கியை
கூவாகுத் தீர்மானிக்கி கூவாகுத் தீர்மானிக்கி நோக்கியை
கூவாகுத் தீர்மானிக்கி போகால்கூடிய கூவாகுத் தீர்மானிக்கி
நோக்கியை கடியால் கூவாகுத் தீர்மானிக்கி நோக்கியை

இந்தியாவின் அரசியல் நிலைமைகள் பற்றிய கருத்துக்கள்

இந்தியாவின் நீண்ட கால வரலாற்றை மார்க்கியக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கியுள்ள நம்புதிரிபாட் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய அரசியற் போக்குகளையும், விடுதலைப் போராட்டச் செல் நெறிகளையும் பற்றி ஓரிடத்திற் பின்வருமாறு குறிப் பிட்டுள்ளார்: "...முற்றிலும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய பக்தர் களாக இருந்த பூர்ஷ்வா மிதவாதிகளின் அமைப்பாகத்தான் காங்கிரஸ் தோன்றியது. இருபதாண்டுகள் வரை வளர்ந்து வந்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆளவற்ற நம்பிக்கை, அதனுடைய பூரண ஒத்துழைப்புடன் இந்தியாவில் முன்னேற்றம் ஏற்படுத்த முடியும் என்ற அளவு கடந்த விருப்பம், அந்த விருப்பத்தை ஈடேற்ற ஆட்சியாளர்கள் ஒத்துழைக்கவில்லை என்ற முறையீடு—இவைகளெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் காங்கிரஸ் மாநாடுகளின் தீர்மானங்களும் அங்கு நிகழ்த்தப்பட்ட பிரசங்கங்களும்.

இந்த அடிப்படையில் நிகழ்த்தப்படும் பிரசங்கங்களும், நிறைவேற்றப்படும் தீர்மானங்களும் நாட்டு மக்களின் அதிருப்பியைத் தடுத்து நிறுத்த உதவுமென்ற நம்பிக்கை யுடன் தான் ஆரம்ப காலத்தில் பிரிட்டிஷார் இதற்கு ஊக்க

மவித்தனர். ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில் நிரீணயிக்கப் பட்டிருந்த எல்லைக்கோடுகளை முறித்துக் கொண்டு ஆரம்பகாலக் கட்டுத் திட்டங்களிலிருந்து வெளிவரும் போக்கு காங்கிரஸ்க்குள் தோன்றத் தொடங்கியது. 'மிதவாதி'களுக்கும் 'தீவிரவாதி'களுக்கு மிடையில்—தீவிரவாதிகளின் தலைவரான திலகரின் வார்த்தைகளில் யாசிப் பவர்களுக்கும் போராடுபவர்களுக்கு மிடையில்—இரு மோதல் நடைபெற்றது. (காங்கிரஸின் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட முதல் அரசியல் மோதலும் பிளவுமாகும் இது) இத்துடன் காங்கிரஸினுடையவும் அது பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தினுடையவும் வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாகியது.

காங்கிரஸிற்குள் 1905-06 காலத்தில்தான் மிதவாதி களுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்குமிடையிலான மோதல் நடைபெற்றது. அது காங்கிரஸைப் பிளவு படுத்தவும் அந்தப் பிளவு பத்தாண்டுகள் வரை (1916 வரை) நீடித்திருக்கவும் செய்தது.

இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் மிதவாத—தீவிரவாத மோதல் நடைபெற்ற இதே காலத்தில், ஆசியாவில் வேறு பல நாடுகளிலும் புரட்சி இயக்கங்கள் வளர்ந்து கொண்டு இருந்தன. சீனா, துருக்கி முதலிய நாடுகளில் அது ஒரு வெற்றிகரமான புரட்சியாக முன்னேற மேலும் சில ஆண்டுகள் கடக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் ஜாப்பானில் வளர்ந்து வந்த புரட்சி இயக்கம் அந்த நாட்டின் ஆட்சி அமைப்பில் அடிப்படையான மாறுதலை ஏற்படுத்தியது. பிரபுத்துவ நில உடைமையாளர்களின் கட்டுப்பாடற்ற ஆதிக்கத்திற்குப் பதிலாக, நிலப் பிரபுத்துவ பூர்ஷ்வா வர்க்கக்கூட்டினுடையதான் ஒரு அரசு அமைப்பு உருவாகியது. அதனுடைய பல சமூக பொருளாதார சீர்திருத்தங்களும் ஆழலுக்கு வந்தன.

கிடிவிருந்து உருவாகிய புதிய சக்தியும் மனேஷிடமும் ஜப்பானிய ஆட்கியாளர்களை இராணுவத் துறையில் பலப்படுத்தின. ஒரு ஜரோப்பிய சக்தியான ரஷ்யாவை யுத்தத்தில் தோற்கடிக்க ஒரு ஆசிய சக்தியான ஜப்பானால் முடிந்தது.

உலக அரங்கில் ஏற்பட்ட இந்தச் சம்பவங்கள் இந்திய மக்களைச் சுறிப்பாக—இந்திய இளைஞர்களை—ஆவேசம் கொள்ளச் செய்தது. தேசியத் தலைவர்களாக அதுவரை அறியப்பட்டு வந்த மிதவாத காங்கிரஸ்காரர்கள், ஆட்கிச்சிர்திருத்தங்களுக்குப் பிரிட்டிஷுாரிடம் கெஞ்சம் போக்கு இளைஞர்களுக்கு வெறுப்பூட்டியது, தொடர்ச்சியாக நடந்த காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் திரும்பத் திரும்ப நிறைவேற்றப் பட்ட விரசமான தீர்மானங்கள் அவர்களைச் சோர் வடையச் செய்தன. இத்தகைய பிரசங்கங்களுக்குப் பதிலாக நடவடிக்கைகளில் இறங்கும் ஆவேசம் தான் அவர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தது.

இந்த உணர்வுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற ஒரு யுதிய தலைமை உருவாகி வந்தபோது காங்கிரஸில் மோதலும் பிளவும் ஏற்பட்டன. ‘லால்—பால்—பால்’ என்ற பெயரில் அறியப்பட்ட முன்று தலைவர்கள் (லாலா ஜஜபதிராய், பாலகங்காதர திலகர், விபிள் சந்திர பால் என்கிற திருமூர்த்திகள்) இந்தப் புதிய தலைமையில் பிரபலமானவர்களாவர். அவர்கள் முழங்கிய முன்று கோஷங்கள்—சுயராஜ்யம், சுதேசி, தேசியக் கல்வி ஆகியவை—இந்திய இளைஞர்களிடம் அன்று வளர்ந்திருந்த திவிர உணர்ச்சிகளுக்கு உத்வேக மூட்டின.

மிதவாதிகள் கோரி வந்த ‘ஆட்சிச் சிர்திருத்தங்கள்’ அலை, மாறாக இந்திய ஆட்சி அமைப்பு முழுவதையும் இந்தியர்கள் கைகளுக்கு மாற்றுவதுதான் இலட்சியமென்பது

கயராஜ்யம் என்ற வார்த்தைக்கு அரித்தமென அவர்கள் கூறினர் சுதேசியும் தேசியச் சலவியும் பொருளாதார கலாச்சார துறைகளில் அந்நிய ஆட்சிக்கெதிரான சவாலாக இருந்தது.

இவ்வாறு அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சாரத் துறைகள் மூன்றிலும் ஒரே நேரத்தில் பலத்த அடிகொடுத்து அந்நிய ஆட்சிக்கத்தைப் பலவினப் படுத்தவும், மக்கள் சக்தியை ஒன்று திரட்டவும் செய்வதற்கான ஒருங்கிணைந்த திட்டத்துடன் தீவிரவாதிகள் முன்வந்தனர்.”¹¹

சற்று நீளமாக அமைந்துள்ள இப்பகுதி கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது. பாரதியார் எத்தகையதொரு குழ்நிலையில் இந்திய அரசியல் அரங்கிற பிரவேசித்தார் என்பதும், சுதந்திர வேட்கையும் சிறுமை கண்டு சீறி எழும் குண இயல்வும் குடிகொண்ட துடிப்பு மிகுந்த ஏறத்தாழ இருபத்து மூன்று வயது நிறைந்த இளைஞரான பாரதியாரை அன்று தீவிரமாக ஈர்த்துக்கொண்ட சக்திகள் எவை என்பதும் இங்கு அவதானிக்க வேண்டியவை. நம்பூதிரிபாட்டின் மேற்கூறப் பட்ட கூற்றுள் அடங்கியுள்ள நிலைமைகள், கருத்துகள், செல்வநிகள் முதலியன பாரதியாரது கட்டுரைகளிலே தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு நோக்கத் தக்கது. பாரதியாரைத் தலையாய, அரசியற் கவிஞராக மலரச் செய்தது மேற்குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையே என்னாம்.

1904 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் சென்னைக்குச் சென்று தன் பணியை ஆரம்பித்த பாரதியார் நேரடியாகவே சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்திற் பங்கு கொள்ளத் தொடங்கியதிலிருந்து அவரது பெயர் அரசியல் உலகிலும், இலக்கிய உலகிலும் பத்திரிகைத் துறையிலும் பிரபலம் பெறலாயிற்று. தமிழ் நாட்டின் அரசியற் கிளர்ச்சிகளின் மையப் பகுதியாகவும் தலைநகராகவும் விளங்கிய சென்னை

மாநார வாழ்க்கை, பத்திரிகைத் தொழில், அரசியற் கூட்டங்கள், தீவிர வாதத் தலைவர்களின் சொற் பொழிவுகள், சூரத் காங்கிரஸ், பிரித்தானியரின் அடக்கு முறைகள் முதலியன பாரதியாரின் உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டெறிந்து கொண்டிருந்த தேசபக்தியையும், சுதந்திர வேட்கையையும், அரசியல் ஆர்வத்தையும், எழுத்தாற்றலையும் மேன்மேலும் வளர்க்க உதவின. முதலில் சுதேசமித் திரன் பத்திரிகையிற் கடமையாற்றிய பாரதியார் 1906 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து ‘இந்தியா’ பத்திரிகையிலும் கடமையாற்றலாயினார்.

‘இந்தியா’ பத்திரிகையில் வெளியான பாரதியாரது கட்டுரைகளிலேயே தீர்க்கமான அவரது அரசியல் கருத்து களையும், வீராவேசம் மிக்க கணல்தெறிக்கும் வாசகங்களையும், பிரித்தானிய அதிகாரிகளையும் அவர்களுக்குத் துதிபாடித் தம்மை முன்னேற்ற முயன்ற சுதேசக் கயவர் களையும் மிதவாதிகளையும் கண்டித்து நெயாண்டி செய்யும் போக்கையும் பரக்கக் காணலாம். ‘சுதேச மித்திரன்’, ‘இந்தியா’ முதலிய பத்திரிகைகளில் அரசியல் சம்பந்தமாக மட்டுமல்லாது, இந்தியாவினதும் அதன் ஒரு சூறான தமிழகத்தினதும் கலைகள், தத்துவம், பண்பாடு, மொழி, சமூகம், வரலாற்றுச்சிறப்புகள் முதலியன பற்றியும் அரிய கட்டுரைகள் பலவற்றைப் பாரதியார் எழுதியுள்ளார் என்பதும், இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த சிறந்த பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்ற சிறப்பு மிக்க கட்டுரைகளை மொழி பெயர்த்துவினார் என்பதும் மனம் கொள்தத்தக்கது.

1908 ஆம் ஆண்டு ஆக்டோபர் மாதம் பாரதியாரி சென்னையை விட்டுப் புதுவைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ‘இந்தியா’ பத்திரிகை அதன் பிறகும் சில காலம் புதுவையிலிருந்து வெளியாயிற்று. ‘சுதேசமித்திரன்’, ‘இந்தியா’ பத்திரிகைகளில் மட்டுமன்றி, ‘கர்மயோகி’, ‘குர்யோதயம்’, ‘விஜயா’, ‘கித்ராவனி’,

‘பாலபாரதி’, ‘சக்கரவர்த்தினி’ முதலிய பத்திரிகைகளிலும் அவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகின, இவற்றுட் பலவற்றின் ஆசிரியராகவும் அவர் கடமையாற்றியுள்ளார்.¹² பாரதியார் சென்னையை விட்டு நீங்கிய அதே ஆண்டில் அவரது அரசியற் குருவாக விளங்கிய திலகர், வ. உ. சிதம்பரம் விள்ளை முதலியோருக்குத் தீவாந்தர தண்டனை விதிக்கப் பட்டது.

காங்கிரஸிற்குள் மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையில் மோதலும் பிளவும் ஏற்பட்ட 1905-1906 காலப் பகுதியிலேதான் இளைஞர்னான் பாரதியாரும் நேரடியாக அரசியலிற் பிரவேசித்து இளைஞர்களை மிகுதியாகக் கவர்ந்த தீவிரவாதிகளின் கொள்கைகளை இதய சத்தி யுடனும் வெளிப்படையாகவும் தீவிரமாகவும் ஆதரித்தார்; அக்கொள்கைகளை வேகமாகப் பரப்பமுயன்றார்; பிரிட்டி ஷாரிடம் யாசிப்பவராகவன்றிப் போராடுபவராக மாறினார்; தீவிரவாதத் தலைவர்களான திலகர், விபின் சந்திரபாலர், ஸாலாலஜபதிராய் ஆகியவர்களையும் அவர் களது கொள்கைள், செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றையும் வரவேற்றுப் புகழ்ந்து கவிதைகள் வடித்தார்; கட்டுரைகள் பல எழுதினார். ஆன்றைய நிலையில் வைத்து நோக்கு மிடத்து தீவிரவாதிகளின் கொள்கைகளும் திட்டங்களும் முற்போக்கானவையாகவே தென்படுகின்றன. புதுமை நாட்டமும் முற்போக்குச் சிந்தனையும் கொண்ட பாரதியார் இவற்றை முழுமனத்துடன் வரவேற்றத்தில் ஆசிரியமில்லை. நிதானமாகவும், உள்ளத்தை உறுத்தும் வகையிலும் மிதவாதிகளையும் அவர்களது போக்குகளையும் கண்டித்த அவர் மிதவாதிகளைப் பழைய கட்சியார், நிதானக் கட்சியார் எனவும்; தீவிரவாதிகளைப் புதுக்கட்சியார் எனவும் தமது கட்டுரைகளிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரித்தானியர்களிடம் யாசிப்பதனால் ஒருபோதும் ஒருப்படியான நன்மைகள் எவற்றையும் பெற்றுடியாது

என்பதையும், அது நடைமுறை அனுபவத்துக்கு மாறானது என்பதையும், பிரித்தானியரைப் படைக்காது அவர்களுக்கு அனுகூலமாக நடக்கமுயலும் மிதவாதிகளால் இந்தியாவுக்கு விடுதலையைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியாது என்பதையும், திவிரவாதிகளின் செல்வாசிகைத் தமிழகத்திற் பரவ விடாது முளையிலேயே கிள்ளி யெறியும் நோக்குடன் திவிரவாதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்கும் இழி செயலில் இறங்கிய மிதவாதத்தைச் சேர்ந்த வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயரும் அவரது சகாக்கரும் எவ்வாறு செயற்பட்டனர் என்பதையும், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் என மக்களுக்கு ஒப்புக்காட்டி நடித்துத் திரிந்த போலித் தலைவர்களின் பண ஆசை, பதவி மோகம், சுயநலம் முதலியன மக்களுக்கு எவ்வித நன்மையையும் அளிக்கப் போவதில்லை என்பதையும், நாட்டுத் தலைவர்கள் எத்தகைய குணாம்சங்களை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதையும், பிரித் தானிய அதிகாரவர்க்கத்தின் தந்திரோபாயங்களுக்கு மக்கள் பலியாகாமல் ஒற்றுமையுடனும் துணிவுடனும் செயற்பட வேண்டும் என்பதையும் தமது கட்டுரைகளிலே புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாக இந்தியா பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன.

“20 வருஷ காலமாக நமது காங்கிரஸ் வெகு ஸமாதானமாக பிரதி வருஷமும் கூடி ராஜாங்களைக் கூட்டுத்தைகளைப் பற்றியும் மற்ற நன்மைகளைப் பற்றியும் ஆலோசித்துக் குறைகள் அவைத்தையும் எடுத்துக்காட்டி, விண்ணப்பப் பத்திரிகைகளை ராஜாங்கத்தாருக்கு விடுவித்து வந்தது. இடைவழியில் சிலர் அவ்வகையான விண்ணப்பம் எழுதும் முறைமை சிறிதும் பயன்படாததைச் சீக்கிரம் உணர்ந்து, இனி அந்த வழியில் செல்வதில் பயனில்லை என்று தீர்மானித்து நமக்கு நாமே துணை யென்னும் கோட்பாட்டைப் பற்றியொழுக ஆரம்பித்தனர். அவர்கள்தான், புதுக்கட்சியாவர். அதன் தலைவர் திலகர், வினிசந்திரபாலர் முதலியவரே. பழங்கட்சியையே அனுசரித்து

வருபவர் கோகலே, மேத்தா முதலியவராவர்¹² எனக் காங்கிரஸின் வரலாற்றையும் காங்கிரஸிற்குள் மிதவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் உருவாகிய வகையையும் இரத்தினசீ சுருக்கமாக விளக்கியுள்ள பாரதியார் சித்திர விளக்கத்தின் மூலம், மிதவாதக் கட்சி தீவிரவாதக் கட்சிக்கு ஈடுபொடுக்க முடியாமற் பின்தங்கி விண்ணப்பம் எழுதும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபொவதாகவும், தீவிரக் கட்சி அதிக உற்சாகத்துடன் ஸ்வராஜ்யம் என்ற இடத்தை நோக்கி வீரு நடை போடுவதாகவும் மிகுந்த தண்ணம்பிக்கையுடன் விளக்கியுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது.

‘சென்னையில் ஆட்டு மந்தை’ என்னும் கட்டுரையிலும் பிறவற்றிலும் மிதவாதிகளின் கையாலாகத்தனத்தைக் கேலியாகவும், நகைச்சுவையாகவும் சுவைபட மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ள பாரதியார், தீவிரவாதக் கட்சிக்கு மக்களது பேராதரவைத் திரட்டும் வகையில் மிகத்தெளி வாகவும் உணர்ச்சி பூர்வமாகவும் வினா—விடைகள் மூலமாகவும் தீவிரவாதக் கட்சியின் கருத்துகளை விளக்கிக் கொடுக்க கேலி கிறார். அவரது கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் இத்தகைய பண்பினைக் காணலாமாயினும் ‘ஸ்வராஜ்யம்’ என்னும் கட்டுரை இவ்வகையில் விதந்தோதத் தக்கது. இக்கட்டுரையிலே ஸ்வராஜ்யம் பற்றிச் சிறந்த முறையில் விளக்கியுள்ளார். ‘.....சென்ற இருபத்திரண்டு வருஷங்களாகக் காங்கிரஸ் வாலிப தசையிலிருந்தது. இப்போது புருஷ தசையடைந்து விட்டது. இனி குழந்தை விளையாட்டுகளையெல்லாம் வட்டுவிடவேண்டும். சொற்ப ஆசைகளையும், தற்கால செளக்கியங்களையும் மறந்து விடவேண்டும். எந்நானும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய பெரும் காரியங்களிலே விருப்பம் கொண்டு, இந்த விருப்பம் நிறைவேறும் பொருட்டு திரிகரண சத்தியுடன் இடையீடில்லாமல், சதாகாலமும் முயற்சி செய்யவேண்டும். நமது காரியம் சாதிக்கப்படும் வரை முயற்சியைத் தளர விடலாகாது, தோல்விகளில் அதைரியப்படலாகாது.....பாரத புத்திரர்கள் எல்லாம்

ஒரே மஹா ஜாதியாக நின்று தமது மனோபிஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்வார்களானால் அதைத் திருமூர்த்திகளால்கூட எதிர்க்கமுடியாது.....”¹⁴ என மிதவாதத்தை வாலிபதசையாகவும், தீவிரவாதத்தைப் புருஷ தசையாகவும் உருவகித்து அவற்றின் செயற்பாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளமையும், ஒற்றுமையின் அவசியத்தை வற்புறுத்தியுள்ளமையும் நோக்கத்துக்கது.

மிதவாதிகளின் போக்கினைக் கண்டித்த பாரதியார், பல இடங்களிலே வெளியிட்டுள்ள கருத்துகள் அவரது அரசியல் ஞானத்தையும் அன்றைய அரசியல் உலகில் அவர் கொண்டிருந்த பங்கினையும் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. ‘பாலகங்காதர திலகரை வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவமதித்துப் பேசினார்’ என்னும் கட்டுரையில் கிருஷ்ணசாமி அய்யரின் ஏமாற்று வித்தைகளையும் உழைக்கும் அப்பாவி மக்களையும் தாழ்த்தப்பட்டவர் களையும் அவர் இழிவாகக் கருதியதையும் கண்டித்துள்ளார். மிதவாதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் செல்வந்தர்களாகவும், நலவுடைமையாளர்களாகவும், ஜமீன்தார் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் விளங்கினர். சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்த இவர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தமது நலன் களையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற் பட்டனர். ஆயின் தீவிர வாதத்தைச் சார்ந்தவர்களி தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தும் தவிரிக்க முடியாதவாறு உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் ஆதரவைத் தேட முயன்றனர். இதுவே காலப்போக்கில் இந்திய விடுதலை இயக்கம் வெகுஜன இயக்கமாக மாறி, வதற்கும் வழிகோலியது. பாரதியார் தமது கட்டுரைகளில், உழைக்கும் வர்க்கத்தினரைச் சார்ந்த நின்ற திலகர் கோஷ்டியினரை எள்ளி நசையாடிய மிதவாதிகளை மிக என்மையாகக் கண்டித்து, விடுதலை இயக்கம் வெகுஜன

இயக்கமாக மாறவேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி னார்.

மேற்குறிப்பட்ட கட்டுரையில் வி. கிருஷ்ணசாமி ஜயரின் போக்கினைக் கண்டிக்குமிடத்து, “.....நமது தேசத்தில் ஒருவன் நற்செய்கைகள் செய்து முன் நிற்பானே யானால் அவனைப் புண்படுத்தும் புலிகள் பல புறப்படுகின்றன. தனக்கு அவ்விதமான நோக்கம் இழிவுதரத் தக்கதென்றால் இவருடைய பணம் பறிக்கும் ஒரு வழியில்லா ஒரு வேலையில் தங்கியிருக்கலாமே. ஒருவரீ மேல் அவதூராயும் கொடுமையாயும் பேசுவது பேரிழுக் கண்றோ! இவர்களில் எந்த விதத்தில் நாயுடு தாழ்ந்திருக்கிறார்?”,¹⁵ எனக் குறிப்பிடும் பாரதியார், ‘லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையும் இந்தியன் நேஷனல் காங்கிரஸ்-ம்’ என்ற கட்டுரையில், “.....நமது நாட்டிலேயே நமக்கு வேர்ப்புமுக்களாக இருந்து, கண்டவாறு தாஷித்து ஒருவரை யொருவர் ஆகவொட்டாமல் செய்யும் மார்க்கங்களைத் தேடியும் வரும் பத்திரிகைகளில் இதுவும் ஒன்று. இதனால் இங்கிலாந்திலிருக்கும் ஐனங்களுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவு பொருத்தமுடையதெனவும், நம்முடைய அபிவிருத்தியில் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் எண்ணமும் நன்றாய்த் தெரி கிறது. இதற்கு முட்டை கட்டிக் கொண்டு அந்த ஊருக்குப் போய் அவர்களிடத்தில் நாம் முறையிட்டுச் கொள்வது என்ன ஸாதகத்தைத் தரும்? இரைக்காகப் பிடப்பட்ட ஜந்து ‘ஐயோ! என் உயிர் போகிறதே’ என்றால்; ‘என் வயிறு பசிக்கிறதே!’ என்று பிடித்த மிருகம் கூறத் தடையென்ன? இங்கிலாந்திலிருந்தும் நன்மை வந்து விடுமென்றும் அங்கே நமக்கு அனுதாபிகள் இருக்கிறார்களென்றும் கிளர் கணாகி காண்கிறதைப்பற்றி விசனிக்கிறோம்’¹⁶ எனவும் விசனத்துடன் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

‘நாம் அனுசரிக்க வேண்டிய வழி’, ‘சென்னையும் காங்கிரஸ் சபையும்’, ‘நிதான (ராஜவிசவாச)க் கட்சியாரின்

கிருதயகம்’, ‘சென்னையில் பழைய கட்சியார்’, ‘கயாட்சிக் குத் தகுதியாவதெப்படி?’ முதலிய கட்டுரைகளில், காங்கிரஸ் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டு முதலிருபது வருடங்களில் உருப்படியான சாதனைகள் எதனையும் சாதிக்க முடியாமற் போன மையையும் அதற்குரிய காரணங்களையும், மிதவாதிகளின் கையாலாகாத்தனத்தையும், அவர்களது ஆங்கில மோகத் தையும், மக்கள் விழிப்படைய வேண்டியதன் அவசியத்தையும் தெளிவுறுத்தியுள்ளார். பாரதியாரது தர்க்க ஆற்றலும் குறை நிறைகளாகச் சுட்டிக் காட்டித் தமது கருத்துக்களை நிறுவும் திறனும் போற்றத் தகுந்தவை. தமது கட்டுரைகள் பலவற்றில் நாட்டுத் தலைவர்கள் ஆங்கிலத்திலன்றிச் சுதேச மொழிகள் மூலமாகவே பொது மக்கள் மத்தியிற் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும் எனவும், தலைவர் களுக்கும் பொது மக்களுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட வேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

இந்திய விடுதலைப் பேராட்டம் பொது மக்கள் இயக்க மாக மாறுமுன்பு, பொது மக்களை அலட்சியப்படுத்திச் சமூகத்தின் மேலமட்டத்திலிருந்த ஒரு சிலரின் உடைமையாக விளங்கிய காங்கிரஸின் போக்கினை வன்மையாகக் கண்டித்த பாரதியார், “...இதனால் முக்கியமறிய வேண்டுவ தென்னவெனில், காங்கிரஸ் இன்னதெனவும், அதற்கும் நமக்கும் சம்பந்தம் இன்னதெனவும், இருள்ளதந்து பல வகைத் துன்பங்களில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் கோடிக்கணக்கான ஐங்களுக்கு இக்காங்கிரஸ் இன்னதெனவும், அதில் அவர் களுக்கு உரிமையுண்டெனவும் நன்றாய் விளக்கி அந்தந்த நாட்டுப்பாழையில் மாதந்தோறும் எடுத்துப் பேசியுள்ள அவ்விஷயங்களை அவர்கள் முன்வைத்து அவர்களைக் கண் விழித்துப் பார்க்கும்படி செய்ய வேண்டும். அத்தகைய மாதுக்களும் ஏழைகளும் அந்தக் காங்கிரஸில் தலையிட்டுக் கொண்டு அதில் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் தான் அந்தக் காங்கிரஸ் நமது இந்திய ஐங்களின் நன்மையைத் தேடும் பெரும் கருவி எனச் சொல்லலாம். அப்படியில்லாமல்

தற்காலம் நடப்பது போலவே நடந்து வந்தால்து நமது ராஜ்ஜியம் நானுக்கு நாள் கீழ்நோக்கிச் செல்லவும், சோம பேந்தின் கூடும் மூன்று நாள் மட்டமெனவும் ஏனான் பண்ணவும் நேருமேயன்றி நன்மை யொன்றும் பெற மாட்டோ மென்பது தின்னம்¹⁷ எனக் காங்கிரஸ் எவ்வாறு செயற் படவேண்டும் என்பதை அழுத்திக் கூறியுள்ளாமை கவனிக்கத் தக்கது.

பாரதியார் இவ்வாறு கூறி ஏறத்தாழப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்து மகாத்மாகாந்தி இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கந் தொடங்கியதும், அவர்செய்த முதல்வேலை, ஒருசில சீமான்களின் தனி உடைமையாக இருந்த இந்திய விடுதலை இயக்கத்தை வெகுஜன இயக்கமாக மாற்றியமைத்தமையே என்னாம். இதனையே பாரதியார் பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அழுத்தம் திருத்தமாக வற்புறுத்தினார்; தாய் மொழியின் முக்கியத் துவத்தை வலியுறுத்தினார்; பொதுமக்களுக்கு அரசியல் ஆர்வத்தை ஊட்டி விழிப்புறச் செய்ய வேண்டியதன் அங்கீயத்தை ஒங்கி ஒலித்தார். பொதுமக்களின் ஆதரவற்ற எந்த ஒரு இயக்கமும் நீடித்த நிலையான வெற்றியைப் பெற முடியாது எனவும், பொது மக்களின் ஒத்துழைப்பு நாட்டு விடுதலைக்கும் முன்னேற்றக்கிற்கும் மிகமிக இன்றியமையாதது எனவும் திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறிடங்களிலே வெவ்வேறு வகையில் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

காங்கிரசிற்குள் ஏற்பட்ட தீவிரவாதப் போக்கே 1920 களிலிருந்து காந்தியத் தலைமைக்கு ஏற்றதொரு சூழ்நிலையை வளர்த்தது. நிலப்பிரபுக்கள், சிற்றரசர்கள் முதலி யோரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து காங்கிரஸ் விடுபட்டு வெகுஜன இயக்கமாக மாறுவதற்கும் வழிகோலப்பட்டது. இதுபற்றி இந்திய வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் இரத்துனச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ள கருத்து இங்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. "...இந்திய மக்களிடையே அலைமோதிக் கொண்டிருந்த ஏகாதிபத்திய

எதிர்ப்பு உணர்வும் வளர்ச்சி குன்றி நிற்கின்ற பூர்ஷ்வாக்கிகளின் நலன்களும் இணைந்துதான் தீவிரவாதப் போக்கைத் தோற்றுவித்தது. அதே நேரத்தில் அந்நிய ஆட்சியாளர்கள் வீசி எறிகிற எலும்புத் துண்டுகளைப் பெறுவதற்காக ஏங்கு கின்ற நிலப்பிரபுக்கள், சிற்றரசர்கள், அந்நிய முதலாளிகளைச் சார்ந்து நிற்கின்ற உள்ளாட்டு முதலாளிகள் ஆகியோரும் சமுதாயத்திற் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றி குந்தனர். இவர்களும் ஆட்சியாளர்களின் இளைய பங்காளிகள் என்ற முறையில் ஆட்சியில் பங்கு (ஆட்சிசீர்திருத்தம்) கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். ஆணால் அரசியலீ-பொருளாதார-கலாச்சார துறைகளிலெல்லாம் ஒன்றுபோல ஒரே நேரத்தில் அந்நிய ஆதிக்கத்திற்குச் சவால் விடுகின்ற தீவிரவாத போர்த்தந்திரம் அவர்களுக்குப் பீதியேற்படுத்தியது.

இவ்வாறு தீவிரவாதத் திட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்த ஒரு பகுதி (போராடுகிற) முதலாளிகள் ஒரு பக்கம்; நிலப் பிரடித்துவ அரசர்களும் அன்னிய ஆதிக்கத்திற்குச் சரணடையிற் பகுதியைச் சேர்ந்த முதலாளிகள் மறுபக்கம்—இந்த இரண்டு பிரிவுகள் இந்திய சமூகத்தின் உயர் மட்டங்களில் உருவாகியது. இதில் முதலாவது, தீவிரவாத இயக்கத் திற்கும்; இரண்டாவது, மிதவாத இயக்கத்திற்கும் ஆதரவளித்தது.

இதே சமூக சக்திகளிதான் தேசிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சியின் பிற்காலங்களிலும் மோதின. அதுதான் முதல் உலகப் பொருக்குப் பின் உருவாகி வந்த புதிய போராட்டமுன்னேற்றத்தில் காந்தியத் தலைமைக்கு அடிப்படையை அமைத்து, மிதவாத அரசயல் தலைவர்களைப் பரிதாபகரமாகத் தனிமைப் படுத்தியது. அதுவேதான் பின்னர் ஜவகரிலால் நேருவினுடையவும் சபாஷ் சந்திரபோளினுடையவும் தலைமையில் உருவானதும், மேலெழுந்த வாரியாகப்

பார்த்தால் 'சோஷலிஸ்டு' சாயல் உடையதுமான, ஒரு இடது சாரி பூரிஷ்வா தேசியத் தலைமையை உருவாக்கியது.

அதாவது 1905—06 காலத்தில் லால்—பால்—பால் திருமூர்த்திகளின் தலைமையில் உருவான தீவிரவாதத் தலைமையின் தொடர்ச்சியும் புதிய வடிவங்களும் தான் காந்தியத் தலைமையும் 'சோஷலிஸ்டு' சாயலுள்ள இடது சாரி பூரிஷ்வா தேசியத் தலைமையும்.¹⁸

பாரதியார் அரசியலிற் பிரவேசித்த காலப்பகுதியிலே திலகராயே தலைசிறந்த தலைவராகவும் அதி உத்தமராகவும் போற்றிப் புகழ்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினார்; கவிதைகள் வடித்தார். ஏறத்தாழ 1920ஆம் ஆண்டுவரை இந்திய அரசியல் அரங்கில் காந்திய முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. ஆரம்பத்தில் காந்தியை முக்கிய தலைவராகப் பாரதியார் கருதாதது மட்டுமின்றி அவரது கொள்கைகள் சிலவற்றைச் கண்டித்துமூள்ளார். ஆயின் மிக விரைவிலேயே காந்தியின் ஒப்பற்ற குணங்களையும், தியாகசிந்தையையும், நாட்டுப் பற்றையும் உள்ளபடி உணர்ந்ததும் காந்தியை மகாத்மா எனவும், தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர் எனவும் வானளாவப் புகழலாயினார். ‘‘இத்துழையாமை முறை பலாத்காரச் செயல்களை மறுக்குமியல்புடையது, புரட்சிகர மார்க்கத் தைச் சார்ந்ததன்று...’’¹⁹ என 1920ஆம் ஆண்டு தமது கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதே ஆண்டில் பிறிதொரு கட்டுரையில், ‘‘...இத்துழையாமையத் தவிரத் தேச விடுதலைக்குச் சரித்திர பூர்வாங்கிமான வேறு வழிகள் இருக்கின்றன. இந்த ஒத்துழையாமை முறையையே மிகவும் உக்கிரமாகவும் ‘தீர்வை மறுத்தல்’ முதலிய அதன் இறுதிப் படிகளை உடனே உட்படுத்தியும் அனுஷ்டித்தால், ஒரு வேளை அன்னிய ராஜாங்கத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்வதாகிய பயன் அதனால் விளையக்கூடும்’’²⁰ எனவும், ‘‘என்னுடைய சொந்த அபிப்பிரயப்படி, ஸ்வதேசியக்கொள்கைகளை மேன் மேலும் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும், ஜனங்களுக்குள்ளே பிரசாரம் புரிவதும், ராஜரீகச் சதுரங்க விளையாட்டில்,

ஸமாதானமாகவே, எதிரி கலங்கும்படியானதோர் ஆட்டமாடி சரியான ஸமயத்தில் ஸ்வராஜ்யத்தைக் கட்டி யெடுத்துக் கொள்ள முற்றுச் புரிவதுமே சரித்திர ஸம்மதமான உபாயங்களாகும். இந்த முறையில் ஜனங்கள் சட்டத்தை யுடைக்கவும், அதிகாரிகள் யந்திர பீரங்கிகளை வைத்துக் கொண்டு ஜனங்களைச் சூறாயாடுவதும் நேருவென்ற ஸம்சயத்துக்கிடமில்லாமலே வேலை செய்ய முடியும். ஏனைய முறைகள் நாட்டைக் குழப்பத்திலே கொண்டு சேர்க்கவும் கூடும். ராஜ வீதியிருக்கையிலே சந்து, பொந்து களின் வழியாக ஏன் செல்ல வேண்டும்? குழப்பம் சிறிதேனும் நேராதபடிக்கே நமக்கு ஸ்வராஜ்யம் கிடைக்கும் படிகாலதேச வர்த்தமானங்களும் தெய்வ சக்தியும் நமக்கு அனுகூலமாக இருப்பது வெளிப்படையாகவும் நிச்சயமாக வும் தெரியும்போது, பல இந்தியருக்குப் பிராணச் சேதமும் மற்றப் பெருஞ்சேதங்களும் விளைக்கக்கூடிய குழப்ப வழியில் நாமேன் போக வேண்டும்?''²¹ எனவும் அவர் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

பாரதியார் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்து போர்முறையை—வண்முறையை முழுமனத்துடன் பலமாக ஆதரித்துள்ளதை அவர்து ஆக்கங்கள் பலவற்றிலும் நிறையச் காணலாம். ‘போர்த் தொழில் பழகு’, ‘முனையிலே முகத்து நில்’ எனப் புதிய ஆத்திக்குடியில் வேண்டுகோள் விடுக்கும் பாரதியார், சத்திரபதி சிவாஜியின் திருநாள் கொண்டாட்டம் முதல், பாப்பாப்பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் வரை போர் முறையை ஆதரித்துள்ளார். ஆயின் அவர்து இறுதிக்கால—குறிப்பாக 1919, 1920, 1921 ஆண்டுகள்—ஆக்கங்களில் போர் முறையைப் பலமாக ஆதாரிப்பதற்குப் பதில், சாத்வீக நெறியை அதிகம் போற்றத்தொடங்கியுள்ளமையை அவர்து கட்டுரை சிலவற்றிலும் கவிதைகள் சிலவற்றிலும் அவதானிக்கலாம். ரஷ்யப் புரட்சியைப் போற்றி வரவேற்ற பாரதியார் வெளின் கையாண்ட வழிமுறையை ஏற்கத் தயங்குகின்றார். புதுச்சேரி வாழ்க்கையின் போது அவர்து

மனப்போக்கில் சிலமாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கலாம். அரவிந்தர் முதலியோரின் தொடர்பும், விடுதலைப் போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்குபெற்றும்—வாய்ப்பை இழந்தும், அன்னாதவாசம் புரிந்தமையும், ஆத்மீக முன்னேற்றத்தில் மிகுதியாக நாட்டம் கொண்டமையும் இதற்குத் தூண்டுதலளித்திருக்கலாம்.

மேலும் 1920 - 21 ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்து கர்ந்தியின் சாத்வீக நெறியும் ஏனையோரைக் கவரத் தொடங்கியது போலவே பாரதியையும் மிகுதியாகக் கவரத் தொடங்கி யிருந்தமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. 1921 ஆம் ஆண்டின் பின்பும் பாரதியார் தொடர்ந்து உயிரோடிருந்திருப்பின் காந்தியத்தினால் முழுமையாகக் கவரப்பட்டு மிருக்கலாம் என என்னுவதற்கு அவரது இறுதிக்காலக் கட்டுரைகள் சில இடமளிக்கின்றன. ‘நாகரிகத்தின் ஊற்று’ என்னும் கட்டுரையிலே, இந்தியாவிற் பரவத் தொடங்கிய ஸாத்வீக தர்மக் காற்றானது மேலைத்தேயத் தவர்கள் சிலரையும் மிகுதியாகக் கவரத் தொடங்கியுள்ளது என்பதை விளக்கியபின், “...இந்தியா, அன்பு நெறியால் வலிமையோங்கி உலகை நடத்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை ஆதரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த ஆசாரத்தின் ஆரம்பக்கலைகளே மிகவும் ஆசீசரியமாக, உலகத்தாரெல்லோரும் கண்டு வியக்கும் படியிருக்கின்றன. இனி இக்கொள்கை இந்தியாவில் மக்களுள்ளே எல்லா வாழ்க்கைக்குத் துறைகளிலும் பூரணமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டு விளங்கும் காலத்தைக் கடவுள் விரைவிலே அருள் செய்வாராக”²² எனக் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுரையில் மட்டுமின்றி, ‘ரங்கன் ஸர்வகலாசங்கப் பஹிஷ்காரம்’ (1921), ‘தீப்பொறிகள்’ (14, பெப்ரவரி 1921) முதலிய கட்டுரைகளிலும் காந்தியை மகாத்மா எனப்புகழ்ந்தும், காந்தியைப் பழித்தவர்களை வன்மையாகக் கண்டித்தும், சாத்வீக நெறியில் நம்பிக்கை கொண்டு அதனைப் போற்றியும் எழுதியுள்ளமையைக்

காணலாம். அமெரிக்க மிக்கிக்கன் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த மாட் ரால்ஸ்டன் ஷர்மன் என்ற பெண், மகாத்மா காந்தியையும் அவரது கொள்கைளையும் வெகுவாகப் போற்றி ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய நீளமான ஒரு கவிதையை ‘இந்தியாவின் அழைப்பு’ என்ற தலைப்பிட்டுப் பாரதியார் மொழி பெயர்த்து 1921 ஜூலை 19ல் வெளியிட்டுள்ள மையும்²³ அவதானிக்கத்தக்கது. ‘மகாத்மா காந்தி பஞ்சகத்தில்’, ‘பெருங்கொலை வழியாம் போர் வழி இகழ்ந்தாய்’ எனப் போற்றுகின்றார். உண்மையில், 1920 களில் இந்தியாவில் வீசத்தொடங்கிய சாத்வீக தர்மக் காற்றானது பாரதியார் குறிப்பிடும் ‘க்ளெமொன்ஸோ’வை மட்டுமின்றிப் பாரதியாரையும் மிகுதியாகப் பீடிக்கத் தொடங்கியுள்ளதெனலாம். ஆயின் 1921 ஆம் ஆண்டு அவர் மறைந்து விட்டார்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் இயல்பான பண்டுகளுக்கேற்பப் பிரித்தானிய ஆளும் வர்க்கமும் இந்தியாவை முடிந்த மட்டும் சுரண்டிக் கொள்ளை ஸாபம் பெறுவதையே முதன்மையான நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டது; அதிகாரமும் வருவாயும் மிக்க உயர் பதவிகளைத் தம்வசம் வைத்திருந்தது. இந்திய மக்களின் உழைப்பு படுபயங்கர மாகச் சுரண்டப்பட்டு மக்கள் அவல நிலைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டனர். நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள், கொள்ளை நோய்கள் முதலியவற்றை அகற்றி மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பதில் ஆட்சியாளர்கள் கவனம் செலுத்தத் தவறியதால், பஞ்சத்திலும் நோய்களிலும் பாரத மக்கள் புழுக்களிபோல் மடிந்தனர்; மரணப் போராட்டம் நடத்தினர். நாட்டின் விவசாயம், சிறு கைத்தொழில்கள் முதலியன பாழ்டைந்தன. இத்தகைய நிலைமைகளை யெல்லாம் தமது கட்டுரைகளிற் சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாரதியார் பாரத நாட்டை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்த பிரித்தானியரின் சுரண்டற் கொடுமையையும் இந்திய மக்களுள் ஒற்றுமையை வளர விடாது இன், மத, மொழி

வேறுபாடுகளைக் காட்டிப் பிரித்தானும் தந்திரோ
பாயத்தைக் கையாண்டுமையையும், அவர்களது செயல்
களுக்குச் கடேசக் கயவர்கள் சிலரும் உடந்தையாக
இருந்தமையையும் கேவிச்சித்திர விளக்கங்களுடன்
வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார்.

1906 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட ‘கலப்பற்ற
உண்மை’, ‘அப்படிப் பேசும் போது அவர் முச்சு முட்டிப்
போய் விடவில்லையென்று நான் வியப்பட்டிரேன்’
முதலிய கட்டுரைகளிற், பிரித்தானியர் எவ்விதம்
இந்தியாவைக் கொடுரோமாகச் சரண்டிக் கொழுந்தார்கள்
என்பதைப் புள்ளி விபரங்களுடனும் தக்க ஆதாரங்
களுடனும் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். பிரித்தானியர்
சரண்டிய வகையை மேற்கூறி பிட்ட இநு கட்டுரை
களிலும் கேவிச் சித்திரங்கள் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார்.
பாரத மாதாவைக் கறவைப் பகவாகவும், பாரத மக்களைப்
பாவின்றி வாடி மெலிந்து செத்துக்கொண்டிருக்கும் கண்று
களாகவும், பாரதத்தைச் சுரண்டும் பிரித்தானியரைப்
யசுவின் கண்றுகளுக்குப் பால் இல்லாதவாறு ஈவு இரக்க
யின்றிப் பால் கறப்பவர்களாகவும் உருவகித்துள்ளமை
கவனித்தற்குரியது.

‘பொருட் காட்சியின் தோல்வி’ என்னும் கட்டுரையில்,
மக்கள் மிஞ்சகிற சமயம் கெஞ்சுவதும், கெஞ்சகிற சமயம்
மிஞ்சுவதுமான ‘பரிசுத்த’ முறைகளைக் கையாணும்
பிரித்தானியர்களின் தந்திரோபாயங்களைக் கேவியுடன்
விளக்கிக் கொண்டு நாட்டு மக்களின் நம்பிக்கைக்குத்
துரோகம் இழைத்து அந்நிய ஏதாதிபத்தியத்தின் அடிவருடி
களாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கயவர்களைத் தடை
தாட்சண்யமின்றிக் கண்டித்துள்ளார்.

‘இந்தியர்களுக்கு இன்னும் ஒரு ரொட்டித்துண்டம்’
என்னும் கட்டுரையில், இந்தியர்கள் எவ்வளவுதான்

இரந்திரந்த மன்றாடிக் கேட்டாலும், பிரித்தானியர் உருப்படியாக எதனையும் வழங்காது, அழுத பிள்ளைக்கு வாழைப்பழம் கொடுத்து ஏமாற்றுவதுபோல் சொற்பசி சலுகைகளை வழங்கி ஏமாற்றுவார்கள் என்பதையும், பிரித்தானியர்களிடம் யாசிப்பதனால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். “...நமக்குன் நல்ல தேசபக்தர்களாகவும், ஐஞ்சத்தலைவரீ களாகவும் இருப்போர்களுக்குத் தக்க சம்பளங்களை வஞ்ச மாகசி கொடுத்துக் கவர்ன் மெண்டார் தமது வசப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இதனால் முப்பது கோடி ஐஞ்சகளிலே ஒரு மனிதனுக்குச் சிறிது பணவாபமும், தேசமுழுமைக்கும் நஷ்டமும் ஏற்படுகின்றது. ஐயோ! இந்த விதமான சொற்ப லாபங்களுக்கெல்லாம் நாம் ஆசைப்பட்டா வாழப் போகிறோம்!”²⁵ என மிகுந்த ஏக்கக்துடன் அவர் வினவுவது உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளது. பிரித்தானியரின் ஏமாற்று வித்தைகளுக்குப் பலியாகிக் கொண்டிருக்கும் கடேசிகளை நோக்கி, “...இது என்ன அவமானம்! என்ன நிந்தை! ஆரிய புத்திரர்களே! தூங்கிக் கொண்டா இருக்கிறீர்கள்! இந்த மானமற்றப் பிழைப்பு இன்னும் எத்தனை காலம் பிழைக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்”²⁶ என உணர்ச்சி ததும்ப வினவு வதும் நோக்கத்தக்கது.

மக்களிடையே ஏற்படும் சிறுசிறு மனஸ்தாபங்கள், கருத்து மோதல்கள், முரண்பாடுகள் முதலியவற்றைப் பிரித்தானியர்கள் எவ்வாறு தகுந்த முறையிலே தமக்குச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்களது தந்திரோபாயங்களுக்கு மக்கள் பலியாகாது விழிப்புடன் செயற்பட வேண்டும் என்பதையும் ‘கில ஆசாரத் திருத்தல் காரர்களின் தப்பெண்ணைம்’, ‘திருநெல்வேலி ஆசாரத் திருத்தச் சங்கம்’ முதலிய கட்டுரை களிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

பாரதியார் மிகத் தீவிரமாகச் சீர்திருத்தங்களை வேண்டி நின்றவர். ஆயின் சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் செம்மையாக நிறைவேறிப் பிஸ்புதான் அந்திய ஆட்சியை அகற்றிச் சுதந்திரம் பெற வேண்டும்—அல்லது பெற முடியும் என்ற கருத்தை வன்மையாகச் சாடியுள்ளார். காலம் காலமாக இடம் ஏற்று வரும் சமூகச் சூறபாடுகள் பலவற்றை ஒரு சில ஆண்டிகளில் அடியோடு அகற்றி விடலாம் என மனப்பால் சூதிப்பது தவறானது என்பதைச் கட்டிக் காட்டியுள்ள அவர், சமூகச் சூறபாடுகளை அகற்றிய பிஸ்புதான் அந்திய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற முடியும் என வாதாடுவதும், அதனாற் கருத்து வேற்றுமை கொண்டு மக்கள் ஒருவரோட்டாருவர் மோதிக் கொள்வதும் அந்தியர் ஆதிக்கம் மேன்மேலும் வலுப்பெறவே உதவும் என்பதைப் பல உதாரணங்கள் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

‘இந்தியாவின் ஜஸ்ம சத்துருக்கள்’ எனப் பாரதியாரால் வருணிக்கப் பட்ட பிரித்தானியரின் தந்தி ரோபாயம் எத்தகையது என்பதை, ‘இந்தியா தேசத்தாரை உள்நாட்டுச் சச்சரவுகளில் மூட்டிவிட்டு, ஜாதி விவகாரங்களிலும் விதவா விவகாரச் சண்டைகளிலும் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மன்னடைகளை உடைத்துக் கொண்டு கிடக்கட்டும். நாம் பக்கத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கிரித்துக் கொண்டிருப்போம். எந்த உபாயத்தினாலும் இந்தக் கருப்பு மனிதர்கள் ராஜாங்க அநீதிகளிலே கருத்தைச் செலுத்தாமலிருந்தால் அதுவே போதுமானது என்பது ஷீ வெள்ளைப் போதனா மூர்த்திகளின் உபதேசம்’²⁷ எனக் கூறும் பாரதியார், தொடர்ந்து இவ்விடயங்கள் பற்றி விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

:1905 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வங்கப் பிரிவினையும் அவர்களது பிரித்தானும் தந்தி ரோபாயங்களும் பாதகமான சில விளைவுகளுக்கு பா—6

அடிகோவியது. வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தேசிய எழுச்சியை அடக்கப் பலவகைத் தந்திரங்களைப் பிரித்தானியர் கையாண்டனர். பிரித்தானியரை எதிர்த்து நின்ற சமயத்தில் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கு மிடையிற் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒற்றுமை நிலவியது. எனினும் இரு பகுதியினரிலும் தீவிர இன், மத, வெறி கொண்டவர்களும் இருந்தனர். சுயநலம் கொண்ட இந்து, முஸ்லீம்கள் சிலர் பிரித்தானியரிடமிருந்து சலுகைகளைப் பெறும் நோக்குடன் இவ்வேறுபாட்டைப் பெரிது படுத்த முயன்றனர். பிரித்தானியர் இந்நிலைமையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறவில்லை.

அரசியல் மதச் சார்பு அல்லது மத வேறுபாடு காட்டுவதனால் ஏற்படக்கூடிய பேர்பாயம் உலகம் அறிந்ததே. சுதந்திரத்தின் பொருட்டுப் போராடிய தலைவர்கள், மக்களது உள்ளத்தில் சுதந்திர வேட்கையையும், வீர உணர் வையும் வளர்க்கும் நோக்குடன் ‘வீர பூசை’யை வற்புறுத்தி னர். குறிப்பாகத் தீவிரவாதத் தலைவர்கள் இதில் முனைந்து நின்றனர். இவர்கள் வற்புறுத்திய ‘வீரபூசை’ யல வகையிலும் இந்து மதச் சார்பானதாகவே விளங்கிற்று என்பது கசப்பான உண்மை. இந்நிலைமை இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்குப் பெரும்பங்கம் விளைவிக்கும் வகையில் அமைந்தது. பாரதியாரும் ‘வீரபூசை’யை அதிகம் போற்றினார் எனினும், இதனால் விளையக்கூடிய பேர்பாயங்களைக் கூர்த்த மதியுள்ள அவர் மிக விரைவிலேயே உணர்ந்துகொண்டு, இந்து-முஸ்லீம் வேற்றுமை உணர்வினை அகற்றப் பெரும் பிரயத்தணம் செய்துள்ளமை அவரது கட்டுரைகள் சில புலப்படுத்துகின்றன.

இந்து-முஸ்லீம் வேற்றுமையை வளர்க்க முயன்றோரைப் பாரதியார் மிக வண்மையாகக் கண்டித்ததுடன் நில்லாது, இந்து-முஸ்லீம் ஒற்றுமையை வளர்க்கும் வகையில் அரிய தருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளமையையும், ‘கிவாஜி மகோத்

‘சுவத்தால் நாம் அறிவதென்ன?’ ‘நமது மகமதிய சோதரர்கள்’, ‘ஹிந்து மகமதியரிகளின் கூட்டு விருந்து’, ‘மகமதிய ராஜபக்த சிகாமணிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை’ முதலிய கட்டுரைகளிற் கவனிக்கலாம். இல்லாம் மார்க்கத்தின் மகிழை பற்றிப் பல சொற்பொழிவுகளை அவர் நிகழ்த்திய மையும், அல்லாவைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமையும் இங்கு மனம் கொள்த்தக்கது. சிவாஜி திருநாள் கொண்டாட்டம், கணேச பூசை, பவானி பூசை முதலியன் திலகரின் தீவிர வாதப் போக்கினால் ஏற்பட்டபோது, இவற்றைப் பயன் படுத்தி இந்து-முஸ்லீம் வேற்றுமையை வளர்க்க முயன்ற வர்களை எதிர்த்து அவர்களுக்குத் தெளிவை ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளமையை இக்கட்டுரைகளிற் காணலாம்.

எனினும் கதந்திரப் போராட்டம் உக்கிரம் அடைய அடைய, இந்து-மஸ்லீம் வேற்றுமையும் வளர்ந்து சென்ற இறுதியில் பாகிஸ்தான் பிரிவினையிலும், இந்து-மஸ்லீம் கலவரத்திலும் கொண்டுபோய் நிறுத்தியது. அது வேறு கதை. ஆயின் பாரதியார் எந்த ஒரு கட்டடத்திலும் இந்து-மஸ்லீம் ஒற்றுமையை வளர்க்கவே அரும்பாடுபட்டுள்ளார். இந்து மதத்தைப் போற்றியபோதிலும் பிற மதங்களையோ, மதத்தவர்களையோ நிந்தனை செய்ததும் இல்லை.

வட இந்தியாவிலே சிவாஜி மகோத்சவம் மிகக் கோலா கலமாகக் கொண்டாடப் பட்டபோது இந்திகழ்ச்சி மக மதியருக்கு வெறுப்புண்டாக்கியது. அப்சல்கான் என்னும் சேனைத் தலைவனைச் சிவாஜி வஞ்சனையாற் கொன்றான் எனக் கண்டனக் குரல் எழுப்பினர். இதற்கு எதிராக இந்துக்கள், ஒளரங்கசீப் என்னும் சக்கரவர்த்தி தனது தந்தையைக் கைது செய்தும்; சகோதரர்களைக் கொன்றும் ஆட்சி பீடமேற்றினான் எனவும், அக்பர் சக்கரவர்த்தி ஒரு கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருக்கையில் அதனைப் பழுது பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெய்மால் என்பவனை வஞ்சனையாற் கொன்றான் எனவும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினர்.

பாரதியாரோ இவை தப்பிதம் என்பதையும், ராஜதந்திரம் காரணமாகவோ வேறு காரணத்தாலோ இவை நடந்திருக்கலாம்; இவற்றைப் பெரிதுபடுத்தி இனக் குரோத்தை வளர்க்கக் கூடாது எனப் பல ஆதாரங்களையும் ‘மற்றானுக்கு இடம் கொடேல்’ என மகா பாரதச் கதையையும் காட்டிச் சமாதானம் செய்ய முயன்றுள்ளதுடன், மகமதியர்களைத் திருப்திப் படுத்தும் பொருட்டு அக்பர் போன்ற மகமதிய மகான்களின் உத்சவத்தைக் கொண்டாட வேண்டும் எனவும் வேண்டிக் கொண்டார்.²⁸

‘மகமதிய ராஜபக்த சிரோமணிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை’ என்னும் கட்டுரையில், பிரித்தானியரைச் சார்ந்து நின்ற அற்பச் சலுகைகளைப் பெற முயன்ற மகமதியர் சிலருக்கு ஆழ்ந்த உண்மைகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். “ஹிந்துக்களுக்கும் மகமதியர்களுக்கும் மத விரோதமுன் டென்பதை ஆங்கிலேயர்கள் எடுத்து வற்புறுத்திக் காட்டுவதில் யாரும் ஏமாந்து போய்விடக் கூடாது. கிறிஸ்துமார்களுக்கும் மகமதியர்களுக்கும் நூற்றாண்டுக்கணக்கான விரோதம் உண்டல்லவா? அதை மிருதுவான வார்த்தைகளால் ஆங்கிலேயப் பத்திரிகைகள் நழுவவிடுவதை நம்புவோன் நிகரில்லாத மூடனாவான்”²⁹ என வரும் அவரது கூற்று உற்று நோக்கத்தக்கது.

வீராவேசம் கொப்பளிக்கும் பாரதியாரின் பாடல்களுள் ஒன்று ‘சத்திரபதி சிவாஜி தன் சையனியத்திற்குக் கூறியது’ என்னும் தலைப்பிலமைந்துள்ளதாகும். இப்பாடல் வெளி வந்தபோது இந்து-முஸ்லிம்களிடையே வெவ்வேறு வகையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருத்தல் வேண்டும். இதனாலேயே பாரதியார் ‘சிவாஜி தமது சைனியத்தாரிடம் கூறியது’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையையும் எழுத வேண்டியேற்பட்டது போலத் தோன்றுகிறது. அக்கட்டுரையிலே அவர், தேசப்பற்று மக்களிடையே வளர்ந்தோங்கு

வதற்கு வரலாற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆக்கங்கள் வெளிவர வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது எனவும், சிவாஜி குறித்துத் தாம் இயற்றிய பாடலில் மகமதிய சகோதரர் கனுக்கு விரோதமாகச் சில வசனங்கள் கையாள நேர்ந் திருப்பது பற்றி சிசனமடைவதாகவும், இந்து-முஸ்லிம் மக்கள் ஒரு தாய் வழிற்றுக் குழந்தைகள்போலே ஓற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் எனவும், சிவாஜியின் கூற்றாக வரும் சில வசனங்கள் அவரது காலச்சூழ்நிலையிலே தவிர்க்க முடியாதவை எனவும், எனவே மகமதிய சகோதரர்கள் அப்பாடலில் வீரச் சுவையை மட்டுமே கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் எனவும், தமது விடயத்தில் உதாசினம் இருப்ப தாக அவர்கள் நினைக்கக் கூடாது எனவும் அவர் விரிவாக விளக்கியுள்ளமை³⁰ கவனிக்கத்தக்கது.

மிதவாதிகளின் போக்கினைப் பல இடங்களில் வண்ணமையாகக் கண்டித்துள்ள பாரதியார், தீவிரவாதக் கட்சியினரின் கொள்கைகளையும் செயல்களையும் போற்றி, விரிவாக விளக்கித் தெல்வதையும் அவதானிக்கலாம். உண்மையில் பாரதியாரது கட்டுரைகளுள் (1906—1907 ஆம் ஆண்டு களில் எழுதப்பட்டவற்றுள்) கணிசமானவை தீவிரவாதக் கட்சியினரின் கொள்கை விளக்கமாகவும், அவைபற்றிய ஓரச் சாரமாகவும் அமைந்துள்ளமை முக்கியமாகக் கவனித்திற்குரியது.

பாரத நாட்டின் அன்றைய நிலைமையும், அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கெடுப்பிடிகளையும், மிதவாதிகளின் கையாலாகத் தனத்தையும் ஊன்றிக் கவனித்த பாரதியார், “நமது தேசத்தின் தற்கால நிலைமையை யோசிக்கும் போது அனேக விஷயங்களில் வருத்தமாகவும், சில விஷயங்களிலே வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது. இத்தேசத்திலே தேசாபியானிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் சிலரைப் பற்றி நினைக்கும்போது கண்ணீர் விழுவதா, நகைப்பதா

என்று தெரியவில்லை. நம்மவர்களுக்குள்ளேயும் தேசாபி மாணிகள் கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் மேற்குத் தேசங்களில் இருந்த மாஜினி, கோசத் முதலிய தேசாபிமாணிகளைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறார்கள். மேற்குத் தேசத்தாரைப் போலவே சபைகள் கூடுகிறார்கள்! தீர்மானங்கள் செய்கின்றார்கள். ஆனால் மேற்குத் தேசத் தார் தீர்மானங்கள் செய்த உடனே அதன்படி நடக்கத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். இங்கே வாய்த் தீர்மானங்கள் மட்டும் மிகப் பிரமாதமாகக் கிடக்கின்றனவேயல்லாமல், மனத் தீர்மானத்தைச் சிறிதேனும் காணவில்லை...”³¹ எனவும், “...சென்னையிலே சுதேசிய முயற்சி விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச நமக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது. ஸ்ரீ. ஜி. சுப்பிரமணிய ஜீயர் உண்மையாகவே சுதேசியப் பற்றுடையவர். ஆனால், அவர் வயது முதிர்ந்து தள்ளாதவராகி விட்டார். அவருக்குச் சுகாயம் கிடையாது. மற்றப்படி ஜின்த் தலைவர்கள் என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருப் போர், சுதேசிய சபைகளிலே கலந்து வெகு ஆடம்பரமாகப் பேசிய போதிலும், மாண்செஸ்டர் ஆடையில்லாமல் வெளியிலே புறப்படுவது கிடையாது”³² எனவும் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளார். இக்கருத்துக்கள் அவர் பாடியுள்ள ‘நடிப்புச் சுதேசிகள்’ என்னும் பகுதியுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பாரதியார் தமது சொந்த வாழ்விலேயே, போவித் தனங்களை உதறி ஏற்று உண்மையினதும் நேர்மையினதும் சின்னமாக வாழ்ந்தவர். எத்தனையோ எதிர்ப்புகளையும் பொருட்படுத்தாது சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக வாழ்ந்து காட்டியவர். உள்ளத்தில் ஒன்றும் உடட்டில் ஒன்றுமாக நடித்துத் திரிந்தவர்களையும், போவிகளையும், வேடிக்கை மாந்தர்களையும் அறவே வெறுத்தவர். அத்தகைய பாரதியார் அரசியல் வாழ்வில் மக்களை ஏய்த்துத் திரிந்த வெளிவேடக்காரர்களையும், அவர்களது சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகளையும் பச்சோந்திக் குணத்தையும் நெயாண்டு செய்து மக்கள் முன் அம்பலப்படுத்தினார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திலே வடமூந்தியா தீவிர ஆர்வம் செலுத்திய அளவிற்குத் தென்னிந்தியா— அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழ்நாடு அதிக ஆர்வம் செலுத்த வில்லையே என்ற ஆதங்கம் பாரதியாரது கட்டுரைகள் பல வற்றிலே தொனிக்கின்றது. தீவிரவாதத் தலைவர்களுள் ஒருவரான விபின் சந்திரபாலின் சென்னை வருகையைப் பற்றிப் புறிப்பிடுமெடத்து, ஓரிடத்தில், “தூக்கத்திலே விருப்பம் கொண்ட சென்னை மாகாணத்தின் முகத்திலே தேசாபிமான ஜலத்தை வாரிக் கொட்டி எழுப்பி விடும் பொருட்டாக பாடு விபின் சந்திரபாலர் வந்து விட்டார் ...”³³ எனவும், இன்னோர் இடத்தில், “...முதலில் நடந்த சிவாஜி மகோத்சவத்தின் பெரு முழக்கமே நமது தென்னாட்டாரது செவிட்டுக் காதில் விழ வில்லையென்றால் இனி வரப் போகிறதையா இவர்கள் கவனிக்கப் போகிறார்கள். இதையறந்துதான் வடநாட்டாரும், தென்தேசமென ஒன்று இருப்பது என்ற எண்ணமே இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்”³⁴ எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளை நோக்கத்தக்கது.

உறங்கிக் கிடந்த தமிழ் மக்களின் அறியாமையையும், கோழைத் தணத்தையும் கண்டு பாரதியார் மனம் வெதும்பிய கட்டங்கள் பல. ‘ஏன் பிறந்தனன் இந்துயர் நாட்டுலே’ என ஆற்றாமை மீதுரப்பெற்றுக் கூறினார். தமிழ் மக்களின் இத்தகைய நிலையைக் கண்ட பாரதியார் துயரமும் கோபமும் மீதுரப்பெற்று, “ஆனால் தமிழ் நாட்டுப் பொது ஜனங்கள் உறங்கிக் கிடக்கும் அற்புதந்தான் வருத்த முண்டாக்குகிறது. இவர்களை எப்படி விழிக்கக் கூடியது?

³⁵ சுவாமி விவேகானந்தர், ‘எனது பாரத புத்திரர் களே, இன்னும் ஒரு நாற்றாண்டுக்கு நீங்கள் வணங்க வேண்டிய தெய்வங்கள் யாதெனில், பாரததேசத்து முப்பது கோடி ஜனங்களே. இவர்களெல்லாம் மகாசக்தியின் அவிற் பாகங்களி. இவர்களையே நீங்கள் தொண்டு செய்ய வேண்டும். இதைக்காட்டிலும் சிறந்தமதம் வேறு கிடையாது என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். பாரத நாடு முழுமையும்

இம்மத்தை முற்றிலும் அங்கீகாரம் செய்து கொண்டிருக்கத் தமிழர்கள்மட்டிலும் கொஞ்சம் பின்னடைந்திருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் பின்பட்டிருப்பது பிழை. தமிழர்களே! இப்பிழையை நீங்கள் சிக்கிரம் நிவிருத்தி செய்து கொள்ளாத விஷயத்தில் ஸர்வ நாசமடைந்து போவிர்கள். அறிவுடன் வாழுங்கள்’³⁶ என எச்சரித்துள்ளார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்திலே தென் இந்தியாவிலும் பார்க்க, வடஅந்தியாவே அதிக அளவு ஆர்வம் செலுத்தியது உண்மை. வடஅந்தியாவிலும் வங்கமே பலவகையிலும் முன்னணியில் நின்று செயற் பட்டது. அதற்கான வரலாற்றுக் காரணிகளும் சூழ்நிலை கரும் வேறு. சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்திலே தென் இந்தியா போதிய அக்கறை காட்டுவதுல்லை என்ற கருத்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே நிலவலாயிற்று. இதனால் போலும் பாரதியார் தமது கவிதைகளிலும், கட்டுரைகளிலும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சியையும், தேசபக்தியையும், சுதந்திரவேட்கையையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் அவற்றை வெவ்வேறு வழி களில் வற்றிருத்தியுள்ளதைக் காணலாம்.

பாரதியார் காலத்திலே தமிழகத்தில் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை போன்ற ஒரு சிலர் தீவிர தேசபக்தர்களாகவும், தியாகிகளாகவும் செயற்பட்டது உண்மையே. அவற்றைப் பாரதியார் மறக்கவில்லை. அவர்கள் மீது உயரிய மதிப்பு வைத்துக் கட்டுரைகளிலும் கவிதைகளிலும் போற்றியுள்ள மையை அவதானிக்கலாம். வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் தேசபக்தியையும், சொல்வன்மையையும், நெஞ்சத்துணிவையும் பாடவிலே வடித்துக் காட்டியிருக்கும் பாங்கு வியக்கத் தக்கது. ‘வெள்ளைக்கார விஞ்ச துரை கூற்று’, ‘தேசபக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை மறு மொழி’ என்னும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் வரலாற்றுப் பிரகித்தமானவை. அதிகார வெறி பிடித்த

வெள்ளையனை நோக்கித் தேசபக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை வீரகர்ச்சனை செய்வதாக அமைந்துள்ள பாடல்களின் ஒரு பகுதி இங்கு நோக்கத்தக்கது.

‘பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வங் கொள்ள கொண்டு போகவோ? —நாங்கள் சாகவோ?’

அழுது கொண்டிருப்போமோ? ஆண்பிள்ளைகள் அல்லமோ? —உயிர்—வெல்லமோ?’

.....
சதையைத் துண்டுதுண்டாக்கினும் உன் னெண்ணம் சாயுமோ—நீவன்—இயுமோ?’³⁷

பாடல்களில் மட்டுமன்றிக் கட்டுரைகள் சிலவற்றிலும் இவை பற்றி விளக்கியுள்ளார். ‘தூத்துக்குடியிலே மிஸ்டர் வாலரின் கூற்றுகள்’, தூத்துக்குடியிலே சுதேசியம்’, ‘ஓர் புதிய சுதேசிய புகைக் கப்பல் கம்பனி’ முதலிய கட்டுரைகளிலே தூத்துக்குடி சுதேசிய கம்பனி பற்றியும், தமிழ் நாட்டிலே சுதேசியம் வளர்ந்தவற்றையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

“இது உங்களுக்குச் சந்தோஷமா?” (Is this an occasion for Jubilatian) என்னும் கட்டுரையில், அவர் பொதுவாக இந்திய மக்களையும், சிறப்பாக இந்தியருள் ஒரு பகுதியினரான தமிழ் மக்களையும் நோக்கி உணர்ச்சி ததும்பக் கூறியுள்ள வாசகங்கள் இங்கு சிந்திக்கத் தக்கவை. “உலகத்தாரெல்லாம் ‘இந்திய ஐங்களன்றால் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறார்களோ! நாட்டிலே பஞ்சத்தால் சாகும் ஐங்களுக்குச் கணக்கில்லையே! ‘ஸ்வர்ணாட்டுமி’ என்ற பெயர் போய் இப்போது பட்டினி நாடு என்றாகி விட்டதே! பிளேக் நோயும், மற்றும் சரீர துர்பலத்தால் உண்டாகும் ஆயிரக்கணக்கான வியாதிகளும் நாட்டில் சுகஜமாய் விட்டதே! இந்தியன் என்ற வார்த்தைக்கு ‘ஆடிமை’ என்று அர்த்தமாய் விட்டதே! ‘பாரதமாதா’

தனது கீர்த்தியை எல்லாம் இழந்து மகா துக்கத்துடன் படுத்திருக்கிறாரோ! இதுவா நீங்கள் பண்டிகை கொண்டாடு வதற்குச் சரியான தருணம்? நீங்கள் மங்கள ஸ்னானம் செய்வதும், புதிய ஆடைகள் உடுத்துவதும், சங்கிதம் பாடுவதும் செய்ய வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால், அதை யெல்லாம் செய்யும் பொழுதுகூட நீங்கள் இந்தியாவின் துக்கத்தை மறந்து விடாதேயுங்கள். அவளது வறுமைக்காகவும், அவளுடைய அடிமை நிலைக்காகவும், அவளுடைய இகழ்ச்சிக்காகவும் சிறிது தலைவிழ்ந்து வருத்தப்படுங்கள். அவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டு நமது சந்ததியாராவது உண்மையான சந்தோஷத்துடன் நடத்துவதற்கான பண்டிகைகளை நாம் ஒவ்வொருவரும் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நன்றாக அறிந்து கொள்ளுங்கள்.'³⁸ பாரதி யாரின் இக்கருத்துக்கள் சில, 'எனது தாய் நாட்டின் முன்னாட் பெருமையும் இந்நாட் சிறுமையும்' என்ற தலைப்பிலுமைந்துள்ள அவரது பாடவிலும் சோககீதமாக ஒவிப்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு கூறும் பாரதியார், மக்கள்மனதிலே தேசபக்தி இல்லாதிருப்பாதற்குச் காரணம் இளமையிலே அவர்களுக்குப் பாடசாலைகளிலே தேசபக்தி ஏற்ற முறையில் ஊட்டப் படாமையே என்கிறார். அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் தனக்குச் சாதகமான கல்வி முறையையே தனது ஆதிக்கத்தின்கீழுள்ளநாடுகளிலே தினிக்க முயவல்துடன், தனது ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான உணர்வை வளர்க்கக் கூடிய கல்வி முறையைத் தடை செய்யவும் பின்னிற்காது.

திவிரவாதத் தலைவர்களும் இதனையே அடிக்கடி கட்டிக் காட்டினர். அவர்கள் முழங்கிய கோஷங்களுள் ஒன்று தேசீயக் கல்லி. பாரதியாரும் தமது ஆக்கங்களில் இதனை அதிகம் வற்புறுத்தியுள்ளார். ஜந்திலுள்ளதுதான் ஐம்பதிலும், பாடசாலைப் பழக்கம்தான் என்றும் நிலை

யாக இருக்கும் எனவும், சிறு பிள்ளைகளாக இருக்கும் போதே அவர்களது உள்ளத்திலே தேசபக்தி ஊட்டப்பட வேண்டும்; இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களிற் சிறு குழந்தைகளாக இருக்கும்போதே தேசாபிமான வித்துப் பலமாக ஊன்றப்பட்டு ஓவ்வொரு ஆங்கிலேயனும் தேசாபிமானத் துடன் வளர்க்கப்படுகிறான். பாரதத்திலோ இதுபற்றி யாரும் கவலைப்படவில்லை எனவும், ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தில் கண்ணாக இருப்பரேயன் றிக் குழந்தைகளுக்குத் தேசபக்தியை ஊட்டுவதிற் சிரத்தை கொள்வதில்லை எனவும் தமது கட்டுரைகள் சில பற்றிலே விளக்கிக் கூறி யுள்ளார். தேசபக்தியில்லாத ஆசிரியர்களிடத்து மாணவர்கள் குருபக்தி செலுத்துவது சிறிதேனும் அவசியமில்லை என்மாணவர்களுக்கு அறிவுரை புகட்டியுள்ளார்.

‘புதிய கட்சியும் சென்னைப் பத்திரிகைகளும்’ என்ற கட்டுரையில், இந்தியாவின் அடிமை நிலையும் தரித்திரும் நீங்குவதற்குத் தீவிரவாதக் கட்சியினரின் கொள்கைகளும் செயல்களுமே ஏற்றவை எனவற்புறுத்தியுள்ளதுடன் பழைய முறைகளில் மோகம்கொண்ட மிதவாதிகள், தீவிரவாதி களின் கொள்கைகளையும் செயல்களையும் இழித்துப் பேச வதை மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார். “நாம் குனியக் குனிய அவர்கள் அதிகமாக வளைத்துக் குதிரையேறு கிறார்களேயல்லாமல், அவர்கள் கருணை காட்டுவதற்குரிய வழியைக் காணவில்லை. ஆதலால் நமது காங்கிரஸ் மகா சபையிலே இனிப் பிச்சைக்காரரத்தனத்தை ஒழித்து விட்டு:

1. நாம் தேசங்கள் (ஹார்) தோறும் பாடசாலை வைக்க முயற்சி புரிவோமாக.
2. நாம் கிராமங்கள் தோறும் தொழிற்சாலைகள் ஸ்தா பிக்க முயல்வோமாக.
3. இயன்ற வரை அந்திய தேசங்களுக்குச் சென்று கைத் தொழில் முதலிய பிரஜோ ஜனகரமான விஷயங்களைக் கற்று வருவோமாக.

— 4. சரீரப் பயிற்சியும் கூடியவரை ஆயுதப் பயிற்சியும் இந்நாட்டிலே விருத்தியடையுமாறு பிரயத்தனப்படுவோமாக' ³⁹

எனத் தீவிரமாகத் தலைவர்களின் கோழுங்களையே வேறு வகையிற் பாரதியார் இங்கு முன்வத்துள்ளார்.

'புதிய கட்சியார் ராஜ துரோகமுடையவர்களா?' என்னும் சிறப்புமிக்க கட்டுரையொன்றில், பிரித்தானிய மக்கள் தமது கதந்திரத்திற்கு ஊறு விளைவித்த கொடுங் கோலரசர்களைச் சிரச்சேதம் செய்தமையையும், சதந்திரத் தின் பொருட்டு ஆறுகள்போல இரத்தும் சிந்தியமையையும் கட்டிக்காட்டி, அடிமைப்பட்டிருக்கும் பாரத நாட்டை விடுதலை பெறச் செய்யும் பொருட்டு போராடுவது ராஜத் துரோகமோ என விணவும் பாரதியார், பிரித்தானிய ஆளும் வர்க்கத்தினரையும் அவர்களிடம் பிழை கேட்டு நிற்கும் மிதவாதிகளையும் நோக்கி எது ராஜத்துரோகம் என அடுக் கடுக்காகக் கேள்விக் கண்கள் தொடுத்து உணர்ச்சிகரமாக விளக்கிச் செல்லும் திறன் வியக்கத்தக்கது. பாரதியாரின் தர்க்க ஆற்றல், அரசியல் ஞானம், எழுத்துத் திறன், அரசியல் நேர்மை ஆகியவற்றை ஒருங்கே இக்கட்டுரையிற் காணலாம்.

'குணமது கைவிதேல்' என்னும் கட்டுரையிலும் தேசியக் கல்வியின் அவசியத்தை விளக்கிச் செல்கையில், ஏகாதிபதி தியக்கல்வி முறையை மிக வண்மையாகக் கண்டித்து, நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் தேசியக் கல்வியை வளர்ப்பது எந்தச் சட்டத்திற்கு விரோதம் எனப் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களை நோக்கிச் சரமாரியாகக் கேள்விக் கண்களைத் தொடுத்துள்ளார். ஏகாதிபதி தியக் கல்விமுறை 'மனிதர் களைப் 'போன்கிராப்' பெட்டிகளாகச் செய்யும் நாசகரமான கல்வி' என எச்சரித்துள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது. தமது 'கயசரிதையிலும்' ஏகாபத்தியக் கல்வி முறையைப் 'பேடிக் கல்வி' என இகழ்ந்துள்ளார்.

இந்தியா விரைவில் அந்திய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிடும் என்ற பூரண நம்பிக்கை பாரதியாரின் உள்ளத்திலே, இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சுடர்விடத் தொடங்கி விட்டது.

“தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா! இப்பயிரைக் கண்ணீராற் காத்தோம் கருகத் திருவுளமோ?”,⁴⁰

எனவும்,

“என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்?
என்று மதியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்?

என்றெழ தன்னைக் கிலங்குகள் போகும்?
என்றெழ தின்னல்கள் தீர்ந்து பொய் யாகும்?”,⁴¹

என அவர் ஏக்கத்துடன் அவலக் குரல் எழுப்பியபோதும்,

“ஆடு வோமே—பன்னுப் பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று”,⁴²

என எதிர்கால நிகழ்ச்சியை இறந்த காலமாக்கி எக்கவிப்படைகிறார். மக்களுக்கும் ஆத்தகைய நம்பிக்கையை ஊட்ட முயன்றார்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு நாற்பது ஆண்டுகள் முன்னதாகவே தமது இருபத்து நான்காம் வயதில் எழுதியுள்ள “இந்தியா காண்பது கணவா?”, என்ற கட்டுரையில் சுற்றேகத்திற்கிடமின்றி எவ்வளவு திடநம்பிக்கையுடன் இந்திய மக்களில் கணவு நிறைவேறியே தீரும் என விளக்கிக் காட்டியுள்ளமை வியப்பை ஆளிப்பதாக அமைந்துள்ளது. ஆதன் ஒரு பகுதி வருமாறு: “...இவ்வளவு சொன்னது கூட ‘இங்கிலிஷ்மான்’ முதலிய ஆங்கிலோ இந்தியன் பத்திரிகை களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்தியர் கயாட்சி வேண்டுமென்று கூறுவது ஒரு கணவே என்றும், ஆகினவு ஒரு

பொழுதும் பவிக்காதென்றும் சுயாட்சிக்கும் இந்தியருக்கும் அக்கறை வெகுதூரமிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகின்றது. நல்வது. உலகத்தில் எத்தனைகாரியங்கள் கணவாய் இருந்து பின்பு உண்மையாய் விட்டன. உண்மையில் நடக்கக் கூடாத காரியங்கள் கணவில் தோன்றுமா? ஒரு பொழுதும் இல்லை. முதலில் கணவு போலத் தோன்றுவது சிறிது காலத்தில் நினைவாக மாறும்; நினைவாய் இருந்து பேச்சாய் வரும்; பேச்சாய் இருந்து செயலாயும் உண்மையாயும் முடியும். இப்படி முடிந்திருக்கும் காரியங்கள் எத்தனையோ இருந்திருக்கின்றனவே. ஜப்பானியருடைய சமாச்சாரங்களைல் லாம் முதன் முதல் ஜப்பாப்பியருடைய கண்ணுக்குக் கதை போலவே தோன்றின. ஜப்பானியரைப் பார்த்து எத்தனையோ பேர் கைதட்டிச் சிரித்த காலம் உண்டு. இப்பொழுது ஜப்பானியருடைய கணவெல்லாம் உண்மையாய் விடவில்லையா? அன்றியும் உலகத்தில் ‘யானைக்கு ஒரு காலம் வந்தால் பூனைக்கு ஒரு காலம் வரும்’ என்பது ஒரு சாதாரண பழமொழி. இது இந்தியருக்கு மட்டுமில்லையா? ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு காலம் உண்டு. இந்தியருக்கு நல்ல காலம் சமீபத்தில் வந்துவிட்டது என்பதற்குப் போது மான குறிகள் தோன்றிவிட்டது. இப்பொழுது வேண்டிய தெல்லாம் ஜனங்களுடைய ஒற்றுமையும், ஊக்கமும் புத்திய மேயன் றி வேறொன்றுமில்லை.’⁴³

பாரதியர் தமது ஆக்கங்கள் வாயிலாக மக்களுக்குச் சுதந்திர வேட்கையையும், விடுதலை உணர்வையும் ஊட்ட முயன்றதுடன் நின்று விடாது, வலிமை வாய்ந்த அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கக் கூடிய மனவலிமையை வளர்க்க அரும்பாடுபட்டுள்ளார். மக்களது மனவலிமையும், எதனையும் செய்து முடிப்போம் என்ற துணிவும், தன்னும் பிக்கையும், ஒற்றுமையும், சுதந்திரம் பெறுவதற்கு இன்றி யமையாதன; இவற்றுக்கு முன்னால் எத்தகைய வலிமை வாய்ந்த ஏகாதிபத்தியமும் மண்டியிடும் என்பதைப் பல

இடங்களிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மக்களிடம் மறைந்திருக்கும் மகத்தான் சக்தியை அவர்களுக்குத் தெளிவாகக் முயன்றுள்ளார். ‘மதுரையிலே போலீஸார் செய்யும் அக்கிரமங்கள்’, ‘பிரிட்டிஷாரின் வாள் பலம்’ ஆகிய கட்டுரைகள் இவ்வகையில் எடுத்துக் காட்டாகி குறிப்பிடத் தக்கவை.

‘மதுரையிலே போலீஸார் செய்யும் அக்கிரமங்கள்’ என்ற கட்டுரையின் ஓரிடத்திலே, மக்களை நோக்கிப் பிழவருமாறு அவர் அறிவுரை கூறியுள்ளமை இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. அப்பகுதி வருமாறு: ‘‘ஜனங்களே, நீங்கள்தான் இந்தப் பூமிக்குச் சொந்தக்காரர்கள். அரசாட்சியார் உங்களிடம் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு உங்களுக்கு வேலை செய்யும் தொழும்பர்கள். ஒரு அரசாட்சியார், சரியானபடி வேலை பார்க்காவிட்டால் அதை மாற்றும் சக்தி உங்களுக்குண்டு. உங்களுடைய சுதந்திரங்களையும், உரிமைகளையும் அறிந்து கொண்டு நீங்கள் செய்யும் சட்டத்திற்சினங்கிய காரியங்களிலே தலையிடுவோர்களைச் சிறி தே னும் தாட்சண்யமின்றி எவ்விதங்களாலும் அடக்கி விடுங்கள். மனத்துணிவுடையவர்களிடம் போலீஸாரின் குறும்பு செல்லமாட்டாது. மனத்துணிவுடையவர்களைப் பிசாக்கூட அனுகாது.’’⁴⁴

பிரித்தானியர் தமது வாட்பலத்தினாலன்றி வஞ்சனையினாலும் தந்திரத்தினாலுமே இந்தியாவை அடிப்படுத்தினர். இந்தியர்களிடையே நிலவிய ஒற்றுமையீனம், சச்சரவுகள் முதலியனவும் இவற்றுக்குக் கைகொடுத்துத்தன. இவ்வாறு இந்தியாவை அடிமைப்படுத்திய பிரித்தானியர், இந்தியர்களை ஆட்டு மந்தைகளாகக் கருதினர் என்னும் விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாரதியார், ‘பிரிட்டிஷாரின் வாள் பலம்’ என்ற கட்டுரையில், ‘‘முப்பது கோடி மக்களும் ஒற்றுமையுடன் செயற்பட்டால் அவர்களது விருப்பத்துக்கு மாறாக எந்த ஒரு சக்தியும் நடக்க முடியாது’’

முப்பதுகோடி மக்களின் மனோதிடத்தைத் தகர்க்கக் கூடிய வானும் பீரங்கியும் இந்த உலகத்தில் எங்கே உள்ளன? அவர்களது மன உறுதியைத் தெய்வத்தாற்கூட எதிர்க்க முடியாது. மதங்கொண்ட யானையின் முன்னே பாகன் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்றெல்லாம் மக்களிடம் மறைந்திருக்கும் மகத்தான சக்தியை வெளிப்படுத்த முயன்று ஸ்ரீ ஸார். ''ஆடுகள் எத்தனை காலம் பொறுமையுடன் நீதி சாஸ்திர உபதேசம் செய்த போதிலும், ஒநாய்களின் ஜென்ம இயற்கையை மாற்ற முடியாது. நீதி சாஸ்திர உபதேச சக்தியினால் இழந்து போன ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் எங்கும் எந்தக் காலத்திலும் கிடையாது. அவரவர்கள் தத்தம் துக்க கங்களுக்குத் தாங்களே நிவர்த்தி தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இயற்கை நீதி.....'',⁴⁵ என வரும் பாரதியாரின் கூற்றினை மணிவாக்காகவே கருதலாம். பாரதியார் மட்டு மன்றித் தீவிர வாதத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும், பாரதியாரின் நண்பர்களுமான யுதிராஜ் சுரேந்திரநாத் ஆர்யா, வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, திருமலாச்சாரியார், மண்டபம் ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியார், வெங்கடரமணராவ் முதலி யவர்களும் பாரதியாரைப் பின்பற்றித் தமது சொற்பொழிவு களில் வீறார்ந்த வாரித்தைகளைக் கையாண்டனர் என்பது மனங்கொள்தக்கது. பாரதியாரின் மேற்கண்ட கருத்து களுடன் ''நாமிருக்கும் நாடு நமதெஞ்ப தறிந்தோம்-இது நமக்கே உரிமையாம். என்ப தறிந்தோம்'' என வரும் அவரது பாடற் பகுதியும், ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பாரதியார் ஒரேசயத்தில் இலக்கியக் கரித்தாவாகவும், அரசியல் வாதியாகவும், பத்திகையாளாகவும் செயற் பட்டவர். அவர் அரசியலைக் கண்டு அஞ்சி ஓடியவர்கள். அத்தகையவர் இலக்கிய இலக்கண வித்துவான்களை நோக்கி, நாட்டின் அசையல், சமூக, பொருளாதார நிலை களையும் நாட்டுப் பற்றினையும் மறந்து டயனற்ற சர்ச்சை களில் கடுபட்டு நேரத்தையும் சக்தியையும் வீணாக்க

வேண்டாம் என வேண்டுகோள் விடுத்தார். இலக்கியச் சுருத்தா என்பவன், நாட்டையும் சமூகத்தையும் நேசிப் பவனாக இருக்க வேண்டும்; அவன் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கி யிருக்க முடியாது என்னும் கருத்துடைய பாரதியார் 'ஒரு முக்கியமான அறிகுறி' என்னும் கட்டுரையில், கால ஒட்டத்தில் ஏற்பட்டு வரும் நண்மை தரத்தக்க மாற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டி அவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பதை அவதாணிக்கலாம்.

“.....இலக்கண விஷயங்களிலே நாளௌல்லாம் கழித்த பண்டித சிரோஞ்மணிகள், இப்போது ராஜாங்கத்தாரின் செலவு கணக்குகளிலே கிரத்தை எடுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.....இது ஆகுபெயரா! அன்மொழித் தொகையா? தொல்காப்பியத்திற்கு இவ்விடத்தில் நச்சினார்க்கிணியர் கூறிய உரை பொருந்துமா? பொருந்தாதா? என்பது போன்ற இலக்கண விவகாரங்களைச் சிறிது அகற்றி வைத்துவிட்டு”⁴⁶ நாட்டுப் பற்று, சுதந்திரம் முதலியன பற்றிப் பாடத்தொடங்கியவர்களைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடையும் பாரதியார், இவையெல்லாம் கால மாறுபாட்டையும் முன்னேற்றத்தையும் குறிக்கின்றன என எக்களிப்படைகின்றார்.

நாட்டுத் தலைவர்கள்

தமது இருபத்து நான்காம் வயதிலேயே சிறந்த தேச பக்தனாகவும் அறிஞனாகவும் திகழ்ந்த பாரதியார், அடிமைப்படுகுழியில் அல்லவுற்றுக் கொண்டிருந்த பாரத நாட்டினை விடுதலை பெறச் செய்யத் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம்செய்து, வாழ்நாள் பா—7

மூழுவதும் அயராதுமைத்த பெருமக்களும், தலைவர்களும் பெரும்மதிப்புக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவர்கள் என்ற கருத்துடையவர். அத்தகைய பெருமக்களையும் தலைவர்களையும் அவர் பக்திப் பெருக்குடன் புகழ்ந்து கவிதைகள் வடித்தார்; கட்டுரைகள் எழுதினார். சமூகத்துக்குப் பெரிய வர்களாகவும் தேசபக்தர்களாகவும் நடித்துத் திரிந்த போலி அரசியல் வாதிகளையும், நடிப்புச் சுதேகிகளையும் வன்மையாகச் சாடிய பாரதியார்; திலகர், காந்தி முதலிய மெய்த் தொண்டர் களைத் தெய்வமாக மதித்துப்போற்றினார். தம்முடன் கருத்து முரண்பாடு கொண்டவர்களிடமும், நற்பண்புகள் குடி கொண்டிருக்குமாயின் அவர்களை வேண்டிய இடங்களிற் புகழ்த்தயங்கியதில்லை. சிறந்த தலைவர்கள் எத்தகைய குணாம்சங்களையும் கொடுக்க வேண்டும், எவ்வாறு செயற்பட வேண்டும் எனவும் பாரதியார் தமது ஆக்கங்களில் வலியுறுத்தியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

“ஜனத்தலைவர்களாவார் யார்? (Who are the real Leaders of the People) என்னும் கட்டுரையில் உண்மையான தலைவர்கள் யார் என்பதைப் பின் வருமாறு விளக்கியுள்ளார்: “காங்கிரஸ்களும், காங்பிரங்ககளும் ஒன்றுக்குப் பத்தாக மலிந்து கிடக்கும் இந்நாட்களில், ஜனத்தலைவர்களும் ‘புற்றீசல்’ போல மலியத் தொடங்கினர். பொருளுள்ளவர்களும், இரயில்வேயில் பிரயாணம் செய்யத்தக்க சௌகரியம் வாய்ந்தவர்களும், இங்கிலிஷ் பாஸ்டில் குள்ள நிதி குளையாவது பேசப்படித்தவர்களும், இன்னும் இப்படிப் பட்ட பலரும், தாங்களும் ஜனத் தலைவர்களென வாய்ப்பறை அடிக்கின்றனர். யாவனோருவன்-தனது ஜனன தேசமாகிய இந்தியாவானது, இந்த வறிய நிலையிலிருப்பதைப் பற்றி இராப்பகல் வருந்து கிண்றானோ, யாவனோருவன் இந்த முப்பது கோடி இந்தியனும் வயிறார் உண்பதற்கு உணவும்,

உடுக்க உடையுமின்றித் தவிக்கிறார்களே என மனமிரங்கிக் கண்ணீர் சொரிகின்றானோ, யாவனொருவன் பொது ஜனங்களுக்கு வந்த சுப துக்கங்களும் கஷ்ட நஷ்டங்களும் தனக்கு வந்ததாய்வன்னி அனுதாபிக்கிறானோ, இன்னும் யாவனொருவன் இந்தத்துன்பங்களை நிவர்த்திப்பதன் பொருட்டுத் தனது உயிரையும் இழக்கத் தயாராயிருக்கின்றானோ அவன் ஒருவனே ஜனத்தலைவன்; அவனொருவனே தேசாபிமானி அவனொருவனே இத்தேசத்தார் வணங்கும் கண்கண்ட தெய்வமல்லாமல், கேவலம் பொருளைக் கொண்டும், வரயாடியைக் கொண்டும், தேசாபிமானியெனவும், ஜனத்தலைவனெனவும் பிதற்றுவோர்கள் உண்மையான ஜனத்தலைவர்களாக மாட்டார்கள்.”⁴⁷

உள்ளத்தில் ஒன்றும் உதட்டில் ஒன்றுமாகத் தம்மை நாட்டின் தலைவர்கள் எனப் பொது மக்கள் நம்பும்படி நடித்து, நாட்டை முன்னேற்றுவற்குப் பதிலாகத் தங்களை முன்னேற்றிக் கொள்ள முயலும் சுயநலமிகளின் வேடங்களைப் பாரதியார் துணிகரமாக மக்கள் முன் அம்பலப் படுத்தினார். மக்கள் தலைவன் எனக் கூறிக் கொண்டு மக்களது தாய் மொழியிலே கருத்துக்களை வெளியிடவும்; தாய் மொழியைப் பேசவும் வெட்கப்படுவன்; அந்நிய மோகத்தில் மூழ்கியிருப்பவன்; மக்களைக் கொள்ளை யடிப்பவன் எவ்வாறு மக்கள் தலைவனாக விளங்க முடியும் என வினவிய பாரதியார், தமிழ் நாட்டில் வச்சில் உத்தி யோகம் பாரிப்பவர்களே பெரும்பாலும் தம்மைத் தலைவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ள முயல்வதையும், அவர்களது தொழில் அதற்குச் சாதகமாய் அமைவதையும், பெரும் பாலான வக்கில்களின் குறிக்கோள் நாட்டைப் பற்றியன்று; தம்மைப் பற்றியதாக இருக்கும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். தாங்கள் கண்ணி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் உயர் பதங்கள் கிடைத்துவிட்டால் தமது தேசபக்தியையும் மக்கள் தொண்டினையும் “ஒரே விலைக்கு மொத்தமாய்

ஏலத்தில் வீற்று'ப் பண்மாக மாற்றிக் கொள்ள இத்தகைய போலித் தலைவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்.

தம்மைத் தேசபக்தர்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு, காங்கிரஸ் கூட்டநிகளிலும் விழாக்களிலும் ஒலமிட்டுவிட்டு, அரசாங்க உத்தியோகம் ஒன்று கிடைக்கும் போலிருந்தால் தேசபக்தி, மக்கள் தொண்டு, கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் காலிலே போட்டு மிதித்து விட்டு ராஜ்யிசுவாசிகளாய் மாறிவிடுகிறார்கள். இத்தகையவர்கள் தேசத்தின் பொருட்டுத் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் எப்படி அர்ப்பணிப்பார்கள் எனப் போலிகளைக் கேளி செய்துள்ளார். இத்தகைய போலிகள் பாரதியார் காலத்தில் மட்டுமல்ல இன்றும் அதிக அளவில் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

“இந்தத் தேசத்து ஐனத்தலைவர்கள் மனிதர்களா? அல்லது வெறும் தோல் பொம்மைகள்தானா? இவர்கள் மனித ஹிருதயத்தின் ஆவலையும் மனித அறிவின் நிச்சயத்தையும் அவற்றின் பெருமைக்குத் தக்கபடி மதிப்பிடுகிறார்களா? அல்லது வெறும் புகையொத்த பதார்த்தங்களாகக் கணிக்கிறார்களா?”⁴⁸ எனப் போலித் தலைவர்களைப் பற்றி ஆத்திரத்துடன் வினவும் பாரதியார், இத்தகையவர்கள் பெரும் ஆரவாரமாக விவாதங்கள் நடத்தித் தீர்மானங்களை பலவற்றைச் செய்து முடித்த பின், அத்தீர்மானங்களைத் தமது சொந்த ஒழுக்கத்திலும், மக்களின் நடையிலும் செய்கைகளாக மாற்றுவதற்குரிய முயற்சிகள் எதுவுமே மேற்கொள்வதுல்லை எனவும், மனித அறிவை இவர்கள் களைந்து போடும் குப்பைக்கு நிகராகவே மதிக்கிறார்கள் எனவும் கண்டித்துள்ளார்.

நாட்டுத் தலைவர்களாக விளங்குபவர்கள் தமது நன்மைகளைக் கருத்திற் கொள்ளாது நாட்டு நலனையே பெரிதாகக் கருதிச் செயற்பட வேண்டும். ஒரே கொள்கை

தையப் பின்பற்றும் தலைவர்கள் அற்ப விடயங்களுக்காக ஒருவரையொருவர் பகைத்துக் கொள்வதும் தூஷணை புரிவதும் நாட்டு நலனை மறந்து தனிப்பட்ட குரோதங்களை வளர்த்து நேரத்தையும் சக்தியையும் வீண் விரயம் செய்வதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டியன. அவற்றினால் நாட்டுக்குப் பெருங்கேடுகள் விளையும் என அறிவுறுத்துகின்றார்.

மன்னரையும் பொய்ஞான மதக்குரவர்களையும் மதிக்காத பாரதியார், தமக்கு ஆத்மீகத் துறையிலும் அரசியற்றுரையிலும் வழி சாட்டிகளாக விளங்கிய பெருமக்களைத் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்திப் போற்றியுள்ளார். திலகர் ஐம்பதாவது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் பற்றிய கட்டுரையொன்றிலே, நாட்டு நன்மை யொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அல்லும் பகலும் அயராதுமைக்கும் பெருமக்களைத் தக்கபடி மத்திதுப் போற்றாமலிருப்போமானால் நாம் கீழ்நிலை யடைவோம்; உலகத்தார் எம்மை இழிந்த குருடரென இகழ்வர் என அச்சுருத்தியுள்ளார்.

இருபத்து நான்கு வயதிலேயே பாரதியார் தமது அரசியல் தலைவராகத் திலகரைப் போற்றுத் தொடங்கியுள்ளார். திலகரின் குணாம்சங்களையும், கொள்கை களையும் ஒப்பற்ற தேசபக்தியையும் புகழ்ந்து பல கட்டுரை களையும் எழுதியதுடன் கவிதைகளையும் இயற்றியுள்ளார். அவரது எழுத்துகள், திலகரையும் அவரது கொள்கை களையும், தியாகச் செயல்களையும் தமிழ் மக்களுக்குச் சிறந்த முறையில் அறிமுகம் செய்வனவாக அமைந்துள்ளன. திலகரின் கருத்துக்களைப் பரப்பும் முயற்சியிலீடுபட்ட பாரதியார், திலகரையும் அவரது கொள்கைகள், செயல்கள் முதலியவற்றையும் அவுமதித்து இகழ்ந்தவர்களையும், இகழ்ந்த பத்திரிகைகளையும் வன்மையாகச் சாடித் திலகரின் புகழை நிலைநிறுத்த முயன்றுள்ளார். ‘குரியணைப் பாரத்து

நாய்கள் குரைத்தல்' என்ற தலைப்பிலமைந்துள்ள சித்திரவிளக்கம் ஒன்றிலே, "பாலகங்காதர திலகர் என்ற அருணனால் நடத்தப் பெற்ற சுதேசியம் என்ற ரதத்திலே ஊர்ந்து வரும் ஸ்வதந்திர குரியனே, உன்னை ஹிந்துக்களாகிய நாங்கள் நமஸ்கரிக்கிறோம். மகமதியர், கிறிஸ்தவர், பார்ஸி களாகிய நாங்கள் முழங்கால் படியிட்டு தொழுகை புரிகின்றோம்" என வரும் கூற்று அவர் திலகர்மீது வைத்திருந்த உயர்ந்த மதிப்பைப் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. 'இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளிவந்த பாரதியாரது கட்டுரைகளுள் கணிசமானவை, திலகரின் கொள்கைகளையும், அவரது தேசபக்தியையும், தியாகச் செயல்களையும், இந்தியக்தந்திரப் போராட்ட இயக்கத்தை வெகுஞன இயக்கமாக வளரச் செய்வதற்கு அவர் மேற்கொண்ட பிரயத்தனங்களையும் விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

தீவிரவாதத் தலைவர்களுள் முதன்மை பெற்று விளக்கிய திலகரின்மீது மட்டுமன்றி, விபின சந்திரபாலர், லாலா ஜெபதிராய் ஆகியோர் மீதும் பாரதியார் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். இவர்களைப் புகழ்ந்து கவிதைகளும் இயற்றியுள்ளார். வங்கத்தின் தலைசிறந்த தேசிய வீரர்களுள் ஒருவரும், நாவன்மை வாய்க்கப்பெற்றவரும், தீவிரவாதியுமான விபின் சந்திரபாலரைப் பாரதியாரும் அவரது நண்பர்களுமே சென்னைக்கு வரவழைத்துப் பல சொற் பொழிவுகளை நிகழ்த்துவித்தனர். விபின சந்திரபாலரின் தேசபக்தியையும் கொள்கை உறுதியையும் புகழ்ந்து 'இந்தியா' பத்திரிகையிற் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள பாரதியார், விபன சந்திரபாலர் சென்னைக்கு வருகை தந்த தால் என்றுமில்லாதவாறு தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கன்ஸ்கடர் விட்டெரியத் தொடங்கியதெனவும், அதுகால வரை அவரையும் தீவிரவாதக் கட்சியினரையும் இகழ்ந்து கொண்டிருந்த பத்திரிகையாளர்களும் தலைவர்களும் மனம் மாறிவிபின சந்திரபாலரைப் போற்றலாயினர் எனவும்-

மிதவாதக் கட்சிக்கும் தீவிரவாதக் கட்சிக்கும் இடையிலே அங்கு பாதி இங்கு பாதியாக நின்ற ‘கேசமித்திரன்’ பத்திரிகையும் முற்றிலும் மாறிவிட்டது எனவும். மிதவாதி களின் கர்வம் ஒடுங்கி விட்டது எனவும் புகழ்ந்துள்ளார்.

விபின் சந்திரபாலரை ராஜத்துரோகி எனவும், வங்காளிப் பாதகன் எனவும் அவதூறு பொழிந்தவர்களை வன்மையாகச் சாடிய பாரதியார், “.....ஆயிரம் நாய் குலைத்தாலும் ஞாயிறு (குரியன்) தன்னில் மங்குமா? விபின் சந்திரபாபு தமது திவ்விய உபநியாசங்களால் ஜனங்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டு விட்டார். பாலர் என்றால் ஸம்ரக்ஷகர் என்று அரித்தம். இப்பெயர் இந்த மகானுக்கே தகும்.”⁴⁹

‘பிறர்க் கன்றித் தணக்குழையாத் துறவி’ எனவும், ‘பெண் பல்லார் வயிற்றினுமந் நவுரோஜி போற் புதல்வர் பிறந்து வாழ்க்’ எனவும் தாதாபாய் நவுரோஜியைப் புகழும் பாரதியார், அவரது தேசபக்தியையும் நீண்டகால அருஞ் சேவையையும் கட்டுரைகளிலும் கவிதைகளிலும் புகழ்ந்துள்ளார். கரேந்திரநாத் பானாஜி, பூந்பேந்திரர், குரு கோவிந்தர் முதலியோரையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற் பங்குபெற்று அயராது உழைத்த உத்தமர்கள் பலர். எனினும் இவர்கள் எவருக்கும் கிடைக்காத ஒப்பற்ற நிலையைக் காந்தி பெற்றுக்கொண்டார். காந்தியின் தலைமையிலேயே இந்திய விடுதலை இயக்கம் தேசம் தழுவிய வலிமை வாய்ந்த வெகுஜன இயக்கமாக மாறியது. இந்திய விடுதலை இயக்கத்துக்குத் தலைமைதாங்கி மகாத்மாகாந்தி ஒப்பற்ற சாதனைகளைப் புரிய முன்பே 1921ல் பாரதி மறைந்து விடுகிறார். எனினும் காந்தியின் தேசபக்தியையும் உத்தமா தலைவனுக்குரிய குணாம்சங்களையும் ஒப்பிலா ஆற்ற

எலையும் கூர்த்த மதியுள்ள பாரதியார் தொடக்க நிலையிலேயே நன்கு உணர்ந்திருந்தார்; சரியானபடி கணிப்பிடிடிருந்தார். குறிப்பாக 1909 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே, காந்தியிடம் குடி கொண்டிருந்த உயர் பண்புகளையும் நாட்டுவிடுதலைக்கு அவர் அளிக்கக் கூடிய பெரும் பங்களிப்பையும் சரியானபடி கணிப்பிடத் தொடங்கியிருந்தார். ஜியத்திற்கிடமின்றி இறுதி வெற்றி காந்தியின் பக்கம் தான் எனவும் உறுதியுடன் குறிப்பிடிருந்தார்.

1921 ஆம் ஆண்டிலிருந்து காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றிலே பெரும் திருப்பத்தையும் மக்கள் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தலாயிற்று. இதனை முன்னதாகவே உணர்ந்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தையும் பாரதியார் வெகுவாகப் புகழ்ந்தார்; காந்தியின்மீது பெருமதிப்புக் கொண்டார்; தாழ்வுற்று நின்ற பாரத நாட்டை வாழ்விக்க வந்த மகாத்மாவாகக் கண்டு வணங்கிப் போற்றினார். அவர் பாடியுள்ள ‘மகாத்மா காந்தியின் பஞ்சகம்’ காந்தியின் மீது கொண்டிருந்த பெருமதிப்பினைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த தேசபக்தர் களுள் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை தனிச்சிறப்பிடம் பெறுகிறார். பாரதியாரும், வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள். சிறந்த தேசபக்தரான வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் அஞ்சாமை, தேசபக்தி, குணாம்சங்கள் முதலியவற்றைப் போற்றியுள்ள பாரதியார், அவரைத் ‘தமிழகத்தார் மன்னர்’ எனவும், ‘கேள்வுமைக்கோ’ எனவும் புகழ்ந்துள்ளார்.

உலக நிலைமைகள்

எதனையும் பரந்த கண்ணோட்டத்துடனும், தொலை நோக்குடனும் நோக்கும் இயல்புள்ள பாரதியார், தமது அரசியற் பார்வையைத் தமிழகத்துடனோ இந்தியாவுடனோ குறுக்கிக் கொண்டவரல்லர். அமெரிக்கா முதல் யப்பான் வரை, ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து விடுதலைக் காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த அயர்லாந்து முதல் ஆப்பிரிக்க நாடுகள் வரை ரஷ்யா முதல் சீனாவரை, எகிப்து முதல் ஆப்கானிஸ்தான் வரை உலகின் பல்வேறு பாகங் களிலும் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த நிலைமைகள், அரசியற் போக்குகள், விடுதலைக் கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள், முதலாம் உலக யுத்த கால நிலைமைகள் முதலியவற்றை மிகுந்த ஆர்வத்துடனும், நுட்பமாகவும் கவனித்துத் தமது ஆக்கங்களில் அலகியுள்ளார். உலக நாடுகளின் நிலைமைகள் பலவற்றை இந்தியாவின் நிலைமைகளோடு ஒப்பு நோக்கியுள்ளார். உலகின் பல வேறு நாடுகளிடமிருந்தும் இந்தியா கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை பல என்பது பாரதியாரின் கருத்து. உலக நிலைமைகள் பற்றிப் பாரதியார் தெரிவித்துள்ளவை மிக விரிவானவை. அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

‘பிறநாடுகள்’ என்ற தலைப்பிலமைந்துள்ள பாடம் பகுதிகளுள் ‘மாஜினியின் சபதம்’ மிக முக்கியமாகச் சூறிப் பிடத்தக்க ஒன்று. சுதந்திர வாசனையிழந்து தேசபக்தி யற்று அடிமைச் சகதிக்குட்சிக்கித் தவிச்கும் எந்த நாட்ட வருக்கும் இப்பாடல் உணர்ச்சியையும், எழுச்சியையும் ஊட்டி அவியையும் அடேறாக்கும் தன்மையை. ‘பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்து’ என்னும் பாடற்பகுதி, எத்தகைய பலம் வாய்ந்த ஏகாதிபத்தியத்தையும் அதன்

கொடுமைகளையும் எதிர்த்து நிற்கும் துணி விளை ஊட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. ஐார் சக்கரவர்த்தியின் வீழ்ச்சியையும் புதிய ரண்டியாவின் எழுச்சியையும் பாரதியார் கலியுக வீழ்ச்சியாகவும், கிருதயுக மலர்ச்சியாகவும் கண்டார்; போற்றி வரவேற்றார்.

உலக விவகாரங்கள், உலக நாடுகளின் அரசியற் போக்குகள் முதலியன குறித்துப் பாரதியார் நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகளையும் செய்தித் துணுக்குகளையும் எழுதியுள்ளார். உலக நாடுகளின் தொடர்பினால் இந்தியாவுக்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளைச் கட்டிக்காட்டி வுள்ளார். மேலெநாட்டவர் தொடர்பினால் இந்தியாவின் பல துறைகளிலும் பரவலாக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. நன்மை தரத்தக்க எந்த மாற்றத்தையும் பாரதியார் மூழுமனதுடன் வரவேற்றார், ‘நமது ஜன சமூகத்தில் மாறுதல்கள் நடக்க வேண்டும். மாறுதலே உயிர்த் திறமையின் முதற் குறியாகும். மேன்மேலும் சௌகரியத்தை விரும்பித் தாணாகவே புதிய புதிய மாறுதல்கள் செய்து கொள்ளாத ஜிந்துவை, இயற்கைத் தெய்வம் வலிய வந்து கீழ்நிலைமைக்கு மாற்றுகிறது. புராதன ஆசாரங்களில் நல்லதைக் கடைப்பிடித்துக் கெட்டதை நீக்கி விட வேண்டும்⁵⁰ என மாறுதலின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தும் பாரதியார். இத்தகைய மாறுதல்களுக்கு உலக விவகாரங்களைப் பற்றிய அறிவு மக்களுக்கு அவசியமானது என்பதைத் தமது கட்டுரைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி வுள்ளார். நன்மை தரத்தக்க மாறுதல்களை வரவேற்க மறுத்து, உலகப் போக்குகளை உணராது கிணற்றுத் தவளைகளாகவும், அகழி முதலைகளாகவும் வாழ்ந்து கொண்டு வைத்தீக அனுட்டானங்களைச் கட்டிக்காப்பாற்ற முயல்பவரிகளைப் ‘பிராயச்சித்தம்’ என்னும் கட்டுரையிலே நெயாண்டி செய்துள்ளார். அவரது நெயாண்டி லிலாப் புடைக்கச் சிரிக்க வைக்கும் இயல்புடையது.

உலக விவகாரங்கள் பற்றிய பாரதியாரது கட்டுரை களிலே, 'ரஸத்திரட்டு', 'சில குறிப்புகள்', 'விநோதத்திரட்டு', 'விநோதக் கொத்து', 'விநோத விஷயங்கள்', 'உலக விநோதங்கள்' (1, 2, 3.), 'விஷேசக் குறிப்புகள்', 'உலக நிலை', 'குறிப்புகள்', 'காலவிளக்கு', 'ஜர்லாந்தும் இந்தியாவும்', 'காலக்கண்ணாடி', 'புதுமைகள்' (1, 2) 'மணித்திரள்', 'பூகோள மகாயுத்தம்', 'நேசக் கட்சியாரின் மூடபக்தி' முதலிய தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றிலே துருக்கி, எகிப்து, பிரான்ஸ், ஆப்பிரிக்க நாடுகள், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜேர்மனி, கிரேக்கம், இத்தாலி, மத்திய கழக்கு நாடுகள், சீனா, யப்பான் முதலிய நாடுகளின் அரசியல் நிலைமைகள், அயர்லாந்தின் விடுதலைப் போர், முதலாம் உலக யுத்தகால நிலைமைகள் முதலிய வற்றைத் தலைசிறந்த அரசியல் விமர்சகனாக நின்று பாரதியார் அசெயுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் காலடியில் நசங்குண்டு தவித்துக் கொண்டிருந்த பாரதத்தின் விடுதலைப் போரிற் பங்கு கொண்டு அபராதுழைத்த பாரதியார், ஏகாதிபத்தியக் கொடுமைகளுக்கெதிராகப் போராடிக் கொண்டிருந்த உலக நாடுகளுக்குச் சார்பாகக் குரல் கொடுக்கத் தயங்கவில்லை. ரஷ்யா உட்பட துருக்கி, எகிப்து, ஆப்கானிஸ்தான், ஆப்பிரிக்க நாடுகள் முதலிய நாடுகளில் இடம் பெற்ற கொடுமைகள், அந்திகள் முதலிய வற்றுக்கெதிராகப் பலமான கண்டனக்குரல் எழுப்பினார்; உலகம் முழுவதிலும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த நன்மை தரத் தக்க மாற்றங்களைப் புகழ்ந்து இதய சுத்தியுடன் வரவேற்று உற்சாக மூட்டி இறையருள் கிட்டப் பிரார்த்தித்தவர் என்பதை நாம் மனத்திலிருத்துதல் வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டால் துருக்கி, அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களையும், விடுதலைப்

போராட்டத்தையும், அந்நாடுகள்பற்றிப் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் கொண்டிருந்த மனப்போக்கையும் சிறந்த முறையில் அலசியுள்ளமையை இங்கு குறிப்பிடலாம். அயர்லாந்தின் மீதான இங்கிலாந்தின் மனப் போக்கைக் கண்டிக்குமிடத்து, “.....இரும்புநளையா, நம் இஷ்டமான வரை நமது காலதியிலே போட்டிருப்பதற்கு மனிதர் கூட்ட மன்றோ? உலகமெங்கும் ஸமத்வ ஞானத்தை வற்புறுத்து வதாகிய கல்வித் தீ ஒங்கிக் கொண்டிருக்கையிலே, ஒரு கூட்டத்தார் மற்றொரு பிரமாண்டமான லட்சக்கணக்கான் ஜனக் கூட்டத்தை எத்தனை காலம் தாழ்ந்த நிலையிலே வைத்துக் கொண்டிருத்தல் ஸாதியப்படும்?”⁵¹ என வினவு கின்றார். உலக விவகாரங்கள் பற்றிய தமது கட்டுரைகள் பலவற்றிலே, ‘வண்டன் டைம்ஸ்’ பத்திரிகையையும் அன்றைய பிரித்தானியப் பிரதமர் லொய்ட் ஜோர்ஜ்யையும் அதிகம் தாக்கியும் கண்டித்தும் எழுதியுள்ளார். லொய்ட் ஜோர்ஜ்யின் பச்சோந்திக் குணம் வன்மையாகக் கண்டிக்கப் பட்டுள்ளது.

ஆசிய நாடுகளின் நிலைமைகளையும், மேற்குநாடுகளின் நிலைமைகளையும் வரலாற்றுக் கண்ணாட்டத்துடன் ஒப்பு நோக்கியுள்ள பாரதியார், ‘ஏஸியாவின் விழிப்பும் இந்தியா வின் கடமையும்’ என்ற கட்டுரையிலே தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் சில குறிப்பிடத்தக்கவை. “.....நாகரீகமும் ஞானமும் கீர்த்தியும் பெருமையும் கீழ்த்திசையிலே (ஆசியாக் கண்டத்திலே)தான் உதயமாயின. இங்குதான் மிகச் சிறப்புடன் விளங்கின. பிறகு மாலைப்பொழுது வந்து சிறிது நேரம் எல்லாம் மங்கிப்போய் விட்டது. ஆசியாவின் புகழ் மறைந்தது. ஆசியாகி கண்டத்தினர் அநாகரிகத்திலே அழுந்தத் தொடங்கினார்கள். ஆசியாவின் (சிரோரதி தினமாக) சிறந்த இரத்தினமாக விளங்கிய இந்தியா பாரா தீனமடைந்து போயிற்ற. சினா உறங்கிவிட்டது. அராபியா பாலஸ்தீனம் முதலிய புண்ணிய பூமிகளெல்லாம் சோர்ந்து கிடந்தன. மேற்குத் திசைக்காரர்கள் எல்லாம் கிழக்குத்

திசையாரி எப்போதும் சோம்பேற்களன்றும் நாகரிக ஒளி பார்க்காத குருட்டீகள் என்றும் அற்ப சந்தோஷம் அடைந்து கொண்டிருந்தார்கள்⁵² எனக் கூறும் பாரதியார் இப்பொழுது மீண்டும் ஆசியா விழிப்புறத் தொடங்கியுள்ளது என நம்பிக்கையூட்டுகின்றார்.

ஜப்பான் முதலிலே கண் விழித்து எழுந்து வீரச் சிரிப்புச் சிரிக்கத் தொடங்கிறது. மேலைநாட்டார் மூக்கின்மேல் கைவைத்து வியந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சீனாவும் கண் விழிக்கிறது. இதுபோன் ஹேசயாம், கொரியா, கம்போடியா, ஆப்கானிஸ்தானம், பாரஸீகம் முதலான நாடுகளும் விழிப் படைந்து பல துறைகளிலும் முன்னேறத் தொடங்கியுள்ளன. இத்தகைய நிலையில் இந்தியாவும் தாமதியாது கண் விழித்தெழுந்து முன்னேற வேண்டும். மேலை நாடுகளுக்கும், ஜப்பான், சீனா, முதலிய நாடுகளுக்கும் இந்தியர்கள் சென்று நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு ஏற்ற உபாயங்களைக் கற்று வரவேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தெய்வ சாட்சியாகத் தாய்ப்பூமியின் பொருட்டுத் தம்மால் இயன்றளவு நன்மை புரிய வேண்டும் என அறிவு புகட்டியுள்ளார்.

உலக நாடுகள் பலவற்றின் அரசியல் நிலைமைகள், போராட்டங்கள், கிளரிச்சிகள், மாற்றங்கள் முதலியன குறித்துப் பாரதியார் எழுதியுள்ளாரேனும், இந்தியா தவிர்ந்த வேலைந்த ஒருநாட்டுக்கும் அளிக்காத அதிமுக்கியத் துவத்தை அவர் ரஷ்யாவுக்கு அளித்துள்ளமை முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. பாரதியார் எழுத்துத் துறையில் இறங்கிய காலம் முதல் மறையும்வரை ரஷ்யா வில் இடம் பெற்று வர்த்த ஒவ்வொரு நிகழ்த்திகளையும், மாற்றங்களையும், அவை உலக நாடுகளில் ஏற்படுத்திவந்த பாதிப்பையும், மிகமிக உண்ணிப்பாகவும், மிகுந்த அக்கறையோடும் கவனித்துக் கட்டுரைகளையும், கதைகளையும், கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளமை கூரிந்து கவனிக்கத்தக்கது.

மனித வரலாற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டு பல வகையிலும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து ரஷ்யாவில் இடம் பெற்று வந்த மாற்றங்கள் இலகுவில் அலட்சியம் செய்ய முடியாத அளவிற்கு உலக நாடுகள் பலவற்றின் கவனத்தை அதன்பால் ஈர்க்கலாயின. மாபெரும் அக்டோபர் புரட்சி யினைத் தொடர்ந்து பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் வேகமாகப் பரவலாயின. உலகின் கணிசமான பகுதி இன்று பொதுவுடைமை நாடுகளாக மாறி யுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து ரஷ்யாவில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களை இதய பூர்வமாக வரவேற்ற நாடுகள் பல. அதே சமயம் அம் மாற்றங்களைக் கண்டு கிலி கொள்ளத் தொடங்கிய நாடுகளும் உள். குறிப் பாக மேற்கு நாடுகள் சிலவற்றுக்கு ரஷ்யாவில் ஏற்பட்டு வந்தமாற்றங்கள் அச்சத்தையும் பொறாமையையுமற்றபடுத்தின. அதனால் அந்நாடுகள் ஆரம்பத்திலிருந்தே ரஷ்யப் புரட்சியினைத் தோல்வியுறச் செய்வதிலும், ரஷ்யப் புரட்சியின் செல்வாக்குப் பிறநாடுகளிற் பரவாதவாறு தம்மால் இயன்ற வரை தடை செய்வதிலும் முயன்றன; ரஷ்யாவைப் பற்றியும் பொதுவுடைமையைப் பற்றியும் வீண் புரளிகளை யும் அவதாருக்களையும் பரப்பிவிட முயன்றன. எனினும் உதித்து வரும் சூரியனைத் தடை செய்ய யாரால் முடியும்? ரஷ்யப் புரட்சியும் அதன் செல்வாக்கும் இன்று உலகம் முழுவதிலும் வெவ்வேறு அளவில் வியாபித்துக் கொண்டு ருப்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

இவை யாவற்றையும் மிகவும் கூர்மையாகக் கவனித்துத் தமது ஆக்கங்களிலே பாரதியார் நிதானமாக அலகியுள்ளார். ரஷ்யப் புரட்சி, பொதுவுடைமை முதலியன குறித்துத் தனி யான கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். ரஷ்யப் புரட்சியைப் பற்றியே பேசுமுடியாத அன்றைய நெருக்கடியான சூழ்நிலையில், நேரடியாகக் கூறமுடியாத

வற்றை மறைமுகமாகவும், உருவகமாகவும் உணர்த்தி யுள்ளார். இவைபற்றிய சில விடயங்கள் ஏலவே, தேவை கருதி இரண்டாம் இயலின் பிற்பகுதியில் நோக்கப் பட்டுள்ளன.

1917ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் இடம் பெற்ற மாபெரும் புரட்சிக்கான ‘ஒத்திகை’ போன்று, 1905ஆம் ஆண்டு ரஷ்யாவில் புரட்சி ஒன்று இடம் பெற்றது. இது சம்பந்தமாகப் பாரதியார் 1906ஆம் ஆண்டு எழுதியவற்றுள் ஆறு கட்டுரைகள் கிடைத்துவினான்.⁵³ 1905ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து ரஷ்யாவிலே தொடர்ச் சியாகக் கலகங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன; உயிர்ச் சேதங்கள், பொருட்சேதங்கள், இரத்தக் களாரிகள் ஆகிய வற்றுக்கும் குறைவில்லை. இவை யாவற்றையும் ‘ராய்டா’ தந்தி மூலம் உடனுக்குடன் அறிந்து தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துப் பாரதியார் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

‘ரஷ்யாவிலே ராஜாங்கப்புரட்சி’ என்ற கட்டுரையில், “இப்பொழுது மறுபடியும் பெரும் கலகம் தொடங்கி விட்டது. ரஷ்ய சக்கரவர்த்தியின் சிங்காதனம் இதுவரை எந்தக்காலத்திலும் ஆடாதவாறு அத்தனை பலமாக இருக்க இப்போது ஆடத் தொடங்கி விட்டது.....சயா தீன்த்தின் பொருட்டும், கொடுங்கோன்மை நாசத்தின் பொருட்டும், நமது ரஷ்யத் தோழர்கள் செய்து வரும் உத்தமமான முயற்சிகள்மீது ஈசன் பேரருள் செலுத்து வாராக”⁵⁴ என ரஷ்யத் தோழர்களுக்காகப் பரிந்துரைப் பதும், ‘ரஷ்யப் பார்லிமெண்டின் கலைவு’ என்னும் கட்டுரையில், “சயாதீன் ராஜ்யங்களிலே நடைபெறும் ராஜாங்க முறைமைகள் ரஷ்யாவிலும் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற் காக அத்தேசத்தார் சிந்தியிருக்கும் இரத்தத்திற்கே அளவில்லை. சோம்பேறிகளாக உட்கார்ந்து வாயினால் அட்டஞாசம் செய்வோருக்கு சயாதீனத் தன்மை அனுவேணும் கிட்டாதென்பது மெய்யாக விருந்த போதிலும்,

ருஷ்யர் பட்டிருக்கும் பாட்டை எல்லாம் நினைக்கும் போது கற்சிலைக்குக்கூட நெஞ்சமுருகும்.....⁵⁵ என ரஷ்ய மக்கள் பட்ட கஷ்டங்களுக்காக நெஞ்சமுருகுவதும், “.....ஆனால் ஒரு விஷயம் மட்டிலும் இங்கு பலமாக அறுவறுத் தற்குரியது. ருஷ்ய ஜனங்களாகிய ஆடுகள்மீது அரசேற்றும் கடுவாய் அரசனும் அவனது ஒநாய் மந்திரிகளும் நெடுங் காலமாய்த் தரித்திருக்க மாட்டார்கள். இவர்களின் இறுதிக் கலம் வெகுசமீபமாக நெருங்கி விட்டது என்பதற்குத் தெவிவான பல சின்னங்கள் புலப்படுகின்றன. நீதி ஸ்வரூபி யாகிய சர்வேசனது உலகத்திலே, ருஷ்ய ஒநாய்த்தண்மை களும் நிலைக்கமாட்டா”⁵⁶ என எதிர்கால நம்பிக்கையுடன் கூறுவதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

சம்பாஷணை வடிவிலமைந்துள்ள ‘பொழுது போக்கு’, ‘பிராயச்சித்தம்’ ஆகிய கட்டுரைகளில் மனித வர்க்கம் முழு மைக்கும் விடுதலை அளிக்கப் போவது ரஷ்யப் புரட்சி, அது இனிவரப் போகிற நற்காலத்தின் முன்னடையாளங்களில் ஒன்றாகும். என்னும் கருத்தைச் சுவையான முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பொதுவுடைமை, சோஷலிஸம், ரஷ்யப் புரட்சி ஆகியன பற்றி அவற்றை எதிர்த்த மேற்குலக நாடுகள் பரப்பிவிட்ட வீண் அவதாருங்களையும், பொய்மை களையும் கண்டித்து மக்களுக்கு அவை பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தும் வகையிற் பாரதியார் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ‘செல்வம்’, ‘நவீன ருஷ்யாவில் விவாக விதிகள்’, ‘காலச் கண்ணாடி’, ‘புதுமைகள்’, ‘விநோத விஷயங்கள்’, முதலிய கட்டுரைகளும், ‘The Coming Age’ என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலும் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன.

‘காலச் கண்ணாடி’ என்னும் கட்டுரையிலே ‘தொழி வாளர்களீர்ச்சி’ என்ற உபதலைப்பில் ‘...பொதுவுடைமைக் கட்சி என்ற காட்டுத் தீ ஜேராப்பா என்ற மனுஷ்ய வனத்தில் ருஷ்யா முழுவதையும் சூழ்ந்து கொண்டதுமன்றி-

மற்ற இடங்களிலும் அங்கங்கே திமரி திமரி என்று வெடித்துத் தழல் வீசி வருவது காண்கிறோம். போல்ஜெவிஸ்ட் கொள்கையை மத்திய ஆசியாவில் பரவவிடக் கூடாதென்று எண்ணும் ஆங்கிலேய மந்திரிகள் இத்தாலி, ஜேர்மனி, ஆஸ்திரியா, துருக்கி, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் மிகுதி யாகவும்; இங்கிலாந்து, நோர்வே, சவீடன், பெல்ஜியம், டென்மார்க் முதலிய தேசங்களிற் சற்றே மட்டமாகவும் அக் கொள்கை வியாபித்து வருவதை எங்ஙனம் ஸகிக்கிறார்களென்பது புலப்படவில்லை. என்ன செய்யலாமா ஆங்கிலேயப் பழங்கதையொன்றிலே சொல்லப்பட்டது போல, ‘காண்டியட் ராஜா சொல்லுக்குக் கடல் கீழ்ப்படிந்து நடக்குமா?’⁵⁷ எனப் பொதுவுடமைக் கொள்கை உலகிற் பரவவதைத் தடுக்க முயன்று தோல்விமேற் தோல்வியைத் தழுவி நிற்கும் ஆங்கிலேயரின் மனப் போக்கினைக் கேவி செய்துள்ளமை இங்கு அவதானிக்கத் தக்கது. ‘விநோத விஷயங்கள்’ என்னும் கட்டுரையிலும் ஆங்கிலேயரின் இத்தகைய முயற்சியைக் கண்டித்துள்ள பாரதியார் ஐரோப்பாவில் முக்காற்பகுதியாக விளங்கும் மிகப்பெரிய நாடான ரஷ்யாவுடன் அரசியல், பொருளாதாரத் தொடர்புகள் கொள்ளாமலிருப்பது பிரித்தானியாவுக்கே நட்டமாக முடியும் எனவும், ரஷ்யா என்னும் மகத்தான தேசத்துடன் பகைப் பதனால் எவ்வித நன்மையும் ஏற்படப்போவதில்லை எனவும் பிரித்தானியாவை மறைமுகமாக எச்சரித்துள்ளார். பொதுவெட்டமை, சோஷலிஸம், ரஷ்யப் புரட்சி முதலியன பற்றிச் சிறந்த முறையிலும் தெளிவாகவும் தமிழ் மக்களுக்கு முதன் முதல் அறிமுகப்படுத்திய முதல்வர் பாரதியாரே எனலாம்.

இந்தியாவினதும் உலக நாடுகளினதும் அரசியலை நிலைமைகள், கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள், புரட்சி கள் முதலியன பற்றிப் பாரதியார் எழுதிய எல்லாக் கட்டுரைகளும் தேடிப் பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கூற பா—8

முடியாது. ‘பாரதி தரிசனம்’ கட்டுரைத் தொகுதியின் பதிப் புரையிற் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் இதனைத் தெளிவாக்குகின்றன. பாரதியாரின் அரசியற் கருத்துக்களில் ஒரு சில மட்டுமே இவ்வியலில் மிகச்சிருக்கமாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. பாரதியாரின் அரசியற் கருத்துக்களை விரிவாக ஆராயின் அதுவே ஒரு தனிநூலாக விரியும். இந்த அளவிற்கு அவரது ஆக்கங்கள் பரந்து காணப்படுகின்றன.

பாரதியாரது ஆக்கங்களை நன்கு கற்றுத் தெளிந்த வரும் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை நன்கு உணர்ந்தவரும் இந்தியாவின் வரலாற்றிலும் உலக நாடுகளின் வரலாற்றிலும்-குறிப்பாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான அரசியல், பொருளாதார, சமூக வரலாறு—நிறைந்த பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்ற வரும், போதிய அளவு அரசியல் ஞானமும், அரசியல், வரலாறு, இலக்கியம் முதலான விமர்சனத் துறைகளிலே தீர்க்கமான கண்ணோட்டம் உடையவருமான ஒருவராலேயே பாரதியாரது கருத்துக்களைச் செம்மையாகமதிப்பிட முடியும்; பாரதியாரது அரசியற்கருத்துக்களை அவரதுசமகால நாட்டுத் தலைவர்களது கருத்துகளுடன் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்வதும் பயன் நிறைந்த ஒன்றாகும்.

அரசியல் சம்பந்தமான பாரதியாரது கட்டுரைகளைப் பயிற்கும் ஒருவர் பாரதியார் ஒரு மகாகவிஞன் என்பதை மற்று, அவர் ஒரு தலைசிறந்த அரசியல் விமர்சகன்; அரசியல் ஞானி என்றே எண்ணக்கூடிய அளவிற்கு அவரது ஆக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. பாரதியாரது சமகால இந்தியாவின் வரலாற்றையும் உலக நாடுகள் பலவற்றின் அரசியல் நிலைமைகளையும் அறிந்து கொள்ள உதவும் அரிய வரலாற்றுக் கருவுலங்களாக அவரது கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன என்னலாம்.

சான்றாதாரம் :

1. கெலாசபதி. க., இரு மகாகவிகள், 1962, பக் 12.
2. ராணுநாதன், கங்கையும் காவிரியும், 1969, பக் 73.
3. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1945, பக் 97.
4. மேலது நூல். பக் 17.
5. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், சான்றோர், பக் 202.
6. மேலது நூல் தேசியத் தலைவர்கள், பக் 72-73.
7. குமரன், 57, நவம்பர், 1982, பக் 31.
8. இளை மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதிதரிசனம்: முதல் பாகம் பக். 267
9. தூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதி தமிழ், 1963, பக். 490-491
10. பாரதிதரிசனம்: முதல் பாகம், பக். 117.
11. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., இந்திய வரலாறு-ஒரு மார்க்சிய கண்ணோட்டம். (தமிழில் பி. ஆர். பரமேஸ்வரன்) 1978, பக். 125-128.
12. தூரன், பெ. (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதி தமிழ், 1963, பக். 32, 40-41.
13. இளை மணியன் (தொகுப்பாரியர்) பாரதிதரிசனம் இரண்டாம் பாகம் பக். 76
14. மேலது நூல் பக். 45-46

15. மேலது நால் பக். 5-6
16. மேலது நால் பக். 6
17. மேலது நால் பக். 15-16
18. நம்புதிரிபாட், இ. எம், எஸ், இந்திய வரலாறு: ஒரு மார்க்சிய கண்ணோட்டம்: (தமிழில் பி. ஆர். பரமேஸ்வரன்.) பக். 129-130
19. தூரன், பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்து) பாரதி தமிழ்: பக். 342
20. மேலது நால் பக். 366
21. மேலது நால் பக். 367
22. தூரன். பெ., (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ்: வசனத் திரட்டு பக். 130-131
23. தூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்து) பாரதி தமிழ்: பக். 498-500
24. இளசை மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தரிசனம்: முதல் பாகம் பக். 207
25. மேலது நால் பக். 123
26. மேலது நால் பக். 254-255
27. மேலது நால் பக். 269.
28. இளசை (மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தரிசனம்: முதல் பாகம் பக். 191
29. மேலது நால் பக். 198
30. மேலது நால் பக். 336-337

31. மேலது நூல் பக். 236
32. மேலது நூல் பக். 227
33. மேலது நூலிறஞ்டாம் பாகம்பக். 72
34. மேலது நூல் முதல் பாகம் பக். 191
35. தூரன், பெ., (தொகுத்துப்பதிப்பித்தது), பாரதி தமிழ் பக். 82
36. மேலது நூல் பக். 83
37. மகாகவி பாரதியாரி கவிதைகள்; தேசிய இயக்கப் பாடல்கள் பக். 62
38. இளைச மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்) .பாரதி தரிசனம் முதல் பாகம் பக். 154-155
39. மேலது நூல் பக். 39
40. மகாகவி பாரதியாரி கவிதைகள்: தேசிய கிதங்கள்: சுதந்திரப் பயிர், பக். 49
41. மேலது நூல்
42. மேலது நூல் பக். 52
43. இளைச மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்), பாரதி தரிசனம் முதல் பாகம் பக். 174-175
44. மேலது நூல்: இரண்டாம் பாகம் பக். 135
45. மேலது நூல்: இரண்டாம் பாகம் பக். 113
46. மேலது நூல்: முதல் பாகம், பக். 168-170
47. மேலது நூல்: இரண்டாம் பாகம் பக். 7
48. பார தியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 107

49. இளசை மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தரிசனம்,
இரண்டாம் பாகம் பக். 87, 88
50. தூரன், பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்து), பாரதி தமிழ்
பக். 188
51. மேலது நூல் பக். 358
52. இளசை மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்), பாரதி தரிசனம்,
முதல் பாகம், பக். 143
53. இவை பாரதி தரிசனம் முதலாம்
பாகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.
54. மேலது நூல் பக். 234
55. மேலது நூல் பக். 233
56. மேலது நூல் பக். 233
57. தூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது), பாரதி தமிழ்
பக். 491.

□ □
□ □

குறையிடுவது கூடாது என்றால் சம்பந்தமாக அதை விட விரும்பும் முறை கிடைக்கிறது. அதை விட விரும்பும் முறை கிடைக்கிறது. அதை விட விரும்பும் முறை கிடைக்கிறது. அதை விட விரும்பும் முறை கிடைக்கிறது.

4. சாதி ஏற்றத் தாழ்வும் விளைவுகளும்

இந்து சமூகத்திலும், ஆதன் ஒரு கூறான தமிழர் சமூகத்திலும் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே பிறப்பினடிப்படையினான் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு நிலவி வருகின்றது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒளவையார், வள்ளுவன், பல்லவர் சால நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் சிலர், சித்தர்கள் சிலர். கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் முதலியோர் பிறப்பினடிப்படையிலான சாதி ஏற்றத் தாழ்வினைக் கண்டித்துள்ளனர். ஆயினும் பாரதியார் காலம்வரை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் சாதி எதிர்ப்புக்குரல் ஒங்கி ஒளிக்கப்படவில்லை; அதற்கான சூழ்நிலையும் ஏற்படவில்லை. பிரித்தானியரது ஆட்சி இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நிலை பெற்றதைத் தொடர்ந்து அந்நாடுகளின் பலதுறைகளிலும் பரவலான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சமூகத்துறையிலும் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய முக்கியமான மாற்றங்கள் பல ஏற்படலாயின. நெடுங்காலமாக நிலவி வந்த சாதி ஏற்றத் தாழ்வு, சாதி ஆசாரங்கள் ஆகியன் தளர்வடையலாயின. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலேயே பாரதியாரும் முழுமனத்துடன் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, சாதிக் கொடுமைகள் முதலியனவற்றுக்கெதிராகப் பலத்த குரல் எழுப்பினார்.

பாரதியார் பலவேறு துறைகள் சம்பந்தமாகப் பாடியும் எழுதியும் உள்ளாரேனும் அவற்றுட் சாதி அமைப்பு, சாதிக்

கொடுமைகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் முதலியன பாரதியாரின் மிகுதியான கவனத்திற்குள்ளாகியுள்ளமை அவதானிக்க வேண்டிய ஒன்று. தமது கவிதைகளிற் சாதிக் கொடுமை களை அதிகம் சாடியுள்ளதுடன், சாதி அகம்பாவத்தை இகழ்ந்து, சாதி வேறுபாடுகளை ஒழிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தியுள்ளார். ஆயின் தமது கட்டுரை களிலும் கதைகளிலும் சாதியில் தோற்றுவாய், அதற்கான காரணங்கள், சாதி அமைப்பு, சாதிப் பாகுபாடு ஆகிய வற்றின் வரலாற்று ரீதியான வளர்ச்சி, சமூகத்தின் உயர் நிலையிலிருந்தோரும் சாதி வெறியர்களும் சாதிப்பாகு பாட்டினை வலிமை பெறச் செய்வதற்குச் சமயத்தையும் கடவுளரையும் பயன்படுத்திய விதம், இடைக்கலாத் திலிருந்து சாதிப்பாகுபாடு முன்னரைக் காட்டிலும் இறுக்கமும் வலிமையும் பெற்றதனால் ஏற்பட்ட மாபெரும் தீங்குகள், தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாதிக் கொடுமைகள், அனைத்து இந்து சமூகத் துக்கும் பொதுவான இக்குறைபாடு தமிழ்நாட்டிலே மிகுதியாகப் பெருகியுள்ளமை முதலிய விடயங்களை யெல்லாம் அலசி அலசி ஆராய்ந்துள்ளதுடன், சாதிக் கொடுமைகளையும், சாதி ஏற்றத்தாழ்வினையும் அகற்றுவதற்கான வழி வகைகளையும் காட்டியுள்ளார். உண்மையிலே பாரதியார் இந்தியாவிலே நிலவிவரும் சாதி அமைப்பினைப் பற்றி வரலாற்று ரீதியாகப் பயன் நிறைந்த மிக நீண்டதொரு ஆராய்ச்சியையே செய்துள்ளார் எனலாம்.

இன்று போலவே பாரதியார் காலத்திலும் நாவில் ஒன்றும் மனத்தில் ஒன்றுமாகப் பல போலித்தலைவர்கள் சாதிப்பாகுபாடு, சாதிக்கொடுமைகள் முதலியவற்றுக்கெது ராக்க் கழுதைக்குரல் எழுப்பியது உண்மையே. ஆயின் இதயசுத்தியுடன் செயற்பட்டவர்கள்லர். மாறாக நடை முறையில் அவற்றைநிலைநிறுத்தவே முயன்றார்கள்¹. ஆயின் பாரதியாரோ இந்து சமூகத்திற் புறையோடிப் போயிருந்து

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளால் ஏற்பட்ட—ஏற்பட்டுக் கொண்டு ருக்கின்ற மாபெரும் தீங்குகளை உள்ளபடி உணர்ந்து மனம் வெதும்பியவர். சாதிக்கொடுமைகளை அகற்ற இதய கூத்தியுடன் செயற்பட்டவர் என்பதைப் பாரதியாரின் ஆசீகங்கள் மட்டுமன்றி அவரது வாழ்க்கை வரலாறும் தெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் அவரது வாழ்க்கையில் இடம் பெற்ற சிலவிடயங்களை இங்கு கூட்டிக்காட்டலாம். பாரதியார் பிராமண குலத்தவராக இருந்தும் அவரிடம் என்றுமே தான் பிராமணனென்ற அகம்பாவம் இருந்த தில்லை. அது மட்டுமன்றி சிறு வயதிலிருந்தே பிராமண ஆசாரங்களை யெல்லாம் கைவிட்டு நவயுகத்தின் வீர புருஷனாகத் தமக்குச் சரியென்ற தோன்றியபடி நடந்தார்.

பாரதியார் சிறுவயதில் காசியிலே தமது அத்தை வீட்டில் தங்கி நின்று படித்த போது, அத்தையின் கணவரான கிருஷ்ணசிவன், பாரதியாரை அண்புடன் வளர்த்த போதும் பிராமண ஆசாரங்களை அலட்சியம் செய்து புது நெறியிற் செல்ல முயன்ற பாரதியாரின் செயல் களை அறவே வெறுத்து அவருடன் ஒருங்கிருந்து உண்பதையும் நிறுத்தினார். பின்பு பாரதியாரிடம் காணப் பட்ட அசாதாரண ஆற்றலையும், இசைப் புலமையையும், ஆழ்ந்த இறை பக்தியையும் உணர்ந்த கிருஷ்ண சிவன், ‘உணக்கு இவ்விளம் வயதில் இவ்வளவு ஞானம் உண்டாகி யிருக்கிறதே! நாங்கள் எல்லோரும் வெறும் வேடதாரிகள், எங்களுக்குத்தான்குடுமியும் பூனை லும் வேண்டும். உன்னைப் போன்ற உண்மை ஞானிகளுக்குப் பூனைல் எதற்கு? குடுமிஎதற்கு? என்று மனமுருகிப் போற்றினார்.’² பாரதியார் புதுவையிலே தங்கியிருந்த போது அவரைப் பார்க்கக் கூடுவையிலே ராஜாஜியும் அவரது நண்பரும், பாரதியார் என்ன சொதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதை நன்கு அறியாததால், பாரதியாரிடமே அதனைக் கேட்டு, அவர் பிராமணர் என்பதை அறிந்ததும் ‘பூனைல் என்கே?’ என்று கேட்டவர் அதற்குப் பாரதியார், “அது எங்கே போயிற்றோ யார்”

கண்டது''³ என்று அலட்சியமாகப் பதிலிறுத்தார். திருவண்ணத்பூரத்திற்குப் பாரதியார் ஒருமுறை சென்றிருந்த போது அவரை முதன்முதல் நேரிற்கண்ட பேராசிரியர் எல். வையாபுரிப் பிள்ளை, பாரதியார் வெயிலில் நடந்து வந்த களைப்புத் தீர அவருக்கு ஆரங்கச் சாறு கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி கூறியதும், “பாரதியார் தமக்குத் தண்ணீரே போதுமானது என்று தெரிவித்தார். ‘தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கு இங்கு அந்தணர் யாரும் இல்லை’ என்று பிள்ளையவர்கள் தெரிவிக்க, உடனே பாரதியார் கண்களில் கணல் தெறிக்க நோக்கினார். தாம் சாதி வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பவர்கள் என்று கடுமையாக மொழிந்தார்.”⁴

பிராமண ஆசாரங்களைத் துறந்து எல்லாச் சாதி யினருடனும் ஒன்றாகப் பழகித் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடன் உணவுண்ட பாரதியாரைக் கடையத்தில் வாழ்ந்த அவரது மைத்துணர் உட்பட பிராமணர்கள் பலர் அக்கிரகாரத்தினுள் நுழையவிட மறுத்தனர். பிராமணராயிருந்தும் பாரதியார் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருடனும் எவ்வித வேற்றுமையுமின்றிக் கலந்து பழகினார். நாராயணன் என்னும் நாடார் குல இளைஞர் பாரதியாரின் மிக நெருங்கிய நண்பரானார். இல்லாயிய உணவுக் கடைகளில் உணவுருந்தவும், இல்லாம் மார்க்கத்தின் மகிமை பற்றிப் பொதுக் கூட்டத்தில் சொற் பொழிவு நிகழ்த்தவும் பாரதியார் தயங்கியதில்லை.⁵ தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ரா. கணகலிங்கம் என்பவருக்கு அவரது நண்பர்கள் புடைசூழ ஓமம் வளர்த்துப் பிரம்மோபதேசம் செய்து பாரதியார் பூணால் அணிவித்தார். அத்துடனமையாது யார் கேட்டாலும் பாரதியார்தான் பூணால் அணிவித்தார் என்று கூறும் படியும் கணகலிங்கத்திடம் கூறினார். பல கட்டங்களிற் சாதிக் கொடுமைகளைச் சாடியும் சாதி வேற்றுமை காட்டு வோரை மிக இகழ்ந்தும் பேசினார்; தாழ்த்தப்பட்ட

மக்களைக் கோயிற் பிரவேசம் செய்ய அனுமதிக்கவேண்டும் என வாதாடினார். அறிக்கைகள், துண்டுப் பிரசரங்கள் விடுத்தார்.⁶

இத்தகைய செயல்களால் பாரதியார் தமது வாழ்நாளிற் பெற்ற நன்மைகள்! பாரதியின் தாசனான பாரதிதாசனே இதுபற்றிக் கூறியுள்ளதை இங்கு நோக்கலாம்.

‘.....பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச் சே’யென்று பாரதியார் பெற்ற கீர்த்தி போய்ப் பாமும் கிணற்றினிலை விழாதா என்று பொழுதெல்லாம் தவம் கீட்க்கும் கூட்டத்தார்கள் வேர்ப்பார்கள்; பாரத யார் வேம் பென்பார்கள். ‘வீணாக’ உலககவி அன்றென்பார்கள் ஊர்ப்புறத்தில் தமக்கான ஒருவனைப்போய் உயர்கவிஞருள் என்பார்கள் வஞ்சகர்கள். ‘சாதிகளே இல்லையடி பாப்பா’ என்றார். ‘தாழ்ச்சி உயர்ச்சிகள் சொல்லல் பாவம்’ என்றார். சோதிக்கின் ‘குத்திரருக்கோர் நீதி துண்டச் சோறுன் ணும் பார்ப்புக்கு வேறோர் நீதி’ ஒதியதைப் பாரதியார் வெறுத்தார் நாட்டில் ஒடுக்கப்பட்டார் நிலைக்கு வருந்தி நின்றார் பாதிக்கும் படி ‘பழமை பழமை என்பீர் பழமை இருந்திட்ட நிலை அறியீர்’ என்றார். தேசத்தார் நால் லுணர்வு பெறும் பொருட்டுச் சேரியிலே நாள் முழுதும் தங்கியுண்டார். காக தந்து கடைத்தெருவில் துலுக்கர் விற்கும் சிற்றுணவு வாங்கி அதைக் கனிவாய் உண்டார். பேசிவங்த வசைபொறுத்தார். நாட்டிற் பல்லோர் பிறப்பினிலே தாழ்வுயர்வு பேசுகின்ற மோசத்தை நடக்கையினால் எழுத்தால் பேச்சால் முரசறைந்தார். இங்கிவற்றால் வறுமை ஏற்றார்.....’

பாரதியாரின் இதய சுத்தியை யாரும் ஜயப்பட வேண்டிய தில்லை.

பாரதியாரது உரைநடை ஆக்கங்களிற் பரவலாகச் சாதி அமைப்பு சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளினால் ஏற்படும் கேட்கன் முதலியன பற்றி இடம் பெற்றுள்ளனவேனும் அவரது கதைகளுள் ‘ஞானரதம்’, ‘சந்திரிகையின் கதை’, ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ ஆகியவையும்; கட்டுரைகளுள் ‘ஹிந்துக்களின் கூட்டம்’ ஆசாரத்திருத்த மகா சபை’ ‘நாற்குலம்’, ‘பறையர்’, ‘பஞ்சமர்’, ‘ஜாதிக் குழப்பம்’, ‘ஜாதி பேத விநோதங்கள்’, ‘பிராமணன் யார்?’, ‘கடற் பாலத்தில் வர்ணா சிரம சபை’, ‘ஜப்பாளில் ஜாதி பேதம்’ முதலியவையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவரது கவிதைகளை ஊன்றி நோக்குமிடத்துச் சாதிக்கொடுமை, பெண் விடுதலை ஆகியவற்றுக்கு ஏனைய விடயங்களிலும் பார்க்க ஆதிக முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளமையைக் காணலாம். பாரத நாட்டுப் பெருமையிலிருந்து பாஞ்சாலி சபதம் வரை தமிழ்ச் சாதியிலிருந்து வேதாந்தப் பாடல்கள் வரை, கண்ணன் பாட்டிலிருந்து வசன கவிதை வரை; நாட்டையோ, சுகந்திரத்தையோ, சமயத்தையோ, பரா சக்தியையோ, பாஞ்சாலியையோ, காதலையோ, சான்றோர் களையோ என்ன விடயமாகப் பாடினாலும் அங்கெல்லாம் வெவ்வேறு வகையிற் சாதிக் கொடுமைகளையும் பெண் விடுதலையையும் அவர் பாடியுள்ளதிலிருந்தே சாதி ஏற்றத் தாழ்வு, பெண்ணடிமைத்தனம் ஆகியன அவரது உண்ணத்தினை எந்த அளவிற்குப் பாதித்துள்ளன என்பது விளங்கும்.

ஏழை எளியவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் இன்னல்களைச் சுக்கண்டு பொங்கியெழும் இயல்பு பாரதியாரிடம் குடி கொண்டிருந்தமையை அவரது ஆக்கங்களிற் காணலாம். பாரதியாரே இது பற்றி ஒரிடத்தில், “ஸ்திரீகளின்

நிலைமை, கீழ்ச்சாதியாரின் நிலைமை, ஏழூகளின் நிலைமை, மிருக பகுகிளின் நிலைமை—இவற்றைக் குறித்து எழுதும்போது, மேற்படி மாதர் முதலான எவ்விவரங்களைப்பினருக்குச் சிறிதேனும் ஈரம் இரக்கமின்றிக் கொடுமைகள் செய்யும் மக்கள் மீது சில சமயங்களில் என்னையும் மீறி எனக்குக் கோபம் பிறந்து விடுகிறது...¹⁸ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. அன்றைய சூழ்நிலையில் யாரும் எண்ணியும் பாரிக்காத அளவிற்குச் சாதிக் கொடுமைக்கெதிராகக் குரல் எழுப்பிய பாரதியார், அதிதுடனமையாது தமது சொந்த வாழ்விலும் வைதிக மதாசாரர்க் கட்டுப்பாடுகளையும், உறவினர்களின் அச்சுறுத்தல்களையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது அசரத் துணிவுடன் தமக்குச் சரியென்ற தோன்றியபடி நடந்து காட்டினார்.

தெளிந்த நல்லறிவும் திண்ணிய நெஞ்சமும் கொண்ட பாரதியார், அர்த்தமற்ற மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும், தீமை பயக்கும் வைதிக மதாசாரங்களையும், அஞ்ஞானக் குப்பைகளையும் வீணே கமந்து கொண்டிருக்கத் தயாராக வில்லை. அவற்றை அடியோடு வெறுத்த அவர், தமது ஆக்கங்கள் பலவற்றிலே இத்தகைய வீண் கூமைகளை எல்லோரும் ஒன்றுபட்டுத் துணிவுடன் அகற்ற வேண்டும் என வேண்டினார். ‘வாசகஞானம்’ என்னும் தமது கட்டுரை யொன்றிலே இதுபற்றி அவர் கூறியுள்ளமை சற்று விரிவாக இருந்தாலும் இங்கு நோக்குதல் பொருந்தமானதே. கண்களைத் திறந்து கொண்டு படுகுழியில் விழுவது போல மனித ஜாதி நன்மையை நன்றாக உணர்ந்தும் தீமையை உதற வளிமையின்றித் தத்தளிக்கிறது.

இதற்கென்ன நிவாரணம் செய்வோம்? தைரியம்தான் மருந்து. தற்கால அஸௌகர்யங்களையும் கண்ட நஷ்டங்களையும் பொருட்படுத்தாமல் மனிதர் உண்மையென்று

கண்டதை நடத்தித் தீர்த்து விடவேண்டும். அங்கும் தைர்யத்துடன் உண்மை நெறி பற்றி நடப்போரை மற்றவர்கள் புகழ்ச்சியாலும் ஸம்மானங்களாலும் ஊக்கப் படுத்த வேண்டும். கலிபோதும், வீண் துன்பங்களும் அநாவசியக் கஷ்டங்களும் பட்டுப் பட்டு உலகம் அலுத்துப் போய் விட்டது.

வாருங்கள், மக்களே! வாருங்கள், அண்ணன் தமிழ் மாரிகளே! ஒருவரிருவர் நேர்மை வழியில் செல்ல முயலவதில் பல இடர்கள் ஏற்படுகின்றன. அதனால் நேர்மை வழியிற் செல்ல விரும்புவோர்க்கெல்லாம் அதைர்யம் ஏற்படுகிறது. வாருங்கள், உலகத்திரே! கூட்டம் கூட்டமாக நேர்மை வழியிற் புகுவோம்.

ஆன் பெண் ஸமத்வமே தர்மமென்று தெரிகிறதா? அப்படியானால் வாருங்கள், மாதர்களை ஸக்ஷக்கணக்காக விடுதலை செய்வோம். ஜாதிபேதங்கள் பிரஜோஜனம் இல்லை என்று தெரிந்ததா? நிறவேற்றுமைகளும் தேச வேற்றுமைகளும் உபயோகம் இல்லாதனவென்று தெரிந்ததா? நல்லது, வாருங்கள் கோடிக்கணக்காக ஸமத்வ நெறியிலே பாய்ந்து விடுவோம். பழைய கட்டுக்களை ஸக்ஷக்கணக்கான மக்கள் கூடி நின்று தகரிப்போம்...”⁹

இவ்விதம் கூறியுள்ள பாரதியார் தமது சொந்த வாழ் விலும் சாதியாசாரங்களுக் கெதிராகப் போராடினார். அன்றைய குழ்நிலையில் யாரும் எண்ணியும் பார்க்க முடியாத அளவிற்குத் தாம் எழுதிய, ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ என்னும் கதையை நூலாக வெளியிட்டபோது, “இந்நாலைப் பாரத நாட்டில் உழவுத்தொழில் புரிந்து, நமக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்து ரக்கிப்பவர்களாகிய பள்ளர் பறையர் முதலிய பரிசுத்தத் தன்மை வாய்ந்த வைசிய சுகோதார களுக்கு ஆர்ப்பணம் செய்கிறேன்¹⁰ என ஆர்ப்பணித் துள்ளமை, பாரதியாரின் உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்

படுத்துகிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நூலைச் சமரிப்பனம் செய்ததுடன் அமையாது, அவர்களை நாட்டின் இரட்சகர்கள் எனவும், பரிசுத்தத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள் எனவும் துணிந்து குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது. பார்த்தால் பாவும், தொட்டால் குற்றம் என ஒதுக்கப்பட்டிருந்தவர்களை இவ்விதம் கூறுவதற்குப் பாரதியாருக்கு எத்தகைய துணிவும் பண்பட்ட உள்ளமும் இருந்திருக்க வேண்டும்! இற்றைரக்கு ஏறக்குறைய எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சாதி ஆசாரம் தளராது இருந்த சூழ்நிலையில் இவ்வாறு கூறுவது சாதாரணமான ஒன்றல்ல; சாதி ஆசாரம் பெருமளவு தளர்ந்து வரும் இன்றைய சூழ்நிலை அல்ல அன்றைய சூழ்நிலை.

இந்தியாவின் நீண்டகால வரலாற்றை மார்க்ஷியக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்துள்ள இம். எம். எஸ். நம்புதிரி பாட, சாதியின் தோற்றுவாய் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “...இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த காலத்தில் ஆரியர்கள் பல் வேறு கோத்திர வர்க்கங்களாகத்தான் இருந்தனர்; பொது வாகக் கூறினால், இந்தக் கோத்திர வர்க்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சமத்துவம் இருந்தது. சிலர் உயர்ந்தோர், மற்றவர் தாழ்ந்தோர் என்ற நிலை இல்லாமலிருந்தது என்று பொருள்...அதாவது பிற்காலத்தில் சத்திரியர்கள் என்றும் பிராமணர்கள் என்றும் அறியப்பட்ட பகுதிகளின் ஆரம்ப வடிவம் ஒவ்வொரு கோத்திர வர்க்கத்திற்குள்ளூம் உருவம் கொண்டிருந்தது. ஆனால் பிறகு வளர்ந்து வந்தது போல் நான்கு வர்ணங்களுடையவும் ஜாதிவேற்றுமை களுடையவும் வடிவிலான ஏற்றத்தாழ்வுகள் இந்தக் கால கட்டத்தில் ஆரிய சமூகங்களில் இருக்கவில்லை.

இந்தியாவிற்கு வந்த பிறகு, யுத்தங்கள், ஆக்கிரமிப்பு கள் மூலம் ஆரியர்கள் முன்னேறத் தொடங்கிய காலத்தில் இது முழுவதும் மாறிப்பது. ஆரியர்கள் அல்லாத சமூகத்தினர் பின்பற்றி வந்த விவசாயம், கைத்தொழில்கள், வியாபாரம்

ஆகியவைகளை உட்கொண்டு ஒரு புதிய பகுதியிலோகியது. அவர்கள் தான் பிற்பாடு வைசியர்களாக மாறினர்.

அதுபோலவே யுத்தங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஆரியர்களல்லாத பகுதியினர் ஆரியர்களின் ‘அடிமைகள்’ என்ற நிலையில் தாழ்ந்தவர்களாக மாறினர். ஏற்றத்தாழ் விள் தொட்சிகம், சம உரிமைகள் இல்லாத ஒரு மக்கள் பகுதி யினரின் தோற்றும் இத்துடன் ஆரம்பமாகியது.

இந்த மாறுதல்களுடன் ஏற்கனவே உருவாகியிருந்த இரு பகுதியினர் சத்திரியர்கள், பிராமணர்கள் என்ற முறையில் மற்றவர்களை விட உயர்ந்த நிலையை அடைந்தனர். இதுதான் நான்கு வர்ணங்களின் தோற்றும்¹¹ எனக்கூறியுள்ளமை உற்றுநோக்கத்தக்கது.

பிறப்பினாட்ப்படையிலான சாதி ஏற்றத்தாழ்வு இந்து சமூகத்தில் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தது என்பதை வரலாற்று ரீதியாகவும் தெளிவாகவும் பாரதியார் தமது ஆக்கங்களின் பல்வேறுடங்களிலும் விளக்கியுள்ளார். எனினும் ‘ஞானரதம்’ என்ற கதையில் ‘பிராமணங்யார்?’ என்ற கட்டுரையிலும் இதுபற்றி அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் ஊன்றி நோக்கத் தக்கன.

பாரதியாரின் உரைநடை ஆக்கங்களுள் மிகச்சிறந்து விளங்கும் ‘ஞானரதம்’ எனினும் கதையில் ‘தர்மலோகம்’ என்னும் பகுதியில் பாரதியார் தாமே ‘கண்வாசாரியராக’ மாறி நின்று வருணாச்சிரம பேதம் பற்றி விணாவிடை ரூபத்திலே தெளிந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். பாரதியார் வினவுபவராகவும் கண்வாசாரியார் விடை பகர்பவராகவும் அமைந்துள்ள பகுதிகளுள் ஒன்று இங்கு நோக்கத்தக்கது:

‘பிறக்கும்போது மனிதர்களைல்லாம் மிகுங்களாகப் பிறக்கிறார்கள். பயிற்சியினாலும் குணகர்மங்களாலும்

வெவ்வேறு வருணத்தினராகிறார்கள்...எனது பிதா கூத்து ரியர்; நான் பிராமணன். என் மக்கள் பன்னிரண்டு பேரில் ஒருவனை மட்டுமே பிராமண காரியங்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறேன். மற்றவர்களையெல்லாம் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசிய என்ற மூன்று வரிணங்களின் காரியங்களுக்கு அவரவர்களின் தகுதி, சபாவம் முதலியவற்றைக் கருதி, உரியவாறு பயிலும்படி செய்திருக்கிறேன்.''¹²

இப்பகுதி மேற்கண்ட வரலாற்றாசிரியரின் கூற்றுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. இன்றைய இந்து சமூகத்தில் காணப்படும் வருண வேறுபாடுகள் பிறப்பினாடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவை; வஞ்சலை நோக்குடன் கட்டிக் காப்பாற்றப்பட்டு வருபவை; இலகுவில் மாற்ற முடியாதவை. ஆயின் கண்வாசாரியார் மூலம் பாரதியார் வெளியிடும் கருத்துகள் இவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவை; பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொள்ளாதவை; ஓவ்வொருவரும் தத்தம் இயல் பிற்கும் தகுதிக்குமேற்ப மேற்கொள்ளும் செயல்களினால் ஏற்படும் வருண வேறுபாடுகள் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு இடமளிக்காதவை. எந்த ஒரு வருணத்திற்கும் எவரும் பிறப்புறிமை கொண்டாட இடமளிக்காதவை. அறிவுசெல்வத்திற்குரிய சமூகமுக்கியத்துவம் அன்றும் சரி; இன்றும் சரி; எவராலும் புறக்கணிக்க முடியாதது. இவற்றினாடிப்படையிலேயே பாரதியார் கண்வாசாரியார் மூலம் வெளியிடும் கருத்துகள் சற்று விரிவாகவும் வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகவும் இருப்பினும் இங்கு ஆழ்ந்து கிந்திக்கத்தக்கது. சில முக்கிய கருத்துகள் வருமாறு:

“...பிராமண வருணத்தார் ஒரு ஜனசமூகத்தின் அறிவுசெல்வத்திற்குக் காவலாளிகள்; அறிவுப் பயிருக்கு உழவர்கள். அவரவர் தத்தம்மால் இயன்ற சாஸ்திரங்களைப் படித்து வைத்துக் கொண்டு அவற்றை வெவ்வீறு வருணத் தா—9

தாருக்கு உரிமை நோக்கி கற்பிக்க வேண்டும்...ஜனங்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய துண்பங்களுக்கெல்லாம் அறிவின் மையே காரணமாதலாலும், அந்த அறிவின்மை ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதே பிராமணன் கடமையாதலாலும் பிராமணர்களே பொறுப்பாளிகளாவார்கள். ஜனங்களுக்குள் சூத்திர தர்மம் குறைந்து போனால் அப்போது பிராமணர் சூத்திரதர்ம போதனையே முதல் தொழிலாகக் கொண்டு நாட்டில் உண்மையான சூத்திரர்களை அதிகப்படுத்த வேண்டும். வைசிய தர்மம் குறைந்தால் அறிவு வகுப்பினர்தாம் வைசியநூல் கற்பதும்-கற்பிப்பதுமே முதற் கடமையாகக் கொண்டு கையில் அசப்பட்டவர்களையெல்லாம் மெய்யான வைசியராக்கி விடுவார்கள். சூத்திரிய தர்மத்திற்கும் பிராமண தர்மத்திற்கும் ஊனம் வர இடம் கொடுக்கவே கூடாது. சூத்திரிய பிராமண தர்மங்களுக்கு ஊனம் நேரிடுமாயின் ஜனசமூகம் முழுவதுமே கூஷணமடைந்து போய்விடும்...கலியிலே வர்ண வேறுபாடுகள் பொய், வெறும் ஏமாற்று...பாரத நாட்டில் இப்போது கலியுகம். ஆனால் இன்னும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளில் கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பிறக்கப் போகிறது. அப்போது அந்த நாட்டிலே உண்மையான வர்ணாகிரம பேதங்கள் ஏற்பட்டு விளங்கும். இப்போதிருக்கும் வஞ்சனைப் பேதங்கள் நீங்கி விடும்.”¹³

இன்றைய இந்து சமூகத்தில் இடம் பெறும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் வருணாச்சிரம தரும நெறிகளுக்கும் மேலே காட்டப்பட்டுள்ள கருத்துகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் இரு துருவங்களாகவே காட்சியளிக்கின்றன என்னாம். இன்றைய இந்து சமூகத்திலே தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன், எவ்வளவுதான் அறிவுச் செல்வம் பெற்றவனாகவும் அறிவுப் பயிருக்கு உழவனாகவும் விளங்கினாலும் அவனைப் பிராமணங்காகச் சமூகம் ஏற்காது. ஆயின் கல்வியறிவு அற்ற நிர்முடனாக ஒருவன் பிராமண குலத்தில் பிறந்து விட்டால், ஆவன் பிராமணன் என்ற

குலப் பெருமைக் குளிளாகிறான். உலகில் எவற்றிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பது இயற்கையே. ஆயின் வேறுபாடுகள் கட்டாயம் ஏற்றத்தாழ்வுகளாக விளங்கவேண்டும் என எண்ணுதல் மடைமை.

வேத உபநிடதங்களைப் பின்பற்றிய பாரதியார், வருணாச்சிரம பேதங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை என்பதையும், உலகில் எப்பாகத்திலும் எக்காலத்திலும் அவை இருந்தே தீரும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளதுடன், பிறப்பினடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கும் இன்றைய போவித்தனமான நயவஞ்சகம் நிறைந்த அநாகரிகமான வருணாச்சிரம பேதங்களை வண்ணமையாகக் கண்டுக்கிறார். கண்வரின் வாயிலாக, வருணாச்சிரம பேதங்கள் பாரத நாட்டில் மட்டுமன்றி உலகம் மழுவதிலும் உள்ளன எனவும், பாரத நாட்டைத்தனிர மற்றெல்லா நாடுகளிலும் அவை இன்று செம்மையாக விளங்கின்றன எனவும், பாரத நாட்டிலேயே இன்று வருணாச்சிரம பேதம் ஏற்றத்தாழ்வின் அடிப்படையில் விளங்குகின்றது எனவும், அதனாலேயே அந்நாட்டில் வறுமையும் அடிமைத்தனமும் நிலவுகின்றது எனவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.¹⁴ பாரத நாட்டில் மட்டுமல்ல, இந்துமதம் நிலவும் ஏனைய நாடுகளிலும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கும் வழக்கம் இன்று வரை நிலவு கின்றது என்பது இங்கு மனங்கொள்ததக்கது.

பிராமண தர்மம் எது என்பது பற்றி பாரதியார் விளக்கம் கொடுக்கையில் கண்வர் கூற்றாகவே, “..... விவகாரத்திலே உலகத்தாருக்கு அறிவுப் பயிற்சி கொடுக்கும் வகுப்பினர் பிராமணராவார்கள்; சகல விதமான நூல் களிலும் பயிற்சி கொண்டிருத்தல், அதனை உலகத்தாருக்கு போதனை செய்து, உலகத்துத் தொழில்களாலும் இனிது நடப்பதற்கு ஆதரவாயிருத்தல், லெளுக்கப் பெருமை களிலே ஆசையில்லாமை—இவையே சுருங்கச் சொல்லு

மிடத்துப் பிராமண தர்மத்தின் சாராம்சங்களாகும்¹⁵
என வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறெல்லாம் விளக்கிச் செல்லும் பாரதியாரி பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் ஆகிய நான்கு வருணத்தாருக்குரிய கடமைகளையும் இவர்களுள் பிராமணர் ஏன் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுகின்றனர் என்பதையும் கண்வர் மூலமாகப் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார். “அதர்மத்தைக் கொல்வதைக் காட்டிலும், அஞ்ஞானத்தைக் கொல்வதற்கு அதிக வீரத்தன்மை வேண்டும். ஜனங்களுக்குச் சரீர சம்பந்தமான இன்மைகளைத் தவிர்க்க ரக்ஷிப்பது குத்திர, வைசியர்கள் கடமை. தர்மத்தைச் சூத்திரியின் ரக்ஷிக்கிறான்.....ஞானத்தைப் பிராமணன் சமர்க்கின்ற செய்கிறான். பிராமணனுக்கு அளவற்ற வீரயம் வேண்டும்; அளவற்ற தேஜஸ் வேண்டும்; அளவற்ற திடமும்; பராக்கிரமமும் வேண்டும்.....”¹⁶

இவற்றுக்கு மேலும் விளக்கம் கூற வேண்டியதில்லை. எனினும் இங்கு கவனிக்க வேண்டியது, சமூகத்திற் பிராமணருக்குரிய முதன்மை ஸ்தானம் பிறப்பினெடுப்படையிலன்று. அறிவுச் செல்வத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைவதையும், சமூகத்தின் எப்பகுதியைச் சார்ந்தவனாயினும் அவன் அறி வுச் செல்வமுடையவனாக இருப்பின், அவனே பிராமணனாகக் கருதப்படுவான் என்பதும் வெறும் பிறப்பளவில் ஒருவன் பிராமணனாகக் கருதப்பட மாட்டான் என்பது மேயாம். இன்றைய முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளிலும் பாட்டாளி வரிக்க ஆட்சி இடம்பெறும் நாடுகளிலும்கூட அறிவுச் செல்வமுடையவர்கள் அதிகம் கொரவிக்கப்படுதல் மேற்கூறிய கருத்துடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. இதுபோன்றே ஏனைய வருணத்தினரும் அமைவர் என்பதையும் விளக்கியுள்ளார்.

‘பிராமணன் யார்?’ என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றிலும் வேத, உபநிடதக் கருத்துக்களை அடியொற்றித் தர்க்க ரீதி யாகவும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும் நகைச் சுவையாகவும் மிக ஆழ்ந்து நோக்கித் தெளிவாகவும் விளக்கித் தெல்கிறார். “.....ஒருவன் தன்னைப் பிராமணன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறான். அங்ஙும் பிராமணன் என்பது அவனுடைய ஜீவனையா? தேகத்தையா? பிறப்பையா? அறிவையா? செய்கையையா? தரிம குணத்தையா?’’¹⁷ என வினாக்களை எழுப்பும் பாரதியார், ஆவற்றை வேத, உபநிடதக்களிலிருந்தும் பிறவற்றிலிருந்தும் பல உதாரணங்கள் மேற்கொள்களுடன் தரிக்க ரீதியாக மறுத்து உண்மையை நிறுவ முயன்றுள்ளார்.

இன்றும் பிறப்புப் பற்றியே சாதிப்பாகுபாடு காட்டப் படுகிறது. பிறப்புப் பற்றி ஒருவன் பிராமணனாக மாட்டான் என்பதை ரிஷ்ய சிருங்கர், ஜாம்புகர், வால்மீகர், கௌதமர், வசிட்டர், அகல்தியர் முதலியோரது பிறப்புப் பற்றிய கதைகளை எடுத்துக் காட்டி விளக்கியுள்ளார். இருதி யில், ‘‘எவ்னொருவன் இரண்டற்றதும், பிறவிக் குணம், தொழில் என்பவை இல்லாததும், உள்ளும் புறமும் ஆகாசம் போலக் கலந்திருப்பதும், அளவிடக் கூடாததும், அனுபவத் தால் உணர்த்தக்கதுமாகிய இறுதிப் பொருளை, நேருக்கு நேராகத் தெரிந்து காமம், ராகம் முதலிய குற்றங்களில்லாத வணாய், பாபம், மாற்சரியம், விருப்பம், ஆசை, மோகம் முதலியவை நிவிக்கினவணாய், இடம்பம், அகங்காரம் முதலியவை பொருந்தாத நெஞ்சமுடையவனாப் பிறக்கின் றானே, இங்ஙும் கூறப்பட்ட இலக்கண முடையவனே பிராமணனென்பது கருதி, ஸ்மிருதி, புராண, இதிகாசமென்ப வற்றின் அபிப்பிராயமாகும்’’¹⁸ எனக் கூறியுள்ளார்.

சமய அடிப்படையில் அமைந்துள்ள பிராமணத்துவம் பற்றிய மிக இறுக்கமான இவ்வரையறைப்படி நோக்கினால், இன்றைய இந்துசமூகத்தில் உண்மையான பிராமணர்களைக்

காண்பதே அரிதாக இருக்கும். பாரதியாரின் இக்கட்டுரையைப் படித்துத் தெளியும் எனும் பிறப்பினடிப்படையிற் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் கற்பிக்கவோ சாதி அகம்பாவம் காட்டவோ துணியமாட்டான்.

வேதங்களில் இடம்பெறும் வருணாச்சிரம தர்ம நெறிகளுக்கு முழு மாறாக நடந்து கொண்டு பிறப்பை மட்டும் காரணம் காட்டி, நான் பிராமணனான் நீ குத்திரன் என வீட்பு பேசுகின்றனர். உண்மையான பெருமையை மறந்து விட்டுப் போவிப் பெருமை காட்டுகின்றனர். பிராமணரின் குறைகளைச் சாடுவதற்குப் பாரதியார் மிகப் பொருத்தானவரே. அவரே ஒரு பிராமணராகையாற் பிராமணரின் குறைபாடுகளை நன்கறிந்தவர் பிற சாதி யினர் அவ்வாறு செய்தால் அது சாதித் துவேஷத்தினாற் கூறப்பட்டது எச் சாட்டுச்சொல்லலாம். ஆயின் பாரதி, யாருக்குப் பல வகையிலும் அவ்வாறு கூற உரிமையுண்டு. அதனாற்போலும் அவர் பிராமணரைச் சாடுமளவிற்கு ஏனைய உயர்த்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த சாதிவெறியர்களை அதிகம் சாடவில்லை.

தர்க்க ரீதியாக விடயங்களை விளக்கிச் செல்லும் பாரதியாரின் திறனுக்கும் பரந்த அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிவன்மைக்கும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது இக்கட்டுரை. அது மட்டுமன்றும் நான் பிராமணன், நான் வைசியன், நான் வேளாளன் என்றெல்லாம் வீண் டம்பமிடத்துச் சாதித் திமிர் பேசுபவர்கள், வரிக்கு வரி கூர்ந்து கவனித்துப் படிக்க வேண்டியதும், மன்னம் செய்ய வேண்டியதும் இக்கட்டுரை எனலாம். உண்மையிலே இக்கட்டுரையில் இடம் பெறும் பாரதியாரின் விளக்கங்களைப் புரிந்து கொண்ட எவரும், சாதிப் பெருமை பேசவோ, சாதி வெறி கொள்ளவோ மாட்டார்கள். மாறாகப் பாரதியார் தொடுத் திருக்கும் கேள்விக் கணைகளைத் தம்மைத் தாமே நோக்கிக் கேட்குமிடத்து வெட்டித் தலைகுனிவர்.

ஏனைய வருணத்தவர்களுக்கும், இது போன்றே தக்க வாறு விளக்கங்கள் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் இக்கட்டுரையிலே தெரியித்துள்ளார். பாரதியாரின் மேற்கண்ட விளக்கத்துக்கு அமையப் பிராமணில் எத்தனை பேர் இன்று வாழ்கிறார்கள்? சைவ வேளாளர், வைசியர், எத்தனை பேர் வாழ்கிறார்கள்? வெறுமனே பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வீண்டம்பம் அடித்துக்கொள்வதும், சாதித் திமிர் காட்டுவதும், பொருளாற்ற வகையில் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பிப்பதும் எவ்வளவு கேளிக்கிடமான செயல்களாகும் என்பதை இன்றைய சாதி வெறியர்கள் சிந்திந்துப் பார்க்க வேண்டும். வெறுமனே பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்றத்தாழ்வு கற்பித்துக் கொடுமைகள் புரிபவர்களைப் பாரதியார்தயை தாட்சண்யமின்றிக் கண்டித்துள்ளதுடன், அவர்களை ‘நீசுக் கூட்டத்தார்’ எனவும் வருணித்துள்ளார்.

‘நாற்குலம்’, ‘ஹிந்துக்கள்’ என்னும் கட்டுரைகளிலும் நால்வகை வருணம் பற்றி விளக்கியுள்ள பாரதியார், திலகரது கருத்துகள் சிலவற்றை அடியொற்றியும் கூறியுள்ளார். நீண்ட காலமாக இந்து சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்த பிராமணர், தாமே தேசத்தின் மூளை எனக் காட்டி வந்துள்ளனர். வரலாற்றுப் பேராசிரியர் க. ஆ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, இடைக்காலத்துத் தென்னிந்திய சமூக, பொருளாதார நிலைமைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ஒரிடத்தில், “குடியியல் வாழ்வில், பிராமணர்கள் அதிக மதிப்பிற்குரிய இடத்தை வகித்தனர். தரைப்படையிலும் வேறு சில பதவிகளிலும் சேர்ந்து தேசத்திற்குப் பணி செய்த சிலரைத் தவிர, அவர்கள் பொதுவாகச் சமய இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார்கள்.....”

‘பிராமணர்’ என்ற சாதியிலுள்ள அனைவரினதும் மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மை, எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்

யடுமளவிற்குப் போதுமான அளவில் யதாரித்தமாக இருந்தது. அரசியற் பணி புரிவதன் மூலம் ஆளும் நல்லறிவு படைத்தவராயிருந்தனர்,...’¹⁹ எனக் கூறியுள்ளமை உண்மையைத் தேடும் எவருக்கும் சுற்றுத் திகைப்பை ஏற்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது. நேர்மையுள்ளமும், பரந்த அறிவும் ஆராய்ச்சித் திறனும், வரலாற்றுப் புலமையும் மிகக் பேரறிஞர் எனக் கொண்டாடப்படும் நீலகண்ட சாஸ்திரியின் வரலாற்று நேர்மை பற்றி ஐயப்பாட்டை எழுப்புவதாக இப்பகுதி மட்டுமன்றிப் பிறப்பினடிப்படை யிலான சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதிக் கொடுமைகள், பிராமண ஆதிக்கம் முதலியன் பற்றி வரும் பல பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. பிராமணர் பற்றிய குறிப்புகள் வரும் பல இடங்களில் அவரது வரலாற்று நேர்மை சிதறாடிக்கப் படுகின்றது.

‘பிராமணர் என்ற சாதியிலுள்ள அனைவரினதும் மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மை’ என்ற வசனமாக வரும் பகுதியிற் பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தவர்கள் பிராமணர் எனவும், அவர்கள் எல்லோருமே ‘கருவிலே திருவுடையாரா’ கவும். மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மையுடைவரா கவும் விளங்கினர் எனவும், அமுத்திக்கூறியுள்ளமை நகைப் பையும் சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்துவதுடன், அறிவியலுக்குப் புறம்பாகவும் அமைந்துள்ளது. குறிப்பிட்ட ஒரு சாதியைச் சேர்ந்த எல்லோருமே மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மை உடையவர்களாக விளங்குவர் எனவோ, ஏனைய சாதியினர் எல்லோருமே புத்திக் கூர்மையற்றவர்கள் எனக் கொள் வதோ அறிவியலுக்கு ஒவ்வாதது. இவ்வாறு கூறி மெய்ப்பிக்க முயல்வதன்மூலம், சமூகத்தின் பெரும் பகுதியினரைச் சூத்திரர்கள் என ஒதுக்கி, அவர்களை உடலுழைப்புக்கு மட்டும் பயன்படுத்துவதும், அவர்களுக்கு எழுத்தறிவு ஏற்படாது கவனித்துக் கொள்வதும் கலபமானதாகும்.

‘நான் கு வர்ண முறை அமுலினிருந்து வந்ததைத் தொடரிந்து சூத்திரர்கள் என்ற ஒரு பகுதியினரின் உழைப்பு

சக்தியை மற்ற மூன்று வர்ணங்களைச் சார்ந்தவர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக உபயோகிக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டதல்வா? இதனைத் தொடர்ந்து 'ஓவ்வொரு கோத்திர வர்க்கத்திலும் மற்றவர்களின் உழைப்பைக் கொண்டு வாழ்கின்ற ஒரு சிறு கூட்டம் உருவாகிறது. அதாவது, கோத்திர வர்க்கத்திற்குள் ஏற்றத் தாழ்வு வளர்ந்து வந்தது'²⁰ எனக் கூறும் நம்புதிரிபாட், அர்த்த சாஸ்திரம் (கெள்ளில்யார்) இயற்றப்பட்ட காலத்திற்கும், மனுஸ்மிருதி எழுந்த காலத்திற்கும் இடையிலான காலகட்டத்தை மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து ஓரிடத்திற் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

"சில நூற்றாண்டுகள் கடந்தபோது நிலைமைகள் முற்றிலும் மாறின. மேலே குறிப்பிட்டது போன்ற, விரிவான சாம்ராஜ்யம் இல்லாமல் போய்விட்டது. ஒருவரோடாருவர் போரிடுகின்ற ஏராளமான பிரதேச ஆட்சியாளர்களுடைய தான் ஒரு அரசியல் ஆமைப்பு உருவாகிவிட்டது என்பது மட்டுமல்ல, இந்த மாறுதல் அர்த்த சாஸ்திர ஆசிரியரின் காலத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த அரசனுக்கும், படைத் தலைவர்களுக்கும், உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பதிலாகச் சமு நாயத்தில் ஆதிக்கம் வேறு ஒரு பகுதியினரின் (பிராமணர்களின்) கைக்கு மாறவும் செய்தது. இந்த மாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கிற இலக்கிய நூல் தான் மனுஸ்மிருதி.

அர்த்த சாஸ்திரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் (அதற்கு முன்னும்கூட) நான்கு வர்ண முறை அழிலில் இருந்தது. அது படிப்படியாக ஜாதி முறையாக மாறவும் தொடங்கி மிருந்தது.

ஆனால், அன்றைய நாண்து வர்ணமும் ஜாதி முறையும் மெல்லாம் மையப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி நடத்துவதென்ற முக்கிய குறிக்கோளை அடைவதற்குத் தேவையான நட-

வடிக்கைகளுக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. எந்த வர்ணத் தையோ, ஜாதியையோ சேர்ந்தவரானாலும் மையப் படுத்தப்பட்ட ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதற்கு உதவுபவர் களுக்கு அன்ற உயர்ந்த அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் கஷ்ததிரியர்களோ, பிராமணர்களோ ஆவதற்கும் இந்த உயர்ந்த வர்ணத்தினருடன் திருமண உரவு கொள்ள வும்கூட வேண்டிய வசதிகள் இருந்தன.

மேலும், பிராமண-கஷ்ததிரியர்னங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர உறவிலும் கஷ்ததிரியர்களின் கையே ஒங்கியிருந்தது. மனுஸ்மிருதியின் காலத்தை எட்டியபோது நிலைமைகள் முற்றிலும் மாற்றிவிட்டன. ஜாதி முறை மேலும் சிக்க வாகியது. வெவ்வேறு ஜாதிகளுக்கிடையிலிருந்த உறவுகள் முற்றிலும் விட்டன. உயர்ந்த வர்ணங்களிலேயே பிராமணர்களின் கை வலுத்தது. நூறாண்டுகளாக இருந்து வந்ததும், மூழுமையான வளர்ச்சியடைந்ததுமான ஜாதி முறை யினுடையவும், அதனுடைய பிரிக்க முடியாத பகுதியான பிராபண ஆதிக்கத்தினுடையவும் தோற்றித்தைக் குறிக்கின்ற ஒரு நூல்தான் மனுஸ்மிருதி”²¹ எனவும், “இவ்வாறு தான் அர்த்தசால்திரம் குறிப்பிடுவது போலச் கஷ்ததிரியர்களுக்கு ஆதிக்கமிருந்த மையப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிக்குப் பதிலாக மனுஸ்மிருதியில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள பிராமண ஆதிக்கமும் சுயதேவைப் பூர்த்திக் கிராமங்களும் உருவாகின.

முன்னர் கஷ்ததிரியர்களைப் போலவே இப்போது பிராபணர் விஷயத்திலும் சூத்திரர்கள் போன்ற கீழ்ஜாதி மக்களின் உழைப்பின் பலனில் கணிசமான பகுதியைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்கிற ஒரு சுரண்டல் ஆட்சி அதிகாரவர்க்கத்தின் வளர்ச்சிதான் காணப்பட்டது. வேத நாகரிகக்காலத்தில் ஆரம்ப வடிவில் உருவாகத் தொடங்கிய வரிக்க வேற்றுமை (நான்கு வர்ணம்) படர்ந்து பரவி என்னற்ற ஜாதிகளும் உபஜாதிகளுமடங்கிய சிக்கலான ஒரு ஜாதி ஆமைப்பும், அதனுடைய மையமாகப் பிராமண-

ஆதிக்கமும் ஏற்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கின் இரண்டு கட்டங்களைத்தான் அர்த்தசால்திரமும் மனுஸ் மிருதியும் சித்தரிக்கிறது.”²² ஆசிரியரின் இக்கூற்றுச் சற்று நீளமாக அமைந்திருந்தாலும் மிக ஆழந்து நோக்கத்தக்கது மனுஸ்மிருதியின் கருத்துக்களை மனத்திற் கொண்டே பாரதியாரும்,

“குத்திர னுக்கொரு நீதி—தண்டச்
சோறுண்ணும் பாரப்புக்கு வேறொரு நீதி
சாத்திராம் சொல்லிடு மாயின்—அது
சாத்திரம் அன்று சதியென்று கண்டோம்”²³

எனவும்,

“பேயரசு செய்தால் பினாந்தின்னும் சாத்திரங்கள்”²⁴
எனவும் கண்டித்துள்ளமை இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

சமுதாயத்திலே சாதி அமைப்பு வேருன்றுவதற்கும், மேன்மேலும் இறுக்கம் பெறுவதற்கும், சாதி ஆசாரங்களில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்கும் இத்தகைய சாத்திரங்கள் வழிவகுத்தன என்பதில் ஐயமில்லை. இதனாலேயே பாரதியாரும்,

“ஞானமும் பொய்க்க நசிக்குமோர் சாதி,
சாத்திரங் கண்டாய் சாதியின் உயிர்த்தலம்
சாத்திர மின்றேற் சாதி யில்லை
பொய்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடன் மக்கள்
பொய்மை யாகிப் புழுவென மடிவார்.”²⁵

என இக்கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

பிராமணரான வரலாற்றுப் பேரறிஞர் நீலகண்ட சால்திரி, பிராமணரின் அபார மூலைத்திறனுக்கு வக்காலத்து வாங்க முயல், பிராமணராக இருந்தும் பாரத-

யாரோ பாலகங்காதர திலகரின் கருத்தினை அடியொற்றி· “இப்போதுள்ள பிராமணர் தாமே தேசத்தின் மூளை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த மூளை மண்ணடைந்து போய், நாம் வெளியிலிருந்து அதிக மூளை இறக்குமதி செய்யும்படி நேரிட்டிருக்கிறது”²⁶ எனவும், “ஓருவன் தான் பிராமணாக வேண்டுமென்று கருதினால், அவன் உண்மை ஆராய்ச்சியே முதற்காரியமாகக் கொண்டு வாழக் கடவான். கண்திரிய பதவி வேண்டுமானால், தன்னுயிருக்கிறங்காமல் மன்னுயிரைக் காப்பதே விரதமாகக் கொண்டு வாழக் கடவான். இங்ஙனமே மற்றவையும் கொள்ளுக. குணத் தாலும் தொழிலாலும் ஏற்படுகிற மேமையைக் கண்டு யாரும் பழி கூற இடம் இல்லை. குணத்திலும் தொழிலிலும் கடைப்பட்ட ஓருவன், பிறப்பைக் காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, ‘நான் மற்றவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், என்று சொல்லும்போது, மற்றவருக்குக் கோபம் உண்டா கிறது.

‘செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்’

என்று, தாம் வள்ளுவர் மரசில் பிறந்தாலும், நமது முன்னோரால் பிரமதேவனுடைய அவதாரமென்று போற்றப்பட்ட திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்லுகிறார். ஒருவன் குணகர்மங்கலால் பிராமணாக இருப்பானாகில் அவனுக்கு நாட்டில் முதலாவது மதிப்புண்டாதல் பொது வாக எல்லாத் தேசங்களிலும் இயற்கையாக நடந்து வரும் நெறி. ஏனென்றால் எல்லாத் தொழில்களுக்கும் சாஸ்திரமே நேத்திரம்...’²⁷ எனப் பாரதியார் கூறியுள்ளமை மணம் கொளத்தக்கது.

தமிழ் நாட்டின் சமூக, சமய, இலக்கிய வரலாறுகளை நோக்கினாலே, பிராமணர்கள் எல்லாருமே மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மையுடையவர்களாக விளங்கவில்லை என்பதும்,

பல்வேறு சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும், அறிஞர்களாகவும், ஆத்ம ஞானிகளாகவும் விளங்கினர் என்பதும் தெற்றென்ப புலப்படும். குறிப்பிட்ட சில காலகட்டங்களில், ஏனைய சாதியினரிலும் பார்க்கப் பிராமணர் கல்வித் துறையில் மேம்பட்டு விளங்கினார்களாயின், அதற்கான குழ்நிலையும் பொருளாதார நிலையும் வாய்ப்புகளும் காரணங்களாக அமைந்திருந்தன என்பதை இங்கு வற்புறுத்த வேண்டிய தில்லை. இன்றைய குழ்நிலையில் பல்வேறு காரணங்கள் சாதகமாக அமையவே, ஒருசில பகுதியினர் மட்டுமே பிறப்புரிமை கொண்டாடி வந்த நிலைமை மாறிக் கல்வி அறிவானது சமூகத்தின் மிகப் பரந்த மட்டத்திற் பரவி வருவது யாவரும் அறிந்த விடயம்.

வருணாச்சிரமம் பற்றி இவ்வாறெல்லாம் விளக்கம் அளித்துள்ள பாரதியார், காலப்போக்கிலே வருணாச்சிரம வேறுபாடு பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கற்பித்து வளர்ந்து இருக்கம் பெற்ற வாற்றையும், அதனால் இந்து மதத்திற்கும், இந்து சமூகத்திற்கும் ஏற்பட்ட மாபெரும் தீங்குகளையும் வரலாற்று ரீதியாகப் பல கட்டுரைகளில் விளக்கியுள்ளார். உயர் சாதியினர் எனத் தமக்குத்தாமே முத்திரை குத்திக் கொண்டு சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்து ஆதிக்கம் செலுத்தியவர்களாலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எத்தகைய துங்பங்களுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் ஆளானார்கள் என்பதையும் மிகக் அனுதாபத்துடன் கட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

சாதியையும் சமய சாஸ்திரங்களையும் தெய்வங்களையும் காட்டிச் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரைக் காலம் காலமாக ஒதுக்கி வைத்து அவர்களது உழைப்பைக் கொடுரமாகச் சுரண்டி அவர்களை ஒட்டாண்டிகளாக்கி வைத்தவர்கள்யார்? இலட்சோபலட்சம் மக்கள் தாம்பிறந்து வளர்ந்த மண்ணிலேயே வயிற்றுக் கொடுமையைப் போக்க

வேறு வழியின் றிக் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சூலிகள் என்ற பெயரில் அடிமைகளாகக் கப்பலேற வைத்தவர்கள் யார்? இலட்சோப லட்சம் தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்களைப் பிறமதங்களுக்கு மாற வைத்தவர்கள் யார்? மனிதாபிமானம் மிக்க பாரதியாரின் உள்ளத்தில் இத்தகைய வினாக்கள் முட்டி மோதியிருக்கும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. நிலைவுட்டமை ஆதிக்கம், சாதிக்கொடுமை முதலியவற்றின் வினாவுகளே இவை.

இவை பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்த பாரதியார், கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் மிகுந்த மனவேதனை யுடன் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவர் ஓரிடத்திலே, “முன்னே இருந்தவர்களின் கோழைத்தன்மை, ஒற்றுமைக் குறைவு, சாஸ்திர ஞானமில்லாமை, பல தேச விவகாரங்கள் தெரியாமை, முடக்கமங்கள் முதலியவற்றால் ஈக்ஷமியை இழந்தோம். மேற்படி குணங்கள் இன்னும் நமை விட்டு நன்றாக நீங்கவில்லை. நாளொன்றுக்குச் சராசரியாக எமது நாட்டில் ஒரு மனி தனுக்கு முக்கால் அணா வரும்படி என்று கணக்காளிகள் சொல்கிறார்கள். அதாவது நரகத்துன்பம் உலகத்தில் வேறெந்த நாட்டிலும் இப்படியில்லை”²⁸ எனக் கூறியுள்ளமை அவரது மனவேதனையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

நம்புதிரிபாட் ஓரிடத்திலே, “.....இந்தப் புதிய சமூகத்தில், முதலில் ஒரளவு எவிமையானதும் பிறகு அதிக சிக்கலானதுமான ஒரு தொழிற் பிரிவினை முறை ஏற்பட்டது. இதுதான் ஆரம்பத்தில் நான்கு வர்ணங்களும், பிறகு ஏராளமான ஜாதிகளுமடங்கிய ஒரு சமூக அமைப்பாக உருவாகியது. இத்தொழிற் பிரிவினைகளும், அவற்றிற்கு அடிப்படையாக இருந்த சுரண்டுவோர், சுரண்டப்படுவோர் என்ற அடிப்படையில் உருவான உறவையும் மக்கள் அனைவரும் ஏற்கச் செய்வதற்கேற்ற நம்பிக்கைகள்,

ஆசாரமுறைகள், இவைகளையெல்லாம் உறுதிப்படுத்திப் பாதுகாக்கின்ற மதங்கள், தத்துவக் கண்ணோட்டங்கள் ஆகியவை உருவாக்கப்பட்டன. இவைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்தான் வேத உபநிடத ஜாதகக் கதைகள், ஜென—புத்த ஆசிசாரியர்களின் உபதேசங்கள், புராண இதிகாசங்கள் ஆகியவைகள் மூலமாக மேலும் படிப்படியாக வளர்ந்து இன்றைய இந்து மதமாகவும் நாகரீகமாகவும் வளர்ந்துள்ளது...இதர பல நாடுகளைப் போலப் பெரும் பான்மையோரான அடிமைகள், சிறுபான்மையோரான எஜமானர்கள் என்கிற முறையில் சுரண்டுவோர், சுரண்டப்படுவோர் என்ற வர்க்கங்கள் இங்கு உருவாக வில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஆரம்பத்தில் நான்கு வர்ணங்கள், பிறகு எண்ணற்ற ஜாதிகளும் உபஜாதிகளும் என்ற முறையில்தான் ஏற்பட்டது.

முறை மாறுபட்டதாக இருந்தபோதிலும், உள்ளடக்கம் ஒன்றுதான். மற்றவர்களுக்காக உழைத்துச் செல்வத்தைப் படைப்போரும், மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மை யோருமாகிய கீழ்ஜாதிக்காரர்கள், செல்வப் படைப்பிற்காக உடலுழைப்பில் ஈடுபடாமல், மற்றவர்கள் உற்பத்தி செய்கின்ற செல்வத்தைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு, அதனால் வாழ்கின்ற ஒரு சிறுபான்மையினர் மட்டுமான மேல் ஜாதிக்காரர்கள் — இதுதான் இந்திய வர்க்க வேற்றுமையின் உள்ளடக்கம்²⁹ என நம்புதிரிபாட், சுரண்டுவோர் சுரண்டப்படுவோர் நிலைபற்றியும்; சுரண்டுவோர் கையாண்ட உபாயங்களையும்; அவை சாதி, மதம், சாத்திரம் முதலிய போர்வைகளினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தமையையும் சுட்டிக்காட்டித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு நரகத்துன்பம் அனுபவிப்பவர்களுள் பெரும் பான்மையினர், தாழ்த்தி ஒதுக்கப்பட்டவர்களே என்பதையும் பல இடங்களிலே பார்தியார் சுட்டிக்

காட்டியுள்ளார். பாரதியாரிடம் நாம் மேற்கண்ட வரலாற்றாசிரியரிடம் காணப்பட்டது போன்ற தெளிந்த வர்க்கப் பார்வையோ வர்க்க உணர்வோ இருந்தது என வாதிட முடியாது. அதற்கேற்ற குழநிலையும், அவர் கால இந்தியாவில் வளரவில்லை. ஆயினும் கூர்த்த மதியும் நேர்மை உள்ளமும் கொண்ட அவர், ‘பறையர்’ ‘பஞ்சமர்’, ‘ஜாதிக் குழப்பம்’, ‘ஜாதி பேத விணோதங்கள்’ முதலிய கட்டுரைகளிலே தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

“பெரும்பாலும் தாழ்ந்த ஜாதியார்களே அதிக ஏழைகளாக இருக்கிறார்களென்பதுமறுக்கமுடியாத விசயம். உழைப்பும் அவர்களுக்குத்தான் அதிகம். அதிக உழைப்பு நடத்திவரும் வகுப்பினருக்குள்ளே அதிக வலுவு ஏற்படும். அநீதி உலக முழுவதிலும் இருக்கிறது. எனினும் நம்முடைய தேசத்தைப் போல இத்தனை மோசமான நிலைமை வேறொன்றும் இல்லை”³⁰ என உண்மை நிலையை அவர் நேர்மையுடனும் துணீகரமாகவும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளமை விதந்து கூறத்தக்கது.

“பஞ்சமருடன் பந்தி போஜனம் செய்ய வேண்டுமென்றாவது, சம்பந்தங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றாவது, மேல்படி ரத்ஷைசாமி முதலிய தர்மிஷ்டர்கள் விரும்பவில்லை.ஆனால், பஞ்சமரின் சேரிகளிலே கிறிஸ்துவப் பாதிரிகள் பள்ளிக்கூடங்கள் முதலியன் வைப்பதுபோல் நமது குருக்கள் ஏன் செய்யவில்லை? அவர்களுக்கு ஹிந்து மதோபதேசம் செய்யும் கடமை யாரைச் சேர்ந்தது? அதற்கு மேற்படி மடாதிபதிகள் ஏன் ஆளனுப்பவில்லை?..... உலகத்தில் நிகரற்றதாகிய வறுமையானது நமது தேசத்தை வந்து பிடித்துக் கொண்ட கால முதலாக நமது நாட்டார் பசியாலும், அதனாலேற்படும் நோய்களாலும் லக்ஷக் கணக்காக அகால மரணத்துக்கிரையாகி வருகிறார்கள்.

பசித்துண்பம் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் கீழ் வகுப்பினருள் அதிகமாகப்பாதிக்கிறது. நாட்டில் பஞ்சம் நேரிட்டால் பஞ்சமர் முதலிய தாழ்ந்த வகுப்பினர் அதிகமாகச் சாகிறார்கள். பறையங்கும் புலையங்கும் பள்ளரும் சக்கிலியங்கும் நம்மைப் போல் ஹிந்துக்களைப்பதையும் விடுதி நாமம் போட்டுக் கொண்டு நமது தெய்வங்களையே வணங்குவோரென்பதையும்; மடாதிபதி, புரோகிதர், குருக்கள் முதலியவர்கள் சற்றே மறந்து போய்விட்டாதாகத் தோன்றுகிறது...³¹ என இன்னுமோர் இடத்திலே சமயத் தலைவர்களின் அலட்சிய மனப்பான்மையினையும் தாழ்த்தப் பட்டவர்களை ஒதுக்கி நடத்தும் இயல்பினையும் கண்டித்துள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

பாரதியாரின் மேற்கண்ட கூற்றுகள் சற்று ஆழமாக நோக்கத் தக்கவை. பாரதியார் காலம் வரை — ஏன், அதற்குப் பின்பும்கூட—தமிழ் நாட்டு வரலாற்றையோ, இந்து மத வரலாற்றையோ எழுதிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூடச் சமூக வரலாற்றைப் பாரதியார் அளவுக்கு வரலாற்று நோக்குடனும், நேரமையுடனும் கூர்ந்து நோக்கியதாகத் தெரியவில்லை. தென் இந்தியாவின் குழந்தை வரலாற்று அறிஞரான நீலகண்ட சாஸ்திரிகூட இந்து சமூகத்திலோ, அதன் ஒருக்குறான் தமிழர் சமூகத்திலோ, பிராமணர்கள், மதத் தலைவர்கள் முதலியோரின் சமூக மேலாதிக்கம், அதற்கு எவ்வாறு சாதியும் சமயமும் துணை நின்றன, சாதியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, சாதிக் கொடுமைகள், சாதியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, சாதிக் கொடுமைகள், அதனால் ஏற்பட்ட மாபெரும் தீவ்குகள் முதலியன பற்றி இவ்வளவு நுட்பமாகச் சுட்டிக் காட்டியதில்லை. மாறாக நீலகண்ட சாஸ்திரி பல சந்தர்ப்பங்களிற் பிராமணரின் மேலாதிக்கத்துக்கும், மூளைத் திறனுக்கும் வக்காலத்து வாங்குவதையே காணலாம்.³² இத்தகைய இடங்களில் அவரது வரலாற்று நேரமை சிதறடிக்கப்படுகிறது.

ஆயின் பாரதியாரோ, நேர்மையுடனும், இதய கத்தியுடனும், வரலாற்றுத் தெளிவுடனும், அசாதாரணத்துணிச்சலுடனும் கருத்துக்களை வெளியிடுவதையும். அத்தகைய இடங்களில் வெறுமனே சன்னத்த வெறி கொண்ட உணர்ச்சிக் கவிஞராக அல்லாது, சிறந்த வரலாற்று ஆசிரியராகச் செயற்படுவதையும் அவதானிகை முடிகின்றது. பாரதியார் எத்தகைய கருத்துக்களை வெளியிடும்போதும் அவற்றில் அவரது வஞ்சனை ஏதுமற்ற வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தையும், பண்பட்ட உள்ளத்தையும் உயர்ந்த நோக்கத்தையும், நெஞ்சுரத்தையும், நேர்மைத் திறத்தையும் காணலாம். வட இந்திய—தென் இந்திய வரலாறுகளை, மார்க்கிய, சமூகவியல் அனுபுமூறைகளைப் பின்பற்றி ஆராய்ந்த வரலாற்றறிஞர் களின் முயற்சிகள் வெளிவருவதற்குப் பல ஆண்டுகள் முன்னதாகவே, இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சி உலகு இருள் படிந்து காணப்பட்ட வேளையிற் பாரதியார் இந்த அளவிற்குச் சிந்தித்துள்ளமை வியக்கத்தக்க ஒன்றாகும். இடைக்காலத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு வெளியே நிலவிய ‘அடிமை முறை’யையும், இந்தியாவில் நிலவிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒப்பு நோக்கிய நம்புதிரிபாட் ஓரிடத்தில், ‘‘மத ரீதியாகவும், ஜாதி ஆசாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதுமான போர்வை அணிற திருந்த போதிலும், அடிமைத் தனத்தைப் போன்ற சுரண்டலே இந்திய சமூகத்தில் இருந்தது என்று சொல்வதனால் மட்டும், அடிமைத் தனத்திற்கும் ஜாதி அமைப்பிற்குமிடையிலான ஒற்றுமை முடிவுற வில்லை. அடிமை அமைப்பில் ஏற்பட்டது போன்ற சமூக முன்னேற்றம், ஜாதி அமைப்பிலும் ஏற்பட்டதுதான் உண்மை’’³³ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடனமையாது இன்னோரிடத்தில், ‘‘புராதனகிரீஸ், ரோம், சில மேற்காசிய நாடுகள் ஆகியவைகளில் உருவான அடிமை முறை அமைப்புக்கும், இந்தியாவில் உருவான இந்த வர்ண—ஜாதி அமைப்புக்கும் இடையில் அடிப்படையான வேற்றுமைகள்

ஒன்றும் இல்லை. அடிமை முறையைப் போலவே வர்ண—
ஜாதி முறையினுடையவும் முக்கியமான அம்சம்,
கரண்டுவோர்-சுரண்டப்படுவோரிடையேயுள்ள முரண்பாடு
தான். ஒன்றில் அடிமைகள் என்று பகிரங்கமாக அழைக்கப்
பட்ட பெரும்பான்மையான மக்கள், சுரண்டலுக்கு
இரையாக்கப் படுகின்றார்கள். மற்றொன்றில் ஜாதி என்ற
திரையைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இந்த
வித்தியாசம்தான் உள்ளது³⁴ என அவர் விளக்கமாகக்
கூறியுள்ள கருத்துகள் பாரதியாரது கருத்துகளுடன் ஒப்பு
நோக்கத்தக்கவை.

சாதியைக் காட்டிச் சமூகத்தின் மேல்மட்டத்தி
லுள்ளவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் அறிவைப்
புத்திசாலித் தனமாக முதலில் ஒடுக்கினார்கள்; உயர்
குலத்தவராகிய தாமே ‘கருவிலே திருவுடையாராக’
அவதாரம் செய்தவர்கள் எனவும், தேவதூதர்கள் எனவும்,
தமக்கே மேற்பட்ட புத்திக் கூர்மையும் ஞான ஒளியும் உள்
எனவும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை நம்ப வைத்தனர்.
அதற்குச் சாதகமான குழநிலையை வகுத்து வளர்த்துக்
கொண்டனர். அத்துடனமையாது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்
பொருளாதார நிலையில் என்றும் உயர முடியாதபடி
ஏற்ற வழிவகைகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்;
போதாக்குறைக்கு அவர்களது உழைப்பையும் கொடுரோமாகச்
சுரண்டலாணார்கள். நில உடைமை சமூக அமைப்பு அதற்கு
அதிகம் கைகொடுத்து உதவியது. இதனாலே, தாழ்த்தப்
பட்ட மக்களையே வறுமைக் கொடுரோம் ஏனையோரைக்
காட்டிலும் அதிகம் பாதிக்கலாயிற்று. உயர்த்தப்பட்ட
(உயர் சாதியினர் என்பதிலும் உயர்த்தப்பட்ட சாதியினர்
என்பதே பொருந்தும்) சாதியினர் பொருளாதாரத் துறை
யிலும் அறிவுத் துறையிலும் கையாண்ட ஒடுக்குமுறைகள்
தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை என்றும் தலையெடுக்காதவாறு
அழைக்கி வைத்திருக்க உதவின. சமூகத்திலும் சரி, தமிழகத்

திலும் சரி இத்தகைய நிலைமைகள் இன்றும் தொடரி கின்றன.

உண்மையிலே இத்தகைய சமூக, பொருளாதார, கல்வி ஒடுக்கு முறைகள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை என்றும் மீள முடியாத படுநரக்குக் குழிக்குள் தள்ளிக் கதியற்றவரி களாக்கிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் தாம் பிறந்து வளர்ந்த தாயகத்தை விட்டுக் கடல்கடந்து அந்நிய நாடுகளிற் குடியேறி ‘குலிகள்’ என்ற அழகான பெயரில் அடிமை வாழ்வு வாழ வழிகோலியது. அவர்களது அவல வாழ்வைப் பாரதியார் கவிதைகளிலும், கட்டுரைகளிலும் வடித்துக் காட்டியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் தமது ‘துன்பக்கேணி’ என்னும் சிறுகதையில் இத்தகைய உண்மை நிலையைத் துல்லியமாகக் காட்டியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.³⁶ தமிழகத்திலும் சமுத்திலும் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாகச் சாதிப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்டு வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் நாவல்கள், சிறுகதைகள் பல இவ்வகையிற் குறிப்பிடத் தக்கவை.

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன், இந்து சமூக வரலாற்றைச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் பின் நோக்கிப் பார்த்த பாரதியார், சாதிக் கொடுமையின் விளைவுகளைக் கூர்ந்து நோக்கி, மிகுந்த மனவேதனையுடன் தமது ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ என்னும் கதையிற்கூறியுள்ள வாசகங்கள் ஆவதானிக்கத்தக்கன. உயர்த்தப்பட்ட சாதியினரின் அடக்குமுறைகளையும், கொடுமைகளையும், புறக்கணிப்பையும் தாங்கமுடியாது விரக்கியும் வேதனையுமற்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே, பெரும்பாலும் இந்து மதத்தை விட்டு இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ மதங்களிற் சேர்ந்தனர் எனவும், பஞ்சத்திலும் வறுமையிலும் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே மடிகிறார்கள் எனவும், இதுபற்றி இந்து மதத் தலைவரிகளோ, மடாதிபதிகளோ சிறிதும் பொருட்படுத்து-

வதில்லை எனவும் அவர் தமது கதையிலே கட்டிக் காட்டி யுள்ளார். ஹிந்து ஜனங்கள்! நமது இரத்தம், நமது சதை, நமது எலும்பு, நமது உயிர் என்ற அவரது ஆதங்கம் அவரீதாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடம் கொண்டிருந்த அனுதாபத் தையும், பரிவையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

இதே கருத்துகளைச் ‘சந்திரிகையின் கதை’ என்னும் கதையிலும் கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் வெவ்வேறு வகையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “நம்மில் ஆறில் ஒரு பங்கு ஜனங்களை நாம் தீண்டாத ஜாதியாக வைத்திருப்போமானால் நமக்கு ஈசன் நல்லகது கொடுப்பாரா?”³⁷ என ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ என்னும் கதையில் விணவும் பாரதியார், ‘சந்திரிகையின் கதை’யிலே, ‘பரம ஏழைகளாய், ஒருவேளை சோற்றுக்கும் வழியில்லாத ஜனங்களே இந்நாட்டில் லக்ஷ்கணக்காக மலிந்துகிடக்கிறார்கள். இவர்கள் கூழும் கன்சியும் ஒரு கால் மிளகாயும் தவிர வேறு விதமான பக்குவங்களை உண்ணுதல் அருமையிலும் அருமை.

இத்தனைக் கொடிய ஏழ்மை நிலையில் பெரும்பாலும் யள்ளார் பறையர்களும், சூத்திரர்களில் தாழ்ந்த வகுப்பினருமே இருக்கிறார்கள்.....ஆனால் இந்தத் தேசத்தில் மற்ற ஜாதி ஏழைகளைக் காட்டிலும் பிராமண ஏழைகளுக்கு, முக்கியமாக வைதீக பிராமணர்களுக்கு, இன்னும் சாப்பாடு அதிகமாகக் கிடைக்கும் வழி யேற்பட்டிருக்கிறது’³⁸ எனக் கூறியுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது. இதே போன்று ‘தமது பாடல்களிலும்—குறிப்பாக, ‘பாப்பாப் பாட்டு’, ‘முரசு’, ‘வந்தே மாதரம்’ ஆகியவற்றில் மேற்கண்ட கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

‘எனப் பறையர்க்க ணேனும்—அவர்

எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவர் அன்றோ?

சீனத்த ராய்விடு வாரோ?—பிர

தேசத்தார் போற்பல தீங்கிறைப் பாரோ?’³⁹

ான விணவுதல் சிந்திக்கத்தக்கது.

பாரதியாரின் மேற்கண்ட கருத்துகள், எந்த அளவிற்கு உண்மை என்பதற்கு ஆதாரங்கள் தேட வேண்டியதில்லை. எழுபது வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் கண்ட அதெநிலைமை இன்றுங்கூட சமீக்ஷிதிலும், தமிழகத்திலும் காணக்கூடியதே. இவ்வாறு பலவகையிலும் தம் இன்த்தவராலேயே தம் மதத் தவராலேயே புறக்கணித்து ஒதுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பிற மதத்தவர்கள் ஆசை காட்டியபோது அவர்களைச் சார்ந்ததில் வியப்பெறுவுமில்லை. கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இல்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலிய மதங்களுக்கு மாறிய இந்துக்களுள், மிகப் பெரும் பாலோர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களே என்பதற்குப் புள்ளி விபரம் காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

‘ஹிந்துக்களின் கூட்டம்’ என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றிலும், கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களின் மதப்பிரசாரத்திற்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே பெரும்பாலும் இரையாகினார்கள் என்பதையும், பாதிரிமார்களும் தமது மதப்பிரசாரம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே பெருவெற்றி பெறுவது கண்டு மேண்மேலும் ஊக்கம் கொண்டார்கள் என்பதையும், அது கண்டு இந்து மதத்தலைவர்கள் மனம் புழுங்கினார்களே ஒழிய உருப்படியாக ஏதாவது செய்யவோ தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைச் சமத்துவமாக நடத்தவோ முயலவில்லை என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளதுடன், இத்தகைய இந்து மதத்தலைவர்களையும், இந்துக்கள் மத்தியில் நிலவும் அநாசரிகமான குறைபாடுகளையும் வண்மையாகச் சாடிய முள்ளார்.

பாரதியார் காலத்தில் மட்டுமல்ல, இன்றும்கூட இதே கதைதான் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மதம் மாறும் முயற்சியும், சாதி வெறியர்களின் கொடுமைகளும் இன்றும் தொடர்கின்றன. கடந்த சில ஆண்டுகளில் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் சாதிக் கொடுமைகள் உச்சநிலையை அடைற்றுள்ளன. கடந்த இண்டு மூன்று வருடங்களில்

சமுத்தின் வட பகுதியில், குறிப்பாக எழுதுமட்டுவாளி பண்டத்தரிப்பு முதலிய இடங்களிலும், தமிழகத்திலே கீழ்வெண்மனி, மீனாட்சிபுரம் முதலிய இடங்களிலும் இடம் பெற்ற கொடுமைகள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மதமாற்ற முயற்சிகள் ஆகியவை இங்கு நினைவு கூரத் தக்கவை.

‘ஜாதிபேத விநோதங்கள்’ என்ற கட்டுரையின் ஓரிடத் தில் பாரதியார், “இந்தியாவில் மற்றெறப் பகுதிகளைக் காட்டிலும் நமது சென்னை மாகாணத்தில்தான் ஜாதிபேதத்தைப் பற்றிய மனஸ்தாபங்கள் இப்போது அதிகமாக முளைத்திருக்கின்றன வென்பது, அந்த மனஸ்தாபங்களை ராஜீக விவகாரங்களிலும்கூடப் புதுந்து தேச விடுதலையாகிய பரமதர்மத்துக்கே ஒர் இடுக்கணாகக்கூடிய நிலைமை இம்மாகாணத்தில் மாத்திரமே காணப்படுவதினின்றும் விளங்கும்”⁴⁰ எனக் கூறியுள்ளார்.

இக்கூற்று, சாதிப் பிரச்சினை பற்றிப் பாரதியார் கொண்டிருந்த சிரத்தை, அவரது ஒப்புநோக்கு முதலிய வற்றைப் புலப்படுத்துகின்ற அதேசமயம், இது எந்த அளவு உண்மை என்பதைத் தமிழ் நாட்டின் இன்றைய நிலையும் நிருபித்து நிற்கிறது. 1981-ஆம் ஆண்டு, தமிழ் நாட்டு மீனாட்சிபுரத்தில் இடம்பெற்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மதமாற்ற முயற்சிகளை விசாரிக்க என விசேட ஆணைக்குமுடியமிக்கப்பட்டது. விசாரணை முடிவில் அக்குழுவினர், இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளைக் காட்டிலும், தமிழகத்திலேயே சாதிக்கொடுமைகள் பெருகியுள்ளன எனவும், சாதித் துமிர் பிடித்த உயர் சாதி இந்துக்களின் கொடுமைகளைத் தாங்க மாட்டாது, அது காரணமாகவே மீனாட்சிபுரத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மதம் மாறினர் எனவும் எனவே, உயர் சாதி இந்துக்கள் அவர்களைச் சமத்துவமாக நடத்தவேண்டும் எனவும் தெரிவித்துள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.⁴¹

தமிழகம், ஈழம் ஆகியவற்றில் மட்டுமென்றி 1981-ஆம் ஆண்டு இறுதியிலும், குறிப்பாக யூலை, ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் மாதங்களிலும், 1982-ஆம் ஆண்டு ஜெனவரி யிலும், இந்தியா அடங்கலும் சாதிக் கொடுமைகளும், மதமாற்ற முயற்சிகளும் இடம் பெற்றமையும் இங்கு கவனிக் கத்தக்கது. குஜராத் மாநிலத்தில் மட்டும் இரண்டு லட்சம் தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள் பெளத்த மதத்தைத் தழுவினர். வைதராபாத், மகாராஷ்டிரம் முதலிய இடங்களிலும் படு பயங்கரமான சாதிக் கொடுமைகள் இடம் பெற்றன. இலட்சக்கணக்கான தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள்—இல்லா மியர்களாகவும் பெளத்தர்களாகவும் மாறினர். இத்தகைய செயல்கள், சாதிப் பிரச்சினைபற்றிய வரலாற்றில் பெரும் திருப்புமுனையாகவும், சாதி வெறியர்களுக்கும் இந்துமத மிலேச்சத்தனத்துக்கும் எதிரான மாபெரும் சவாலாகவும் அமைகின்றன.

ஆரம்ப காலத்தில் நிலவிய உண்மையான வருணாச்சிரம் நெறி மாறி இடைக்காலத்திலே பிறப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதி ஏற்றத்தாழ்வு வளரத் தொடங்கிய துடன், சாதிகளின் எண்ணிக்கையும் கிளைவிட்டுப் பெருகின. வடஇந்திய நிலப்பிரபுத்துவ முறையின் சாதி அமைப்பு தென்னிந்தியாவிற் பரவியவாற்றைப் பற்றி, இ. எம். எஸ். நம்புதிரிபாட் ஓரிடத்தில், “சமூகம், கலாச் சாரம், மதம் முதலிய துறைகளிலேதான் வடஇந்தியாவின் செல்வாக்குத் தென்னிந்தியாவில் மிக அதிகமாகப் பரவியது. வட இந்தியாவில் உருவாகிய பிராமண ஆதிக்கமும், அதனை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜாதி முறையும் தென்னிந்தியாவிலும் வேருன்றியது. மதத்துறையில், பிராமண—புத்த—ஜைவ விஸ்வாசிகளுக்கு இடையிலான அனைத்து மோதல்களும் தென்னிந்தியாவிலும் நடை பெற்றுள்ளன. இந்தப் பல்வேறு பிரிவினரைச் சேர்ந்த போதகர்களிற் பிரபலமான பலர் தென்னிந்தியராக இருந்தனர். இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், பல்வேறு விஞ்ஞான-

பிரிவுகளின் வளர்ச்சியிலும் தென்னிந்தியர்களான அறி வாளிகள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர்’⁴² எனவும், வட இந்தியாவில் ஏற்பட்டிருந்த நிலப்பிரிவுத்துவ முறை, அதே வடிவில் தென்னிந்தியாவில் ஏற்படவில்லை எனவும், “வருண—ஜாதி அமைப்பை அடிப்படையாகச் சொன்ட சுரண்டல் முறை படிப்படியாக நிலப் பிரபுத்துவ சுரண்டலாக மாறும் போக்குத் தென்னிந்தியாவில் நிகழவில்லை என்று இதற்குப் பொருள் அல்ல. சூத்திரர் முதல் சண்டாளர்வரை கீழ் ஜாதியினர் உழைத்து செல்வத்தை உற்பத்தி செய்வது, அந்தச் செல்வத்திலிருந்து அற்பமான ஒரு பகுதியை மட்டும் பெற்று வறுமையாக வாழ்ந்து, மீது முள்ளதனைத்தும் உயர் ஜாதியினருக்குக் கொடுக்க அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவது, இவ்வாறு உற்பத்தி முறை வளருகின்ற அளவுக்கு உயர் ஜாதியினரின் வாழ்க்கை வசதிகள் படிப்படியாக அதிகரிக்கவும், கீழ் ஜாதியினர் அநேகமாகப் பழைய நிலையிலேயே வாழ்வதும்—இதுதான் வருண ஜாதி முறையின் பொருளாதார உள்ளடக்கம்.

‘ஒணம் வந்தாலும், உண்ணி பிறந்தாலும் கோரனுக்குக் கஞ்சி தொன்னையிலே’ என்ற பழமொழியே இந்த சமூக பொருளாதார உண்மையிலிருந்து உருவாகியதுதான். இந்தச் சுரண்டல் முறையின் வளர்ச்சி, தவிர்க்க முடியாமல் பிரபுத்துவ நில உடைமை அமைப்பு உருவாக வழி வகுத்தது’⁴³ எனவும் அவர் கூறியுள்ளதை உற்றுநோக்கத் தக்கவை.

இன்றும்கூட இந்த சமூகத்திலே தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவன் எவ்வளவுதான் கல்விகற்று உயர் பட்டங்கள் பெற்று அதிகாரம் மிக்க பதவிகளில் அமரிந்திருந்தாலும், தமது இடைவிடாத முயற்சியினாற் செலவந்தர்களாக உயர்ந்தாலும் உயர்த்தப்பட்ட இந்துக்கள் அவர்களைத் தமக்குச் சம்மதயாக ஏற்றுக் கொள்ள

மறுப்பது மட்டுமல்ல, அவர்களைச் சாதியின் பெயரை அடையாகச் கொண்டு அழைப்பதையும் அவதானிக்கலாம்—

தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் விசயநகர நாயக்கர் காலப் பகுதியில் (கி. பி. பதினாண்காம் நூற்றாண்டு முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை) முன் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவிற்குப் புதிய சாதிகள் பல ஏற்பட்டதுடன், முன்பிருந்த சாதிப் பிரிவுகளும் கிளைவிட்டுப் பெருகின. அதாவது, ஒவ்வொரு சாதிக்குள்ளும் பல உப சாதிகள் தோன்றின; சாதிக் கொடுமைகளும் அதிகரித்தன; சாதி ஆசாரங்களும் மேன்மேலும் இருக்கம் பெற்றன. அவை இன்றுவரை நிலவுகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கிய பாரதியார்,

‘‘நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே—இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்,
கொஞ்சமோ பிரிவினை கள்?—ஒரு
கோடி என் நால் அது பெரிதா மோ?’’¹⁴

என நெஞ்சு பொறுக்காது பாடியுள்ளதுடன், ‘ஜாதிக் குழப்பம்’ என்னும் கட்டுரையில் மிக்க விசனத்துடன் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

‘‘இங்ஙனம் ஜாதிக் கொள்கை வேறுஷ்றிக் கிடக்கும் நாட்டில் மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரம், ஸமத்துவம், சகோதரத் துவம் என்னும் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்துவதென்றால் அது சாதாரண வேலையா? கொஞ்ச ஜாதியா? அவற்றில் உட்பிரிவுகள் கொஞ்சமா? பறை பதினெட்டாம்! நுளை நூற்றெட்டாம்! அதாவது பறையர்களுக்குள்ளே 18 பகுதி களும், நுளையர்களில் 108 பகுதிகளும் இருக்கின்றனவாம். மேலும் பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் வெவ் வேறு ஜாதிகள். ஒன்றுக்கொன்று பந்தி போஜனம் கிடையாது. பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் கிடையாது. கேவி; பெருங்கேவி. இங்ஙனம் ஏற்கனவே மலிந்து—

கிடக்கும் பிரிவுகள் போதாவென்று, புதிய புதிய பிரிவுகள் நாள் தொறும் ஏற்பட்டு வருகின்றன. சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கமுடையவர்களிலே சிலர் செய்கை நெறியுணராமல் புதிய வகுப்புகள் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். கடையத்து வேளாளரில் இங்கில் படித்த சிலர் தாங்கள், திராவிடப் பிராமணர் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு பரம்பரையாக வந்த ‘பிள்ளை’ப் பட்டத்தை நீக்கி, ‘ராயர்’ பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். திருஷ்டாந்தமாக ஒருவருக்கு ‘ஆண்டியாப் பிள்ளை’ என்ற பெயர் இருந்தால், அவர் அதைச் சர்க்கார் மூலமாக ‘ஆண்டியப்பராயர்’ என்று மாற்றி அப்படியே சகல விவகாரங்களும் நடத்துகிறார். இந்தத் திராவிடப் பிராமணரின் பட்டம் எப்படி நேரிட்டது என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வழியில்லை .¹⁴⁵

பாரதியாரின் இக்கற்று ஆழந்து சிந்திக்கத்தக்கது. அன்று மட்டுமல்ல, இன்றும் இத்தகைய நிலைமை நிலவு வதைச் காணலாம். சீர்திருத்தம், சமத்துவம் எனப் பேசுபவர்கள் பலர் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டதும், அவற்றை மறந்து தம்மை ஒருவகைப் புதிய உயர்ந்த சாதி யாகக் கருதி நடக்க முற்படுகின்றனர். பிராமணரின் மேலாதிக்கத்தைத் தகர்த்துதறிய முயலும் வேளாளர் முதலிய சாதிகளைச் சார்ந்த பலர் தமது மேலாதிக்கத்தை நிறுவ முயல்கின்றன ரேயொழியச் சாதி வேறுபாட்டினை அடியோடு அகற்றிச் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தும் உயர்ந்த நோக்கம் அவர்களிடம் காணப்படுவதுல்லை. இவங்கை யிலும் இதே நிலைமையே தொடர்கிறது. இங்கு பிராமணரின் மேலாதிக்கம் என்று குறிப்பிடத் தகுந்ததாக எதுவும் இல்லாவிடினும், பிராமணருக்குப் பதில் வேளாளர்களே காலம் காலமாகச் சகல துறைகளிலும் மேலாதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளனர். வேளாளருக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள மீணவர் முதலிய சாதியினரும் வேளாளரின் மேலாதிக்கத்தை வெறுக்கும் அதே சமயம்,

தாழ்த்தப்பட்டவரீகளைத் தமக்குச் சீழ்ப்படியச் செய்வதில் முனைகின்றனர்.'⁴⁶

தமிழகத்திலே திராவிடச் கழகத்தினரும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் பிராமணின் மேலாதிக்கத் தைத் தகர்த்தெறிவதிற் கவனம் செலுத்திய அளவிற்கு மற்றவர்கள் சாதி வேறுபாடுகளையோ, சாதிக் கொடுமை களையோ அடியோடு அகற்றுவதில் ஆதிக அக்கறை காட்ட வில்லை. மேலாதிக்கம் பிராமணின் கையிலிருந்து வேளாளர் முதலியோரின் கைக்கு மாறியதேயொழிய சாதி வேறுபாடுகள் அகலவில்லை. மாறாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் ஆதிக்கம் செலுத்தத்தொடங்கிப் பதினைந்து வருடங்கள் கழிந்தபின்பும், தமிழ் நாட்டில் வருணாணக்கெட்டாத முறையில் அடிக்கடி சாதிக் கொடுமைகள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. தி. மு. க. வினரும், அ. தி. மு. க. வினரும் பதவியிலிருக்கும் போதே கீழ்வெண்மணிக் கொடுமைகள், மீனாட்சிபுர நிழம்த்திகள் முதலியன இடம் பெற்றுள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய நிலைமைகளைக் கூர்த்த மதியுள்ள பாரதியார், உற்றுணர்ந்து அன்றே நுட்பமான முறையிற் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

உண்மையிலே பிராமணிலும் பாரிக்கப் பெரும் பான்மையினராக வாழும் வேளாளரே, தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் சாதிக் கொடுமைகள் பல இடம் பெறுவதற்குக் காலாகவுள்ளனர்; அவற்றுக்குத் தலைமை தாங்குகின்றனர்; அர்த்தமற்ற தத்துவ சாஸ்திரங்களையும், புராணப் பொய்மைகளையும் ஆதாரங்காட்டித் தமது கொடுமைகளை மறைக்க முயல்கின்றனர். தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் இந்த நூற்றாண்டில் இடம் பெற்றுள்ள சாதிக் கொடுமைகளுக்குப் பெரும்பாலும் வேளாளரே தாண்டுதலாக இருந்துள்ளனர். வருணப் பாகுபாட்டின்

அடிப்படையில், வேளாளர் நான்காம் இடத்தையே வகிக்கின்றபோதும், இன்றைய நிலையில் மேலாதிக்கம் பெரும்பாலும் அவர்களது கைகளிலேயே உள்ளது என்பது நோக்கத்தக்கது.

அன்றைய சாதிச் சிக்கல்களையும் சாதிப் பாகுபாட்டையும் அகற்ற முனைவதாகக் காட்டிக்கொண்டு பலர் தாங்கள் புதிய சாதிமான்களாக வரமுயன்றதையும், பிராமணர்—பிராமணர்ல்லாதாரி கிளர்ச்சி எத்தகைய ஏமாற்றுத்தனமாக அமையும் என்பதையும் ‘ஜாதிபேத விநோதங்கள்’ என்ற கட்டுரையிலும் சிற இடங்களிலும் பாரதியார் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். பிராமண எதிர்ப்பு உக்கிரம் பெறுவதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே பாரதியார் இத்தகைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளமை மனங்கொள்த்தக்கது. பிராமணர்—பிராமணர்ல்லாதாரி கிளர்ச்சிபற்றிக் குறிப்பிடுகையிலே, “பெரும்பாலும் சர்க்கார் அதிகாரங்களையும், ஜில்லா போர்டு, தாலுகா போர்டு, முனிசிபாலிட்டி, சட்டசபை முதலியவற்றின் கெளரவஸ்தானங்களையும் தாமே அடைய வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவர்களே இக்கிளர்ச்சியின் தலைவராக வேலைசெய்து வருகிறார்கள்.

திருஷ்டாந்தமாக, பிராமணருக்கு அநேகமாக அடுத்த படி தென்னிந்தியாவில் பல இடங்களிலே சைவ வேளாளர் என்ற வகுப்பினருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த வகுப்பிற்குக் கீழே பஞ்சமரிவரை சுமார் இரண்டாயிரம் சாதி வகுப்புகளிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு மேலே பிராமணராகிய சாதி வகுப்பினரே இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், நம்முடைய சைவ வேளாளருள்ளே ‘ஆல்லாதாரி’ கிளர்ச்சியைச் சேர்ந்திருப்பவரும்கூடக் தமக்கு மேற்படி யிலுள்ள பிராமணர் பரிவுக் குணமுடையோரென்றும், மற்ற வகுப்பினருடன் சேர்ந்துண்டு மனம் புரிந்து வாழ மறுக்கிறாரென்றும் நிந்திக்கிறார்களேயல்லாது, தமக்குக் கீழே

யுள்ள இரண்டாயிரத்து சில்லறை ஜாதியார்களுடனும் தாம் சோந்துண்டு மனம் புரிந்து வாழுமாறு யாதொரு பிரயத் தனமும் செய்யாதிருக்கிறார்கள்.

‘பிராமணரவலாதார்’ என்றொரு வகுப்பு இந்தியாவில் கிடையவே கிடையாது. ஒன்றெடான்று சம்பந்தம். பந்திபோஜனம் செய்து கொள்ள வழக்கப்படுத்தாத ஆயிரக்கணக்கான வகுப்புகள் இந்துக்களுக்குள்ளே நடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றன. இவற்றுள் பிராமணர் ஒரு வகுப்பினர். இங்ஙனம் வகுப்புகளாகப் பிரிந்திருத்தல் குற்றமாயின், அக் குற்றம் பிராமணரை மாத்திரமே சார்ந்ததாகாது. எல்லா வகுப்பினரையும் சாரும். பிராமணரும் மற்ற வகுப்பினரைப் போலவே இந்த முறைமையால் பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிராமணருக்குள்ளேயே பரஸ்பரம் சம்பந்தம், சமபந்தி போசனம் செய்து கொள்ளாத பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன.’⁴⁷

சற்று நீளமாக அமைந்துள்ளதாயினும், பாரதியாரின் இக்கற்று ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது. சன்னத்த வெறி கொண்டு கவிதைகளின் மூலம் கருத்துக்களைக் கொட்டும் பாரதியார், கட்டுரைகளில் எந்த அளவிற்கு நின்று நிதானித்து ஆராய்ச்சி பூர்வமாகக் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார் என்பது இத்தகைய கட்டுரைகள் மூலம் தெற்றெனப் புலப்படும். கவிதைகளிற் பிராமணரின் குறை பாடுகளையும், ஏமாற்று வித்தைகளையும், சுரண்டலையும், அவர்களுக்களிக்கப்பட்டிருந்த விசேட சலுகைகளையும் மிகவன்மையாகக் கண்டிக்கும் பாரதியார், இக்கட்டுரையிலே எவ்வளவு நிதானமாகச் சாதிப்பிரச்சினைகளையும் அதன் சிக்கல்களையும் நோக்கியுள்ளார் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. பாரதியாரது கவிதைகளையோ, ஏனைய ஆக்கங்களையோ அறியாதவர்கள் இக்கட்டுரையை மட்டும் நோக்கி விட்டுப் பாரதியார் பிராமணராகையால் பிராமணருக்கு

நன்றாக வகிகாலத்து வாங்குகிறார் எனத் தவறான முடிவுக்கு வரக்கூடும். ஆயின் அவரது ஆக்கங்கள் முழு வதையும் ஒப்புநோக்கும்போது, பாரதியாரது நுண் அறிவும், மனிதாபிமானமும், ஆராய்ச்சித் திறனும் புலப் படும். பாரதியாரது மேற்கண்ட கூற்று அவரது காலத்துக்கு மட்டுமின்றி இன்றும் பொருந்தக் கூடியதே.

இவ்விடத்தில் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தில், குறிப் பாக்சைவப் பெருமக்கள் மத்தியில் இன்றும் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சாதிக் கொடுமைகள், சாதித் திமிர், போலிப் பெருமைகள், ஏமாற்றுத்தனம் முதலியணபற்றி மு. தளையசிங்கம் தெரிவித்துள்ள கருத்தும்⁴⁸ ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. பாரதியார் தமிழகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து மடிந்தவர்; தமது நாட்டுச் சாதிச் சிக்கல்களையும், கொடுமைகளையும், விளைவுகளையும் ஊன்றிக் கவனித்த வர். மு. தளையசிங்கமும் ஈழத்தின் வடபகுதியிலே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து மடிந்தவர் சாதிக்கொடுமைகளுக்கெதிரான போராட்டங்களில் முன்னின்றுழைத்தவர்களுள் அவரும் ஒருவர். ஈழத்துத் தமிழர் சமூகத்தின் சாதி ஆசாரங்களையும் போலித்தனங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்.

இந்துக்கள் மத்தியிற் சாதிப்பெதம் காட்டும் அநாகரிக வழக்கம், எந்த அளவிற்கு ஆழமாக வேறுன்றி உள்ளது என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பாரதியார் தாம் கடையத்தில் வாழ்ந்தபோது இடம் பெற்ற சம்பவம் ஒன்றை நகைச்சவையுடன் கூறியுள்ளார். யானை மாவுக்கனின் (பாகன்) கூற்றாக, “இந்த யானை கீழ் ஜாதி யானை. யானைகளில் ப்பிரம, கஷத்திரிய, வைசிய, குத்திரர் என நான்கு முக்கிய ஜாதிகள் உண்டு. ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் கிளை வகுப்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இது குத்திர ஜாதியைச் சேர்ந்த யானை. மனிதர்களில் குத்திரர்களுக்குள்ளே ஈழவர் என்ற ஜாதியார் இருக்கிறார்களே, அதே மாதிரி இந்த யானை வீரன் வகுப்பைச் சேர்ந்தது”⁴⁹ என.

வெளியிட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. இந்து சமூகத்தில் நிலவும் சாதிக் கொடுமைகளைக் கண்டு பாரதியாரின் உள்ளம் எந்த அளவிற்கு வேதனையுற்றது. சிரத்தை கொண்டது என்பதை அவரது கூற்றுகள் பலவும் நிருபித்து நிற்கின்றன.

சாதியின் தோற்றம், நிலைப்பாடு ஆகியவற்றுக்கும், நில வடைமை ஆதிக்கம், சுரண்டற் கொடுமை ஆகியவற்றுக்கும் இடையிலான தொடர்பைப் பாரதியார் தெளிவுபடுத்தத் தவறியுள்ளார். வேதங்களிலே பிராமணர், சஷ்டத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற ஒழுங்கின்படி நால்வகை வருணம் கூறப்பட்டுள்ளதாயினும், இடத்துக்கிடம் இவர்களது ஆதிக்க மேம்பாடு வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இலங்கையிலே, குறிப்பாக வடபகுதியிற் பிராமணர் மிக உயர்வான சாதியாகக் கருதப்பட்டு வந்தபோதிலும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார ரீதியாகப் பிராமணர் மேலாதிக்கம் பெற்ற தில்லை. வேளாளரே பலதுறைகளிலும் மேலாதிக்கம் பெற்றுள்ளனர். ஆயின் கிழக்கிலங்கையில் வேளாளருடன் முக்குவர் என்னும் பிரிவினர் ஆதிக்கப் போட்டியாளர் களாக விளங்குகின்றனர்.⁵⁰

இந்தியாவிலும் இடத்துக்கிடம் நால்வகை வருணத் தவரின் சமூக மேலாதிக்கம் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இத்தகைய விநோதங்களைக் கூர்ந்து கவனித்த பாரதியார், நகைச்சவையாக ‘ஜாதிபேத விநோதங்கள்’ என்ற யாரேனும் புஸ்தகம் எழுதினால் நிறைய விலையாகும். சர்க்கார் அச்சிடும் (ஜஸ்கங்கியை) புஸ்தகத்திலும், வட-இந்திய ஜாதிகளைப் பற்றி நெஸ்பீல்டு (Nesfield) என்ற ஆகிரியர் எழுதியிருக்கும்புத்தகத்திலும், பத்திரிகைகளிலும், அனுபவத்திலும் தெரியக்கூடிய செய்திகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து நல்ல தமிழ் புஸ்தகம் போடலாம்; நிறைய லாபம் கிடைக்கும். இந்தமாதிரியான புஸ்தகம் எழுது

வதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் எனக்கு இல்லை. தமிழ் நாட்டில் வேறு யாரேனும் இந்தத் தொழில் செய்தால் நான் பத்துப் புல்தகம் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்வேன்' 51. எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'ஹிந்துக்களின் கூட்டம்' என்ற அவரது கட்டுரையில், காச்மீரம், ஓல்கரா ஜில்லா, திருநெல்வேலி ஜில்லா முதலிய இடங்களில் பிராமணர் குறைந்த சாதியினராகவும் கூத்திரியர், கம்பளத்து நாயகர் முதலியோர் உயர் சாதியினராகவும் கருதப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

நிலவுடைமை ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த எல்லா நாடுகளிலும் பிறப்பின்டிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வு அதாவது சாதிப் பாகுபாடு நிலவியதில்லை. ஆயின் இந்தியாவிலேயே இப்பாகுபாடு தோற்றம் பெற்று, சமூ முதலிய நாடுகளுக்கும் பரவியது. இந்தியாவின் தொடர்பி னாற்போலும் சமுத்திலும், பெளத்த சிங்கள சமூகத்திலும் சாதி பாகுப்பாடு நிலவுகின்றது. பெளத்தர்கள், இந்துக்கள் ஆகியோருள் கணிசமானோர் கிறிஸ்தவராக மாறியபோது, கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியிலும் இப்பாகுபாடு நிலைபெற லாயிற்று. பெளத்தமோ, இல்லாமோ, கிறிஸ்தவமோ சாதிப் பாகுபாட்டை ஆகரித்ததில்லை. ஆயின் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இல்லாமயர் தவிர்த்த பெளத்தர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் சாதிப் பாகுபாடு நிலவுகிறது. எனினும் இந்துக்கள் மத்தியில் ஏனைய மதத்தவர்களிலும் பார்க்க, இப்பாகுபாடு அதிகம் இறுக்கம் பெற்றுக் காணப்படுகிறது. இந்துக்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பெரும்பாலான சமூகங்களிலும் நாடுகளிலும் நிலவுடைமை ஆதிக்கம் நிலவியபோது, எஜான்-அடிமை என்ற வேறுபாடே நிலவியது. ஆயின் இந்து சமூகத்தில் வேதத்திற் கூறப்பட்ட வருணப் பாகுபாடே காலப்போக்கிற் பிறப்பினை ஆடிப் படையாகக் கொண்டு ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கும் சாதிப்பாகு பாடாக மாறிற்று எனலாம். இதற்கு நிலவுடைமை

ஆதிக்கம் உரமாக விளங்கிற்று. நிலவுடைமை ஆதிக்கம் தளர்ந்து கொண்டிருக்க, முதலாளித்துவம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய நிலையிலும், சாதிப் பாகுபாட்டிறுக்கம் சற்றே தளர்ந்துள்ளதாயினும் தொடர்ந்து நீடிக்கிறது.

இதுபற்றி நம்புதிரிபாட், “புராதன கிரீஸ், ரோம், சில மேற்காசிய நாடுகள் ஆகியவைகளில் உருவான அடிமை முறை அமைப்புக்கும் இந்தியாவில் உருவான இந்த வருண ஜாதி அமைப்புக்கும் இடையில் அடிப்படையான வேற்று மைகள் ஒன்றும் இல்லை. அடிமை முறையைப் போலவே வருண-ஜாதி முறையினுடையவும் முக்கியமான அம்சம் சுரண்டுவோர்-சுரண்டப்படு வோரிடையேயுள்ள முரண்பாடு தான். ஒன்றில் அடிமைகள் என்று பகிரங்கமாக அழைக்கப் பட்ட பெரும்பான்மையான மக்கள் சுரண்டலுக்கு இரையாக்கப் படுகின்றார்கள். மற்றொன்றில் ஜாதி என்ற திரையைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இந்த வித்தியாசம் தான் உள்ளது.....”⁵² எனக் கூறியுள்ளமை இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

சாதியின் தோற்றுவாய், சாதிக் கொடுமைகள், அதன் விலைவுகள் முதலியன பற்றி இவ்வாறெல்லாம் அலசி யுள்ள பாரதியார், சாதிப் பாகுபாட்டினை அகற்றிச் சமூக சமத்துவத்தை நிலைபெறச் செய்யவேண்டும் என்ற துடிப்பினால் உந்தப்பட்டுச் சாதிப் பாகுபாட்டினை அகற்றுவதற்கான வழிவகைகளையும் காட்டியுள்ளார். “இந்தியாவில் விஷேஷசக் கஷ்டங்கள் இரண்டு: பணமில்லாத ஒன்று; ஜாதிக் குழப்பம் இரண்டாவது”⁵³ எனக் கூறியுள்ள பாரதியார், இவ்விரண்டு விடயங்கள் பற்றியும் மிக ஆழமாகச் சிந்தித்துள்ளமையை அவர்து ஆக்கங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. அக்காலத்திலேயே தாழ்த்தப்பட்டோரை உயர்த்தும் நோக்குடன் செயற்பட்டவர்களையும்—செயற் பட்ட இயக்கங்களையும் மேண்மேலும் உற்சாகப்படுத்தி நார்; ஆதரவு நல்கினார். அரசியற் கொள்கையிலே

தம்முடன் மாறுபட்டிருந்த ‘அன்னிபெஸன்ட்’ அம்மையாரைப் பல இடங்களிற் கேளி செய்துள்ள பாரதியார், தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேன்மைப் படுத்தும் பணியில் சடுபட்டமைக்காக அம்மையாரை இது விடயத்திற் பாராட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.⁵⁴

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் நிலவிவந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் துறைகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியரது ஆட்சி இந்தியாவில் நிலைபெற்றதைத் தொடர்ந்து மாறுதலுக் குள்ளாக்கத் தொடங்கின. சமுதாயத்துறையிலும் குறிப்பிடத் தக்க மாறுதல்கள் ஏற்படலாயின. இதுபற்றி கார்ல் மார்க்ஸ் ஓரிடத்தில், “இந்தியாவின் சரித்திரத்தில் இதுவரை நடந்துள்ள யுத்தங்கள், ஆக்கிரமிப்புகள், புரட்சிகள், நாடுகளைக் கைப்பற்றல், பஞ்சங்கள் ஆகியன வெல்லாம் விசித்திரமான முறையில் இணைந்ததும், வேகமானதும், நாசகாரமான தாகவும் இருந்தது. ஆனால் தொடரிச்சியாக நடந்த இந்தச் சர்த்திர சம்பவங்கள் அனைத்தும் இந்திய சமுதாயத்தின் மேற்கூரையை அசைக்க முடிந்ததே தவிர, அடிப்படையைத் தகரிக்க முடியவில்லை ஆனால் பிரிட்டிஷுார் இந்திய சமூகத்தின் கட்டமைப்பையே தகரித்துள்ளனர்”⁵⁵ எனவும், இந்திய சமூக அமைப்பின் அடிப்படையை ஆங்கிலேயர் தகரித்து விட்டனர். அதே நேரத்தில் அந்தச் சமூகத்திற்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்கான எந்த ஒரு அறி குறியும் தென்படவில்லை. புதிய ஒரு உலகத்தைப் பெறாம் வேயே பழைய உலகத்தை இழந்ததனால் இந்திய மக்களின் இன்றைய துயரங்கள் வேதனை நிறைந்த ஒரு துயர நாடக மாக மாறியுள்ளது. இது வரையுள்ள வரலாற்றிலிருந்தும், புராதன பாரம்பரியத்திலிருந்தும் இந்தியாவை வேறுபடுத்துவது இதுதான்⁵⁶ எனவும் கூறியுள்ளமை உற்று நோக்கத் தக்கது.

பிரித்தானியர் ஆட்கியின்போது உருவாகத் தொடங்கிய முதலாளித்துவத்திற்கும், அதன் பிரதிபலிப்பான சமூக அமைப்பிற்கும், மிக நீண்ட காலமாக இந்தியாவில் நிலவிவந்த நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கும், அதன் பிரதிபலிப்பான சமூக அமைப்புக்கும் இடையில் முரண்பாடும் மோதலும் ஏற்பட்டன. அதில் முதலாளித்துவ வர்க்கமே முன்னே றதி தொடங்கிறது. இத்தகையதொரு மாற்றம் இந்து சமூகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தலாயிற்று. அதன் பிரதிபலிப்பாக அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களும் விழப்படையத் தொடங்கினார்.

இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்த பாரதியார், “கஞ்சி குடிப பதற்கிலார் அதன் காரணங்கள் இவை என்னும் அறிவு மிலார்” என அன்றைய பாரத மக்களின் அறியாமை நிறைந்த பரிதாப நிலைமையைக் கவிதையிலே கட்டிக் காட்டியதுடன், சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் அதனாலேற்படும் பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்குப் பலவகை மார்க்கங்களை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் காட்டியுள்ளார்... விடுதலைப் பாட்டில்,

“பறைய ருக்கும் இங்கு தீயர்
புலைய ருக்கும் விடுதலை
பரவ ரோடு குறவ ருக்கும்
மறவ ருக்கும் விடுதலை;
திறமை கொண்ட தீமை யற்ற
தொழில் புரிந்து யாவரும்
தேர்ந்த கல்வி ஞானம் எய்தி
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே!”⁵⁷

எனக் கம்பீரமாக இசைக்கின்றார்.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா!—குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்”⁵⁸

எனப் பாப்பாப் பாட்டு இசைக்கின்றார்.

‘எல்லோரையும் ஒரேயடியாகப் பிராமணராக ஆக்கவேண்டும்’ என்னும் சுவாமி விவேகானந்தரின் கூற்றினைத் தாரக மந்திரமாகப் போற்றும் பாரதியார், “மேல் வகுப்பினர் தம்முடைய உயர்வை மறந்து கீழ்வகுப்பினருடன் கலத்தல் இதனிலும் சிறந்த உபாயமாகும்”⁵⁹ எனக் கூறியுள்ளார். தமது கதைகளிலும், கட்டுரைகளிலும் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், பிரச்சினைகளையும் அகற்றுவதற்குக் கலப்புத் திருமணம், உயர் சாதியினரின் மனமாற்றம், தாழ்த்தப்பட்டோர் பலதுறைகளிலும் முன்னேறவேண்டியதன் இன்றியமையாமை, சமபந்தி போசனம் முதலிய வழிவகைகளைக் காட்டியுள்ளார். திரு. வி. க. வும் இத்தகைய வழி வகைகளைக் காட்டியுள்ளார். எனினும் இவை பூரணமான மாற்றங்களையோ, தீர்வுகளையோ வழங்கமாட்டா; இவை தற்காலிகத் தீர்வுகளே என்பதை உணர்ந்தே இறுதியிற் பாரதியார், “முப்பது கோடி ஐஞ்சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை” என முழங்கினார்.

இந்து சமூகத்தில் நிலவிய இறுக்கமான சாதி, சமயாசாரங்கள், மூட நம்பிக்கைகள், மூட பக்தி முதலியவற்றுக் கெதிராகப் புரட்சிகரப் போக்குடன் அந்நாளில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த ‘பிரமசமாசத்துன்’ கொள்கைகளில் மிகுதி யான பற்றுதல் கொண்டிருந்த பாரதியார் தமது ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’ என்னும் கதையிற் பிரமசமாசக் கொள்கைகளையும், சீர்திருத்தப் போக்குகளையும் போற்றி வரவேற்ற துடன், தீண்டாமையின் வேண்டாமையையும், தீண்டாமையினால் ஏற்பட்ட மாபெரும் தீங்குகளையும், அவற்றை அகற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார்

‘சந்திரிகையின் கதை’ என்னும் கதையிலே கலப்புத் திருமணத்தை வற்புறுத்தியுள்ளார். இவ்விடத்திற் ‘கலப்புத் திருமணம்’ என்ற பதத்தைப் பயன் படுத்துவது வெட்கத் திற்கும் வேதனைக்கும் உரியதாகவே காணப்படுகிறது.

உண்மையில் கலப்புத் திருமணம் என்பது இருவேறுபட்ட இனங்களைச் சேர்ந்த ஆண்-பெண் ஆகியோருக்கிடையில் இடம்பெறும் திருமணமே எனலாம். ஆயின் இங்கு கலப்புத் திருமணம் என்பது அவ்வாறில்லாமல் ஒரே மொழியை, ஒரே மதத்தை, ஒரே பண்பாட்டைப் பின்பற்றும் தமிழ் இனத்திற்குள்ளேயே, சாதியினால் வேறுபட்டோருக்கிடையே இடம் பெறும் திருமணத்தைக் குறிப்பதற்குப் பயன் படுத்தப்படுகிறது.

சந்திரிகையின் கதையிற் பாரதியாரே கோபால் அய்யங்கார் என்னும் பாத்திரமாக மாறி நின்று புரட்சிகரக் கருத்துகளை வெளியிடுகின்றார். இக்கதையில் இடம் பெறும் பிராமண குலத்தைச் சேர்ந்த கோபாலயங்கார்— இடைக் குலத்தை சேர்ந்த பணிப்பெண் ஆகியோருக்கிடையிலான திருமணம் பாரதியாரின் உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அதே சமயம் வீரேசலிங்கம் பந்துலு என்னும் பாத்திரம் கலப்புத் திருமணக் கொள்கைக்கெதிராக வெளியிடும் கருத்துகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கவை. உயர் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனே ஒருத்தியோ, தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனையோ ஒருத்தியையோ திருமணம் செய்ய மிடத்துப் பொதுவாக அன்றைய சமூகத்தில் உயர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சாதிப் பிரஷ்டம் செய்யப்படுவது வழக்கம். இக்கதையிலும் அக்கருத்து வீரேசலிங்கம் பந்துலு என்னும் பாத்திர வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். எனினும் இத்தகைய வழக்கம் அதிகரிக்கு மிடத்து, அதனாற் சாதிப் பாகுபாடுகள் குறைவடையும் என்பதை அண்மைக்கால நிகழ்ச்சிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இன்று கலப்புத் திருமண நிகழ்ச்சிகள் அதிகரித்து வருவதை அவதானிக்கலாம். கோபாலயங்கார்— பணிப்பெண் வாழ்க்கை பற்றி முழுமையாக ஆறிய முடியாது சந்திரிகையின் கதை முற்றுப்பெறாத கதையாக முடிந்

துள்ளது. கலப்புத் திருமணம் பற்றிப் பாரதியார் மேற் குறிப்பிட்ட கதையில் மட்டுமின்றிக் கட்டுரைகள் சிலவற்றிலும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

கட்டுரைகள் பலவற்றிற் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள் பற்றிய உயர் சாதியினரின் அறியாமை நிறைந்த கருத்து களையும் சாதி அகம்பாவத்தையும் அகற்ற முனையும் வகையிற் பல கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாகப் ‘பறையர்’ என்னும் கட்டுரையில், “பறை என்பது பேரிகை. பூர்வகாலத்தில் நமது ராஜாக்கள் போர் செய்யப் போகும்போது ஜய பேரிகை கொட்டிச் செல்லும் உத்தமமான தொழில் இந்த ஜாதியார் செய்து வந்தபடியால் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. இது குற்றமுள்ள பதமில்லை”⁶⁰ எனவும், “பறையரை ஆதிசக்தி முத்துமாரியின் மக்களென்றும் பொருள் கொள்வதுண்டு.....பறையர் ஹிந்துக்கள். அவரிகளைக் கைதூக்கிவிட்டு மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வருதல் நம்முடைய தொழில்”⁶¹ எனவும், பறையர் குலம்பற்றி அவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துகள் உயர் சாதியினரின் மனத்தை மாற்றச் செய்யும் முயற்சியாகவே அமைந்துள்ளது. ‘பஞ்சமர்’ என்னும் கட்டுரையிலும், பகவன் என்ற பிராமணனுக்கும் ஆதி என்ற பறைச்சிக்கும் ஓளவை, திருவள்ளுவர், கபிலர், பரணர், உப்பை, உறுவை, வள்ளி என்ற குழந்தைகள் பிறந்து கீர்த்தி பெற்றமையைக் காட்டும் ஆசிரியர், கீழ்ச்சாம்பான் என்பவர் ரூலம், பறை யென்பது ஹிந்து தர்மத்தின் கோயிற் பேரிகையென்றும் அதைக் கொட்டுவோன் பறையன் என்றும், பறையென்பது சக்தியின் பெயரென்றும், அவளே ஆதி என்றும், சிவனே பகவன் என்ற பிராமண ரூபம் கொண்டு அவளுடன் வாழ்ந்தானென்றும், பறையர் மேன்மைப்பட்டால் பார்ப்பார், வேளாளர், முதலியார், செட்டியார் முதலிய ஏனைய சாதியினரும் மேன்மையடைவார்கள் என்றும் கூறியுள்ளார்.

சமய சாஸ்திரங்களையும் இலக்கியங்களையும் ஆதாரம் காட்டித் தமது சாதி அகம்பாவத்தை நிறுவமுயலும் சாதி வெறியர்களின் செயல்களுக்கெதிராகப் பாரதியாரும் வேத உபநிடதங்கள், சமய சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றைக் காட்டியே சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள் அர்த்தமற்றவை; தவறானவை என நிருபிக்க முயல்வதை இக்கட்டுரைகளிற் காணலாம். தமது கவிதைகளிலும் பலவேற்றங்களில் சாதிக் கொடுமைகளையும் சாதியின் பெயரால் இடம் பெறும் அந்திகளையும் மிக வன்மையாகக் கண்டித்து, மனிதாபிமானத்தை வற்புறுத்தி விடுதலைக் கிடம் இசைத்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தின் எச்சொசிசமாகவே இன்றுவரை சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளும் நிலவி வருகின்றன. பிரித்தானியர் ஆட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட மாறுதல்கள், சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் முதலியவற்றால் இன்று சாதிப் பாகுபாடு பெருமளவு தகர்ந்துகொண்டு வருவதை அவதானிக்கலாம்.

எனினும் அவை முற்றாக நீங்கவில்லை. பாரதியார் தற்காலிகத் தீர்வு மார்க்கங்களைக் காட்டியுள்ளதுடன் அமையாது, சுகல துறைகளிலான விடுதலைக்கும் பொதுவுடைமை மலர்ச்சியின் இன்றியமையாமையையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். இன்றும்கூட இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் பலர் தமது ஆக்கங்களிற் பொதுவுடைமையின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தும் அதேவேளையிலே தற்காலிகத் தீர்வுகளையும் காட்டத் தவறுவதுல்லை. அவ்வாறு காட்டுவதிலே தவறும் இல்லை. ஒன்று தற்காலிகத் தீர்வு; மற்றையது நிரந்தரத் தீர்வு. பசியால் வாடி மெலிந்து செத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு நிரந்தர உணவு வசதி ஏற்படுத்திய பின்பே உணவளிக்க முடியும் எனக் காத்

திருந்தால் அவன் உயிர் போவது உறுதி. தற்காலிகமாக ஒரு வாய் கஞ்சியாவது கொடுத்தலே மேலானது.

இவற்றை நன்கு சிந்தித்தே திரு. வி. கவும் பாரதியாரும் சாதிப் பிரச்சினை, தொழிலாளர் பிரச்சினை, வறுமைக்கொடுமை முதலியவற்றை அகற்றுவதற்கு இருவகைத் தீர்வு மார்க்கங்களையும் காட்டியுள்ளனர் என்பது மனம் கொள்த்தக்கது. பொதுவுடைமை ஆட்கி மலரும் வரை காத்துக் கொண்டிருப்பின், தாழ்த்தப் பட்டவர்களின் நிலை மிக மோசமாகும் என்பது உறுதி. பாரதியார் காட்டிய தற்காலிகத் தீர்வு மார்க்கங்களை அடியொற்றி இடம் பெற்ற சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நடத்திய கிளர்ச்சிகள், செய்த தியாகங்கள், மனிதாபிமானம் படைத்த உயர்த்தப்பட்ட குலத்தினர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் முதலியன தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது நிலையிற் குறிப்பிடத் தக்க அளவு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நாற்றாண்டின் தொடக்கத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது நிலையையும், இன்றைய நிலையையும் ஒப்பு நோக்கினாலே அவர்களது நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இன்று வரை ஈழத்திலோ, தமிழகம் உட்பட இந்தியாவிலோ பொது வடைமை ஆட்கி மலரவில்லை. எனினும், இன்றைய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது நிலை பாரதியார் காலத்தைப் போன்றதல்ல. இன்றும்கூடச் சாதிக் கொடுமைகளும் அடக்கு முறைகளும் இடம் பெறுகின்றன. என்பது உண்மையே. எனினும் அவர்கள் முன்னேற்றப் பாதையில் வீறுநடை போடுவதைக் காணலாம். நிலவுடைமை ஆதிக்கமோ, அதன் எச்ச சொச்சங்களோ இன்னும் முற்றாக அகலவில்லை. எனினும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இன்றைய நிலையில் நிலவுடைமையாளர்களுக்கோ, சாதி

வெறியர்களுக்கோ அடங்கி நடக்கத் தயாரில்லை. அவர்களிடலைநியிர்ந்து கொண்டிருக்கி நார்கள். இந்திலைமையை இன்றைய சமூத்து நாவல், சிறுகதைகள் அதிக அளவில் பிரதிபலிப்பதை அவதானிக்கலாம்.

பொதுப்படையாக நோக்கின் பாரதியார் மிக உயர்ந்த மனிதாபிமானத்துடனும், முற்போக்குச் சிந்தனையுடனும் நின்று சாதிப் பிரச்சினைகளை அனுகியுள்ளார் எனலாம். சாதி அகம்பாவுத்தையும் சாதிக் கொடுமைகளையும் மிக மூர்க்காவேசமாகச் சாடியுள்ள பாரதியார், சாதிபேதமற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தை விரைவில் உருவாக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு மேலோங்கியிருந்ததை அவரது ஆக்கங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. அவர் நிலவுடைமை ஆதிக்கத்திற்கும், சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குமிடையிலான தொடர்பை நன்கு தெளிவுபடுத்தவில்லையாயினும், இந்து மதத்துக்கும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குமிடையிலான தொடர்பை நன்கு விளக்கியுள்ளார். வேத உபநிடதங்கள், இந்துமத சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றை நுணுகி நோக்கிச் சாதியின் தோற்றுவாய், வளர்ச்சி, அதனால் ஏற்பட்ட திங்குகள் முதலியவற்றை வரலாற்றுக் கண்ணேர்த்துடனும், இந்து சமூகமல்லாத ஏனைய சமூகங்களில் நிலவும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கியுள்ளதுடன், சாதிப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான மார்க்கங்களையும் விண்டு காட்டியுள்ளார்.

பாரதியாரின் சமகாலத்தில் யாருமே எண்ணியும் பார்க்காத அளவில் அநாகரிகமான சாதி ஏற்றத்தாழ்வு களுக்கும், ஆசாரங்களுக்கும் எதிராகத் தமது சொந்த வாழ்விலும் இறுதிவரை போராடியுள்ளார். இன்றுள்ளது போல் பாரதியார்காலத் தமிழகத்திற் சிந்தனை வளர்ச்சியோ, மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளின் பரம்பலோ, வரலாற்றுத் தெளிவோ, சமூகவியல், மார்க்சியம் பற்றிய அறிவு வளர்ச்சியோ, சாதி எதிர்ப்புணர்வோ, போராட்டங்

களோ அன்று இல்லை. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலும் பாரதியார் இந்த அளவிற்குச் சாதிப் பிரச்சினையை நுணுக்கமாகவும், வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும், ஒப்பு நோக்குடனும் நோக்கியுள்ளமையைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஏலவே கட்டிச் காட்டியது போல், அன்றைய வரலாற்றாசிரியர்கள் செய்யத் தவறியதைப் பாரதியார் இதய சுத்தியுடனும், அசரத் துணிச்சலுடனும், அறிவுத் தெளிவுடனும் செய்து காட்டியுள்ளமை மனம் கொள்த்தக்கது.

சாதி வெறியர்கள் சமய, தத்துவ நூல்களைத் துணையாகக் கொண்டே தமது கொடுஞ் செயல்களுக்குப் பலம் தேடிக் கொள்கின்றனர். அவற்றைத் தமது செயல்களுக்குச் சமாதானம் தேடும் பலமான சாதனங்களாகச் சொன்னான். அத்தகைய நூல்களுள் மனுஸ்மிருதி முதலியவை முதன்மையானவை. மனுஸ்மிருதியே சாதி வெறியர்களின் தாரக மந்திரம். பாரதியாரோ அதே நூல் களையே துணையாகக் கொண்டு அவற்றைத் தெளிவு படுத்தி, ஆரம்ப வேதங்கள் சுட்டுகின்ற ஏற்றத்தாழ்வற்ற நான்கு வருணத்தையும், அது காலப்போக்கில் எவ்வாறு சதிச் செயல்களாகவும், ஏற்றத் தாழ்வுகளாகவும், அநாகரிக மாகவும் மாறின என்பதையும் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். பிறப்பினடிப்படையிலான ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதி ஆசாரங்கள் முதலியவற்றை நிலை நிறுத்துவதற்குச் சாதி வெறியர்கள் துணையாகக் கொண்ட அதே கருவிகளைக் கொண்டே பாரதியார் அவற்றை வெட்டித் சாய்க்க முயன்றுள்ளார்.

சரன்றரதாரம் :

1. இது பற்றி மல்லிகை, பாரதி நூற்றாண்டுச் சிறப் பிதழில் டொமினிக் ஜீவா எழுதியுள்ள ‘சமுதாயச் சிற்தனையாளன் பாரதி’ என்னும் கட்டுரையில் நோக்கி யுள்ளமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.
2. வேங்கடசாமி, மு., பைந்தமிழ்ச் சாரதி பாரதியார்வாழ்க்கைவரலாறு, 1964, பக். 21—23.
3. மூலஸ்ஸை முத்தையா. (தொகுப்பாசிரியர்), பாரதியார் பெருமை. 1956, பக். 36.
4. வேங்கடசாமி, மு., மேலது நூல், பக் 64—65,
5. மேலது நூல். பக். 75.
6. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1965, பக். 89.
7. மூலஸ்ஸை முத்தையா, (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதியார் பெருமை பக். 66—67.
8. பாரதியார் கட்டுரைகள். சமூகம், பக். 227.
9. மேலது நூல், பக். 47—49.
10. பாரதியார் கதைகள், 1977, பக். 438.
11. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., இந்திய வரலாறு, ஒரு மாரிக்சிய கண்ணொட்டம், பக், 34.
12. பாரதியார் கதைகள், பக். 69.
13. மேலது நூல். பக். 70—71.
14. மேலது நூல். பக். 69—70.
15. மேலது நூல், பக். 71—72.

16. மேலது நூல், பக். 74—75.
17. பாரதியார் கட்டுரைகள், சமூகம் பக். 132.
18. மேலது நூல், பக். 134—135.
19. நீலகண்ட சாஸ்திரி, K. A., தென்னிந்திய வரலாறு (தமிழாக்கம்) பக். 364—365.
20. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ். மேலது நூல் பக். 38-
21. மேலது நூல், பக். 59—60.
22. மேலது நூல், பக். 62—63.
23. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : உயிர் பெற்ற தமிழர் பாட்டு. பக். 378—379.
24. மேலது நூல், பாஞ்சாவி சபதம், பக். 351.
25. மேலது நூல், தமிழ்ச்சாதி : பக். 45.
26. பாரதியார் கட்டுரைகள் ; சமூகம் : பக். 113—114.
27. மேலது நூல், பக். 114.
28. மேலது நூல், பக். 136,
29. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., மேலது நூல்.
பக். 73—74.
30. பாரதியார் கட்டுரைகள் : சமூகம் : பக். 121,—122
31. மேலது நூல், பக். 96—97.
32. நீலகண்ட சாஸ்திரி, க. அ., தென்னிந்தியவரலாறு தமிழாக்கம், பக். 364—365.
33. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., மேலது நூல். பக். 75.
34. மேலது நூல், பக். 87—88.

- 35. இது பற்றி இந்நூலாசிரியர் விபரமான கட்டுரையொன்றினை எழுதியுள்ளார், பார்க்க: அருணாசலம், க., “புதுமைப்பித்தன் கண்ட துங்பக்கேணி” இளங்கதிர், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம், 1981.
- 36. பாரதியார் கவைகள் : பக். 454—456.
- 37. மேலது நூல், பக். 456.
- 38. மேலது நூல், பக். 194.
- 39. மகாகவி பாரதியார் கவைகள், தேசிய கிதங்கள் : பக். 17.
- 40. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம்: பக். 127:
- 41. இவைபற்றிய விபரங்கள் 1981 ஆகஸ்ட் மூன்றாம் நான்காம் திகதிகளில் வெளிவந்த தினகரன், வீர கேசரிப் பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- 42. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., மேலது நூல், பக். 100.
- 43. மேலது நூல் பக். 102.
- 44. மகாகவி பாரதியார் கவைகள்: பாரத ஐநங்களின் தற்கால நிலைமை. பக். 33.
- 45. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 124—125.
- 46. இத்தகைய நிலைமையை மிகச் சிறந்த முறையில் ச. முருகானந்தன் என்பவர் தமது ‘இரண்டு முகங்கள்’ என்னும் சிறுகதை ஒன்றிற் சித்தரித்துள்ளமை குறிப் பிடத்தக்கது. மல்லிகை, பதினெட்டாவது ஆண்டு மலர், 1982.
- 47. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக் 128—129.
- 48. தளையகினிகம். மு., மெய்யுள், 1974. பக். 95—97.

49. பாரதியார் கட்டுரைகள். சமூகம், பக். 123.
50. பத்மநாதன், கி., 'முக்குவரின் சாதி வழிமை', மட்டக்களப்பு மாநாட்டு மலர், 1976.
51. பாரதியார் கட்டுரைகள் 'சமூகம், பக். 100—101.
52. நம்புதிரிபாட், இ. எம். எஸ்., மேலது நூல். பக். 87—88.
53. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 120.
54. மேலது நூல், பக். 119.
55. மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது: நம்புதிபாட். இ. எம். எஸ்., மேலது நூல், பக். 86.
56. மேலது நூல், பக். 118.
57. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: தேசிய கிதங்கள்: கதந்திரம், பக். 51.
58. மேலது நூல் பல்வகைப்பாடல்கள்: பாப்பாப் பாட்டு பக். 175.
59. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 127.
60. மேலது நூல், பக். 115.
61. மேலது நூல், பக். 117.

5. தொழிலாளரும் தொழிலும்

பாரதியாரின் சமகாலத்தில் இந்தியாவில் வேறு எந்த ஒரு இலக்கியக்கர்த்தாவும் கவனம் செலுத்தாத அளவிற்குப் பாரதியார் அறிவியல் வளர்ச்சியின் இன்றியமையாமை, கைத்தொழில், விவசாய வளர்ச்சி, தொழிலாளர் விடுதலை, தொழிலாளர் முன்னேற்றம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு கள், அவற்றால் விளையும் கேடுகள், பொருளாளி - ஏழை முரண்பாடு முதலியன பற்றி மிகுதியான அக்கறைகொண்டு அவை பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்துத் தமது கருத்துகளைக் கவிதைகளிலும், உரைநடை ஆக்கங்களிலும் வெளி பிட்டுள்ளார். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்யும் பாரதியார், வீணீல் உண்டு களித்திருப்போரை நிற்தனை செய்யவும் தயங்கவில்லை.

இந்திய வரலாற்றை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்துடன் பரிசீலித்துள்ள நம்புதிரிபாட் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவின் விடுதலைப்போராட்ட நிலை, நிலவுடைமை, முதலாளித்துவம், தொழிலாளர் நிலை, மத்தியதர வர்க்கத்துவரின் போக்கு ஆகியன பற்றி ஓரிடத் தில், “நிலப் பிரபுத்துவ தலைமையிலான 1957ஆம் ஆண்டுக் கலகம் ஒடுக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பூர்ஷ்வாக் கள் தேசிய இயக்கத்தின் தலைமைக்கு வந்தனர்”...ஆனால் இந்தியாவில் வளர்ந்து வந்த பூர்ஷ்வாக்கள் கலப்பற்ற ஒரு வரிக்கமல்ல. அதில் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின்

மிசுசொச்சங்களை ஏராளமாகக் காணலாம். நிலப்பிரபுத்துவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த நபர்கள் தான் பின்னர் பூர்ஷ்வா அறிவாளிகளாகவும் அதன் பின் தொழில் முதலாளிகளாகவும் மாறினர். தங்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பூர்ஷ்வா மாறுதலுக்குப் பிறகும் முன்போலவே நிலவுடைமை அமைப்புடன் இருந்த உறவை நீடித்து வந்தவர்களிதான் அவர்களில் பெரும்பாலோர்.

இதுமட்டுமன்றி, வருண—ஜாதிமுறையினுடையவும், மதச் சமுதாயங்களுடையவும் அடிப்படையில் உருவான ஒரு சமூக வாழ்க்கையை அவர்கள் பின்பற்றினர். ஜாதி, மதம் முதலிய முதலாளித்துவத்திற்கு முந்திய சமூக அமைப்பினுடையதான் உணர்வும் சிற்தண்ணும் அவர்களிடையே அலைமோதிக் கொண்டிருக்கவும் செய்தன இவ்வாறு முதலாளித்துவ அமைப்பிற்கு ஏற்றதான் பொருளாதார உறவுகளோ, சமூக வாழ்க்கையோ, கலாசிகார முன்னேற்றமோ பூரணமாக உட்கொள்ள இந்திய பூர்ஷ்வாக்களால் முடியவில்லை (இன்றும் முடியவில்லை) பூர்ஷ்வாதவைமையில் இந்தியதேசிய இயக்கம் வளர்த் தொடங்கிய போது அதற்குள் பலமான நிலப்பிரபுத்துவச் செல்வாக்கு ஏற்பட இந்தச் சூழ்நிலை வழிவகுத்தது. பிராண்மீ முதலியநாடுகளில் ஏற்பட்டதைப் போன்ற ஒரு முழுமையான நிலப் பிரபுத்துவ எதிர்ப்புப் புரட்சி நடத்திக் கிராமப்புற ஏழைகளை நிலப்பிரபுத்துவ—நில உடைமை ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கப் பூர்ஷ்வா தலைமையிலான இந்தியதேசியக் கூட்டுரப்பும் முன்வரவில்லை. தேசிய போராட்ட வரலாற்றில் மிக அதிகமான அளவில் மக்கள் அணிதிரட்டிய காந்தி—நெரு காலத்தில்கூட சமஸ்தான மன்னர்கள், ஐமீன்தார்கள், மற்றும் பிரபுத்துவதான் நிலவுடைமையாளர்கள் ஆகியோரின் அதிகாரங்களையும் உடைமைகளையும் நஷ்ட ஈடின்றி ஓழிப்பது என்ற பூர்ஷ்வா புரட்சியின் கண்ணோட்டத்துடன் பிரச்சினையை அனுகிவில்லை...

லாலீ—பாலீ—பால் தலைமையின் தொற்றுத்திற்கும் காந்தியத் தலைமை ஏற்பட்டதற்கும் இடையில் மிக முக்கியமான ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் தவிர்க்க முடியாத விளைவான ஒரு இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கம் உருவாகிவிட்டது. 1908ல் திலகரைக் கைது செய்து சிறையிலடைத்தபோது, அதனைக் கண்டித்துப் பம்பாயில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து வீதிகளுக்கு வந்தனர். (இதனுடைய வரலாற்று ரீதியான முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிக் காட்டி இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அந்த அரங்கேற்றத்தை வெனின் ஆவேசத்துடன் வரவேற்றார் என்பது பிரத்தியேக மாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.)

அன்று இது ஒரு தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. முதல் உலக யுத்தத்திற்குப் பிற்கிய போராட்டக் காலத்தில், இது ஒரு வெகுஜன இயக்கமாக மாறியது. தங்களுடைய பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளுக்கு என்பதைப் போலவே தேசத்தின் பொது அரசியல் கோரிக்கைகளுக்காகவும் போராடுவதென்ற உயர்ந்த நிலைக்கு ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்டப்பட்ட தொழிலாளி வர்க்கம் நாடுதமுலிய முறையில் உருவாகியது. ஏ.ஐ.டி.யி. சி. என்கிற அகில இந்தியத் தொழிற் சங்க அமைப்புத் தோன்றியது. விவசாயி மக்களும் தாங்கள் அனுபவிக்கின்ற ஆடக்கு முறைக்கும் கரண்டலுக்குமெதிராகப் போராடுவதுடன் தேசியப் போராட்ட அணியைப் பலப்படுத்துவதென்ற நிலையையும் மேற் கொண்டனர்...’’¹ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கத் தக்கது.

சற்று நீளமாக அமைந்துள்ள இக்கூற்றில், நாம் பாரதி யாரது சமகாலச் சூழ்நிலையையும் அவருக்கு சற்றும் பிற்பட்ட காலச் சூழ்நிலையையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். பாரதியாரின் முறையினை அடுத்தே அகில இந்திய ரீதியில் காந்தியத் தலைமை முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்

கியது; நாடு தழுவிய முறையில் ஸ்தாபன ரீதியாகத் தொழி வாளர் ஒன்றுபடத் தொடங்கினர். பாரதியார் காலத்தில் நிலவுடைமை ஆதிக்கம் சிறைவடையத் தொடங்கியிருந்த போதிலும் அதன் கெடுபிடிகள் ஆங்காங்கே தெண்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பிரித்தானியர் ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவாக முதலாளித்துவமும் அதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவாக இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கமும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. எனினும் இன்று போல் அன்று முதலாளி—தொழிலாளி முரண்பாடோ வர்க்க ஒருமைப்பாட்டுணர்வோ கூர்மையடைந்திருக்க வில்லை. சமூகவியல் சிந்தனைகளோ மார்க்சீய தத்துவமோ தமிழகத்தில் சுவற்றில்லை. இத்தகையதொரு சூழ்நிலை யிலேயே பாரதியார் இவை பற்றி ஆழாகச் சித்தித்துக் கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

பாரதியாரும் மிக்க இளமையில் நிலவுடைமை ஆதிக்கத் தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தவர்; அதன் கெடுபிடிகளையும் வக்கிரப்போக்குகளையும் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தவர். அதன் விளைவாக நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தை அவர் மிகவன்மையாகக் கண்டித்தார். தமது ‘சின்ன சங்கரன் கதை’யில் பாரதியார் நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தின் நேர் எதிரியாக விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். இது பற்றி இந்நாளின் பிற்தொரிடத்தில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

முரசுப் பாட்டில், ஊருக்கு நல்லவற்றையும், தமக்கு உண்மை எனத் தெரிந்தவற்றையும் சொல்வேன் எனத் தொடங்கி,

‘வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்மார்!—இங்கு

வாழும் மனிதரெல் லோர்க்கும்;

பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர்!—பிறர்

பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்’²

என உபதேசம் செய்யும் பாரதியார், ‘ஜனவகுப்பு’ என்னும் கட்டுரையில், “ஒருவருக்கொருவர் மனதாலும் தீங்கு நினைப்பதில்லை. ஒருவருக்கு ஒருவர் பயப்படல் இல்லை”³ என எத்தனையோ முடச்சிக்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டிருக்கும் நாம் இவ்வாறு ஒரு புதிய கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தி அதனை விரதமாகச் சுடைப் பிடிக்க வேண்டும்; அதனால் பெரும் பயன் ஏற்படும் என வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார். தொடர்ந்து அதே கட்டுரையில் அன்றைய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினை மனதில் கொண்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான சில கோரிக்கைகளை முன்வைக்கிறார்! அவை வருமாறு: “முதலாவது, சிலருக்குச் சோறு மிதமிஞ்சி யிருக்கப் பலர் தின்னச் சோறில்லாமல் மடியும் கொடுமையைத் தீர்த்து விடவேண்டும். இது இலக்கம் ஓன்று. பூமியின் மீதுள்ள நன்செய், புன்செய், தோப்பு, துராவு, சுரங்கம், நதி, அருவி, குப்பை, செத்தை, தரை—கடவுள்ளடைய சொத்தில் நாம் வேலி கட்டக் கூடிய பாகத்தையெல்லாம் சிலர் தங்களுக்குச் சொந்தமென்று வேலிகட்டிக் கொண்டனர். பலருக்கு ஆகாசமே உடைமை. வாயு ஆகாரம். இதற்கு மருந்து என்ன என்றால், ‘எல்லோரும் சமானம்; அன்னன் தம்பி போல்’ என்ற புத்தி உண்டாகி ஏழைகள் வயிறு பசிக்காமல் செல்வார்கள் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அது முடியாவிட்டால், ஜேரோப்பாவில் ‘சொஷ்விஸ்ட்’ கட்கியார் சொல்வது போல் நிலத்தைச் சைலருக்கும் பொதுவென்று ராஜ்ய விதி ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மனிதர் அத்தனைபேருக்கும் போதுமான ஆகாரம் பூமி தேவி கொடுக்கும். பூமிதேவியின் பயனை நேரே கையாளத் தெரியாமல் பொறாமையாலும் அறியாமையாலும் தாறு மாராக விழல்படுத்திச் சோறு தேடும் இடத்தில் சோறு தேடாமல் ஒருவருக்கொருவர் கொல்ல வழி தேடி, பலர் வயிறு வாடச் சிலர் வயிறு ஜீர்ண சக்தியில்லாமல் போக,

மனிதர் பரிதாபகரமாகக் காக்கையிலும் கடைப்பட்ட வாழ்வு வாழ்ந்து விணை நசித்துப் போகிறோம். ‘ஏழைகள் வருந்தினால் நமக்கென்ன?’ என்று நினைப்பவர் பரமஸூடர். பலர் சௌகரியப்படும் வரை சிலர் சௌகரியம் அடைதல் இந்த உலகத்தில் சாத்தியமில்லை.”⁴

பாரதியாரின் இக்கருத்துகள் ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கவை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் விடியலில் சமதர்மக் கொள்கை ஜீரோப்பாவிலேயே நன்கு வலுப் பெறாத நிலையில், கற்றறிந்த இந்தியர்கள் மத்தியிற்கூட இத்தகைய சிந்தனைகள் துளிரிவிடாத நிலையிற் பாரதியார் மேற்கண்ட கோரிக்கைகளை முன்வைத்தார். பொருளாளி—ஏழை, செல்வம்—வறுமை இவை பாவ புண்ணியங்களின் அடிப் படையில் அமைவன்; மாற்ற முடியாதன் என்ற சமய வழிச் சிந்தனைகள் காலம் காலமாக மிக இறுக்கம் பெற்றிருந்த சூழ்நிலையில், மார்க்சிய தத்துவ ஒளியோ, சமூகவியல் ஞானமோ, வர்க்க முரண்பாடு பற்றிய தெளிந்த கண்ணோட்டமோ காணப்படாத அன்றைய சூழ்நிலையிற் பாரதியாரின் மேற்கண்ட கூற்றுகள் வியப்புற வைக்கின்றன. வைதிகப் பற்றுதல் மிகுந்த பிராமணர் குலத்திற் பிறந்து வளர்ந்த பாரதியார் அதன் இறுக்கமான பிடிப்பினை உதறித் தள்ளிவிட்டு மிக உயர்ந்த மனிதாபிமான நோக்கிற் சிந்தித் தமையே, அவரது தனித்துவத்தையும், மேதைமையையும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சி ஏற்பட்டபின் அதன் எதிர்கால விளைவுகளை அறிய முன்பே 1921 ஆம் ஆண்டில் மறைந்து விட்டார். மேலெநாடுகளின் புகழ் பெற்ற இலக்கியங்களையும், தத்துவ நூல்களையும், அரசியல், சமயத் தலைவர்களின் கருத்துகளையும் பாரதியார் கற்றிருந்தார் என்பது முதலாம் இயலிற் கட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளது. மார்க்சின் தத்துவத்தை அவர் கற்றுத் தெளிந்து

திருந்தாரி என்பதற்கும் ஆதாரமில்லை. அவரிடம் குடி கொண்டிருந்த உயர்ந்த மனி தாபிமான உணர்வே அவரை இவ்வாறு சிந்திக்கத் தூண்டியது எனலாம்.

‘அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை பொன்றத் தானோடு ஊர்ந்தானிடை’ எனக் கூறிய வள்ளுவர்து கூற்றையும் அவரைத் தெய்வ வள்ளுவன் எனப் போற்றிய பாரதியாரின் மேற்கண்ட கூற்றினையும் ஒப்பு நோக்க வேண்டும். வள்ளுவரும் பாரதியாரும் தத்தமது காலச் சமய, சமூகச் சிந்தனையோட்டங்களாலும், கருத்துக்களாலும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றையும் மீறி உயர்வாகச் சிந்தித்துள்ளனர் என்பதில் ஜயமில்லை. எனினும் வள்ளுவரிலும் பார்க்கப் பாரதியார் சமய, சமூகத் தளைகளைத் துணிகரமாகவும் அதிகமாகவும் களைய முயன்றுள்ளார்.

வள்ளுவர் காலச் சிந்தனை வளர்ச்சியிலும் பாரிக்க, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் பிந்திய பாரதியார்காலச் சிந்தனை வளர்ச்சி வேறுபட்டது; உயர்ந்தது; சிறந்தது என்பதில் ஜயமில்லை. ஆயின் பாரதியாரைப்போல அவரது சமகாலத்திலே தமிழகத்தில் எத்தனைபேர் இவ்வாறு சிந்தித்துள்ளனர்? சிறிது காலம் சென்று திரு.வி.க., பாரதிதாசன் முதவியோர் இவ்வகையில் இன்னும் ஆழமாகச் சிந்தித்தனர். அதற்குச் சாதகமான காலச் சூழ்நிலையும் உருவாகிக் கொண்டுள்ளது. ஆயின் ஆவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் பாரதியார்.

இற்றைக்குச் சமார் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஓப்பார் சௌகரியப்படும்வரை, சிலர் சௌகரியம் அடைதல் இந்த உலகத்தில் சாத்தியமில்லை’ என இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ள பாரதியாரின் கூற்றையும், மார்க்கின் கருத்தையும் ஒப்பு நோக்குமிடத்துத் பாரதியாரின் வாக்கினை எண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடியாது.

செ. கணேசலிங்கனின் ‘அந்திய மனிதர்கள்’ என்னும் நாவலும் இதனையே வற்புறுத்துகிறது. உலகிற் காணப் படும் பல்வேறு வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகள், இன்ப துண் பங்கள் ஆதியவற்றுக்கு முற்பிறவிப் பாவ புண்ணியங்களே காரணம் என எண்ணும் அப்பாவி ஏழை மக்களையும், அவர் களது அறியாமையையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் பயன் படுத்திச் சும்மா இருந்து கூகம் காண முயலும் பொருளாளிகளையும் கூர்ந்து நோக்கிய பாரதியார், சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்து கொண்டு சரச சல்லாப லீலைகளிலே கடுபட்டுச் சுகபோகத்திலே திளைத்த செல்வந்தர்களின் முகமுடியைக் கிழித்தெறியவும் இருட்டிலே தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த ஏழைகளுக்கு ஒளியூட்டவும் தயங்கவில்லை.

“உலகத்தில் செல்வத்தின் ஸம்பந்தமான ஏற்றத் தாழ்ச்சிகள் மற்ற எல்லாக் காரணங்களினால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்டிலும் மிகக் கொடியனவாக மூண்டிருக்கின்றன”⁵⁵ எனக் கூறும் பாரதியார், பலம்—பல மின்மை, அழு—அழகின்மை, கற்றவன்—கல்லாதவன், பாடத் தெரிந்தவன்—பாடத் தெரியாதவன், உயரமான வன்—குள்ளமானவன், உயர்த்தப்பட்ட குலம்—தாழ்த்தப் பட்ட குலம், வெள்ளையன்—கறுப்பன் என உலகிற் காணப் படும் எத்தனையோ வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், வேறுபாடுகளையும், அவற்றினால் ஏற்படும் துன்பங்களையும், கொடுமைகளையும் விரிவாக விளக்கிக்காட்டியபின், “இங்களும் எத்தனையோ பேதங்களால் மனிதனுக்குப் பல தொல்லைகள் விளைகின்றன. எனினும் நான் தொடக்கத் திலே கூறியபடி செல்வத்தால் ஏற்படும் வேற்றுமைகளே சாலமிகக் கொடியன. செல்வமுடையவன் செல்வமில்லாதவரிடத்துக் கொண்டிருக்கும் இகழ்ச்சியும்; செல்வமில்லாதவன் செல்வமுடையோரிடத்தே கொண்டிருக்கும் பொறாமையும் வேறெந்த முகாந்திரத்தைக் கருதியும் மனிதருக்குள்ளே ஏற்படுவதில்லை”⁵⁶ என அவர் கூறி யுள்ளமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

கூர்த்த மதியும் தீர்க்கதறிசனமும் வாய்க்கப் பெற்ற பாரதியார், சமகாலத்தில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்டுள்ள கொண்டிருந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களையும், தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தையும் மிகவும் உண்ணிப்பாகக் கூர்ந்து கவனித்து இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலையை அவற்றுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கி விளைவார்.

மேலை நாடுகளிற் சமத்துவக் கொள்கை பரவி வலிமையடைந்து கொண்டிருந்தமையைச் சுதாகவல்த்துடன் வரவேற்ற பாரதியார், ‘‘மனித ஜாதி முழுவதையும் ஒரே குடும்பமாகக் கருதி மாணிடருக்குள்ள இயற்கையாலும் மாணிடர் தாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்ட அர்த்த மில்லாத கட்டுப்பாடுகளாலும் எத்தனை வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும், இந்த வேறுபாடுகளைக் கருதி சிலருக்கு அதிக செளகரியங்களும், பலருக்குக் குறைந்த செளகரியங்களும், சிலருக்கு மதிப்பும், பலருக்குக் குறைப்பும், கிளருக்கு லாபங்களும், பலருக்கு நஷ்டங்களும் ஏற்படுத்தி விருப்பது தவறு என்பதும்; ஓவ்வொருவரும் சகோதரரைப் போல் பரஸ்பர அன்புடனும் மரியாதையுடனும் வாழ்வதே நியாயம் என்பதும், நல்ன ஐரோப்பிய வித்தாந்தங்களிலே மிகவும் முக்கியமான வித்தாந்தமாகும். இந்தக் கொள்கைக்கு எல்லா மதங்களும் சார்பாக இருப்பதை உத்தேசிக்குவிடத்தே, இது நாள்டைவில் ஐரோப்பாவில் மாத்திரமின்றி உலக முழுமையிலும் பரிபூரணமாக வெற்றி பெறும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. இந்த வித்தாந்தம் பரிபூரண ஐயமடைந்து, மனிதருக்குள்ளே ஸகஜ தர்மமாக ஏற்பட்ட பிறகுதான் மாணிடர் உண்மையான நாகரிகம் உடையோராவர்’’⁷ என ஐயத்திற்கிடமின்றி எதிர்கால நம்பிக்கையுடன் கூறியுள்ளார். அவர் காண விழைந்த கிருத சூக்தத்தின் அடிப்படையும் இதுவேயாகும். ‘‘உலக இலக்கிய மனைத்தையும் உலக இயக்கங்கள் அனைத்தையும் கூர்ந்து

கவனித்தார். பசையான ஒன்று அவைகளில் எதில் கண்ணில் பட்டாலும் அதைத் தமிழோடு ஒட்டிக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து வந்தார்''¹⁸ என வ. ரா. கூறியுள்ளமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இந்திய ஏழை மக்களின் பரிதாப நிலையைக் கவிதை களிலும், உரை நடை ஆச்கங்களிலும் சோகச் சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ள பாரதியார், பொருளாளிகளின் கொடுமை களைக் கண்டித்து, அவர்களை நோக்கி எச்சரிக்கையும் செய்துள்ளார். ஏழைகளின் அறியாமையையும் பரிதாப நிலையையும் சுட்டிக்காட்டும் அவர் மறவன் பாட்டிலே,

“கன்னங் கரியவிருள் நேரம்—அதில்
காற்றும் பெருமழையும் சேரும்
சின்னக் கரியதுணி யாலே எங்கள்
தேக மெல்லாம் முடிநாரி போலே
ஏழை யெளியவர்கள் வீட்டில்—இந்த
சன வயிறு படும் பாட்டில்
கோழை யெலிக ளென்னவே—பொருள்
கொண்டு வந்து.....”¹⁹

என ஏழைகள் படும் பாட்டையும் கோழை எவிகளைப் போல் எளியவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிப் பொருள் சேர்க்கும் பொருளாளிகளின் கொடுமைகளையும் ஒருங்கே தாட்டியுள்ளார்.

“படிப்பு வளருது பாவம் தொலையுது
படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினால்
போவான் போவான் ஜீயோவென்று போவான்
வேதபுரத்திலே வியாபாரம் பெருகுது
தொழில் பெருகுது, தொழிலாளி வாழ்வான்”²⁰

எனப் ‘புதிய கோணங்கி’ யில் தொழிலாளர்களின் கபிட்சத் திற்கு நம்பிக்கை யூட்டுகின் ரார்.

ஏழைகளின் துண்ப நிலையையும் பொருளாளிகளின் இரக்கமற்ற போக்கினையும் கட்டிக்காட்டும் ஆசிரியர், ஏழைகளைத் தொடரிந்து அலட்சியம் செய்து அவர்களைப் படுநரக்க குழிக்குள் தள்ள முயன்றால், அதனால் எதிர் காலத்திற் பெரும் அபாயங்கள் நேரும் என்பதை ஜோப்பிய நாடுகளின் நிலைமைகளை உதாரணமாகக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்கின்றார். ஒரிடத்திலே, “சோம் பேறி, பிச்சைக்காரர் மாத்திரம் தானா சோமபேறி! பணம் வைத்துக் கொண்டு வயிறு நிறையத் தின்று யாதொரு தொழிலும் செய்யாமல் தூங்குவோரை நாம் சீர்திருத்தி விட்டு அதன்பிறகு ஏழைச் சோமபேறிகளைச் சீர்திருத்தப் போவது விஷேஷம். பொறாமையும் தன் வயிறு நிறப்பிப் பிறர் வயிற்றைக் கவனியாதிருத்தலும், திருட்டும் கொள்ளையும் அதிகாரமுடையவர்களும் பணக்காரர்களும் அதிகமாகச் செய்கிறார்கள். ஏழைகள் செய்யும் அநியாயம் குறைவு. செல்வர்கள் செய்யும் அநியாயம் அதிகம். இதைக் கருதியே ‘ப்ருதோம்’ என்ற பிரெஞ்சு தேசத்து விக்துவான் ‘உடைமையாவது களவு’ என்றார்”¹¹ எனக் கூறியுள்ளமை இனிகு சிந்திக்கத்தக்கது.

பிரான்சியப் புரட்சிக்குச் சுற்று முனினும் பின்னுமாக எழுந்த பிரெஞ்சு இலக்கியங்களையும், தத்துவ நால் களையும் பாரதியார் ஆவலோடு கற்றறிந்தார் என்பதற்கு அவர்து கட்டுரைகள் பல சான்றாக விளங்குகின்றன. அது மட்டுமல்ல, அவர் ஆங்கிலக் கவிஞர்களுக்கிணங்கியின் கருத்து களினாலும் மிகுதியாக ஈர்க்கப்பட்டிருந்தார். பரம்பரைச் சொத்துடைமையை வைத்துக் கொண்டு ஏழைகளின் உழைப்பையும், சுரண்டிக் கொழுக்கும் பொருளாளிகள் எவ்விதத் தொழிலுமின்றிச் சம்மா இருந்து ககம் கண்டு கொண்டு ஏழைகளை நோக்கி, ‘கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வாழப் பழக வேண்டும்’ என நாக்குக் கூசாமல் உபதேசம் செய்யும் நியஞ்சகத்தனம் இன்றும் காணப்படுகிறது.

அதற்கும்மேல் ஏழ்மையும் செல்வமும் ஒருவர் செய்யும் பாவு
புண்ணியங்களுக்கு ஏற்ப அமைவன் எனச் சமய சாலீ
திரங்கள் என்னும் திரையைத் தூக்கிப் பிடிப்பார்; எவ்விதத்
தொழில் வாய்ப்புமற்று அலைந்து திரியும் ஏழைகளைச்
சோம்பேறிகள் என்பார். அத்தகையவர்களை நோக்கியே
பாரதியார் மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார்.

‘ஏழைகளே இல்லாமற் செய்வது உசிதம். ஒரு வயிற்று
ஜீவனத்துக்கு வழிபில்லாமல் யாருமே இருக்கலாகாது.
அறிவுடையவர்கள் இப்போது பெரும்பாலும் இந்த அறிவை
ஏழைகளை நக்குவதிலும், கொள்ளையிடுவதிலும் உப-
யோகப் படுத்துகின்றார்கள்.....’¹² ஏழைகளைக் கவனி-
யாமல் இருப்பது பெரிய ஆபத்தாக முடியும்.....’¹²
என்னும் பாரதியாரின் கூற்று அவர் தமது கால இந்தியத்
தொழிலாளர் நிலையையும் கல்விமான்கள் எனப் பறை
யடித்துத் திரிந்து கொண்டிருந்தவர்களின் போக்கையும்
ஜோப்பிய நாடுகளில் எழுச்சியற்றுக் கொண்டிருந்த
தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றத்தையும் எவ்வளவு தாரம்
கூர்ந்து கவனித்துள்ளார் என்பதைப் புலப்படுத்தும் அதே
வேளை, சன இரக்கமற்று ஏழைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டி
அவர்களை ஆடக்கி ஓடுக்கி வைக்க முயலும் பொருளாளி
களுக்கு எச்சரிக்கையாகவும் அமைந்துள்ளது.

இன்றும்கூடப் பெரும் பட்டங்கள் பெற்றுக் கல்வி
மான்கள் என்ற மகுடத்துடன் பெரும் பதவி வசிப்பவர்கள்
பலர் தமது அபார மூளைத் திறமையையும், அதிகாரத்
தையும் ஏழைகளை நக்குவதிலும் கொள்ளையிடுவதிலும்
உபயோகிப்பதை அவதானிக்கலாம். அதுபோன்று
நிலவுடைமையாளர்கள், முதலாளிகள், ஆட்சியாளர்கள்
ஆகியோர் தயைதாட்சன்யமின்றி ஏழைகளின் உழைப்பைப்
பலவேறு வழிகளில் உறிஞ்சிக் கொழுக்கின்றனர். இந்
நிலைமை உசிசத்தையடைந்தபோதுதான் பிராண்சியப்

புரட்சியும், ரஷ்யப் புரட்சியும் வெடித்தன என்பதை நன்குணர்ந்தவர் பாரதியார். இதனாலேயே அவர், ஏழைகளைக் கவனியாமல் இருப்பது பெரிய ஆபத்தாக முடியும் என எச்சரிக்கை செய்தார். அத்துடனமேயானது இத்தகைய நிலை ஏற்படாதிருப்பதற்குத் தமக்குத் தோன்றிய வழிகள் பலவற்றைக் கூறியுள்ளார்.

“உலகத்துச் செல்வர் சகல ஐன்களுக்கும் பொது வாகிய பூமியைத் தங்களுக்குள்ளே பங்கிட்டெடுத்துக் கொண்டு பெரும் பகுதியார், சோறின்றி மாஞ்சம்படி விடுகிறார்கள். ‘ஏழைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா?’ என்று கேட்டால் ‘அவர்களுடைய கர்மத்தினால் அவர்கள் ஏழைகளாய் இருக்கிறார்கள். அதற்கு நாங்களா பொறுப்பு? நாங்களென்ன ஏழைகளுக்குச் காவலாவிகளா?’ என்று கேட்கிறார்கள். உலகம் மாறியது. ஏழைகளுக்கு நியாயம் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பொருளாளிகள் ஒரு சபை கூடி அந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஏழைகளின் கஷ்டங்களை நிவரித்தி செய்ய யோசனைகள் பண்ணி நிறைவேற்ற வேண்டும். அன்பினால் உலகத்தின் துயரங்களை எளிதாக மாற்றிவிடலாம். அங்ஙனம் செய்யாமல் அஜாத்திக்கிரதையாக இருந்தால், ஐரோப்பாவைப் போவ இங்கும் ஏழை செல்வர் என்ற பிரிவு பலமடைந்து விரோதம் முற்றி, அங்கு ஐன்கட்டு சிதறும் நிலைமையிலிருப்பது போல், இங்கும் ஐன்சமுகம் சிதறி மஹத்தான் விபத்துகள் நேரிட இடமுண்டாகும்’¹³ என எச்சரிக்கை செய்கிறார்.

செல்வம், வறுமை ஆகியன பாவபுண்ணியங்களின் அடிப்படையில் அமைவன என்ற சமயச் சிந்தனைச் சக்திகுட்சிக்காமல் நவீன சிந்தனை வழிநின்று கருத்துகளை வெளியிடும் பாரதியார், பொருளாதார ஏற்றுத்தாழ்வினை ஆகற்றுவதற்குக் கூறும் வழி வகைகளை நோக்குமிடத்து,

அவர் மீண்டும் சமயச் சிந்தனைச் சூழலுக்குள் ஆசப்பட்டு விட்டாரோ என்ற ஐயப்பாட்டைச் சில இடங்கள் ஏற்படுத்துகின்றன.

‘பழைய உலகம்’ என்னும் கட்டுரையில், “ஏழை பாடு எப்போதும் கஷ்டம். பணக்காரனுக்குப் பலவித சொல்கியங்களுண்டு. கோயில் காத்தவனுக்குப் பஞ்சமில்லை. சாமிகள், முக்கால் வாசிக்குக் குறையாமல், பாதி கல்; பாதி சாயி முழுச்சாயி இருந்து கோயில் நடத்தினால் உடனே கிருத யுகம் பிறந்து விடாதா? எந்தத் தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் இதே கதை நடந்துவருகிறது. எவன்கை ஏறி யிருக்கிறதோ அவன் பாடு கோலாகலம். ஏழைக்குச் கஷ்டமும்”¹⁴ என உண்மை நிலையைச் சுட்டிக் காட்டும் பாரதியார், ‘ஓமசக்தி’ என்ற கட்டுரையில், “வறுமையின் பயன்” என்ற உபதலைப்பில் பொருளாளிகள் ஏழைகளை எவ்வாறு உதாசினமாகக் கருதுகிறார்கள் என்பதையும், ஏழைக்கும் பொருளாளிக்கு மிடையில் விரோதம் முற்றி உச்ச நிலையடையும்போது புரட்சி ஏற்படுவது தவ்ர்க்க முடியாதது என்பதையும், ஏழைகளின் கவனத்தைத் திசை திருப்ப ஆட்சியாளர் பிற நாடுகளின்மீது குரோதம் வளர்த்துச் சண்டைகள் தொடங்க, அது உலக யுத்தமாக மாறுகிறது என்பதையும், கிழக்குலகிலும் இந்தியாவிலும் ஏழைகள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆகியோர் விழிப்படைந்து பொருளாளிகளை எதிர்க்கத் துணிந்துள்ளமையையும் அறவியல் ரீதியாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

அத்துடன், “கூருங்கக் கூறுமிடத்து, சோற்றுக்காக மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் செய்து கொள்ளும் அநியாயம் நாய்களும் பன்றிகளும் தமது ஜாதிக்குள்ளே செய்யும் வழக்கமில்லை என்பது உலகப் பிரசித்தமான விஷயம் ஆங்கில பாதையில் Lord Byron என்ற மகாகவி ஒரு சமயத்தில் மனிதரை ‘நாய்களே’ என்று கூறினார். பிறகு உண்மையில் மனிதரைக் காட்டிலும் நாய் ஜாதி மேம்பட்ட

தாகையால் மனிதரை நாய்களே என்று சொல்லியதிலிருந்து நாய் ஜாதிக்கு அவமரியாதை செய்வதாக ஏற்படுமாகையால் அதை மாற்றி ‘ஏ மனிதரே’ என்று கூப்பிட்டார்’¹⁵ என மிகுந்த நகைச்சுவையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘செல்வம்—2’ என்னும் கட்டுரையில், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், பழமொழிகள், மேலைத்தேய இலக்கியங்கள் முதலியவற்றை மேற்கொள்காட்டி, வறுமையின் கொடுமையையும், ஏழைகளின் இன்னல்களையும், செல்வத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் வற்புறுத்தியபின், உலகிலுள்ள ஏணைய உயிர்வர்க்கங்களிலும் பார்க்க மனித வர்க்கத்தின் நிலையே வறுமை என்னும் விடயத்தில் மிகவும் பரிதாபமாகவும் இழிவாகவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது எனப் பல உதாரணங்கள் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

நாய், பன்றி முதலிய மிருகங்களின் நிலைமைகளோடு ஒப்பிட்டு, மனித சமூகத்தின் ஒரு சிறு பகுதியினர் அடுத்த வேளை உணவுக்கு நிச்சயமில்லாத நிலையிலிருக்கும் பரிதாப நிலைமை மனிதரைத் தவிர வேறெந்த உயிர் வர்க்கங்களிடமும் இல்லையெனவும், ‘காகமுறவு கலந்துண்ணக்கண்டரோ?’ எனவும் விளக்கியுள்ளார். அத்துடனமையாது இது விடயத்தில் மனிதர்களுடைய நாகரிக நிலை மிருகங்கள் பறவைகள் ஆகியவற்றின் நிலைமையைக் காட்டிலும் தாழ் வானது எனவும், அதிலும் உலகிலுள்ள மற்றெல்லா வகுப்பினரைக் காட்டிலும் இந்துக்கள் அதிகம் இகழ்ச்சியடைந்து பெரும் பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் எனவும் கட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இந்தியாவிலே அடிக்கடி ஏற்பட்ட கொடிய பஞ்சங்களையும் இலட்சச் சுணக்கானோர் பட்டினியால் மாண்டதையும் இலட்சோப லட்சம் மக்கள் கூவிகள் என்ற பெயரிற் கடல் கடந்து பிற நாடுகளிற் குடியேறி அனுபவிக்கும்

அல்லவையும் நோக்குமிடத்துப் பாரதியாரின் இச் சூற்றினது உண்மை புலப்படும். பாரதியார் தமது சொந்த வாழ்விலேயே வறுமையின் பயன்கரக் கொடுமைகளைப் பூரணமாக அனுபவித்தவர்; அவற்றினாலே துவண்டுவிடாது உள் ஓளி பெற்றவர். அத்தகைய பாரதியாருக்கு ஏழைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் துயரங்களையும் வறுமை நிலையையும் உள்ளபடி உணர்வது சிரமமானதல்ல. இயல் பாகவே அவரிடம் குடி கொண்டிருந்த உயர்ந்த மனிதாபி மானமும், தமது சொந்த வாழ்விலேயே வறுமையின் கொடுமைகளை அனுபவித்தமையும் தொழிலாளர்பால் அவருக்கு மிகுந்த இரக்கத்தையும் பற்றுதலையும் ஏற்படுத்தியுள்ளதுபோலும்.

இவ்வாறு வறுமைத் துயரத்தினால் அல்லற்படும் தொழிலாளர்களது இரங்கத்தக்க நிலையைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ள பாரதியார், “இங்ஙனம், மனித ஜாதிக்கே பொது இகழ்ச்சியாகவும் பொதுக் கஷ்டமாகவும்; இந்துக் கருக்கு விசேஷ அவமானமாகவும் விசேஷக் கஷ்டமாகவும் மூண்டிருக்கும் இந்த வறுமையாகிய நோய்க்கு ஒரு மருந்து கண்டு பிடித்து, அந்த நோயை நீக்கி, இந்தியாவிலும் பூமண்டலத்திலும் ஸகல ஐனங்களுக்கும் ஆஹாரம் ஸம்பந்தமாகப் பயமில்லாதபடி அரை வயிற்றுக் கஞ்சியேனும் நிச்சயமாகக் கிடைப்பதற்கு வழிகள் எவ்வ என்பதைப் பற்றி ஓவ்வொரு புத்திமானும் ஆராய்ச்சி செய்தல் இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லா அவசரங்களைக் காட்டிலும் பெரிய அவசரமென்று நான் கருதுகிறேன்”¹⁴ என வறுமையைப் போக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். அதே சமயம் பொருளாளிகள் ஏழைத் தொழிலாளர்களை அலட்சியமாக நடத்துவதையும் அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டி ஓட்டாண்டிகளாக்கு வதையும் பல இடங்களில் வன்மையாகக் கண்டித்து அவர்களை நீதியுடன் நடந்து கொள்ளுமாறு உபதேசம் செய்கின்றார்.

பாரதியாளின் ஒப்பியல் நோக்கு அவரது கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் காணப்படுகிறது. சாதிப் பிரச்சினை, தொழிலாளர் பிரச்சினை முதலியவற்றை இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளினதும் உலக நாடுகளினதும் நிலைமை களுடன் ஒப்பு நோக்கிச் செல்லுதல் பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும். ரஷ்யப் புரட்சிக் காலக் குழப்ப நிலைமைகள் இந்தியாவிலும் ஏற்படுவதைப் பாரதியார் விரும்பவில்லை. அதே சமயம் இந்தியாவில் முதலாளிகள் தொழிலாளர் நடத்தும் முறையைக் கண்டித்து, “தொழிலாளிடம் பொது ஜனங்களும் முதலாளிகளும் மிகுந்த மதிப்புச் செலுத்தும்படி ஏற்பாடு செய்வதே இந்த வேளையில் முதற் படியாம். ‘தம்முடைய காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியதே தொழிலாளியின் ஆக்மாவுக்கு சுனால் விதிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தம்’ என்று முதலாளிகளிற் பலர் நினைக்கிறார்கள். யந்திரங்களைப் போலவே இவர்கள் மனிதர்களையும் மதிக்கிறார்கள். பொதுவாக, ஏழைகளிடம் செல்வருக்கு உள்ள அவமதிப்பு அளவிடும் தரம் அன்று. இவ்விதமான எண்ணம் நம்முடைய தேசத்திலும் செல்வர்களிடத்தும் மிகுந்தியாகக் காணப்படுகிறது. இவ் எண்ணைத்தை உடனே மாற்றித் தொழிலாளிகளையும், மற்ற ஏழைகளையும் நாம் சாதாரண மனிதராக நடத்த வேண்டும். அதிலும் தொழிலாளிகளின் விஷயத்தில் நாம் உயர்ந்த மதிப்புச் செலுத்தவேண்டும்”¹⁷ என முதலாளிகளுக்கு அறிவுரையும் பகர்ந்துள்ளார்.

இந்தியாவினதும் அதன் ஒரு கூறான தமிழகத்தினதும் அன்றைய நிலைமையில் இவ்வாறு கூறுவதற்கு அசாதாரணத் துணிச் சலும், நேரமையுள்ளமும் தொழிலாளர்பால் உண்மையான பற்றுதலும் பரிவும் இருக்க வேண்டும். பாரதியாரிடம் இவற்றைப் பூரணமாகக் காணலாம். ‘புதிய உயிர்’ என்னும் கட்டுரையிலும், “செல்வர் கடமை” என்ற உபதலைப்பில், “.....சகல ஜனங்களுக்கும் வயிறு நிறைய உணவு கிடைக்காத ஊரில்

வாழும் செலவரிகளைவாம் திருடர். அங்கே குருக்கள் எல்லாம் பொய்யர், பண்டிதரெல்லாம் மூடர்...''¹⁸ எனக் கூறியுள்ளார். பாரதியாரின் நல்லுள்ளத்தை நாம் போற்ற வேண்டும். தொழிலாளர் சேமமுற வாழவேண்டும் முதலாளி—தொழிலாளி பேதம் முற்றி இந்தியாவிற் குழப்பங்களும் சண்டைகளும் ஏற்படுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதே அவரது பேரவா ஆயின் அவரது உண்ணத்தான் விருப்பத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையில் இந்திய முதலாளிகளோ பொருளாளிகளோ அன்றும் இல்லை; இன்றும் இல்லை.

இத்தகைய பிரச்சினைக்ட்குத் தீவு காட்டுமிடத்துப் பாரதியார் ஏகவசனத்திற் கூறாது புத்தர், கிருஸ்து, மகாத்மாகாந்தி முதலியோரது கருத்துகளையும் எடுத்து விளக்கியபின், அவர்களுடைய கருத்துகளில் எவை எவை வேதவாக்கு, எவை எவை தீங்கானவை, எவை எவை தமக்குச் சம்மதமில்லாதவை, எவை எவை இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாதவை எனத் துணிகரமாக விளக்கிச் செல்கிறார். ‘‘தொழிலாளர்’’ என்ற தலைப்பிலேயே சற்று நீளமான கட்டுரையொன்றினை எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையில், ஆசிரியர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் முக்கியமாக நோக்கத் தக்கவை.

“கைத்தொழிலாலே செல்வம் விளைகிறது. அறிவுத் தொழிலால் அது சேகரிக்கப்படுகிறது. கைத்தொழில் செல்வத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அறிவுத் தொழில் கைத்தொழிலை நடத்துகிறது’’¹⁹ என இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ள பாரதியார் தொடர்ந்து, “இந்தச் செய்தியை உணர்ந்தே ஆதிகால முதல் அறிவுப் பயிற்சியுடைய வகுப்பினர் கைத்தொழிலாளிகளுக்குக் கல்லி ஏற்படாத படியாக வேலை செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எழுத்துத் தெரிந்த சூத்திரங்கள் மிகவும் தொலைவில் விலக்கிவிட வேண்டும் என்ற விநோத பா—18

விதியொன்று மனுஸ்மிருதியிலே காணப்படுகிறது²⁰ என் உண்மை நிலையைத் துணிகரமாகப் பிட்டுக்காட்டியுள்ளார். பாரதியார் காலத்தில் இத்தகைய உண்மை நிலையையாராவது உணர்ந்திருந்தாலும் அதனைத் துணிகரமாக வெளியிட்டிருக்க மாட்டார். இதே கருத்தினையே பாரதியார் தமது கவிதையிலும்,

“குத்திர னுக்கொரு நீதி—தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதி
சாத்திரம் சொல்லிடு மாயின்—அது
சாத்திரம் அன்று சதியென்று கண்டோம்”²¹

என மனு முதலியோர் செய்து வைத்திருந்த சதித் திட்டங்களை அம்பலப்படுத்தியுள்ளார்.

இத்தகைய நிலை இன்றும் ஒரளவு தொடர்வதனை அவதானிக்கலாம். உடல் உழைப்பாளிகளைச் சூத்திரர் என ஒதுக்கி வைத்தது இந்து சமூகம். சூத்திரருள்ளும் பல்வேறு பிரிவுகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஏற்படுத்தியது. அவர்களுக்குக் கல்வி அறிவு ஏற்படின் அவர்கள் உண்மை நிலையை உணர்ந்து தமக்கெதிராகத் திரும்புவர் என்ற அச்சம் பொருளாளிகளிடம் குடிகொண்டிருந்தது. அதனாலேயே இன்றுவரை பொருளாளி வர்க்கம் இந்து சமூகத்தில் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதிலும் தொழிலாளர்களின் அறிவுக் கூர்மையையும் முன்னேற்றத்தையும் எவ்வாறெல்லாம் அடக்கலாமோ அதற்கேற்ற வகையில் முனைந்து கொண்டிருக்கிறது; தொழிலாளரின் புறத்தை ஒடுக்குமுன்பு அறிவை ஒடுக்கிவிட முனைகின்றது; அறிவின் வேர்களைத் தொழிலாளரிடமிருந்து அகற்றுவதிற் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வருகின்றது. இன்றைய முதாலாளித்துவ வர்க்கம் கலை, இலக்கியம், வாணோவி, தொலைக்காட்சி முதலிய

சூகல சாதனங்களையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயண்படுத்த முனைவதை அவதானிக்கலாம். மனிதாரிமானம் படைத்த பாரதியாரால் இத்தகைய சுதித்திட்டங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

‘தொழிலாளர்’ என்னும் கட்டுரையிலே இந்தியத் தொழிலாளரின் நிலைமைகளை உலகத் தொழிலாளரின்— குறிப்பாக ஜோப்பிய நாடுகளின் நிலைமைகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கிச் செல்லும் ஆசிரியர், ஜோப்பாவிற் கடந்த இருநூறு வருடங்கள் தொழிலாளர் மத்தியிலும் கல்விப்பயிறசி அதிகரித்து வந்துள்ளமையையும், அவற்றின் தாக்கம் இந்தியாவிலும் பரவத் தொடங்கியுள்ளதையும் மிக்க சூதாகல்த்துடன் வரவேற்றுத் தொழிலாளர் எவ்வாறெல்லாம் முன்னேற வேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

இவ்வியலின் தொடக்கத்திற் குறிப்பிட்டபடி பாரதியாரது இறுதிக் காலத்தில் இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கம் விழிப்புறத் தொடங்கி விட்டது. இவ்விழிப்புணரவை மகிழ்ச்சியுடனும் ஆரவாரத்துடனும் வரவேற்கும் பாரதியார், “இப்போது நமது நாட்டில் ஆங்காங்கே பல தொழிற் சங்கங்கள் ஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இச்சங்கத்தாரர்கள் சம்பள ஏற்றத்துக்கும் வேலை நேரத்தைச் சூறைப்பதற்கும் வேண்டிய யத்தனங்கள் பல செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தப் பிரயத்தனங்கள் எல்லாம் முற்றிலும் நியாயமே. இதில் ஜயமில்லை”¹² எனத் தொழிலாளர் போராட்டம் நியாயமானதே எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார். தாம் நடத்திய இந்தியா பத்திரிகையில் அவ்வப்போது தொழிலாளர் நலன், முன்னேற்றம் ஆகியன பற்றியும் அவர்களது கிளர்ச்சிகளை வரவேற்றும் எழுதி யுள்ளமையும், இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பாரதியாருக்குச் சுற்றுப் பின்னதாகத் தொழிற்சங்கவாதியாகத் திகழ்ந்து தொழிலாளர் போராட்டங்கள் பலவற்றுக்குத் தலைமை

தாங்கி நடத்திய திரு. வி. க. வுக்குப் பாரதியார் பலவகையிலும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்திருக்கலாம்.

இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கம் ஒற்றுமைப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும், ஒற்றுமையின் பலத்தையும் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பாரதியார் வற்புறுத்தியிருக்கும் திறன் பாராட்டத்தக்கது. ‘ஒற்றுமை’ என்ற பதத்திற்கு அவர் கொடுக்கும் விளக்கம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “மேற்குத் தேசத்தாரிடமிருந்து நாம் முக்கியமாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களிலே ஒற்றுமைக் காரியம் ஒன்றாகும். ‘ஒற்றுமை’ என்ற பதங்கூட நம்மவர்களுக்குள்ளே ஏதோ ஒரு மயங்கிய அர்த்தத்தில் உபயோகப் படுத்தப்படுகிறதேயல்லாமல் தெளிவான பொருளோடு வழங்கப் படுவதில்லை. ‘ஒற்றுமை’ என்றால் நம்மவர்கள் பொதுவாக ஒருவருக்கொருவர் சக்சர வில்லாமல் இருத்தல் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ‘ஒற்றுமை’ என்பது இது மட்டுமேன்று. கைகால் முதலிய எல்லா உறுப்புகளும் சீர் ரகஷணையாகிய ஒரு காரியத்தைத் தத்தம் சக்திக்குக்கந்தபடி நடத்தி வருவது போல, பல இனங்கள் கூடி ஒரே நோக்கம் கொண்டு அது கூடும்பொருட்டாக, மிகுந்த சிரத்தையும் தத்தம்மால் இயன்ற மட்டும் ஊர்ஜிதமாகப் பாடுபட்டு வருவதே ‘ஒற்றுமைக் காரியம்’ என்று சொல்லப்படும். ஐரோப்பிய ஜாதியார் இந்த சபாவத்தை மிகவும் அபிவிருத்தி செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பலத்துக்கெல்லாம்..... இதை நாம் பயின்று கொள்ள வேண்டுவது அவசியம்... அதிலும் முக்கியமாகத் தொழிலாளிகள் இவ்வொற்றுமைக் காரியத்தின் வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கைத்தொழிலுக்கு ஒற்றுமையைப்போல வேறு பலம் கிடையாது. ஐரோப்பியத் தொழிலாளிகள் ஒற்றுமையின் பலத்தால் மகா ஆச்சரியமான வேலைகள் செய்திருக்கிறார்கள்”²³ என்ற அவரது கூற்று அவதாளிக்கத் தக்கது.

இந்தியா பத்திரிகையிற் பாரதியார் தொழிலாளர் சம்பந்தமாக எழுதிய கட்டுரைகளுள், ‘சஸ்ட் இந்தியா இரும்புப் பாதையில் இந்திய வேலையாட்கள் தொழில் நிறுத்தி இருத்தல்’, ‘பம்பாயில் தபால்காரர் தொழில் நிறுத்தும்; ‘சஸ்ட் இந்தியா தொழில் நிறுத்தக்காரர்களின் தெரிவில்’ ஆகிய மூன்றும் இங்கு மிக முக்கியமாகக் குறிப் பிடத்தக்கவை. பாரதியார் முதலாளிகளுக்குச் சார்பான வரா தொழிலாளிகளுக்குச் சார்பானவரா என்பதை ஜயத்திற்கிடமின்றி இக்கட்டுரைகள் தெளிவு படுத்துகின்றன. பாரதியார் பாட்டாளிகளைப் பற்றிப் பாடவோ எழுதவோ இல்லை என அழுத்தும் திருத்தமாகக் கூறும் கணேசனிங்கன், இக்கட்டுரைகளைப் பாரத்திருந்தால் நிச்சயமாக அத்தகையதொரு தவறான முடிவுக்கு வந்திருக்க மாட்டார்.

‘‘முதலாளிகள் தொழிலாளிகளின் லாபத்தையும் சுகத்தையும் சிறிதேனும் பொருட்டாக்காமல் கழுகுகள் போல் தமது லாபத்தையே கருதி வேலையாட்களை வற்றடிக்கும் முறைமை இந்தியாவிலே அதிகரித்துவிட்டது. நவீன நாகரீகத்திலே பண ஆசை ஒரு முக்கிய அமசமானதால் நமது நாட்டு முதலாளிகள் இந்த விஷயத்தில் மேல் நாட்டு முதலாளிகளின் முறைமையைப் பின்பற்றுகிறார்கள். எனவே தொழிலாளிகளும் மேல் நாட்டுத் தொழிலாளிகளின் மாதுரியைப் பின்பற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள்..... முதலாளியென்றால் எந்திரசாலைத் தலைவனாயிருப்பினும் அல்லது ரயில்வே அதிகாரியாயிருப்பினும் அல்லது அச்சியந்திரத் தலைவனாயிருப்பினும் கவர்ணமெண்ட் பிரதிநிதியான போஸ்டாபீஸ் தலைவனாயிருப்பினும் வேறு எவ்விதமாக இருந்த போதிலும் எல்லாம் ஒன்றுதான். தொழிலாளியைக் கருசிக்குப் பறக்க விட்டுவிட்டுத் தனது பணப்பெட்டிகளை நிரப்பிக்காள்களும் ஒவ்வொரு முதலாளியும் கொள்ளல்காரரே வொழிய வேறு ஒருவரில்லை’’ (பாரதிதரிசனம்: முதல்

பாகம், பக. 212—213) என வரும் பாரதியாரின் கூற்றுக்கு வேறு விளக்கம் அவசியமில்லை.

வேலை நிறுத்தம் காரணமாக வேலையை இழந்து தவிக்கும் தொழிலாளர் சார்பாகக் குரல் எழுப்பும் பாரதியார், “பம்பாய்த் தபால் சேவகர்களுக்கும் பெங்காளத்தில் ரயில் நிறுத்தம் சேய்தள்ள ரேயில் வேக காரர்களுக்கும் பலவிதங்களில் ஒற்றுமையிருக்கிறது. இரண்டு விஷயங்கள் லும் முதலாளிகள் பிடிவாதத்தால் எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்கள் பூரண கஷ்டத்தையடைந்திருக்கின்றன. யுரோக்ஷியர்கள் அல்லது ஐரோப்பியர்கள் தொழில் நிறுத்தியிருப்பார்களானால் அவர்களிடம் அதிகாரிகள் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளத் துணிவார்களா” (பாரதிதரிசனம், முதல் பாகம், பக. 214) எனக் கேட்கிறார்.

‘தொழில் நிறுத்தம்’ போன்ற விஷயங்களில் நெடுஞ்கால அனுபவமும் தேர்ச்சியும் பெற்ற மேல்நாட்டார்கூட ரேயில்வே தொழில் நிறுத்தம் முதலியவற்றிலே இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குமேல் நிலைத்து நிற்பது மிகவும் கஷ்டமாகும். அதை உத்தேசிக்கும்போது ஈஸ்ட் இந்தியா ரேயில்வே வேலையாட்கள் இத்தனை நாள் தீரத் தன்மையுடன் நியாயம் நடக்கும் வரை வணங்கமாட்டோம் என்று நிற்பது மிகவும் சந்தோஷத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது.....ஒருங்குகூடி வேலை செய்யும் வல்லமை இந்தியர்களுக்குக் கிடையாதென்றும், இனி எக்காலத்திலும் வரப்போகிறதில்லை யென்றும் சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கெல்லாம் இப்போது விழி பிதுங்குகிறது. தொழில் நிறுத்தியிருக்கும் தீர்களிடம் இந்தியா முழுதும் அனுதாபம் கொண்டிருக்கிறது என்பதில் ஆட்சேபமில்லை’ (பாரதி தரிசனம் முதல் பாகம், பக. 215) எனவரும் கூற்று, ஜயத்திற்கிடமின்றிப் பாரதியார் ‘பாட்டாளிகளின் தொழின்’ என்பதை நிறுபிக்கிறது.

இவ்வாறு தொழிலாளர்து ஒற்றுமையின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்துவதுடன் நில்லாது தொழிற் சங்கத் தினர் ஆயிரக்கணக்கிற் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றில் குழந்தைகள் மட்டுமின்றி எல்லாப் பிராயத்திலுமின்ன தொழிலாளிகளும் கல்வி அறிவு பெறவேண்டும் எனவும் பரம மூடக்குதனமான கொள்கைகளைத் தகர்த் தெறிந்து நேர்மையான வழியிற் செல்வத்தைப் பெருக்க முயலவேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

நீண்ட காலமாக நிலவுடைமை ஆதிக்கத்திற் கிக்கி இருந்த இந்தியா பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலை பெற்றதைத் தொடர்ந்து மாறுதலுக்குள்ளானது. நிலவுடைமை ஆதிக்கம் தகர்ந்து முதலாளித்துவம் வளரத் தொடங்கியது. அதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவாகத் தொழிலாளி வர்க்கமும் உருவாகத் தொடங்கியது. இதனைச் சூர்ந்து நோக்கிய பாரதியார், முதலாளி—தொழிலாளி என்ற கட்சி பேதம் இந்தியாவுக்குப் புதியது எனவும், ஐரோப்பியத் தொழில் முறைமைகளும் கொள்கைகளும் இந்தியாவிற் பரவியதால் ஏற்பட்ட இன்றியமையாத விளைவாகத் தொழிலாளர் முதலாளிகளுக்கெதிராகப் போராடும் நிலைமை ஏற்பட்டது எனவும் தமது சமகால நிலைமைகளைச் சுட்டிக் காட்டி யுள்ளார்.

ஐரோப்பாவிற் கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாகச் சமத்துவக் கொள்கை பரவி வந்தவாற்றையும் யந்திர உற்பத்திச் சாதனங்கள், தொழிற்சாலைகளின் பெருக்கம் ஆகியவை ஐரோப்பாவிற் சமூக மாறுதல்கள் ஏற்படுவதற்கும் தொழிலாளர் கிளர்ச்சி வேறுசிறுவதற்கும் வழி வகுத்தவாற்றையும் வரலாற்று ரீதியாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார். நிலவுடைமை ஆதிக்க வீழ்ச்சி, முதலாளித்துவ எழுச்சி, கைத்தொழிற் புரட்சியின் விளைவுகள், அவை சமூக வரம்புகளிலும் நியதிகளிலும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், தொழிலாளர் முன்னேற்றத்திற்குத் தொழிற்

சங்கங்கள் ஆற்றிய பணி, பிரான்சியப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து சமத்துவக் கொள்கை தொழிலாளரிடையே மிகுதியாகப் பரவத் தொடங்கியமை, தொழிலாளரது போராட்டங்கள், வெற்றி தோல்விகள் ஆகியனபற்றி வரலாற்றாசிரியனுக்குரிய முறையில் விளக்கிய பின், “எனினும் இத்தகைய போராட்டங்களில் இன்று வரை தொழிலாளிகளே வெற்றியடைந்துகொண்டு வருகிறார்கள்”²⁴ என்னும் உண்மையையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

ஐரோப்பாவில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் முரண்பாடுகளும் போராட்டங்களும் காலத்துக்குக் காலம் அதிகரித்து வந்தவாற்றையும் போராட்டங்களிலே தொழிலாளர்களே வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று வந்தவாற்றையும் விளக்கும் ஆசிரியர், தொழிலாளர் எழுசியையும் களர்ச்சிகளையும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் முளையிலேயே கிள்ளியெறிய முயன்று கொண்டிருந்தமையையும் “ஆனால், மேற்படி தேசங்களில் ராஜ்ஜாதிகாரம் இப்போது பெரும்பாலும் முதலாளிகளுக்குச் சார்பாக இருப்பதால், அந்த முதலாளிகள் தம்மால் இயன்ற வழிகளிலெல்லாம் தொழிலாளிகளைத் தலைதூக்க ஓட்டாமல் அமுத்திவிட முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இதனால் அவ்விரு திறத்தாருக்குள்ளே சமாதானமும் சிநேகிதத் தன்மையும் ஏற்படுவதற்கு வழியில்லாமல் நானுக்கு நாள் மனஸ்தாபங்களும் அவந்மிக்கையும் வயிற்றெரிச்சல்களும் மிகுதிப்பட்டுக்கொண்டு தான் வருகின்றன”²⁵ எனத் தொழிலாளர் மத்தியில் வளர்ந்து வந்த வெறுப்புணரவையும் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறெல்லாம் பாரதியார் விளக்கிய பின் இத்தகைய விபரீதமான நிலைமை இந்தியாவில் ஏற்படுவது விரும்பத்தக்கதல்ல வென்றும், இந்தியாவில் அப்பொழுது தான் முதலாளி—தொழிலாளி பூசல் ஆரம்பித்துள்ள

தென்றும், ஆகவே ஜனத்தலைவர்கள், முதலாளிகள்— தொழிலாளிகள் என்ற இருதிரத்தாரையும் ஆதரவுடன் கலந்து மனஸ்தாபங்கள் ஏற்படாதபடி நீதியாக நடந்து கொள்வதுடன் தொழிலாளரை முதலாளிகள் இகழ்ச்சி யுடன் நடத்துவதை உடனே நிறுத்த வேண்டுமெனவும், தொழிலாளரின் முக்கியத்துவத்தையும் தொழிலின் இன்றி யமையாத்தன்மையையும் எல்லோரும் அறியுமாறு செய்தல் வேண்டும் எனவும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார். இது உண்மையில் முதலாளி, தொழிலாளி ஆகியோரிடையே சமரசம் செய்யும் முயற்சியே எனலாம்.

ஆயின் ஆட்சியாளர்கள், நாட்டுத் தலைவர்கள் ஆகியோர் முதலாளிகளாகவோ முதலாளித்துவச் சார் புடையவர்களாகவோ இருக்கும் வரை தொழிலாளருக்கு உண்மையான நீதி கிடைக்கமாட்டாது என்பதைப் பாரதி யார் சுட்டிக்காட்டத் தவறியுள்ளார். பாரதியார் காலத்தி விருந்த அந்நிய ஆட்சியாளர்களோ சுதேசத் தலைவர்களோ அல்லது இந்தியா அந்நியரின் பிடியிலிருந்து விடுதலை பெற்றபின் ஆட்சிப் பீடமேறிய தலைவர்களோ பாரதியார் விரும்பியபடி நடந்ததுமில்லை; நடக்கப் போவதுமில்லை. இதனையே நம்புதிரிபாட் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளமை இவ்வியலின் தொடக்கத்திற் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

இன்று இருப்பதுபோல பாரதியார் காலச் சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. எனவே பாரதியாருக்கு வர்க்கபேதம், வர்க்கப் போராட்டம் ஆகியனபற்றிய தெளிந்த அறிவு இருந்திருக்கும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. எனினும் அன்றைய சூழ்நிலையில் அவர் இந்த அளவிற்குத் தீவிர மாகச் சிந்தித்தமை போற்றுதற்குரியது. அவர் முதலாளி, தொழிலாளி முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்குப் பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்வதுபோல் அவரது கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. ஆயின் நடைமுறை வேறாக அமைந்துள்ளது.

பாரதியாரி மறைந்த சில ஆண்டுகள் திரு. வி. க. தொழிற் சங்கவாதியாகத் தொழிலாளர் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

பாதியார் காட்டியுள்ள வழிமுறைகள் நடைமுறைக்கு வரவேண்டுமானால் பொருளாளிகள் எல்லாரும் தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர்களாகவும் தாமாகவே முன்வந்து பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வை அகற்ற முன்னபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். ஆயின் இதனை நடைமுறையிற் காண்முடிவதில்லை. பாரதியார் கூறி அறுபது எழுபது ஆண்டுகள் கழித்தும் சிறு அளவிற்கூட இத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தச் செல்வந்தர்கள் தாமாகவே முன்வந்ததில்லை. தொழிலாளர் தமது இடையிடாத கிளர்ச்சிகளாலும் போராட்டங்களாலும் ஒரளவாவது உர்மையைப் பெற்றனர் என்பதே உண்மை.

இந்தியாவில் பொருளாளி—ஏழை முரண்பாட்டினை வழிம மனஸ்தாபங்களையும் நீக்குவதற்கேற்ற வழிவகைளை மேற்கொள்ளாவிடின் காலப் போக்கில் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட நிலைமையே இங்கும் ஏற்படுவது தங்கள் முடியாதது எனவும் எச்சரிக்கை விடுத்துள்ளார்.

ரஷ்யாவில் அதிகாரம் தொழிலாளர் கைக்கு மாறிய வரலாற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் ஆசிரியர், ‘‘தேசத்துப் பிறந்த ஸர்வ ஐனங்களுக்கும் தேசத்துச் செல்வம் பொது என்பது உண்மையாய்விடின், ஏழைகள்—செல்வர் என்ற வேற்று மையினால் உண்டாகும் திமைகள் இல்லாமற் போகும்படி சுகலரும் தொழில் செய்துதான் ஜீவிக்கவேண்டும் என்ற நிதி வழங்குமானால் தேசத்துத் தொழில் மிகவும் அபிவிருத் தியடைந்து ஜீனங்களின் கேஷமழும் சுகங்களும் மிகுதி வழும்’’²⁶ என அம்மாற்றத்தின் விளைவுகளைப் பாராட்டி வழும் கூறியுள்ளார். இதற்கும் மேலாக அக்டோபர் புரட்சியை

ஆகாவென் ரெழுத்தது பார்யுகப் புரட்சி' எனக் கவிதை மூலம் புகழ்ந்தார்.

'சோஷ்விஸ்ட் கட்சி' என்றால் என்ன என்பதற்குத் தெளிந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ள பாரதியார், 'சோஷ்விஸ்ட்' என்ற பத்திற்கு 'சமத்துவக்கட்சி' எனக் குறிப்பிடுவதிலும் பார்க்க, 'ஜக்கியக்கட்சி' அல்லது 'அபேதக்கட்சி' என அழைத்தல் கூடுதலான பொருத்தம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சோஷ்விஸ்க் கட்சி பாரதியார் காலம் வரை (இன்றும்கூட) இந்தியாவில் ஏன் செல்வாக்குப் பெறவில்லை என்பதற்கு, ஐரோப்பாவிலிருந்து வேறுபட்ட குழ்நிலையும் வேறுபட்ட சமூக அமைப்பும் இந்தியாவில் நிலவியமையே முக்கிய காரணம் என்கிறார். சோஷ்விஸ்க் கொள்கை ஐரோப்பாவிலே தோன்றியபோது முதலாளிகள் மட்டுமன்றிப் பொது மக்களும் அறியாமை காரணமாக எதிர்ப்புக் காட்டினர். நாள்தேவில் இக்கொள்கையின் நல்வியல்பினை உணர்ந்து ஆதரவளிக்கத் தொடங்கவே இக் கொள்கை மேன்மேலும் பலம்மடையலாயிற்று. ரஷ்யப் புரட்சியின் வெற்றியினைத் தொடர்ந்து அயல் நாடுகள் பல வற்றிலும் ஆசியாவிலும் சோஷ்விஸ்க் கொள்கை செல்வாக்குப் பெறலாயிற்று என்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை விளக்கிக்காட்டியுள்ள பாரதியார் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் வழிமுறை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “‘ஆணால் இந்த முறைமை போர், கொலை, பலாத்தாரங்களின் மூலமாக உலகத்திற் பரவி வருவது எனக்குச் சம்மதம் இல்லை. எந்தக் காரணத்தைக் குறித்தும் மனிதருக்குள்ளே சண்டைகளும் கொலைகளும் நடக்கக் கூடாதென்பது என்னுடைய கருத்து. அப்படியிருக்க சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற தெய்வீக தர்மங்களைக் கொண்டோர் அவற்றைக் குத்து வெட்டு பீரங்கி துப்பாக்கிகளினால்பரவுச் செய்யும்படி முயற்சி செய்தல் மிகவும் பொருந்தாத செய்கையெல்லு நான் நினைக்கிறேன்...’”²⁷ என இரத்தக்களார்

மூலமாக இத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது தனக்குச் சம்மதமில்லை என்கிறார்.

“.....வெளின் வழி சரியான வழியில்லை. முக்கியமாக நாம் இந்தியாவிலே இருக்கிறோமாதலால், இந்தியாவின் ஸாத்யா ஸாத்யங்களைக் கருதியே நாம் யோசனை செய்ய வேண்டும்”²⁸ எனப் புரட்சியை நடத்திய வெளின் கையாண்ட வழியை ஏற்க மறுக்கிறார். ஆயின் மாற்றம் ஏற்படுவது மிகமிக அவசியம் என்பதையும் வற்புறுத்து கிறார். “கோடிக்கணக்கான ஐஞ்சல்கள் நிறைய உணவு கிடைக்குமென்ற நிச்சயமில்லாமலும், வகுக்கணக்கான ஐஞ்சல்கள் ஒருவேளைக் கஞ்சி கிடைக்காமலே சுத்தப் பட்டி னியால் கோர மரணமெய்தும்படியாகவும் நேர்ந்திருக்கும் தற்கால நிலைமையை நாம் ஒருக்கணம்கூடச் சகித்திருப்பது ஞாயமில்லை என்பது சொல்லாமலே போதரும்”²⁹ என அவர் கூறியுள்ளதை சிந்திக்கத்தக்கது. 1905-ஆம் ஆண்டிலும் 1917-ஆம் ஆண்டிலும் புரட்சி ஏற்பட்ட தைத் தொடர்ந்து சில ஆண்டுகள் ரஷ்யாவிற் குழப்பங்கள், கொலைகள், குத்து வெட்டுகள், அமைதியின்மை நிலவின். இந்நிலமை பாரதியாருக்கு அச்சத்தையும் வெறுப்பையும் ஊட்டியிருக்கலாம். ஆயின் இத்தகைய அமைதியின்மை தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. வெகுவிரைவிலேலேய அமைதி ஏற்பட்டு உலகமே மலைப்புறும் வண்ணம் சோவியத் துணியன் பலதுறைகளிலும் முன்னேறலாயிற்று. தொழிலாளிவர்க்கம் கூபீட்சப் பாதையில் வீரநடை போடத் தொடங்கிற்று. இவற்றை அறிவதற்கு முன்பே பாரதியார் மறைந்துவிட்டார்.

இந்தியாவில் நிலவும் வறுமையையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வையும் இரத்தக் களரியின்றிச் சமாதான வழியில் அகற்றும் உபாயம் ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கும் பாரதியார், தாமே ஒரு வழியையும் காட்டியுள்ளார். ‘செல்வம்’ என்னும் கட்டுரையில் பாரதி

யார் பொதுவட்டமை மலர் வேண்டியதன் அவசியத்தை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வற்புறுத்துவதுடன் ஐரோப்பிய நாடுகளின் நிலைமைகளையும் இந்தியாவின் நிலைமையையும் அவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். புரட்சியின்—இரத்தக்களரியின் மூலம் மாற்றத்தைக் கொண்டு வராமல் சமாதான வழியிற் கொண்டுவர முயல வேண்டும் என்கிறார். ஆயின் அது நடைமுறைச் சாத்தியமா என்பது ஐயத்திற்குரியதே.

பாரதியார் காலத்தில் மட்டுமன்றி இன்றும்கூட, பாராஞ்சுமன்ற ஐனநாயக வழி, சர்வோதய இயக்க வழி, மனமாற்றம் என எத்தனையோ சமாதான வழிகளில் முயன்றும் உருப்படியான மாற்றங்களைக் காண முடிய வில்லை. பாரதியாரே வேதனையுடன் குறிப்பிட்டது போன்று ‘ஏழை ஏழைதான், பொருளாளி பொருளாளிதான்’ என்ற நிலையே இன்றும் நிலவுகிறது. இந்நாளின் இரண்டாம் இயலிலே சுட்டிக் காட்டப் பட்டதுபோல் பாரதியார் வண்முறையை அறவே வெறுத்தவரல்லவர். போரையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து அநீதியை அழித்து நீதியை நிலைநாட்ட அவற்றைப் பயன் படுத்த வேண்டும் என அவாவியவர். ஆயின் பொதுவட்டமையை மலரச் செய்வதற்குக் காந்திய வழியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாதா என அங்கலாய்க்கிறார். மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குப் பாரதியார் காட்டியுள்ள வழி ஒரு வகையில் வேடிக்கையானது! நகைச்சுவையானது! நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது. எத்தனை செலவந்தர்கள் அவர் கூறியபடி செய்ய முன்வருவார்கள்? அவர் இந்த வழியைக் கூறி அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகியும் எத்தனை செலவந்தர்கள் இது வரை அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்?

மகாத்மா காந்தி கிராமியப் புனருத்தாரணத்தை வற்புறுத்தி நடைமுறைப்படுத்த முயன்றார். வினோபாஜி

பூதான இயக்கம் நடத்தினார். இவை எவ்வயும் இதுவரை பூரண வெற்றியளிக்கவில்லை. ஆயின் தொழிலாளர் விவசாயிகள் நிலைமை மேலும் மோசமடைவதுடன், அவர்களது கிளர்ச்சிகளும் போராட்ட உணர்வும் மேன்மேலும் அதிகரி த்து வருவதையே அண்மைக்கால நிகழ்ச்சிகள் காட்டி நிற்கின்றன. உண்மையில் பாரதியாருக்கே இவ்வழி நடை முறைச் சாத்தியமானதா என்ற ஐயப்பாடு எழுந்ததை அவரது கட்டுரை தொனித்து நிற்கிறது. இது விடயமாக இரத்தக் களரி ஏற்படுவதை வெறுக்கும் பாரதியார் வேறு சிறந்த வழி காட்ட முடியாது திக்கித் தினாறுகிறார்.

தமது காலத்திய இந்தியாவின் சமூக, பொருளாதார அமைப்புகளை மாற்றியமைக்க வேண்டும்; வறுமையை ஒழித்துத் தொழிலாளர் வாழ்விலே சுபீட்சக்கை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் பாரதியார் தணியாத திவிரமான ஆவல் கொண்டிருந்தார் என்பதில் எவ்வித ஐயமுயில்லை. ஆயின் எந்த வழிமுறையைக் கையாண்டு இதனை ஏற்படுத்துவது என்பதில்லயே சிக்கல் ஏற்படுகின்றது. இதில் வியப்பெதுவு மில்லை. பாரதியார் இது விடயத்திலே திக்குமுக்காடி அறுபது வருடங்களுக்கும் மேலாகி இன்றுகூட இதற்கு ஒரு முகப்பட்ட வழிதோன்றுவில்லை. ‘உடையவன் இழக்கத் தயாராக மாட்டான்; இல்லாதவன் பொறுக்கத் தயாராக மாட்டான்.’ அடிப்படையான மாற்றங்களைச் சிந்திக்குமிடத்துப் பாரதியார் இந்திய ஆத்மீகச் சிந்தனைப் போக்கிலிருந்து விலகிச் செல்லத் தயக்கம் காட்டுகின்றார். இது பாரதியாரின் குற்றமன்று. அன்றைய சூழ்நிலையும் முக்கிய காரண மாகலாம்.

பாரதியாரது ஆக்கங்கள் யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்குமிடத்து அவர் தொழிலாளர்மீது கொண்டிருந்த பரிவையும் பற்றுதலையும் அவர்களது முன்னேற்றத்

தில் கொண்டிருந்த அக்கறையையும் அவதானிக்கலாம் மேலும் தொழிலாளர் என்ற வகையில் தொழிலாளருடன் உலகத் தொழிலாளர் நிலையையும் ஒப்புநோக்கியுள்ளார். இரத்தக்களரி மூலம் தொழிலாளர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதை விரும்பாவிட்டனும் சாத்வீக அடிப்படையிலாவது தீர்வு காண்வேண்டும் என வற்புறுத்தியுள்ளமையையும் அவர்து நோக்கில் வர்க்கக் கண்ணோட்டம் தெளிவாக அமையாவிட்டனும் மானுட நேயமும் தொழிலாளர்பாற்பரிவும் கொண்டிருந்தமையையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஏ

தொழில்

இலக்கியக்கர்த்தா என்பவர் இறைவனையோ இறைவன், அடியார்களையோ, பேரரசர்களையோ, மன்னர்களையோ, வள்ளல்களையோ, பிரபுக்களையோ பாட வேண்டும் மோட்சம், பாவ புண்ணியம், நல்வினை தீவினை ஆகியன பற்றிப் பாட வேண்டும்; உலகநிலையாமை, அறத்தின் அவசியம் முதலியவற்றை வற்புறுத்த வேண்டும் என்ற அழுங்குப் பிடியான மரபு நிலை நீடித்து நிலைத்திருந்த தமிழ் இலக்கிய உலகில், மானுடத்தின் விடுதலையை வற்புறுத்திப் பாடிய நவயுக்ககவிஞராம் பாரதியார் நிலையாமைக்கொள்கையை மிக வண்மையாகக் கண்டித்தது மட்டுமன்றி உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியாமையாத செல்வத்தையும், தொழில் முன்னேற்றத்தையும் மிகுந்த சிரத்தையுடன் போற்றிப் பேணி வளர்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி யுமுள்ளார். விடுதலை என்பது வெறுமனே அரசியல் விடுதலை மட்டுமல்ல, பொருளாதாரத் துறையிலும் நாடு உணர்ந்தார்; மக்களுக்கும் உணர்த்த முயன்றார்.

பாரதியார் தமது சுயசரிதையில், ‘பொருட்பெருமை’ என்ற உபதலைப்பில்.

‘பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்றஙம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்
பொருளி லார்க்கின மில்லை துணையிலை,
பொழுதெ லாமிடர் வெள்ளம்வங் தெற்றுமால்
பொருளி லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்,
போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்,
மாமகட் கிங்கோர் ஊன முரைத்திலன்...’’³⁰

எனச் செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தியுள்ளார். தந்தையின் பிரிவை அடுத்து வறுமையால் வாடிய நிலையில், “எந்த மார்க்கமும் தோற்றில தென் செய்கேன்? ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே?” என மனக் குழறலுடன் பாடினார். பாரதியாரின் இத்தகைய துயரத்திற்கான காரணங்களுள் ஒன்று, நாட்டைப் பீடித்திருந்த வறுமைக் கொடுமையே. இதனால் போலும் தொழில் முன்னேற்றம் பற்றி ஆகிக அக்கறை காட்டினார். ‘வைய மீதினில் வறுமையோர் கொடுமையன்றோ’ என ஏங்கும் அவர் அவ்வறுமைக் கொடுமையைப் போக்க முயலுமாறு மக்களை வேண்டுகின்றார்.

கைத் தொழில் போற்று, பணத்தினைப் பெருக்கு, உலோக நூல் கற்றுணர், வான் நூற்பயிற்சி கொள், யவனர் போல் முயற்சி கொள் எனப் புதிய ஆத்திகுடி பாடிய பாரதியார், அறிவுத் தொழில்—கைத் தொழில்—செல்வப் பெருக்கம் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான நெருங்கிய தொடர் பைத் ‘தொழிலாளர்’ என்னும் கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இங்கு பாரதியார் கைத் தொழில் எனக் குறிப்பிடுவது இந்தியாவிற் பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த குடிசைக் கைத் தொழிலை மட்டுமல்லது இங்கிலாந்திலே

தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து வளர்ச்சியுறுத் தொடங்கிய கணரக யந்திரத் தொழில்கூடம் உள்ளடக்கியே கூறியுள்ளார் என்பதை அவர்து ஆக்கங்கள் தெளிவு படுத்துகின்றன.

இங்கிலாந்திலே தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட கணரக யந்திரத் தொழில் வளர்ச்சி ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மிக வேகமாகப் பரவியது; பலவேறு துறைகளிலும் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. ஐரோப்பிய நாடுகளின் செல்வச் செழிப் பிற்கும் பலதுறை முன்னேற்றங்களுக்கும் தொழிற் புரட்சியும் தொழில் விருத்தியும் மூலகாரணமாக அமைந்திருந்த மையினைக் கூர்த்த மதியுள்ள பாரதியார் செவ்வனே உணர்ந்ததுடன் நில்லாது இந்தியாவைப் பீடித்திருந்த கொடிய வறுமையை அகற்றவும் மக்கள் மத்தியிலே தாண்டவமாடிய வேலையில்லாப் பிரச்சினையைப் போக்கவும் கைத்தொழில் விருத்தி மிக இன்றியமையாதது என ஆணித்தரமாக வற்புறுத்தியுள்ளார். சமகாலத்திலே மகாகவி தாகூரோ மகாத்மா காந்தியோகுடப் பாரதியார் அவுக்கு இதன் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்து போற்றிய தாகத் தெரியவில்லை.

“எப்போதும் பாடுபடு. எப்போதும் உழைத்துக் கொண்டிரு. உழைப்பிலே ககமிருக்கிறது. வறுமை நோவு முதலிய குட்டிப் பேய்களெல்லாம் உழைப்பைக் கண்டவுடன் ஒடிப்போய் விடும்” என உழைப்பின் இன்றியமையையை வற்புறுத்தும் பாரதியார், “பொய்மை, இரட்டுற மொழிதல், நயவஞ்சலை, நடிப்பு இவற்றால் பொருளீட்டிப் பிழைத்தல் நாய்ப் பிழைப்பெற்று கொள்வேன்...” எனத் தகாத வழியிற் பொருளீட்டுவதைக் கண்டிக்கின்றார். மகாத்மா காந்தி கூறிய பதினொரு விரதங்களைப் பற்றிப் பாரதியார் குறிப்பிடுகையிலூடு

நாக்கைக் கட்டுதல், பிரமசரியம், இவையிரண்டையும் செல்வரிகள் இடையிடையே அனுஷ்டித்தால் அவர்களுக்கு நண்மையுண்டாகும். ஏழைகளுக்கு இந்த உபதேசம் அவசிய மிலலை. அவர்களுக்கு நாக்கை ஏற்கனவே கட்டித்தான் வைத்திருக்கிறது. பிரமசரியத்தை ஜாதி முழுமைக்கும் ஸ்ரீகாந்தி தர்மமென்று உபதேசம் செய்யவில்லை. அந்த வேலை செய்தால் தேசத்தில் சீக்கிரம் மனிதரில்லாமல் போய்விடும். காந்தி பதினொரு விரதம் சொன்னார். நான் பன்னிரண்டாவது விரதமொன்று சொல்லுகிறேன். அது யாதெனில்:- எப்பாடு பட்டும் பொருள் தேடு; இவுலகத்திலே உயர்ந்த நிலை பெறு. இப்பன்னிரண்டாவது விரதத்தைத் தேச முழுதும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்³³ என அவர் செல்வத்தைத் தேட வேண்டியதின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

செல்வத்தைத் தேடுவதிலும் தெய்வத்தின் அருளைத் தேடுவதே இன்றியமையதது என வற்புறுத்திய யேசு, காந்தி ஆகியோரின் கருத்துக்களை உலகியல் நோக்குடன் மிக நுட்பமாக விமர்சித்துள்ள பாரதிபார் இறுதியாக, ‘... ...’ தெய்வத்தின் அருள் பெற்றால் மற்ற செல்வங்களெல்லாம் கூடிவரும்’ என்று யேசுகிறில்து சொல்லியதைக் காந்தி எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அதுவும் வேத வாக்கிய மாம் ஆனால் அவர் சொல்வது துறவு நெறி. அது சிலருக்குச் சில காலங்களில் பயன்படலாம். இக்காலத்தில் பலருக்கு அது தீமை உண்டாக்கும். தெய்வத்தை எதிர்த்துக் கொல்வம் தேடுதல் தீமை என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தெய்வத்தை நம்பி உடனே செல்வம் சேர்க்க வேண்டும். இது என்னுடைய கொள்கை³⁴ என ஆணித்தரமாக வற்புறுத்தியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

தாம் வாழும் சமுகத்தை மறந்து வெறுமனே இலட்சிய ழர்வமான, நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாத, உதவாத கற்பணாலோகங்களிற் பெரும்பாலான கவிஞர்கள்

சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், நிலையாமைக் கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டு நிலைபெற்றிருந்த மரபு நிலையிற் பாரதியார், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமூகத்தின் அவங்களையும் நிகழ்காலத் தேவைகளையும் செம்மையாக உணர்ந்து அதற்கேற்ற வகையிற் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்.

பிரித்தானியர் ஆட்சி இந்தியாவில் நிலைபெற்றதைத் தொடர்ந்து இந்தியாவிலும் நவீன மயமான கைத் தொழில்கள் வேகமாக வளர்லாயின. எனினும் கைத் தொழில் ஆதிக்கம் கூடுதலாக அந்தியர் வசமே இருந்தது. இது சுடேதசிகளின் கைக்கு மாறுவேண்டும்; மேன்மேலும் விருத்தியுற வேண்டும் ஏப் பாரதியார் அவாவினார். அதனாலேயே கப்பலோட்டிய வ. உ. சிதம்பரம் பின்னையின் செயல்களைப் புகழ்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினார். தொழிலில் ஏற்றத் தாழ்வு காட்டுவதைக் கண்டித்து வையகம் காப்பவராயினும், வாழைப்பழக்கடை வைத் திருப்பவராயினும் பொய்யகலத் தொழில் செய்து புவி போற்றிட வாழ்பவர் மேலோர் எனக் கூறியுள்ளார்.

‘உலகத் தொழில் அனைத்தும் உவந்து செய்வோம்’ எனக் குரல் எழுப்பிய பாரதியார், ‘வருங்காலம்’, ‘புதிய உயிர்’ என்னும் கட்டுரைகளில் வற்புறுத்தியுள்ள விடயங்கள் இங்கு கூரிந்து கவனிக்கத்தக்கவை, “உலகம் எவ்வளவு தீவிர மாக மாறிக் கொண்டு வருகிறதென்பதைத் தமிழ் நாட்டார் ஆழ்ந்து கவனிக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் சிற்சில விவகாரங்களில் மனத்தைப் பதியவைத்துக் கொண்டு வெளி யுலகத்தின் மாறுதல்களிலே புத்தி செலுத்தாமல் அற்ப விருப்பங்களிலும் அற்பச் செய்கைகளிலும் நாளையெல்லாம் கழியவிட்டுக் கிணற்றுத் தவணைகளைப் போல வாழ்வதேல பயணில்லை’ என்பது பாரதியார் வாசகம். குளத்து மீன்களாக ஒன்றையொன்று குத்திக் குதறிக்கொண்டும் கிணற்றுத் தவணைகளாக வெளியுலக நடப்புகளை

அறியாது வாழ்ந்து கொண்டுமிருக்கும் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கைமுறை பாரதியார் காலத்திற் மட்டுமென்றி இன்று வரை பெருமளவு தொடர்ந்து நிலவுவதை அவதானிக்கலாம்.

அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளும் யப்பான், சீனா முதலிய ஆசிய நாடுகளும் விழித்தெழுந்து பலதுறைகளி லும் அசர வேகத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களது இடைவிடாத உழைப்பு, முன்னேற்ற ஆர்வம் புதுமை நாட்டம், அறிவியல் துறை வளர்ச்சி முதலியன் இத்தகைய முன்னேற்றத்திற்கு மூல காரணங்களாக அமெந்தமையினையும் பாரதியார் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதே சமயம் தமிழ் மக்களிடம் காணப்பட்ட சோம் பேரித் தணம், குருட்டுத்தனமான பழமைப்பித்து, அறியாமை மிக்க புதுமை வெறுப்பு, நாட்டு முன்னேற்றத்திலும் பொருளா தார அபிவிருத்திலும் ஆர்வம் செலுத்தாது வீண் விவாதங்களிலும் வேதாந்த சித்தாந்த விசாரங்களிலும் மற்றையவர்களின் தனிப்பட்ட விவகாரங்களை சிலாகிப்பதிலும், இன்னோரண்ண பயனற்ற பிற விடயங்களிலும் கவனம் செலுத்திப் பொழுதை வீணே கழித்துக் கொண்டிருந்தமையினையும் கண்டு பாரதியார் மனம் வெதும்பினார்.

அதனாலேயே அவர், “.....கற்பணையும் அலங்காரமும், எனக்குக்கூட மிகவும் பிரியம்தான். ஆனால், ‘நெல் எப்படி விளைகிறது?’ என்பதைச் சுற்றுக் கொடுக்காமல் ‘அன்மொழித் தொகையாவது யாது?’ என்று படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதை நினைக்கும் போது கொஞ்சம் சிரிப்புண்டாகிறது. அன்மொழித் தொகை சிலரைக் காப்பாற்றும். ஊரமுழுவதையும் காப்பாற்றாது. நெல்லுதான் ஊர் முழுதையும் காப்பாற்றும். அன்மொழித் தொகையைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று நான் கொல்லவில்லை. ஆனால் அன்மொழித் தொகையைப் பயிர் செய்து நெல்லை

மறந்து விடுவது சரியான படிப்பில்லையென்று சொல்கிறேன் அவ்வளவுதான்’³⁶ எனக் ‘கிள்சடி’ என்னும் கட்டுரையில் நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டார்.

இன்றும் கூடப் பொது மக்களுள் கணிசமானோர், குறிப் பாகச் சிராமப் பகுதி மக்களுள் அநேகமானோர் பயன் நிறைந்த பணிகளில் ஈடுபாடு கொள்ளாது பலர் ஒன்றுகூடி மற்றையோரைப் பற்றி வம்பளப்பதும் வீண்சச்சரவுகளில் ஈடுபட்டு வல்லடி வழக்குப் பேச நேரத்தையும் பொருளையும் வீண் விரயம் செய்வதும் அவதானிக்கத் தக்கவை. தமிழின் முதல் நாவாசிரியரான வேதநாயகம் பிள்ளையும் தமது ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ என்னும் நாவலில் ‘வம்பர் மகா சபை’ என்ற உபதலைப்பில் இது சம்பந்தமாக மிக நகைச்சுவையாகவும் தத்ருபமாகவும் காட்டியுள்ளதை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு தமிழ் மக்களது உயிர்த் துடிப்பற்ற நிலை கண்டு மனம் வெதும்பிய பாரதியார் அத்துடனமையாது; அவர்கள் பலவேறு தொழிற் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு முன்னேற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் முன்னேறும் வழிவகைகளையும் பல இடங்களில் வளியுறுத்தியுள்ளார். அவ்வகையில் அவரது கருத்துகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

‘இங்கிலிங் படித்தவர்களுக்குள்ளே குறைவாகவும் அதாவது ஆயிரக்கணக்காகவும் இங்கிலிங் படிப்பில்லாதவர் களுக்குள்ளே மிகுதியாகவும் அதாவது லக்ஷ்கணக்காகவும் யாதேனும் தொழில் செய்து பிழைக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் தொழில் செய்யும் திறமையுமடையோராயினும் தொழிலைப்படாமல் வறுமைப் பிசாசினால் கிழிப்புண்டு மடி கிறார்கள். ஏனென்று கேட்பாரில்லை. ராஜாங்கத்தார் இந்த விஷயத்தை ஸ்மரிக்கவேயில்லை. ராஜாக்கள், ஜமீன் தார்கள், பிரபுக்கள் இதைச் கருதவில்லை. மடாதிபதிகள்,

தரிமகாரத்தாக்கள் இதனை ஸமரிக்கவில்லை. ஜனத்தலைவர்கள், ராஜ்ய தந்திரிகள் இதைக்கருதவில்லை. உபநியாசகர்களும், பத்திராதிபர்களும், உபாத்தியாயர்களும் இதைப் பறக்கணித்து விடுகிறார்கள். இந்தியாவிலே பசியால் மடி வோரைப் பார்த்து இரங்குவாரில்லையா? தெய்வமில்லையா?’’ எனப் பொருளாளிகள், அதிகார வர்க்கத்தினர் ஆகியோர் ஏழைகள்டம் காட்டும் அலட்சியத்தைக் கண்டு வேதனைப்பட்டு அவலக்குரல் எழுப்பும் பாரதியார் பின் வருமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார்:

‘‘வர்த்தகம் செய்வோர் கோடிக்கணக்கான பணப் பழக்கம் ஏற்படும்படி பெரிய வர்த்தகங்கள் செய்ய வழி தேட வேண்டும். படிப்பவர் அபாரமான சாஸ்திரங்களையும் பலதேசத்துக் கல்விகளையும் கற்றுத்தரவேண்டும். ராஜ்ய விவகாரங்களில் புத்தி செலுத்துவோர் உலக சரித் திரத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, மற்ற ராஜ தந்திரிகளும் மந்திரிகளும் கண்டு வியக்கும்படியான பெரிய பெரிய யோசனைகள் செய்து நிறைவேற்றிப் புகழ் பெற வேண்டும். கைத் தொழில்களின் விஷயத்திலே நாம் இப்போது காட்டிவரும் சோர்வும் அசிரத்தையும் மிகவும் அருவருப்புக்கு இடம் தருகின்றன.

திருஷ்டாந்தமாக, நேரித்தியான சித்திரங்களும் வர்ணங்களும் சேர்த்துப் பட்டிலும் பஞ்சிலும் அழகான ஆடைகள் செய்யவல்ல தொழிலாளிகள் நமது நாட்டில் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் படிப்பில்லை. வெளியுலக நிலை தெரியாது. கையிலே முதற்பணமுமில்லை. நம்முள்ளே கல்வியும் செல்வமும் உடையோர் கூடி ஆராய்ச்சிகள் செய்து வெளிநாடுகளில் ஆவலுடன் வாங்கக்கூடிய மாதிரிகள் எவ்வளவில் கணக்கை கொண்டு செய்வித்தால் மிகுந்த லாபமுண்டாகும்..

இரும்புத் தொழில் உலகத்திலே வலிமையும் செல்வமும் கொடுப்பது. எல்லாவிதமான கைத்தொழில்களும் தற்காலத்தில் இரும்பு யந்திரங்களாலே செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் நமது தேசத்துக் கொல்லருக்கு நாம் பல விதங்களிலே அறிவுறுத்தியும் ஜீவன சௌகர்யங்களும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து இடத்துக்கிடம் இயன்றவரை இரும்புத் தொழில்களை வளர்க்க வேண்டும்.

இனி வர்ணப்படம், கையல்வேலை.....மைத்தொழில்முதலிய சித்திர வேலைகளில் நமது ஐனங்களின் அறிவுமிகவும் சிறந்தது. கொஞ்சம் சிரமப்பட்டால் இந்தத் தொழில்களை மறுபடி உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடலாம். சிறிது காலத்துக்கு முன்பு சௌகர்யங்களும் ஜப்பானிலிருந்தும் பல சித்திர வேலைகளைக் கொண்டு போய் அமெரிக்காவில் காட்டியபோது, அங்கே அவற்றிற்கு மிகுந்த புகழ்ச்சியும் பிரியமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இதை நாமேன் செய்யக் கூடாது? ³⁸

இவ்வாறு கேள்விக்கணை தொடுக்கும் பாரதியார் தமிழ்மக்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு ஆணையிடுகின்றார் “வெளிநாட்டுக்குக் கப்பலேறிப் போங்கள், புறப்படுங்கள். புறப்படுங்கள். தொழிலாளிகளே, வியாபாரிகளே, வித்துவான்களே, புத்திமான்களே எப்படியேனும் யாத்திரைச் செலவுக்குப் பணம் தயார் செய்துகொண்டு அந்திய தேசங்களைப் பார்த்து விட்டு வாருங்கள். நமது தொழில்களுக்கும் கலைகளுக்கும், யோசனைகளுக்கும் வெளிநாடுகளில் ஏராளமான உதவி கிடைக்கும். சந்தேகப்படவேண்டாம்.” ³⁹

இவ்வாறு சிறு கைத்தொழில்கள் தொடக்கம் பாரிய கனகர யந்திரத் தொழில்வரை சகல தொழில்களிலும் தமிழ் மக்கள் ஈடுபட்டு முன்னேற வேண்டும்; கடேசப் பொருட்களுக்கும் கலைகளுக்கும் வெளிநாடுகளில் மதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று அவர்து பேரவா-

நாட்டு முன்னேற்றம்பற்றியோ தொழிலபிவிருத்தித் திட்டங்கள்பற்றியோ அதிகம் சிற்றிக்காத அந்றியராட்சிக் காலத்தில் இற்றைக்கு ஏற்குறைய அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பாரதியார் இத்தகைய ஆலோசனைகளை முன் வைத்துள்ளார் என்பது மனம் கொளத்தக்கது. இவ்வாறு தொழில் விருத்தி, அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் ஆகியன கட்டுரைகளில் மட்டுமன்றித் தமது கவிதைகளிலும் வியக்கத்தக்க வகையில் அற்புதமாகத் திட்டிக் காட்டி யுள்ளமை உற்று நோக்கத்தக்கது. அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

‘பாரததேசம்’ என்ற தலைப்பிலே இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக்கந்த சிறநித தொரு பொருளாதாரத் திட்டத்தையே தீட்டியுள்ளார். அதுமட்டு மல்ல, இந்தியத் தொழிலாளருடன் தாழும் ஒருவராக நின்று அவர்களுக்கு எதிர்காலப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற் பூரண நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் வகையில் இன்னின்ன வற்றைச் செய்வோம்; இமைப்போம்; சமைப்போம்; குடைந்தெடுப்போம்; கொண்டு வருவோம்; கற்போம்; வளர்ப்போம் என்றெல்லாம் முழங்குகின்றார்.

மேலைக்கடல் முழுதும் கப்பல் விடுதல், சிங்களத் தீவினுக்குப் பாலம் அமைதிதல், வங்கத்து நீர் மிகுதியால் மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்தல், சுரங்கத் தொழிலை விருத்தியடையச் செய்தல், இரும்பாலைகளை நிறுவுதல், கனிப் பொருட்களை உரிய முறையிற் பயன் படுத்தி அவற்றை உலகின் நாலா பாகங்களிலும் கொண்டு சென்று விற்று, வேண்டிய பொருள்களைத்தையும் தாயகத்துக்குக் கொண்டு வருதல், முத்துக்குளித்தல், கோதுமை விளைவை அதிகரித்தல், காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரையைக் காஞ்சியிற் கேட்பதற்கேற்ற கருவியைச் ‘செய்தல்’ பட்டு வருத்தி ஆடைகளைப் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்தல்,

ஆயுதங்கள் செய்தல், காகிதங்கள் செய்தல், தொழிற் சாலைகளை நிறுவுதல், கல்வி நிலையங்கள் ஏற்படுத்தல், குடைகள், உழுப்படைகள், கோணிகள், இரும்பாணிகள் முதலியன் செய்தல், நடையும் பறப்புமுனை வண்டிகள் செய்தல், ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்தல், தொழில் நுட்பங்களைக் கற்றறிதல், வாணியும் கடலையும் அளத்தல், சந்திர மண்டலத்தியல்லைபக் கண்டு தெளிதல், காடு வளர்த்தல், காவியங்கள் செய்தல், கலை வளர்த்தலு எனப் பாரதியார் தீட்டியுள்ள தொழிற்றிட்டங்கள் நீண்டு கொண்டே செல்கின்றன. இவற்றுட் சில பாரதியாரது காலத்திலேயே அபிவிருத்தியடையத் தொடங்கி விட்டன; சில பாரதியார் மறைந்த பின் வளரத் தொடங்கியுள்ளன. இன்னும் சில இன்று வரை விருத்தியுறத் தொடங்கவில்லை. அன்றே அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ள விடயங்கள் சில தீர்க்க தரிசனமாக அமைந்துள்ளதையும் அவதானிக்கத் தக்கவை.

‘தொழில்’ என்ற தலைப்பிலையெந்துள்ள பாடவிற் பாரதியார் தொழிலாளரையும் கலைஞர்களையும் (தொழிலாளரையும் கலைஞர்களையும் அவர் ஒன்றாகவே கருதினார்) நோக்கி ஆணையிடுவது போல ‘உருக்கிடுவிரே, வகுத்திடுவிரே, செய்திடுவிரே, கொணர்ந்திடுவிரே எனக் கூறுதல் நோக்கத் தக்கது. இரும்பை உருக்குதல், யந்திரங்கள் செய்தல், கரும்புச்சாறு பிழிதல், பாட்டும் செய்யுளும் கோத்தல், பரத நாட்டியச் கத்திடுதல், உண்மையை உணர்த்தும் சாத்திரங்களைச் சேர்த்தல் எனப் பல்வேறு வகையான தொழில்களையும் செய்யுமாறு வேண்டுவதுடன் உடல் உழைப்பாளிகளைச் சூத்திரர் என ஒதுக்கி வைத்து அவர்களது உழைப்பினைக் காலம் காலமாகச் சுரண்டிவந்த இந்தியச் சமுதாய நெறிமுறைக்கு மாறாகத் தொழிலாளர்களை (சூத்திரர்களை) நோக்கி,

“...அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல் ஆயிரம்தொழில் செய்திடு வீரே

பெரும்பு கழ்நுமக் கேமிசைக் கிள்றேன்
பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரோ!''
எனவும்,

“விண்ணினின் றெமை வானவர் காப்பார்!
மேவிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரோ!''

எனவும்,

“தேட்டமின்றி விழியெதிர் காணும்
தெய்வமாக விளங்குவீர் நீரோ!''⁴⁰

எனவும் தொழிலாளர்களை ஏற்றிப் போற்றுகின்றார்.

பாட்டாளிகளின் தோழனான பாரதியார், ‘புதிய கோணங்கி’யிலும் இதே கருத்துகளை வேறுவகையில் வெளியிட்டுள்ளார். தொழிலாளருடன் தாழும் ஒருவராக நின்று இன்னன் செய்வோம் எனக் குரல் மூட்டியவர், அடுத்துத் தொழிலாளரை நோக்கி இன்னன் செய்யுங்கள் என ஆணையிட்டவர். ‘புதிய கோணங்கியில்’ “நல் லகாலம் வருது, செல்வம் வளருது, வியாபாரம் பெருது, தொழில் பெருகுது...” எனத் தமது காலத்திலேயே அவையெல்லாம் விருத்தியடைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று மக்கள் மனத்தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும் திடமான எதிர்கால நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தும் வகையிற் கூறியுள்ளார்.

இதேபோன்று ‘சமூகம்’ என்ற தலைப்பிலமைந்துள்ள பாடல்களிலும், பலவேறு துறைகள் சார்ந்த தொழில் களிலும் ஆண்கள் மட்டுமன்றிப் பெண்களும் ஈடுபட்டு வளம் பெறச் செய்ய வேண்டும் என வேண்டுகின்றார். ‘பாரதநாடு,’ ‘தமிழ்நாடு’ என்ற தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள அதிகமான பாடல்களில் ஆங்காங்கே பாரத நாட்டினதும் அதன் ஒரு கூறான தமிழ் நாட்டினதும் இயற்கை வளங்களைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ள பாரதியார்.

அவற்றை எவ்வெவ்வாறு நன்முறையிற் பயன்படுத்தி வேண்டும் என்பதையும் அழகுறத் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

பாரத நாட்டில் எல்லாவகைத் தொழில்களும் பெருகிப் பொன் கொழிக்கும் நாடாக விளங்கவேண்டும்; வறுமைக் கொடுமையகன்று மக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் அமைதியாகவும் வாழவேண்டும் என்பது பாரதியாரின் அடங்காத ஆவல். காளியிடம் வரங்கேட்குமிடத்து அவரது உள்ளக்கிடக்கை நன்கு வெளிப்படுகின்றது. அவர் காளியிடம் வேண்டு வனவாக அமைந்த ‘யோகசித்தி’ என்னும் பாடலின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

‘என்னுங் காரியங்க ணெல்லாம்—வெற்றி
யேறப் புரிந்தருள் வேண்டும்—தொழில்
பண்ணப் பெருநிதியம் வேண்டும்—அதிற்
பல்லோர் துணைபுரிதல் வேண்டும்—சுவை
நன்னும் பாட்டினொடு தாளம்—யிக
நன்றா வளத்தமுந்தல் வேண்டும்—பல
பண்ணிற் கோடிவகை இன்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.
கல்லை வயிரமணி யாக்கல்—செம்பைக்
கட்டித் தங்கமெனக் செய்தல்—வெறும்
புல்லை நெல்லெனப் புரிதல்—பன்றிப்
போத்தைச் சிங்கவே றாக்கல்—மண்ணை
வெல்லத் தினிப்புவரச் செய்தல்—என
விந்தை தோன்றிட இங்நாட்டை—நான்
தொல்லை தீர்த்துயர்வு கல்வி—வெற்றி
குழும் வீரமறி வாண்மை.
கூடுந் தீரவியத்தின் குவைகள்—திறல்
கொள்ளுங் கோடிவகைக் தொழில்கள்—இவை
நாடும் படிக்குவினை செய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தியெங்கும் மோங்கக்—கவி
சாடுந் திறனைக்குத் தருவாய்.’⁴¹

கவியுகத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் கிருதயுகத்தின் எழுச்சிக்கும் விவசாய, தொழிற்றுறைகள் ஆபிவிருத்தியடைதலும் இன்றியமையாதது என்பதே பாரதியாரின் கருத்தாகும்.

‘தமிழருடைய அறிவுக்கு எந்த வித்தையும் கலபம்’ எனத் தமிழ் மக்களுக்குப் புகழாரம் கூட்டும் பாரதியார், ‘தேசியக் கல்வி’ என்னும் கட்டுரையில் ‘பொருள் நூல்’ என்ற உபதலைப்பில் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கூறியுள்ள கருத்துகள் உற்று நோக்கத்தக்கவை. முக்கியமாகக் கூட்டு வியாபாரத்தால் விளையும் நன்மைகள், பொருட்களைக் கொள்வனவு விற்பனைவு செய்யும் முறைகள், கூட்டுக் கைத்தொழில் முதலியன பற்றி அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் பயன் நிறைந்தவை. வியாபாரத்தையும் தொழில் உற்பத்தியையும் பெருக்க வேண்டும் என அவாவும் பாரதியார் அதனை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் எனக் கூறும் பாங்கு இன்றைய சமுகத்துக்கும் அறிவுறுத்தலாக அமைந்துள்ளது. இங்கு அவரது பண்பட்ட உள்ளத்தையும் சமுதாய நலசுபொட்டையும் ஒருங்கே காணலாம்.

நிலப்பிரபுத்துவத்தை, நஞ்சென வெறுத்தவர் பாரதியார். அவரது ‘சின்னச் சங்கரன்’ கதையில் இதனை மிகத் தெளிவாகக் காணலாம். தொழிற்றுறைவிருத்தி, யந்திர மயமாக்கம் முதலியவை நிலப் பிரபுத்துவத்திற்கு எதிரானவையே. எனினும் பாரதியார் இன்றைய ஏகபோக முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை ஆதரித்தவருமல்லர்; தொழில் உற்பத்தி ஆதிக்கமேர உற்பத்துச் சாதனங்களோ நாட்டில் ஒரு சிலரிடம் ஏகபோகமாகக் குவிந்திருப்பதை அவர் அறவே வெறுத்தார் என்பதை அவரது ஆக்கங்கள் பலவும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ‘‘கொள்வதாலும் மிகக் கொளாது கொடுப்பதாலும் குறை கொடாது’’ செய்யப் படும் வியாபாரம் பற்றிச் சங்கச் சான்றோர் புகழ்ந்தனர். வியாபாரம் பற்றி மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும் எனவும், வர்த்தகத்திலும் கைத்தொழிலிலும் கூட்டுத் தொழில் சிறப்பு வாய்ந்தது எனவும், ஆதுவும் தொழிலாளர்

பளர் கூடிசெய்யும் தொழிலே அதிக நன்மை பயச்சும் எனவும், வர்த்தகத்தில் ஒருசிலர் ஏகபோக உரிமை கொண்டாடாது பலரிடம் பரந்து காணப்படுத்தவே மேன்மையானது எனவும் அவர் கட்டிக்காட்டியுள்ளமை சிற்றிக்கத்தக்கது.

‘தேசியக்கல்வி’, ‘ஜப்பான் தொழிற் கல்வி’ ஆகிய கட்டுரைகளில் கல்வியின் வகைகள் கற்பிக்க வேண்டிய முறைமைகள் முதலியன பற்றி வற்புறுத்தியபின் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி சம்பந்தமாகக் கூறுமிடத்து, கைத் தொழில், விவசாயம், தொட்டப்பயிற்சி, வியாபாரம், தொழிற் கல்வி விருத்தி ஆகியன பற்றியும் பல விடயங்களைச் கட்டிக் காட்டியுள்ளார். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரை ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் இடம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து காலம்காலமாக நிலவி வந்த கதேசக் கல்வி முறையுடன் புதிய கல்வி முறையும் விருத்தியுறலாயிற்று. எனினும் இன்றுள்ளதுபோற் பாரதியார் காலத்திலே தொழில் நுட்பக் கல்வியுட்படத் தொழிற்றுறைகள், விவசாயம் சார்பான கல்வி முறை இந்தியாவிலே வளர்ச்சி யடையவில்லை. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலேயே பாரதியார் தொழிற்கல்வியின் அவசியத்தை வற்புறுத்தி யுள்ளமை ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது.

“.....நமது ஜனங்களிலே பெரும்பாலோர் ஏழ்மை யிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கிக் கிடப்பதைக் கல்வியாளர் கம்மா பார்த்துக் கொண்டு ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது மடைமையிலும் மடமை. கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்காக உழைப்போரும் உண்மையான தேசபக்தரேயாவர்”⁴² எனக் கூறும் அவர், தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கேற்ற வகையிற் பலவேறு தொழிற்றுறைகள் சம்பந்தமான அறிவை மாணவர்களுக்குப் புகட்டவேண்டும் எனவும், முன்னேற்றம் அடைந்த மேலை நாடுகளது தொழில் நுட்ப அறிவினை மாணவர்கள் பெறுவதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தி யுள்ளார்.

நம்புதிரிபாட், இ. எம்., எஸ். இந்திய வரலாறு, ஒரு மார்க்சிய கண்ணோட்டம்(தமிழாக்கம்)பக்.130—131.

1. நம்புதிரிபாட், இ. எம்., எஸ். இந்திய வரலாறு, ஒரு மார்க்சிய கண்ணோட்டம்(தமிழாக்கம்)பக்.130—131.
2. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; பல்வகைப்பாடல்கள், நீதி, பக். 177.
3. பாரதியார் கட்டுரைகள், தத்துவம், பக். 79—80.
4. மேலது நூல் பக். 80—81
5. பாரதியார் கட்டுரைகள்; சமூகம், பக். 191.
6. மேலது நூல் பக். 191
7. மேலது நூல் பக். 193—194
8. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார் பக். 118.
9. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் மறவன் பாட்டு பக். 184.
10. மேலது நூல் யுதிய கோணங்கி, பக். 186.
11. பாரதியார் கட்டுரைகள், சமூகம். பக். 180—181
12. மேலது நூல் பக். 181—182.
13. மேலது நூல் பக். 182—183.
14. மேலது நூல் பக். 208.
15. மேலது நூல்: தத்துவம், பக். 82—83.
16. மேலது நூல் : சமூகம், பக். 187—188.
17. மேலது நூல் பக். 163—164.

18. தூரண், பெ., (தொகுத்துப்பதிப்பித்தது) பாரதி
தமிழ், பக். 165.
19. பாரதியார் கட்டுரைகள் : சமூகம், பக். 147.
20. மேலது நூல் பக். 149.
21. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் உயிர் பெற்ற தமிழர்
பாட்டு. பக். 378—379.
22. பாரதியார் கட்டுரைகள் : சமூகம், பக். 150.
23. பாரதிதரிசனம் : இரண்டாம் பாகம்,
பக். 177.
24. பாரதியார் கட்டுரைகள்: தத்துவம்,
பக். 159.
25. மேலது நூல் பக். 161.
26. பாரதியார் கட்டுரைகள் : சமூகம், பக். 162.
27. மேலது நூல் பக். 196—197.
28. மேலது நூல் பக். 200.
29. மேலது நூல் பக். 201.
30. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : சுயசரிதை,
பக். 218.
31. பாரதி நூல்கள் : வசனங்கள், சித்தக்கடல்,
பக் 75.
32. மேலது நூல் பக். 80.
33. மேலது நூல் : தராசு, பக். 57—58

34. பாரதியார் கட்டுரைகள்; தத்துவம். பக். 89.
35. மேலது நூல் : சமூகம், பக். 143.
36. தூரன், பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதிதமிழ் பக். 147
37. மேலது நூல் பக். 427
38. பாரதியார் கட்டுரைகள்; சமூகம், பக். 145.
39. மேலது நூல் பக். 145
40. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : சமூகம், பக். 183—184.
41. மேலது நூல்: தோத்திரப் பாடல்கள், பக். 117
42. தூரன், பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதிதமிழ் பக். 152.

□ □
□ □

கூடும் கால விழாக்களை நிறைவேண்டும் என்று அரசின் பதில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முன்னால் தெரியும் கால விழாக்களை நிறைவேண்டும் என்று அரசின் பதில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முன்னால் தெரியும் கால விழாக்களை நிறைவேண்டும் என்று அரசின் பதில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

6. கல்வியும் அறிவியலும்

நவயுகம் காண விழைந்த பாரதி என்னும் ஞாயிறின் ஒளிக் கதிர்கள் நுழையாத துறைகளே இல்லையென்றாம். பாரதியாரின் சமகாலத்திலே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பெரும்பாலான கணிஞர்கள் ஓரிரு துறை களிலேயே கவனம் செலுத்திக் கவிதை வடித்தனர். பாரதியாரின் கவிதைகளோ நவயுக நிர்மாணத்திற்கான வகையிற் சகல துறைகளையும் ஊடுருவி நிற்கின்றன. கவிதைகளில் மட்டுமன்றி அவரது பல்வேறு வகைப்பட்ட உரைநடை ஆக்கங்களிலும் இத்தகைய பண்பினைத் தெளிவாகக் காணலாம். நவயுக நிர்மாணத்திற்கான வழி வகைகளை வற்றிருத்திய பாரதியார் அவற்றுள் அறிவியலின் முக்கியத்துவம், கல்வி வளர்ச்சியின் இன்றியமையாமை ஆகியவற்றையும் விண்டு காட்டியுள்ளமையை அவரது ஆக்கங்களிற் கண்டு தெளியலாம்.

பாரதத்தின் வளம்மிக்க எதிர்காலத்திற்கும் செல்வச் செழியப்பிற்கும், தேசவிடுதலை, தேசிய ஓற்றுமை, சுரங்கத் தொழில் வளர்ச்சி, தொழிலாளர் முன்னேற்றம், கனரக யந்திரத் தொழில் விருத்தி, விபசாய கைத்தொழில் அபிவிருத்திகள் ஆகியன மட்டுமன்றி, அறிவியல் முன் னேற்றமும் கல்வி வளர்ச்சியும் இன்றியமையாதன எனக்கருதினார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் சுங்கசீ சான்தோர், வள்ளுவர், ஒளவையார் என எற்றனன்யோ இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் கல்வியின் அவசியம் பற்றி வற்புறுத்தி யுள்ளனர். அவர்களது வரிசையிற் பாரதியாரும் கல்வியின் பயனையும் அதன் இன்றியமையாமையையும் அவர்களிலும் பார்க்க ஆழமாகவும் விரிவாகவும் விளக்கியுள்ளார். அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைப்பதிலும் ஆலயங்கள் பதினாயிரம் நிறுவுவதிலும் பார்க்க ஓர் ஏழைக்கு எழுத்து அறிவித்தல் கோடி முண்ணியம் என்பது அவரது மனி மொழி.

தமிழ் நாட்டிற் காலம்காலமாக நிலவிவந்த குருகுலக் கல்வி முறை, பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலைபெற்றதைத் தொடர்ந்து மாற்றங்களுக்குள்ளாயிற்று. மடங்களிலும் ஆதீனங்களிலும் சிறைப்பட்டிருந்த கல்விக் துறை அவற்றி விருந்து விடுபட்டு நிறுவனரீதியாக வளர்ச்சியடையலாயிற்று ஒரு சிலரின் உடைமையாக இருந்த கல்வி என்னும் ஒளி அகண்டாகாரமாகப் பொதுமக்கள் மத்தியிற் பரவலாயிற்று. எனினும் அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் தனக்குச் சாதகமான முறையிலேயே புதிய கல்வி முறையையும் வளர்க்க முன்னத்து. இதற்கு எதிராக அன்று காங்கிரஸ் சபையிலிருந்து திவிரவாதத் தலைவர்கள் தேசியக் கல்வியின் அவசியத்தை வற்புறுத்தி ஏகாதிபத்தியக் கல்வி முறைக் கெதுராகக் கோஷமெழுப்பினர். இவற்றின் தாக்கத்தினைப் பாரதியாரது ஆக்கங்களிலும் காணலாம். திவிரவாதத் தலைவர்களது கருத்துக்களை மட்டுமன்றிப் பாரதியாருக்கே தனித்துவமாக உரிய கருத்துக்கள் பலவற்றையும் அவரது ஆக்கங்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

“விதி” என்னும் கட்டுரையில், சாலைதிர விதி மனிதனால் எழுதப் படுவது என்றும். காலதேச வர்த்த மாணங்களுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றது என்றும், கால மாற்றத்துக்கேற்ப அவற்றை மாற்ற வேண்டியது அவசியமென்றும், காலத்துக்குத் தகுந்தபடி மாற்றங்களை

அனுசரிக்க வேண்டுமென்றும், அவற்றுக்குக் கல்வி வளர்ச்சி இன்றியமையாதது எனவும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.¹

'விளக்கு' என்னும் கட்டுரையில், பொதுவாக இந்தியா முழுவதிலும் கல்வி வளர்ச்சி குன்றியிருந்தமையையும் இந்தியாவின் ஏனைய பாகங்களிலும் பார்க்கத் தமிழ்நாட்டிலேயே கல்வி கற்றோரின் விகிதாசாரம் குறைந்திருந்தமையையும் புள்ளி விபரங்களுடன் கட்டிக் காட்டியுள்ளார். அந்திய ஏகாதிபத்தியம் தேச நலனுக்கான கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்தாவிட்டனும் தனிப்பட்ட முறையில் மக்கள் கல்வி வளர்ச்சியில் ஆர்வம் செலுத்தவேண்டும் என வற்புறுத்தும் பாரதியார், அது சம்பந்தமாகத் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் சில இங்கு முக்கியமாக நோக்கத்தக்கவை.

"...படிப்பு எல்லா மதங்களுக்கும் பொது. எல்லாத் தேசங்களுக்கும் பொது. எல்லா ஜாதிகளுக்கும் பொது. திருஷ்டாந்தமாக ஜீரோப்பியர் அதிகப் பயிற்சி செய்திருக்கும் ரஸாயனம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் நமக்கு மிகவும் அவசரம். எவ்விதமான பயிற்சிக்கும் தேச பாஷாகள் எழுதவும் படிக்கவும் செய்விப்பதே ஆதாரமாகும். இதை முதலாவது வேருஷ்றஷ் செய்ய வேண்டும். ஹிந்துப் பிள்ளை களே; உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு. கூட்டங்கூடி நாட்டைச் சுற்றுங்கள். தமிழ் வளர்ந்தால் தர்மம் வளரும். பிராமணர் முதலாகப் பள்ளர் வரையிலும் எல்லா ஜாதிகளிலும், எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மிகுதிப்பட்டால், அநாவசியப் பிரிவுகள் நிச்சயமாகக் குறைவுபடும். நமக்குள் கைச் சண்டை மூட்டிவிடுவோரையும், பாஷாச் சண்டை, சாதிச்சண்டை மூட்டிவிடுவோரையும் கண்டால் ஜனங்கள் கை கொட்டிச் சிரிப்பார்கள். ஹிந்துக்களாகிய நாமெல் வோரும் ஒரே கூட்டம், ஒரே மதம், ஒரே ஜாதி, ஒரே குலம், ஒரே குடும்பம், ஒரே உயிர் என்பதை உலகத்தார் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். அதனால் பூமண்டலத்துக்குச் சேஷமுண்டாகும்.²

அந்திய ஏகாதிபத்தியக் கல்விமுறையையும், இந்தியாவின் கல்வி வளர்ச்சியில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் செலுத்திய ஆதிக்கத்தையும், சுதேச மதங்களையும் பண்பாட்டினையும் அழித்து மேலை தீடேயப் பண்பாட்டினைத் திணிக்க முயன்றதையும் வன்மையாகக் கண்டித்துத் தேசியக் கல்வி வளர்ச்சியின் இன்றியமையாமையைப் பல கட்டுரைகளிலே தெளிவு படுத்தியுள்ளார். முக்கியமாக, ‘சுதேசியக் கல்வி முறை’, ‘மிஷன் பாடசாலைகள் விலக்கி வைத்தல்’, ‘நாம் ஜீவிக்க வேண்டுமா அல்லது மடிந்து விட வேண்டுமா?’, ‘பிரைமரி கல்வி இனாமாகத் தர வேண்டுமென்ற ஆலோசனை’, ‘தேசபக்தியும் பாடசாலைகளும்’, ‘தேசியக் கல்வி’ என்னும் கட்டுரைகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இக் கட்டுரைகள் பலவற்றிலே ஆறுமுக நாவலர் ஒவித்த குரவின் தொடர்ச்சியையும் வளர்ச்சியையும் காணலாம். கூடவே நவீன கல்வித் துறைகள் யாவற்றையும் தாய்மொழி மூலமாகவே கற்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

தேசியப் பண்பாட்டினை அழிக்கக் கூடிய அபாயத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் மிஷனரிமார் மேற்கொண்ட முயற்சியினைக் கண்டித்துப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். ‘‘புகழ் பெற்ற புராதன சரித்திரமிருந்தும், அதனை மறந்திருக்கும் ஜாதியார் அழிந்தே போய்விடுவார்கள். புகழ் பெற்ற பூர்வ காலச் சரித்திரமிருக்க அதனையிகழ்ந்து அதன் பொருட்டு லஜ்ஜையறத் தலைப்படும் தேசத்தாரின் கதியை எழுதவும் வேண்டுமா? எனவே கிரிஸ்துவப் பாடசாலைகளுக்குக் பிள்ளைகளை அனுப்பிச் சிவாஜியைக் கொலையாளியைன்றும், விநாயகரை அறிவிலியென்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தூர்த்தனைன்றும் அவ்விளைஞர்களைக் கற்கும் படிசெய்கிற ஒவ்வொருதந்தையும் புத்திரதுரோகியாகிறான். இளைஞர்கள் அவ்வாறே நினைப்புக் கொண்டவர்களாகி தமது ஒழுக்கத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் ஊக்கத்திற்கும்

யான்ரயும் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்ல வன்மையற் றவர்களாகி, அது காரணமாக ஒழுக்கம் முதலியவற்றிலே தாழ்வடைந்து போய்விடுவார்களாதலால் மேற்கண்டவாறு தமதுபுத்திரர்களை மின்ன பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பும் தந்தெயர் தேசதி துரோகிகளுமாகின்றார்கள்⁴ கிறிஸ்து மார்க்கத்திலே நாம் அனாவசியமான விரோதங் கொண்டிருப்பதாக நினைக்கவேண்டாம். உலகில்மனோபகாரிகளிலும் மஹாராணிகளிலும் கிருஷ்து ஒருவரென்றே நாம் நம்புகிறோம்... ஆகவே நாம் கிருஷ்து மார்க்கத்தை விரோதிக்க வில்லை. கிருஷ்தவப் பாடசாலைகளிலே கல்வி கற்பிக்கப்படும் மாதிரிகளையே விரோதிக்கின்றோம்... விழிப்பீர்! எழுவீர்! இன்றேல் நீர் வீழ்ந்து கிடப்பீர் என்றுமே!

பாரதியார் தமது ‘சயசரிதை’ என்னும் பாடற் பகுதி யில் ‘ஆங்கிலப் பயிற்சி’ என்ற உப தலைப்பில் வெளியிடப் பட்டுள்ள கருத்துகள், தாய்மொழிக் கல்வியைப் புறக்கணித்து ஏகாதிபத்தியக் கல்வி முறையைத் தினிப்பவர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த வெறுப்பைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. தமது ஆக்கங்களின் பல்வேறுடங்களில் அவர் வெவ்வேறு வகையிலே திரும்பதி திரும்பத் தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தை விளக்கியுள்ளார். தேசியக் கல்வியின் அங்கங்களாகக் குடும்பக் கல்வி, பெண்கல்வி, கட்டாயக்கல்வி, இலவசக்கல்வி ஆகியன அமைய வேண்டும் எனவும் தேசியக் கல்வியானது ஒரு சில துறைகளை உள்ளடக்கியதாக அமையாமல், அறிவியல் உட்படப் பலதுறைகளையும் சார்ந்ததாக அமைதல் வேண்டும் எனவும், ‘தேசியக்கல்வி—1, 2’ என்னும் தமது நீண்ட கட்டுரையொன்றில் மிக விரிவாக விளக்கிக் கூறினார்.

அறிவியல் என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக சாத்திரம் நவீன சாத்திரம், ஸயின்ஸ் என்னும் சொற்களையே தமது ஆக்கங்களில் பாரதியார் அடிக்கடி பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆழ்துதுத் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கிற சாத்திரம் என்றவுடன் பலருக்கும் சோதிடமே ஞாபகத்துக்கு வரும். இன்றைய

நிலையில் வைத்து நோக்குமிடத்துப் பாரதியாரது கருத்துக்கள் சில முக்கியத்துவம் குறைந்தனவாகத் தென்படலாம். ஆயின் ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அறிவியல் பற்றிய கருத்துகளை அவர் வற்புறுத்தியுள்ளார் என்பது மனங்கொள்த் தக்கது.

இந்தியாவின் பண்டைய சிறப்புகளையும் கூடவே குறை பாடுகளையும் நிகழ்கால அவலங்களையும் எதிர்கால எழுச்சியையும் தெளிந்த வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும், விசாலப் பார்வையுடனும், தொலைநோக்குடனும் நோக்கிய பாரதியார், நவீன உலகின் ஓப்பற்ற ஞாயிறாக விளங்கும் அறிவியலின் இன்றியமையாமையையும் முக்கியத்துவத் தையும் செவ்வனே உணர்ந்து முனைப்படுத் தியுள்ளார். கூர்த்த மதியும் உலகியல் அறிவும் கொண்டிருந்த பாரதியார் தமது காலத்திலே பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஐப்பான், அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட வியத்தகு முன்னேற்றங்களையும் அதற்குரிய காரணங்களையும் நன்கு உணர்ந்தவர். பாரதியாரும் அறிவியலும் என்றவுடன் பலருக்கு அவரது பாடலடிகள் சிலவே உடன் நினைவுக்கு வரும். எனினும் பாரதியார் தாம் அறிவியல் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகளைக் கவிதைகளிலும் பார்க்கக் கட்டுரைகளிலேயே விரிவாக வெளியிட்டுள்ளார். கருத்து விளக்கங்களுக்குக் கவிதையிலும் பார்க்க உரைநடையே சாலவும் உகந்தது என்பதில் ஜயமில்லை.

இந்தியா முழுவதும்—மிகச் சிறு பகுதிகள் நீங்கலாக— பிரித்தானியரது ஆதிக்கத்திற்குட்படு முன்னரே இந்தியாவின் வெவ்வேறு பாகங்களில் நீண்ட காலம் அந்நியராட்சி இடம் பெற்றிருந்தது. அவர்களது ஆட்சியில் இடம் பெராத ஒப்பற்ற நன்மைகள் சில பிரித்தானிய ஆட்சியின்போது ஏற்பட்டன. பிரித்தானியர் ஆட்சியினால் நாடு அடிமைப்

பட்டு வறுமையற்றுத் தத்தளித்தது உண்மையே. பிரித்தானிய ஏகாதிபதியத்தையும் அவர்களது மொழி, பண்பாட்டுத் திணிப்பையும் கரண்டற் கொடுரோத்தையும் நன்சென வெறுத்துச் சன்னத்த வெறிகொண்டு தாக்கிய பாரதியார் அவர்களது ஆட்சியினால் ஏற்பட்ட பெரு நன்மைகள் கிலவற்றை மூடி மறைக்காது வாயாறப் புகழ்ந்தார். அவற்றுள் ஒன்று அறிவியல் என்ற பேரராளி பரவத் தொடங்கியமையே. ‘வேல்ஸ் இளவரசருகு நல்வரவு’ தெரிவித்துப் பாடிய பாடல்களில்⁴ அவர் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அப்பகுதியில் அறிவியலின் பெருமையைக் குறிப்பிடுமிடத்து,

‘.....மேற்றிசை இருளினை வெருட்டிய ஞான ஒண்பெருங் கதிரின் ஓரிரு கிரணம் என் பாலரின் மீது படுதலுற் றனவே.....’⁵

என மேற்குலகின் இருவினை ஒட்டிய ‘ஞான ஒண்பெருங் கதிராக’ வருணித்துப் புகழ்ந்துள்ளார்.

மக்களிடையே காலம் காலமாக இடம்பெற்று வரும் மூட நம்பிக்கைகள், அறியாமை, குருட்டுத்தனமான பழமைப்பித்து முதலியன் அகலுவதற்கு அறிவியலின் ஒளிப் பரம்பல் அவசியம் எனக் கருதினால், ‘‘ஓயாமல் குளிர்ந்த காற்று வீக்கிறது. பலருக்கு ஜ்வரம் உண்டாகிறது. நாள் தோறும் சிலர் இறந்து போகிறார்கள். மிஞ்சியிருக்கும் மூடர் விதி வசம் எனக்கிறார்கள். ஆமடா, விதிவசம்தான். அறிவில்லாதவர்களுக்கு இன்பமில்லை என்பது சசனுடைய விதி. சாஸ்திரமில்லாத தேசத்திலே நோய்கள் விளைவது விதி’’⁶ என அவர் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. தமது புதிய ஆத்திகுடியில், ‘புதியன விரும்பு’ ‘மலோபநூல் கற்றுணர்’, ‘வான் நூற் பயிற்சிகொள்’⁷ எனக் கட்டளை கிடும் பாரதியார் மேற்கு நாடுகளில் அறிவியல் மிக வேக

மாக வளர்ந்து வருவதனையும் தமிழிலோ ஏனைய இந்திய மொழிகளிலோ அது வளரவில்லை என்பதனையும் உணர்ந்த துடன் நில்லாது, அறிவியற்றுறைகள் சம்பந்தமான நூல் களைத் தாய்மொழியில் வெளியிடல் வேண்டும்; அறிவியல் துறையில் முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்ற திட சித் தத்தை மச்களிடத்தே, ஏற்படுத்தும் வகையில் வழிவகை களையும் காட்டினார்.

'மாலை' என்ற தமது கட்டுரையின் ஓரிடத்திலே பாரதி யார், "ஒரு விரதமெடுத்தால் என்ன வந்தாலும் அதைக் கலைக்கக் கூடாது. ஆரம்பத்தில் கலைந்து கலைந்துதான் போகும். திரும்பத் திரும்ப நேராக்கிக் கொள்ளவேண்டும். நமது தேசத்திலே (சயின்ஸ்) சாஸ்திரப் படிப்பு வளரும்படி செய்ய வேண்டும் என்று சில பண்டிதர்கள் அபேக்ஷிக்கிறார்கள். இதற்கு மற்ற ஐஞ்சகளிடமிருந்து தக்க உபபலம் கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும் இந்த நோக்கத்தை மறந்து விடலாகாது. ஊதிகிறபோது ஊதினால் விடிகிறபோது விடியும். சாஸ்திரப்படிப்பு முக்கியம். அதிலேதான் நன்மை யெல்லாம் உண்டாகிறது. சயின்ஸ் மனிதஜாதியை உயர்த்தி விடும். அது இக்குறுக்கு மத்திரமேயன்றிப் பரத்துக்கும் சாதனம் ஆகும். காசிக்கு வழி தெற்கே காட்டுகிற மனிதன் கைலாயத்திற்கு நேர்வழி காட்டுவானோ? நமது பூர்வீகர் சயின்ஸ் தேர்ச்சியிலே நிகரில்லாது விளங்கினார்கள். அந்தக் காலத்து லெளிக் சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரிந்த மாதிரி வேறு யாருக்குந் தெரியாது. இந்தக் காலத்துச் சங்கதிதான் நமக்குக் கொஞ்சம் இழுப்பு¹⁸ எனக் கூறியுள்ளமை அறிவியலின் இன்றியமையாமையை அவர் எவ்வளவு தூரம் உணர்ந்திருந்தார் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

தமது காலத் தமிழ் மொழியின் நிலையையும் மேலைத்தேய மொழிகளின் நிலையையும் ஒப்பு நோக்கிய பாரதியார்,

“புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்

மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

சொல்லவும் கூடுவதில்லை—அவை

சொல்லும் திறமை தமிழ் மொழிக் கில்லை.

மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—அந்த

மேற்கு மொழிகள் புவியிசை யோங்கும்”⁹

எனக் கூறியுள்ளமை சிற்றிக்கத்தக்கது. அறிவியல் வளர்ச்சி சியை முக்கிய அளவுகோலாகக் கொண்டே இவ்வாறு கூறியுள்ளார் என்பதில் ஜயமில்லை.

பாரதியார் காலத்தில் மட்டுமன்றி இன்றும்கூட நம்மிடையே பலர் நம்பிக்கை வரட்சிகொண்டு ஆங்கில தாசர்களாக நடித்துத் திரிவதை அவதானிக்கலாம். அறிவியற்றுறைகள் மேற்கு நாடுகளில் வேகமாக வளர்ந்து வருவதும் தமிழிலோ ஏனைய இந்திய மொழிகளிலோ அத்தகைய வளர்ச்சி நிலை இல்லை என்பதும் உண்மையே. ஆயின் அதற்காக அவநம்பிக்கை கொண்டு தனது தாய் மொழியைத் தூற்றித் தன்னையும் தன் இனத்தையும் தாழ்வாகச் சுருதுபவன் தனக்குத்தானே ஆழிவைத் தேடிக் கொள்ள முயல்கிறான். இத்தகைய அவநம்பிக்கையை அடியோடு அகற்றும் வகையிலேயே பாரதியார் தமது சுருத்துகளை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

“சென்றிடு வீர்எட்டுத் திக்கும்—கலைச்

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திக்குச் சேர்ப்பீர்”¹⁰

எனவும்,

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்

தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்

இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்

தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்”¹¹

எனவும் அவர் கூறுவது தமிழ் மக்களை நோக்கிக் கட்டளை விடுவதாக ஆமைந்துள்ளது.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, லத்தீன், ஹிந்தி, வங்காளம், வடமொழி முதலிய மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றி ருந்த பன்மொழிப் புலவனான பாரதியார், ஆங்கில மொழியின் முக்கியத்துவத்தையோ மேற்கூலகின் அறிவியல் வளர்ச்சியையோ குறைத்து மதிப்பிட்டவர்கள். ஆயின் ஆங்கிலதாசர்களாக நடித்துத் திரிபவர்களையும் ஆங்கிலத்தின் மூலமாகவே யாவற்றையும் கற்றுத் தெளிய வேண்டும்; சுதேச மொழிகள் மூலம் இவற்றைக் கற்க முடியாது என வாதிடுபவர்களையும் தம்மையும் தம் இனத்தையும் தாழ்வுபடுத்தி, அவநம்பிக்கையுடனும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடனும் மேலைத்தேய மோகம் கொண்டு உழல்பவர்களையும் “ஆங்கிலம் ஒன்றையே கற்றார். அதற்கு ஆக்கையோடு ஆவியும் விற்றார். தாங்களும் அந்தியர் ஆனார்...” என்ற நிலையில் வாழ்பவர்களையுமே பாரதியார் நஞ்சென வெறுத்தார். அறிவியல் துறைகள் தாய்மொழி மூலம் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும்; சுதேச மொழிகளில் அறிவியல் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும்; அப்பொழுதே அறிவியலின் உண்ணதமான வளர்ச்சியைக் காண்முடியும்; சாதாரண மக்களும் அதன் ஒப்பற்ற பயன்களைப் பெறமுடியும் என்பதைப் பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் வற்புறுத்திக் காட்டியுள்ளார்.”¹²

பாரதியாருடன் மிக நெருங்கிப் பழகிய வ. ரா., இயல் பாகவே பாரதியார் அறிவியலின்மீது கொண்டிருந்த பற்றுதலைக் குறிப்பிடுமெட்டத்து, “பாரதியாருக்குச் செயன்ஸில் அபார பிரியம். டெலஸ்கோப் என்ற தூரதிருஷ்டி பூதக்கண்ணாடி மூலமாக வானத்தைப் பார்த்துப் பாரித்து அவர் பரவசமடைந்ததை எழுத்தில் எழுத முடியாது. சந்திரன் பூமிக்குப் பக்கத்தில் இருப்பது மாதிரித் தெரிந்ததாம். புள்ளி யுள்ளியாகத் தோன்றிய

நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் மிகப் பெரியவையாகக் கண்ணில் பட்வே, அவைகளைக் கண்டு பாரதியார் குதாகல் மடைந்தார். தாம் பார்த்ததோடு நில்லாமல் தம்முடைய மனைவி, குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய், டெலஸ்கோப் மூலமாக ஆகாயத்தைப் பார்க்கச் செய் தார்’¹³ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

ஆசிய நாடுகளுள் ஓர் ஜீரோப்பிய நாடாகத் திகழும் ஜப்பான் நாட்டின் வியத்தகு முன்னேற்றத்தையும் அறிவியல் வளர்ச்சியையும் குறிக்குப் பெருமிதத்துடன் விளக்கிச் செல்லும் பாரதியார். அதற்கான காரணங்களையும் விண்டு காட்டியுள்ளார். அவற்றுள் முக்கியமானவை தாய்மொழி மூலம் கல்வி மீருத்தியும் அறிவியல் முன்னேற்ற முமே என விதந்து கூறியுள்ளார். ‘லோக குரு’¹⁴ என்னும் தமது கட்டுரை ஒன்றிலே இவற்றை விரிவாக விளக்கியுள்ள அவர், மேலும் அக்கட்டுரையிலே, பாரதப் புதல்வணான ஜகத்ஸெந்திரவஸா என்பவர் செய்த அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள், கண்டு பிடிப்புகள், சாதனங்கள், அவை உலகுக்கே முன்னோடி முயற்சிகளாக விளக்கியமை முதலியன பற்றித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். ‘உயிரின் ஒலி’¹⁵ என்னும் இன்னொரு கட்டுரையிலும் ஜகத்ஸெந்திரவஸாவின் பெருமைகளையும் சாதனங்களையும் கூட்டிக்காட்டி, அவரது சொற்பொழிவின் சில பகுதிகளையும் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். அத்துடன் அக்கட்டுரையிலே தமிழ் மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வகையில், “ஜீரோப்பாவின் தொழில் நுட்பங்களை நாம் பயிற்சி செய்தல் எனிதென்பது ஸ்ரீமான் வஸாவின் சரிதையிலே நன்கு விளங்கும். நம்முடைய சாந்திதர்மத்தை ஜீரோப்பியர் தெரிந்துகொள்வதால் அவர்களுக்கு விளையக்கூடிய நன்மையோ மிகமிகப் பெரியது”¹⁶. எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாரதமோ ஏனைய கீழை நாடுகளோ தற்பொழுது அறிவியல் வளர்ச்சியில் பின்தங்கி நிற்கவாம். ஆயின் அவை

விரைவில் முன்னேற்றும்; அதற்கேற்ற அடித்தளம் அந்நாடு களிடம் முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே இருந்துவருகின்றன என்பதைப் பல இடங்களிலே பாரதியார் துலக்கியுள்ளார். ஐக்தீஸ் சந்திரவஸ் என்பவரது பெருமையையும் அறிவியல் சாதனைகளையும் மட்டுமென்றி ‘உம்பர் வானத்துத் கோளை யும் மீண்டும் ஓரிந்தளந்ததோ பாஸ்கரன் மாட்சி’யையும் ஏகழ்ந்துள்ள பாரதியார் ஓரிடத்திலே, “பாரத பூமி உலகத் தாருக்கு எவ்விதமான ஞானத்தைக் கொடுத்துப் புகழைக் கொள்ளும் என்பதை விளக்குவதற்கு முன்பாக, சாஸ்திர (ஸயின்ஸ்) வார்த்தை ஓரிரண்டு சொல்லி முடித்து விடுகிறேன்...சாஸ்திரம் பெரிது. சாஸ்திரம் வலியது. அஷ்டமகாசித்திகளும் சாஸ்திரத்தினால் ஒருவேளை மனிதனுக்கு வசப்படலாம். பூர்வகாலத்தில் பலவகைக் கணித சாஸ்திரங்களும் இயற்கை நூல்களும் பாரத நாட்டிலேதான் பிறந்த பின்பு உலகத்தில் பரவியிருப்ப தாகச் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலே தெரிகிறது. இப்போது ‘ஸயின்ஸ்’ பயிற்சியில் இவ்வளவு தீவிரமாக மேன்மைபெற்று வருகிறோம்; காலக்கிரமத்தில் தலைமை பெறுவோம்’¹⁷ என எதிர்காலம் பற்றிய உறுதியான நம்பிக்கையுடன் கூறியுள்ளமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

1921ஆம் ஆண்டு பாரதியார் மறைந்தார். அவர் மறைந்த பின் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுா் அறிவியல் துறையில் ஏற்பட்ட வியத்தகு முன்னேற்றங்கள், புதிய கண்டு பிடிப்புகள் ஆகியவை பிரமிக்கத் தக்கவை. ஆயின் ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அசைக்கமுடியாத தன்மை பிக்கையுடன்,

“காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரை தான்

காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்,”

“நடையும் பறப்புமணர் வண்டிகள் செய்வோம்

ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்;”

‘‘மந்திரம் கற்போம்வினைத் தந்திரம்கற் போம்;
வானையளப்போம் கடல் மீனையளப் போம்;
சந்திரமன் டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்;
சந்தி தெருப்பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்’’¹⁸

எனத் தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறியுளார். குறிப்பாக மனிதன் சந்திரனில் காலடி வைக்கமுடியும் என நம்பக்கூடிய சாத்யக் கூறுகள் எதுவும் தென்படாத இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ‘சந்திர மண்டலயத்தியல் கண்டு தெளிவோம்’ என உறுதியுடன் கூறியுள்ளமை அவரது தீர்க்க தரிசனமே எனலாம்.

‘பாரததேசம்’ என்ற தலைப்பில் அவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் உற்று நோக்கத்தக்கவை. பாரதத்திலே செல்வ மும் செழிப்பும் மேலோங்க வேண்டுமானால் ஆக்கபூர்வமாக எதை எதைத் செய்ய வேண்டும் என ஒழுங்கு நெறியிலே சிறந்ததொரு தேசிய நலத் திட்டத்தையே பாடல்களின் மூலமாகத் தீட்டியுள்ளார். அத்திட்டங்களுள் பெரும்பகுதி அறிவியல் வளர்ச்சி, அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் ஆகிய வற்றின் அத்தியாவசியத்தை வற்புறுத்தும் வகையிலும் பொது மக்களுக்கு அவற்றின் மீது அபார நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வண்ணமும் அமைந்துள்ளன.

அறிவியல் பற்றி இத்தகைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த பாரதியார் அதனைத் தாய்மொழி மூலம் கற்பிக்க வேண்டும்; தாய்மொழியிலே விருத்தியடையச் செய்ய வேண்டும் எனப் பலமாக வற்புறுத்தியுள்ளார். அறிவியலை, சுதேசிகள் ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பதால் உருப்படியான நன்மைகள் எவையும் ஏற்படா என்பது பாரதியாரின் முடிவு. இதனாலேயே ‘கயசரிதை’ என்னும் பாடல் பகுதியில், ‘கணிதம் பன்னிரண்டாண்டு பயிலவர், பின் கார்கொளி வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்;...வணிக மும் பொருள் நாலும் பிதற்றுவார்; வாழுநாட்டில் பொருள்

“கெட்டலோர்; துணியுமாயிரனு சாத்திர நாமங்கள் சொல்லுவாரெட்டுள்ளப்பயன் கண்டிலார்”¹⁸ என மனம் நொந்து கூறியுள்ளார்.

தாய்மொழி மூலம் அறிவியலைக் கற்று முன்னேற வேண்டும் என்பதைத் தமது கட்டுரையின் பலவற்றில் ஆங்காங்கே வற்புறுத்தியுள்ளாரேனும் ‘தேசீயக் கல்வி’¹⁹ என்னும் தலைப்பிலமைந்த நீண்ட கட்டுரையும், (The Defects of Tamil Language, A Graduates Funny Views Dialoge) தமிழ்ப் பாஷைக்குள்ள குறைகள்: (இரு பி. ஏ. பரீட்சை தேறிய பிராமண வாலிபனுடைய எண்ணங்கள்) வாலிபனுக்கும் புலவனுக்கும் சம்பாஷணை’²⁰ ‘லோககுரு’ ‘வருங்காலம்’, ‘மாலை’, ‘பருந்துப் பார்வை’²¹ என்னும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகளும் விதந்து கூறத் தக்கவை.

‘பருந்துப்பார்வை’ என்னும் கட்டுரையின் ஓரிடத்திலே, “தகவினைத்துப் பாஷைகளிலே—அதாவது, தமிழிலும் தெலுங்கிலும் கண்ணடத்திலும் மலையாளத்திலும்— சாஸ்திர (சயின்ஸ்) பாடம் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு மேற்படிப் பாஷைகள் தகுதியில்லையென்று பச்சையப்பன் காலேஜ் தலைமை வாத்துயார் மிஸ்டர் ரோலோ என்பவர் சொல்லுகிறார். அவருக்கு இவ்விடத்துப் பாஷைகள் தெரியாது. சங்கதி தெரியாமல் விரிக்கிறார். சாஸ்திரப் பரிபாஷை நமது பாஷைகளில் மிகவும் எளி தாகச் சேர்த்து விடலாம். மேலும், இயற்கை நடையிலே இங்கிலீஸ்ஷன்க் காட்டிலும் தமிழ் அதிக நேரமையுடையது. ஆதலால், சாஸ்திரப் பிரவசனத்துக்கு மிகுந்த சிருடையது. இந்தச் சங்கதி நம்மவர்களிலே கூடத்திலே இங்கிலீஷ் பண்டிதருக்குத் தெரியாது. ஆதலால் மிஸ்டர் ரோலோவை நாம் குற்றஞ் சொல்வது பயனில்லை”²² எனச் சுதேச மொழிகளில் அறிவியலை வளர்க்க முடியாது என வாதிடுபவர்களைக் கண்டிக்கும் வகையில் அவர் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

'தமிழ் பாலைக்குள்ள குறைகள்' என்ற தலைப்பிற் சற்று நீளமாகவும் காரசாரமாகவும் சுவையாகவும் அமைந்துள்ள சம்பாலைணப் பகுதி அரிய கருத்துக்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. தமிழில் ஒன்றுமேயில்லை; அறிவியல் உட்பட நவீன கல்வி முறையைத் தமிழிலே கற்பிக்க முடியாது; எல்லாவற்றுக்கும் ஆங்கிலமே மூலாதாரம்' என வாதிடுபவர்களின் பிரதிநிதியாகப் பட்ட தாரி வாலிபணையும், 'நவீன கல்வி முறையைத் தாய்மொழி யிலேயே கற்பிக்க வேண்டும்; தாய்மொழியிலேயே சிற்கீக்க வேண்டும்; அதுவே அறிவிபலின் சகல துறைகளிலான முன்னேற்றத்துக்கும் ஏற்ற வழி' என வாதிடுபவர்களின் பிரதிநிதியாகப் புலவரையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு இச்சம்பாலைண அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையிற் பாரதியாரே இச்சம்பாலைணயிற் புலவர் என்னும் பாத்திரமாக மாறி நின்று அறிவியற் கல்வியைத் தாய்மொழியிற் கற்பிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் தாய்மொழியில் அறிவியல் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும் அலசி அலசிக் காட்டியுள்ளார்.

இச் சம்பாலைணயின் ஒரு பகுதி சற்று நீளமாக இருந்தாலும் இங்கு ஆழந்து கவனிக்கத்தக்கது.

வாலிபன் : தமிழ்பாலை ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை; இது சீக்கிரம் அழிந்தால்தான் நமது நாடு பிழைக்கும்.

புலவன் : ஏதப்பா, உனக்கு இந்தப் பாலையிலே இவ்வளவு சோபம் உண்டாயிருக்கின்றது.

வாலிபன் : நவீன நாகரீகத்தினுடைய சங்கதி உமக்குத் தெரியாதப்பா. மனித ஜாதி குரங்கு, நிலைமையினின்றும் மாறி, காட்டு மனிதன் ஸ்திதிக்கு வந்த போது, உங்கள் தமிழ்பாலை ஏற்பட்டது. இப்போது

உலகம் எவ்வளவோ மாறிப் போய் விட்டது. மனிதருடைய அறிவு எவ்வளவோ விசாலமடைந்து போயிருக்கின்றது. வானத்திலுள்ள கிரகங்கள், நடசத் திரங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் மனித அறிவு ஊடுருவிச் சென்றிருக்கிறது. பதார் ததங்களின் அணுக்களிலேயெல்லாம் மனித புத்தி நுழைந்து சென்றிருக்கிறது. பிரகிருதி விநோதங்களை மனிதன் எவ்வளவோ அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறான். சமுத்திரத்தின் ஜலம் அனைத்தையும் குட்டத்துக்குள்ளே எப்படி அடைக்க முடியும்? அதுபோலவே அளவின்றி விருத்தி யடைந்திருக்கும் மனுஷ புத்தியின் நவீன சலனங்களை யெல்லாம் உம்முடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழிலே கொண்டு நுழைப்பது மிகவும் பிராணாபத்தாயிருக்கிறது. நாம் நகீகமடைய வேண்டுமானால் இந்த தமிழ்ப் பாஷையை முற்றிலும் கைவிட்டு விட வேண்டும்.

ஷலவன் : ‘நாம்’ என்று யாரையப்பா சேரித்துக் கொல்லுகிறாய்? உன் மட்டிலே நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஞானக் கடவின் கரை கடந்தவனாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னைப்போல் இங்கிலீஷ் படியாத மற்ற ஜனங்கள் தமிழ்ப் பாஷையை எப்படிக் கைவிட முடியும்? ஒரு பாஷையை நீ மரக்கிளையென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? அதை ஜனங்கள் பிடித்துத் தொத்திக் கொண்டு விடமாட்ட போமென்று சொல்வதாக என்னுகிறாயா? மனுஷ பாஷைகள் மனித வாழ்க்கையோடு ஒட்டியவுடன் வலிந்த பொருள்கள் அல்லவோ? தலைமுறை, தலைமுறையாய் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசி வரும் பாஷை அவர்களின் உயிரோடு ஒன்றி விடுகிறது. மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பாஷை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டாரின் அறிவு வளர்ந்து வரவர அந்நாட்டின் பாஷையும் விசாலமடைந்து வருகிறது. அன்னிய-

ராஜாங்கம், தரித்திரியம், சீர பலக்குறைவு, நோய், உற்சாகமின்மை முதலிய காரணங்களால் இப்போது இழிவுகொண்டு போயிருக்கும் தமிழ் நாட்டு ஜனங்கள், ஆங்கிலேயர் முதலிய சுதந்திர நாட்டாரைப் போல் விருத்தியடைந்து வருதல் சாத்தியமாக இருக்கிறது என்பது ஒருவாறு மெய்யாக இருக்கலாம். அதற்குப் பாஸ்யைக் குற்றம் சொல்வதிலே என்ன பிரஜோ ஜனமிருக்கிறது? ஆடத் தெரியாத தாசி கூடம் போதா தென்பது போலக் கதை சொல்கிறாயே?

வாவிபன் : போமையா! பொதுப்படையாகப் பேசிக் கொண்டு போவதிலே என்ன பயனிருக்கிறது? இவற்றிற்கெல்லாம் தமிழ்ப் பாஸ்யை லே பெயரும் கிடையாது. மன்னும் கிடையாது. இப்படியிருக்க, நீர் ஏதோ பொதுப்படையாக உருட்டிக் கொண்டு போகிறீர்!

ஷலவன்: அட்டா! உனது விவகாரத்தின் நுட்பத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்? நீ ஓயாமல் அடுக்கிக் கொண்டு போன நவீன ஆராய்ச்சிக் கதைகளைல்லாம் தமிழ்நாட்டு ஜனங்களுக்குள்ளே வழக்கமான பிரகல்லவோ அவை தமிழ்ப் பாஸ்யை லே வழக்கமா வதற்குச் சுலபமாகும். தமிழ் நாட்டிலே பொது ஜனங்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிவதுகூட அருமையாய் இருக்கிறது. ராஜாங்கத்தார் பொதுஜன கல்விக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான சிறுதொகை செலவிடுகிறார்கள். சிறுபான்மையோருக்குத் தரப் படும் கல்விகூட அவர்களைக் குமாஸ்தாக்களாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்கப் படுவதேயன்றி வேறெவ்விதமான பெரும் தொழிலுக்கும் தகுதியாக்கத்தக்கதன்று. எனவே, இந்நாட்டார் பொதுவாக மிகவும் அறிவு கருங்கிப் பா—16

போயிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பாஸை என்ன செய்யும்? நீராவியால் ஓட்டப்படும் ரயில்வண்டி இந்நாட்டிலே வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்போது பொது ஜனங்கள் அதற்கு வார்த்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமலாவிருக்கிறார்கள்? மின்சார சக்தியால் தந்தி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் தமிழர்கள் வார்த்தை யுண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? கோவண்மில்லாத நிர்வாண தேசத்தாரின் பாஸையிலே, பட்டு அங்கவல்திரத்துக்குப் பெயர் கிடையாதென்றால் அதற்கு அவர்களுடைய பாஸையின்மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? பணியைக் கொடுத்த வழக்கப் படுத்தினால் முறையே வார்த்தைகளும் உண்டாக்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலே தொழில்வகைப் படும் ஆலோசனை மிகுதியும் ஏற்பட்டால் தமிழ்ப் பாஸை அன்றைக்கே வளர்ந்து போய்விடும்...”²⁴

இக்கற்றுக்கு மேலும் விளக்கம் அவசியமில்லை. எனினும் பாரதியார் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தாய் மொழியில் அறிவியலைக் கற்பித்தல், தாய்மொழியின்தும் அறிவியலின்தும் வளர்ச்சிக்கான வழிவகைகள் முதலியன பற்றி எவ்வளவு தூரம் ஆழமாகச் சிந்தித்துள்ளார் என்பது கவனித்தற்குறியது. பிரித்தானியர் ஆதிக்கத்தைத் தொடர்ந்தே இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் நவீன கல்வி முறை முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. தேச நல்லையே முழு மூச்சாகக் கொண்டுழைத்த பாரதியார் இவற்றை மனப்பூரிவமாக வரவேற்றதுடன் அமையாது தேசியக் கல்வி வேகமாக வளர்வேண்டியதன் அவசியத்தை யும் வற்புறுத்தினார்.

“தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வியென்பதாக ஒன்று தொடங்கி, அதில் தமிழ்ப் பாஸையைப் பிரதானமாக நாட்டாமல், பெரும்பான்மைக் கல்வி இங்கிலீஷ் மூலமாகவும்

தமிழ் ஒருவித உப பாலையாகவும் ஏற்படுத்தினால் அது ‘தேசியம்’ என்ற பதத்தின் பொருளுக்கு முழுதும் விரோதமாக முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை. தேச பாலையே பிரதானம் என்பது தேசியக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை; இதை மறந்துவிடக்கூடாது.....”²⁵ என வற்புறுத்தியுள்ள பாரதியார், தொடர்ந்து ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் அறிவியற் கல்வியைத் தாய் மொழி மூலம் கற்பிக்கும் வழிவகைகளையும், உதாரணங்களுடன் விரிவாக விளக்கிச் சொல்கின்றார். அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு:

‘பெளதீக சாஸ்திரங்கள் கற்றுக்கொடுப்பதில், மிகவும் தெளிவான எளிய தமிழ் நடையில் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் சுலபமாக விளங்கும்படி சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இயன்ற இடத்திலெல்லாம் பதார்-த்தங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களையே உபயோகப்படுத்த வேண்டும். திருஷ்டாந்த மாக, ‘ஆக்லிஜன்’, ‘ஹூட்ரஜன்’ முதலிய பதார்-த்தங்களுக்கு ஏற்கனவே தமிழ் நாட்டில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் பிராணவாயு, ஜலவாயு என்ற நாமங்களையே வழங்க வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் அகப்படாவிட்டால் சமஸ்கிருத பதங்களை வழங்கலாம். பதார்-த்தங்களுக்கு மட்டுமேயன்றிக் கிரியைகளுக்கும் அவஸ்தைகளுக்கும் (நிலைமைகளுக்கும்) தமிழ் சமஸ்கிருத மொழிகளையே வழங்குதல் பொருந்தும். இந்த இரண்டு பாலைகளிலும் பெயர்கள் அகப்படாத இடத்தில் இங்கிலீஷ் பதங்களையே உபயோகப் படுத்தலாம். ஆனால் குணங்கள், செயல்கள், நிலைமைகள்—இவற்றுக்கு இங்கிலீஷ் பதங்களை ஒரு போதும் வழங்கக் கூடாது. பதார்-த்தங்களின் பெயர்களை மாத்திரமே இங்கிலீஷில் சொல்லலாம், வேறுவகையால் உணர்த்த இயலாவிடின்.....திருஷ்டாந்தமாக ரஸாயன சாஸ்திரம் கற்பிக்குமிடத்தே:

(அ) உலகத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்களைல்லாம் எழுபதே சொச்சம் மூலம் பொருள்களாலும் அவற்றின்

பல்வகைப்பட்ட சேர்க்கைகளாலும் சமைத்திருக்கின்றன. (திருஷ்டாநிதங்களும் சோதனைகளும் காட்டுக)

(ஆ) அந்த மூலப் பதார்த்தங்களில், பொன், வெள்ளி, செம்பு, கந்தகம் இவை போன்ற வழக்கத்திலுள்ள பொருள்கள் இவை க்ரோமியம், தித்தானியம், யூரோனியம் இவைபோல சாதாரண பழக்கத்திலகப்படாதன இவை; கன் ரூபமுடையன இவை. இவற்றுள்ள முக்கியமான மூலப் பதார்த்தங்களின் குணங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டுக.

(இ) ராஸாயனக் சேர்க்கை, பிரிவு, இவற்றின் இயல்புகள் (பரீட்சைகளின் மூலமாக விளக்குக): இவற்றின் விதிகள்.

(ஈ) ரேடியம், ஹெலியம் முதலிய புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மூலப் பதார்த்தங்களின் அற்புத குணங்கள்.

(உ) பரமானுக்கள், அனுக்கள், அனுகணங்கள்—இவற்றின் இயல்பு, குணங்கள், செய்கைகள் முதலியன...²⁶

இத்தகைய விளக்கங்களைக் கூறிச் செல்லுமிடத்துப் பாரதியார் ஒரு மகாகவிஞரேனா அல்லது விஞரான ஆசிரியரேனா என்ற மலைப்பையே படிப்பவர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. தமிழ் உரைநடை பாரதியார் காலத்தில் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையைப் பெற்றிருக்கவில்லை. தனித்தமிழ் இயக்க வெறியும் பாரதியாரை ஆட்டிப் படைக்கவில்லை. பிற மொழிப் பெயர்க் கொற்களைத் தமிழில் எழுதுமிடத்துத் தொக்காப்பியத்தையும் நன்னாலையும் துணைக்கிமுத்து இன்னின்ன எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடாது எனச் சண்டப் பிரசண்டம்

செய்துகொண்டு பிறமொழிப் பெயரில் சொற்களைச் சிக்கிரவதை செய்து அலங்கோலப்படுத்த முனைந்தவருமல்லர். இவற்றை மனதிற்கொண்டு மேற்காட்டிய பகுதியை நோக்குதல் வேண்டும். இங்றைப் பிளையில் வைத்து நோக்குமிட்டுப் பாரதியாரது கருத்துக்கள் சில முக்கியத் துவம் குறைந்தனவாகவோ காலங் கடந்தனவாகவோ சிலருக்குத் தெஸ்படலாம். ஆயின் தாய்மொழி மூலமான அறிவியற் கல்வி வளர்ச்சியோ, தேசியக் கல்வியோ இடம் பொறத, ஏற்றதாழ் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அவர் இக்கலையைகருத்துக்களை ஆளுத்தரமாக வற்புறுத்தி யுனிஸார் என்பது மனவிகாள வேண்டிய ஒன்று. இலக்கக்கலையைப் பொறுத்தவரை பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் 1960 களிலிருந்து கலைத்துறையும், ஏற்றதாழ் 1970 களிலிருந்து அறிவியலின் பல்வேறு துறைகளும் தாய்மொழி மூலம் கற்கிக்கும் முறை வளர்ந்து வருகின்றது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை கடந்த சில ஆண்டுகளிலேயே இவ்வகையிற் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது.

தீட்டுப்பட்ட பாலை பாலை பாலை

தீட்டுப்பட்ட பாலை பாலை பாலை ०००

தீட்டுப்பட்ட பாலை பாலை பாலை பாலை
தீட்டுப்பட்ட பாலை

தீட்டுப்பட்ட பாலை ०१

தீட்டுப்பட்ட பாலை ०१

தீட்டுப்பட்ட பாலை பாலை பாலை ०१
பாலை பாலை (१) பாலை பாலை பாலை பாலை
பாலை (२) பாலை பாலை பாலை ०१, ०१,
பாலை (३) ०१, ०१, பாலை ०१ பாலை
பாலை ०१, பாலை ०१, பாலை

தீட்டுப்பட்ட பாலை பாலை ०१

சான்றாதரம் :

1. தூரண், பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதி தமிழ், பக். 208-210.
2. மேலது நூல் பக். 264-265
3. இளசை மணியன் (தொகுப்பாகிரியர்) பாரதி தரிசனம் முதல் பாகம் பக். 219-221.
4. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: சான்றோர், பக். 208-209
5. மேலது நூல் பக். 209
6. மேலது நூல் வசன கவிதை-காற்று, பக். 249
7. மேலது நூல்: புதிய ஆத்திரிக்டி, பக். 172-173
8. பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 170
9. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: தமிழ்த்தாய் பக் 42.
10. மேலது நூல் பக். 42
11. மேலது நூல் பக். 43
12. இவ் வகையிற் பாரதியாரது பின்வரும் கட்டுரைத் தொகுப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கன (அ) பாரதி தரிசனம், முதல் பாகம், இரண்டாம் பாகம். (ஆ) பாரதியார் கட்டுரைகள் 4. சமூகம், 1956. (இ) பாரதியார் கட்டுரைகள். 1. தத்துவம், 1949.
13. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், 1945, பக். 93.

14. பாரதியார் கட்டுரைகள்; 1. தத்துவம், 1949,
பக். 102-120.
15. மேலது நூல் பக். 66-71.
16. மேலது நூல் பக். 70
17. மேலது நூல் பக். 112
18. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; பாரததேசம்
பக். 21.
19. மேலது நூல்; சயசரிதை பக். 214.
20. பாரதியார் கட்டுரைகள்; 4. சமூகம், பக். 52-94.
21. பாரதி தரிசனம் இரண்டாம் பாகம், 1977
பக். 203-207
22. பாரதியார் கட்டுரைகள் 1. தத்துவம்,
பக். 102-120
- மேலது நூல், 4. சமூகம் பக். 143-146.
பக். 164-166
23. மேலது நூல், 4. சமூகம் பக். 165-166
24. பாரதி தரிசனம் இரண்டாம் பாகம்
பக். 203-205
25. பாரதியார் கட்டுரைகள் 4. சமூகம்,
பக். 56.
26. மேலது நூல் பக். 71-73

□ □

□ □

7. சமயம் வாழவும்

இயற்கையுடன் ஒன்றி வாழ்ந்த ஆதிகால மனிதன் இயற்கையின் ஆற்றலையும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை தீமைகளையும் உணர்ந்து அசிச்ததின் நிமித்தம் இயற்கையை வழிபடலானான். இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துண்பங்களிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கும் வேண்டி மனித ஆற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்தி ஒன்று உண்டு; அதுவே இறைவன் என்ற நம்பிக்கையில் அசிசக்திக்கு முதன்மை கொடுத்து வணங்கினான். இவ் வுலக வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட மோட்ச உலகத் தையோ தேவலோகத்தையோ, சிவலோகம், வைகுண்டம் முதலியவற்றையோ அவன் சிந்திக்கவில்லை. காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் மனித வாழ்க்கையை ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் நிறைந்ததாக்கும் வலிமை வாய்ந்த சாதனமாக—நிறுவனமாக சமயம் வளர்லாயிற்று.

மனித வாழ்க்கையிற் சமயத்தின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்துச் செல்லவே சூழ்நிலை அமைவுகளுக்கேற்பத் தமக்கெண் தனித்துவமான கொள்கைகளைக் கொண்ட திட்டவட்டமான நிறுவனங்களாகச் சமயங்கள் தலையெடுக்கலாயின. வலிமை பெறத் தொடங்கிய சமய நிறுவனங்கள் ஆட்சியாளரின் ஆதரவைப் பெற முயன்ற தோடு மக்களின் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு

வாழ்க்கையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தலாயின. வாழ்க்கையிற் சமயம் அதிமுக்கியத்துவம் பெற்ற நிலையிற் சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்தவர்கள் தமது நலன்களையும் விசேட உரிமைகளையும் கருத்திற்கொண்டு அவற்றைக் கட்டிக் காக்கும் வகையிற் சமயக் கொள்கைகளையும் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் வகுத்து மக்களையும் நம்ப வைத்தனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையிற் சமயத்துறையில் ஊழல்களும் பொய்மைகளும் அந்திகளும் மலியத் தொடங்கியதுடன் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும் வழிவகுக்கப்பட்டது. இந் நிலை இந்து மதம் உட்பட உலகின் பெரும்பாலான மதங்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதே. சமயத்துறையில் ஊழல்களும் பொய்மைகளும் மலியும் சமயத்தில் அவற்றுக் கெதிராககி காலத்துக்குக் காலம் பெரியார்கள் தோன்றி எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்துள்ளமையும் அதன் பயனாகப் புதிய மதங்களோ மதப் பிரிவுகளோ தோன்றுவதும் வரலாற்றின் மூலம் அறியக் கூடியன. கிற்ஸ்தவ மதத்தில் ஊழல்களும் பொய்மைகளும் மலியத் தொடங்கிய சமயத்தில் அவற்றுக் கெதிராக மாட்டின் ஹாதர் குரல் கொடுத்தார். அவ் எதிர்ப்புக் குரல் புரட்டஸ்தாந்து மதமாக மாறுவதற்கு வழி வகுத்தது. இந்து மதத்திலும் இத்தகைய நிலைமையைக் காணலாம். இந்து மதத்திலே புராணப் பொய்மைகளும் கொடுமைகளும் ஊழல்களும் வருணாச்சிரம தர்மம் என்ற பெயரிற் பிறப்பினடிப்படையிலான சமூக ஏற்றத்தாழ்வும் பெருகத் தொடங்கிய நிலையில், மகா வீரரும் புத்தரும் அவற்றுக்கு எதிர்ப்புக் குரல் கொடுத்தனர். அவை சமண, பெளத்த மதங்களின் தோற்றத்திற்கு வழி சமைத்தன. சமண, பெளத்த மதங்கள் தமிழ் நாட்டில் கி.பி. நான்காம் ஐந்தாம், ஆறாம் நாற்றாண்டுகளிலே தழைத்தோங்கின. எனினும் அம்மதங்களிலும் பொய்மைகளும் ஊழல்களும் மலியத் தொடங்கின. மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து அம்மதம் கள் விலகிச் செல்ல முயன்றன. கடுமையான கட்டுப்பாடுகளையும் உலக நிலையாமை, பெண் வெறுப்பு, துறவறம்

முதலியவற்றையும் அளவுகடந்து வற்புறுத்தின. சமய வாழ்வும் உலகியல் வாழ்வும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து செல்லாமல் இரண்டும் இரு துருவங்களாகக் காட்சியளித்தன. இவற்றின் விளைவாக இரு மதங்களுமே வீழ்ச்சியற்றன.

சமண, பெளத்த மதத்தினர் கடைப்பிடித்த நெறி முறைகளின் குறைபாடுகளை அகற்றும் வகையிற் பக்திக்கு முதன்மையளித்து உலகியல் வாழ்வையும் சமய வாழ்வையும் இருவேறு துருவங்களாகக் கருதாது இரண்டையும் ஒன்றாக இணைக்க முயன்ற சைவ, வைணவ பக்தி இயக்கம் மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று வெற்றி வாகைகுடிய தில் வியப்பெபதுவுமில்லை. பக்தி இயக்கத்தை முன்னின்று நடத்திய சைவ, வைணவப் பெரியார்கள் பக்தி இயக்கத்தை வல்லமை வாய்ந்த பொது மக்கள் இயக்கமாக மாற்ற அயராது உழைத்தனர். அதன் பிரதிபலிப்பாக நிலையான ஆக்கழுரவமான அம்சங்கள் மல ஏற்பட்டன. வெறுமனே போவி ஆசாரங்களுக்கோ சடங்கு முறைகளுக்கோ முதன்மையளிக்காது, உள்ளத் தூய்மைக்கும் பக்திக்கும் முதன்மை அளிக்கப்பட்டது. அங்கமெல்லால் குறைந்தமுது தொழுநோயராய் ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைபரையும் திருநீலகண்டத்துக்குயவரையும் பக்தி இயக்கம் அணைத்துச் செல்ல முயன்றது. பிறப்பை மாத்திரம் மனத்திற் கொண்டு பிராமணரை முதன்மைபடுத்துவதை அப்பர் தொண்டராடிப் பொடியாழ்வார் முதலியோர் வன்மையாகக் கண்டித்தனர். இத்தகைய மறுமலர்ச்சிப் பண்பு வாய்ந்த பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியால் இந்துமதத்தின் கூறுகளான சைவமும் வைணவ மும் புத்தெழுச்சி பெற்றன. பக்தி இயக்க காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்து நூற்றாண்டுகளில் அவை மேன்மேலும் வளர்ந்து உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்கின. ஆயின் அதே சமயம் பக்தி இயக்க கர்த்தாக்கள் அகற்ற முனைந்த பிறப்பி ணடிப்படையிலான சமூக ஏற்றத் தாழ்வு, பிராமணரின் முதன்மை ஸ்தானம், போவிவேடம், அர்த்தமற்ற சடங்கு

முறைகள் முதலியனவும் இந்து மதத்தை உள்ளிருந்தே கொல்லும் கொடிய வியாதிகளாக — புற்றுநோயாக வளர்ந்துகொண்டே வந்தன.

இத்தகைய நிலையிற் பதினான்காம் நூற்றாண்டு விருந்து தென்னிந்தியாவிற் செல்வாக்குடன் விளங்கிய விசயநகரப் பேரரசர்கள், அவர்களின் பிரதிநிதிகளான நாயக்கர்கள் ஆகியோர் இந்துமதத்துக்கு அதிக ஆதரவை நல்கினர். எனினும் இந்து மதத்தைப்பீடித்திருந்த கொடிய வியாதிகளை மேன்மேலும் வளர்க்கவும் தம்மை அறியாமலே உதவினர். அவர்கள் சமயப் பாதுகாவலர்களாக மட்டுமன்றி சாதிப்பாகுபாட்டின் காவலர்களாகவும் விளங்கினர். இதன் பிரதிவிப்பாகத் தமிழர் சமுதாயத்தில் என்றுமில்லாத வாறு சாதிப்பிரிவினைகள் குட்டிபோட்டுப் பெருகின. சாதிக் கட்டுப்பாடு மேன்மேலும் இறுக்கம் பெற்றது.

பக்தி இயக்க காலத்தில் உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றப் பட்ட உண்மையான பக்தி மார்க்கம் இருந்த இடமும் தெரியாமல் மறைந்தோட அதனிடத்தில் வெறும் ஆரவாரப் பகட்டும் போலி வேடங்களும் தத்துவ விசாரங்களும் அரசோச்சத் தொடங்கின. அர்த்தமற்ற ஆடம்பர விழாக் களும் சடங்குகளும் பெருகின; ஊழல்களும் பொய்மைகளும் மலிந்தன. பிராமணரின் முதன்மை ஸ்தானம் ஐயத்திற் கிடமின்றிச் சமயத்துறையில் மட்டுமன்றி ஏனைய துறைகளிலும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவற்றுக்குத் துணையாகும் வகையிற் புராணங்களும் தலபிரபந்தங்களும் பெருந்தொகையாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. பக்தி இயக்க காலத்திற் சமய வாழ்வுக்கும் உலகியல் வாழ்வுக்கு மிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நெருங்கிய பிணைப்பு அகன்ற சமயம் பொது மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி அதித் தற்பனாவாதங்களுள்ளும் தத்துவ விசாரங்களுள்ளும் சரண்புகுந்து கொண்டது. சாதி, சமயம், கடவுள் முதலியவற்றின்

பெயராற் சமுகத்தின். சிறுபகுதியினர் முதன்மை லதானம் பெற்றுச் சுகபோகங்களிலே திளைக்க, பெரும் பகுதியினர் வாழ்க்கையின் முட்டிதாலே வீழ்ந்து செய்வதறியாது அலமந்தனர். விரக்தியும் வேதனையுமற்ற புவவர்கள் சமயத்தையும் தெய்வங்களையும் கோயில்களையும் பிரா மண்ரையும் வசைபாடித் தீர்த்தனர்.

இத்தகையதொரு குழ்நிலை இந்து மதத்தை அழிவின் விளிம்பிற்கே கொண்டு சென்றதுடன், மக்கள் வாழ்க்கை யையும் உயிர்த்துப்பற்றதாக்கி நம்பிக்கையற்ற இருளில் ஆழ்த்தியது பிற மதங்களான இல்லாமும் கிறிஸ்தவமும் இத்தகைய பலவின நிலையைப் பயன்படுத்தித் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முயன்று குறிப்பிடத்தக்க அளவு வெற்றியும் பெற்றன. இன்று மட்டுமல்ல அன்றும் உயர் சாதியினர் எனத் தமக்குத் தாமே முத்திரை குத்திக் கொண்டு செய்த அட்டுழியங்களையும் அடக்கு முறைகளையும் சரண்டலையும் பொறுக்காத தாழ்த்தப்பட்ட அப்பாவி மக்களே அதிக அளவிற் பிற மதங்களைத் தழுவினர். இந்து மதமே முற்றாக அழியும்படியான பேரபாயம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய நிலையிற் பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிற் பல பெரியார்கள் இந்து மதத்தின் அழிவைத் தடுக்கவும் இந்து மதத்தில் மலிந்திருந்த ஊழல் களையும் பொய்மைகளையும் அகற்றிக் காலத்திற்கேற்ற வகையிலே தூய்மை செய்து புத்துயிருட்டவும் அயராது பாடு பட்டனர். இம் முயற்சி தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி இந்தியா வின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இடம் பெற்றமை கவனிக்கத் தக்கது. தாயுமான சுவாமிகள், இராமாவிங்க வள்ளலார், கோபால கிருஷ்ண பாரதியார், ஆறுமுக நாவலர், பூர்வாம கிருஷ்ண பரம கம்ஸர், சுவாமி விவேகானந்தர், நிவேதிதா தேவியார் தயானந்த சரஸ்வதி, ராஜாராம மோகன் ராய்,

தாகூர், அரவிந்தர், மகாத்மாகாந்திமுதலியோர் இவ்வகையில் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது அரும்பெரும் முயற்சிகள் இந்து மதத்தின் அழிவைத் தற்காலிகமாகவா வது தடுத்தன. அழிந்துகொண்டு வந்த இந்து மதத்திற்கு புத்துயிருட்டின். எனினும் இந்து மதத்திற் காலம் காலமாக நிலவி வந்த அடிப்படைக் குறைபாடுகள் பல மேற்குறிப் பிட்ட பெரியோர்களது அரும் பெரும் முயற்சிகளினாற்கூட அகற்றப்படவில்லை.

பாரதியார் காலத்திலும்—இன்றும்கூட இத்தகைய குறைபாடுகள் பல இந்து மதத்திலே தொடர்ந்து நிலவ லாயின. இதனைக் கூர்ந்து கவனித்த பாரதியார் மனம் நொந்து கூறியுள்ள வாசகங்கள் கவனித்தற்குரியவை. அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு: “ஹிந்துக்கள் நெடுநாள் ஜீவிக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்களோ அல்லது மடிந்து போய் விடவேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. காலத்தின் சின்னங்களையும் குறிப்புகளையும் கவனிக்குமிடத்து நமது ஜாதி (Nation) இன்னும் சீர்கேடுகள் நீங்கி உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜாதியா ரெல்லாம் கண்டு ஆச்சரியப்படும்படி வாழலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் நம்மவர்களிலே சிலரின் சிரத்தையற்ற மாதுரியையும் உறக்கத்தன்மையையும் கவனிக்கும் போது ‘ஏது! ஹிந்து ஜாதியே அழிந்துபோய் கனவாய், பழங்குடியாய்ப் போய் விடுமோ?’ என்று ஆச்சம் உண்டா கிறது...1

இந்துக்கள் மதத்தியில் இன்று கோரத் தாண்டவம் புரியும் சாதி வெறி காரணமாகக் கடந்த சில ஆண்டுகளிலே தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி அனைத்திந்தியாவிலும் இடம் பெறும் வெறியாட்டங்களுக்கும் சுவ இரக்கமற்ற கொடுஞ் செயல்களுக்கும் அவேயில்லை. பசிஸம் பாலகர், பெண்கள், வயோதிகர் உட்படத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆயிரக்கணக்கிற கொலை செய்யப்பட்டனர்; யிரோடு

எனிக்கப்பட்டனர். கற்புக்கரசிகள் தெய்வமாகப் போற்றப் பட்ட தர்ம பூமியிலே தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் பலர் மானபங்கப்படுத்தப் பட்டனர். கருணையங்கடவுளை வழிபடும் இந்துக்கள்தான் சாதியின் பெயரால் இத்தகைய வெறியாட்டங்களை ஆடுகின்றனர். தஞ்சைப் பெரும்பகுதியிலுள்ள கீழ்வெண்மணி செம்மணி ஆகும் வண்ணம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பலர் கொடுரோமாகக் கொலை செய்யப்பட்டனர். இதேபோன்று ஆந்திராவிலும் உத்தரப்பிரதேசத்திலும் ஏனைய மாநிலங்களிலும் சாதியின் பெயரால் இடம்பெறும் கொடுமைகளுக்கும் அழிவுகளுக்கும் அளவேயில்லை. ஈழத்திலும் இந்துக்கள் மத்தியிற் சாதியின் பெயரால் இத்தகைய கொடுமைகள் குறைவில்லாமல் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய மனிதாபிமானமற்ற கொடுமைகள் இந்து மதத்திற்கு என்றும் மாறாத களங்கத்தையே ஏற்படுத்தி யுள்ளன மனிதாபிமானம் கொண்ட ஒவ்வொரு இந்துவும் இக்கொடுமைகளைக் கண்டு வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாமையினாலேயே லட்சோபலட்சம் தாழ்த்தப் பட்ட இந்துக்கள் பிற மதங்களுக்கு மாறினர்; மாறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களது மத மாற்றத்தைக் கண்டு உயர் சாதி இந்துக்களும் இந்து மதப் பாதுகாவலர் களும் ஓப்பாரி வைப்பதனாலோ தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கொன்று குவிப்பதனாலோ இந்து மதத்தின் குறைபாடுகள் தீரப் போவதில்லை; இந்து மதத்தின் அழிவைத் தடுக்கவும் முடியாது. இவ்வளவிற்கும் காரணமாக அமைந்த பிறப் பின்டிப்படையிலான சாதிப் பாகுபாடு இந்துக்களாலேயே காலம் காலமாகக் கட்டிக் காத்து வரப்படுகின்றன. இந்து மத சாத்திரங்களும் புராணங்களும் இதற்கு உறுதுணை புரிகின்றன. இதனாலேயே பாரதியார் மனுஸ்மிருதி முதலியவற்றைச் சுதித்திட்டங்கள் என வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் வாழும் தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்கள் பலர் உயர்சாதி இந்துக்களின் சாதித் திமிரி விருந்தும் கொடுமைகளிலிருந்தும் விடுதலைநாடி வேறு மதங் களுக்கு மாறிக்கொண்டிருப்பதை அன்றே கூற்று கவனித்த பாரதியார், மனம் வெதும்பியும் எச்சரிக்கையாகவும் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்: ‘‘1200 வருடங்களுக்கு முன்பு வட நாட்டிலிருந்து முகமதியர்கள் பஞ்சாப் நாட்டில் பிரவேசித்த போது நம்மவர்களின் இம்சை பொறுக்க முடியாமல் வருந்திக் கொண்டிருந்த பள்ளர், பறையர் பேரிகை கொட்டி, மணிகள் அடித்துக் கொண்டு போய் எதிரிகளுக்கு நல்லரவு கூறி அவர்களுடன் கலந்து கொண்டதாக இதிகாசம் சொல்லுகின்றது. ஹிந்து ஜனங்களின் தொகை வருஷங்கள் தோறும் அதிபயங்கரமாகக் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. மடாதிபதிகளும் ஸந்திதானங்களும் தமது தொந்தி வளர்வதை ஞானம் வளர்வதாகக் கொண்டு ஆனந்தமடைந்து வருகின்றனர். ஹிந்து ஜனங்கள்! ஹிந்து ஜனங்கள்! நமது இரத்தம், நமது சதை, நமது எலும்பு, நமது உயிர்—ஹிந்துஸ்தானத்து ஜனங்கள்—ஏனென்று கேட்பாரில்லாமல் பசிப் பிணியால் மாய்ந்து போகின்றனர்.’’²

மனி தகுல வளர்ச்சியினதும் அறிவியல் வளர்ச்சியினதும் உச்சநிலையை எட்டிப்பிடிக்க முயன்று கொண்டிருக்கும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் சாதி, சமயம், தெய்வம் முதலியவற்றின் பெயரால் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அநாகரிகமான ஈவு இரக்கமற்ற கொடுமைகளைத் தடுப்பதற்கு இந்து மதப் பாதுகாவலர்களோ மகா சந்திதானங்களோ ஆதின கர்த்தாக்களோ மகரிஷிகளோ யோகிராஜ்களோ சாமிஜீக்களோ எப்போதாவது முயன்றதுண்டா? சமயத்தையும் கடவுளரையும் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு கோயில் களிலும் மடங்களிலும் ஆதீனங்களிலும் சரண்புகுந்து எத்தகைய கவலையுமின்றித் தமது தொந்திகளை

வளர்த்துக் கொண்டு சுகபோகமாக வாழ்கின்றனர். மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி உண்டு கொழுத்து மக்களுக்குப் போவி உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் இவர்கள், அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீருடனும் நொந்த மனத்துடனும் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அப்பாவி மக்களின் பொருட்டு உருப்படியான நன்மைகள் எதையாவது செய்கிறார்களா? வெறும் போதனைகளும் போவி உபதேசங்களும் மக்களின் அல்லவைப் போக்குமா? இத்தகைய நிலை கண்டுதான் ‘மண்ணுலகத்து மானுடன் தன்னைக் கட்டிய தனையெலாம் அறுக’ என ஆர்ப்பரித்து எழுந்த பாரதியார்—மடாதிபதிகள், சந்நிதானங்கள், இந்து மதப் பாதுகாவலர்கள் முதலியோரை வண்மையாகச் சாடியுள்ளார்.

மனுவின் பெயராலும் புராணப் பொய்மைகளின் பெயராலும் உழைக்கும் அப்பாவி மக்களை இனிமேலும் ஏய்த்துப் பிழைக்க முடியாது. மறு மலர்ச்சிக் கருத்துகளும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் அறிவியில் வளர்ச்சியும் பெருகிக் கொண்டு வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் உழைக்கும் மக்கள் விழிப்படைந்து வருகின்றனர். தெய்வம், மனுதர்மம், ஆகமம், மரபு, விதி, பாவபுண்ணியம், மறுபிறப்பு முதலியவற்றின் பெயரால் இனிமேலும் அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கமுடியாது. அவர்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கவோ அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டவோ முடியாது. சாதியின் பெயரால் உயர் சாதி இந்துக்கள் சிலர் இதுகாலம் வரை அனுபவித்து வந்த உரிமைகள், சலுகைகள் சுகபோகங்கள் யாவும் இன்று மலையேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. கோயில்களை மையமாகக் கொண்டு கோயில் மானியங்களில் வயிறு வளர்க்கவும் சமயச் சடங்குகளின் பெயரால் தண்டச் சோறுங்ன வும் பிறப்பின் பெயராலே தம்மைத் தேவதூதர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளவும் முயலும் நிலை அகல வேண்டும். கோயில் விழாக்களிலும் சமய வைபவங்களிலும் கடைப்

பிடிக்கப்படவேண்டிய அன்யுமார்க்கம், இறைபக்தி, உயிரிகள் மீது கருணைகாட்டல், ஆணவத்தை ஒடுக்கல், அகங்காரம், பொறாமை, தற்பெருமை முதலிய தீக்குணங்களைக் களைதல் ஆகியவற்றுக்குப் பதிலாக இன்றைய பணக்காரர்ப் பக்தர்கள் தமது பணத்தியிரயும் குலப் பெருமையையும் அகங்காரத்தையும் காட்டிக் கொள்கின்றனர்.

இந்தியா அந்தியராகிய பிரித்தானியர் ஆதிக்கத்திற்குப் பட்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிய அயராது உழைத்தவர் உத்தமர் காந்தி. அதே போன்று தமது சொல்லாலும் செயலாலும் இறுதி மூச்சுள்ளவரை சலியாது இந்தியாவின் விடுதலைக் காக அரும்பணியாற்றியவர் நவயுகக் கவி பாரதியார். இருவருமே அசையாத உறுதிவாய்ந்த இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். அன்றைய குழந்தையிற் சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்தை வீறுகொள்ளச் செய்ய வேண்டுமெனில் அதனைப் பொது மக்கள் இயக்கமாக மாற்ற வேண்டும். அதற்கு, அறியாமையிலும் மூட நம்பிக்கையிலும், மூழ்கிப் போயிருந்த மக்களை விழிப்புறச் செய்ய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தனர். அதே நேரம் பொது மக்களிடத்திற் சமய உணர்வு ஆழப் பதிந்திருந்ததையும் அவர்கள் உணரத் தவறவில்லை. அரசியல் விடுதலைக்கு முதல் அத்திவாரமாக அன்று சமயத்துறையிலும் சமூகத்துறையிலும் உறைந்து கிடந்த புன்யமைகளையும் பொய்மைகளையும் ஊழில்களையும் நீக்குவது அவசியம் என்பதையும் கண்டனர்.

இதனாலேயே இந்து மதத்தில் நிலவிய பெருங்குறை பாடுகளையும் அக்குறைபாடுகள் எவ்வாறு பொதுமக்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கி அவர்களை அடிமைப்படுநரகிலே தள்ளியுள்ளன என்பதையும் எடுத்துக் காட்டி அக்குறைபாடுகளை அகற்ற இடைவிடாது உழைத்தனர். இருபதாம் பா—17

நூற்றாண்டின் பிடியலில் இந்து மதத்தில் நிலவிய பெருகி குறைபாடுகளைக் கண்டித்து அவற்றை அகற்றிப் புத்துயி ருட்ட முனைந்தவர்களுள் இவ்விருவரும் குறிப்பிடத்தக்க வர்கள். தினந்தோறும் இறைதியானத்தை முடித்துக் கொண்ட பின்னரே தமது கடமைகளைத் தொடர்க்குவது என்ற வெராக்கியத்துடனும் அசையாத இறை நம்பிக்கை யுடனும் வாழ்ந்த காந்தியடிகளே இந்து மதத்திலும் கோயில் களிலும் நிலசிய குறைபாடுகளைக் கண்டு மணம் நொந்து, ‘இன்றைய இந்துக் கோயில்கள் விபசார விடுதிகளிலும் கேவலமானவை’ எனக் கூறினார். காந்தி வெறும் வேட தாரியோ நாஸ்திகனோ அல்லர். அத்தகைய காந்தியே ஏன் இவ்வாறு மனம் நொந்து போனாரெனச் சிந்திக்க வேண்டும். ‘நான் முழுவதும் வேலை செய்வதற்கான வலிமையையே நான் வழிபாட்டிலிருந்துதான் பெறுகிறேன்’ எனக் காந்தி யடிகள் கூறினார். அறிவுத் தெளிவடைந்தவர்கள் தவிரப் பாமர மக்களுக்கு வழிபாடு இன்றியமையாததே. அவ்வழி பாடு அவர்களது உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி வாழ்வில் நம்பிக் கையையும் மன நிறைவையும் ஒளியையும் ஊட்டி முன்னேற்றுச் செய்யும் வகையில் அமைதல் வேண்டும்.

மகாத்மா காந்தியைப் போன்றே பாரதியாரும் இந்திய விடுதலைப் போரிலே தீவிர பங்கெடுத்துக் கொண்டவர். பாரதியார் வெறுமனே அரசியல்வாதியோ கூழுக்குப் பாடும் புவலனோ நாஸ்திகனோ அல்லர். நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழ்வும் மேல்நிலை எய்தவும் சொல்லாலும் செயலாலும் இறுதி முச்சள்ளவரை உழைத்தவர்; அசையாத இறை நம்பிக்கை உடையவர்; தலைசிறந்த ஆஸ்திகர். இத்தகைய பாரதியார் தமது முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகால வாழ்வில் அரசியல், சமூகம், சமயம், பண்பாடு, பொருளாதாரம் முதலிய துறைகளின் விடுதலைக்காகவும் முன்னேற்றத்திற் காகவும் அலுப்புச் சலிப்பில்லாது உழைத்தவர். வாழ்விலை அடுத்தடுத்துச் சொல்லொணாத் துன்பங்களுக்கும் பிரித் தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கொடுமைகளுக்கும் கெடுபிடி

கனுக்கும் தேடுதல் வெட்டைக்கும் உள்ளாகி வறுமையால் வாடி வருந்திக் கொண்டிருந்த போதும் அவரது இறை நம்பிக்கையும் நாட்டின்மீதும் சமூகத்தின்மீதும் கொண்டிருந்த பற்றுதலும் சிந்தனைவேனும் குறைந்ததில்லை. கூடசீ கூடரும் பொன்போல அவருக்கு ஏற்பட்ட துயரங்களால் அவர் மேன்மேலும் ஒளி விட்டுப் பிரகாசித்தார். பாரதியார் வெறுமனே பண்டாரச் சாமியாராகவோ உருத்திராட்ச மாலையும் காவியும் புண்டரிகக் குறிகளும் தரித்த வேட தாரியாகவோ ‘காயமே இது பொய்யடா காற்றைடத்த பையடா’, ‘நேற்றைக் கிருந்தாரை இன்றைக்கிருப்பர் என்று எண்ணவோ’ என ஒப்பாரி வைக்கும் அழகுணிச் சித்தரா கவோ, திண்ணை வேதாந்தியாகவோ திகழ்ந்தவரவல்லர், பிராமண குலத்தைக் காட்டி ‘இருபிறப்பாளர் கோமான்’ எனத் தருக்கித் திரிந்தவருமல்லர். சமுதாயம் பற்றிக் தாம் கண்ட உண்ணத இலட்சியங்களுக்கேற்ற வகையிலேயே சமய வாழ்வையும் கண்டார்; மக்களுக்கும் உணர்த்தினார்.

அவரது சமயச் சிந்தனைகள் யாவும் சமூகத்தின் உயர் மட்டத்தினரதோ உயர்குலத்தினரதோ நலன்களையும் உரிமைகளையும் கட்டிக் காப்பாற்றுவதாக இராமல் அனைத்து மக்களினதும் நல்வாழ்வு பற்றியதாகவே ஆமைந் திருந்தன். மாறிவரும் உலகியல் வாழ்க்கைப் போக்குகளையும் காலத்திற்கேற்ற சிந்தனையோட்டங்களையும் மனதிற் கொண்டே அவற்றுக்கேற்ற வகையிற் சமயத்தையும் வாழ் வையும் இனைத்து நோக்கினார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த ஆத்மஞானியாகவும் இறைபக்தனாகவும் முற்போக்காளனாகவும் விளங்கிய பாரதியார் வேடிக்கை மாந்தர்களையும் பேடதாரிகளையும் ஆவேசமாகக் கண்டித் ததுடன் உண்மையையும் நேர்மையையும் என்றுமே பூசிக்கத் தவறியதில்லை.

பாரதியாரது சமயச் சிந்தனைகள் பல மரபு மரபாக இந்துமதத்தில் நிலவி வந்த கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டவை.

புரட்சிகரமானவை; பரந்துவிரிந்த நோக்கமுடையவை; மக்களது நல்வாழ்வை முதன்மையாகக்கொண்டவை; அனைத்து மலிகளும் சரிநிகரி சமானமாக இவ்வுலகில் வாழ்வாங்குவாழ வேண்டும் என்னுங்குறிக்கோளை உடையவை; சமயத்திலும் வாழ்விலும் இடம் பெற்றிருந்த பொய்மைகளையும் புன்மைகளையும் போலித்தனத்தையும் மூர்க்காவேசமாகத் தகர்த்தெறியும் இயல்பு கொண்டவை; சமயச் சநாதனி களையும் பண்டாரச் சாமிகளையும், அழுகுணிச் சித்தர் களையும், ஆஷாட்பூதிகளையும், திண்ணை வேதாந்திகளையும் மருண்டோடச் செய்பவை; இந்து மதத்துக்கும் இந்துக்களின் வாழ்க்கைக்கும் புத்துயிருட்டவல்லவை; மக்களது வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கு இன்றியமையாதவை.

வேத, உபநிடதங்களையோ பகவத்கிழைத்தையோ இந்து மதத் தத்துவங்களையோ, புராணங்களையோ, நாயன்மார் ஆழ்வார்களது பாடல்களையோ, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகம்ஸர், சுவாமி விவேகானந்தா, அரவிந்தர், தாழுமானவர், இராமலிங்க வள்ளலார், சங்கரர் முதலியோரது சமயக்கருத்துக்களையோ ஆழ்ந்து கற்காமலும் செம்மையாக உணராமலும் வெறுமனே உணர்ச்சி முணைப்பில் மனம் போன போக்கில் பாரதியார் இந்து மதம் பற்றிய தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டவரல்லர். நாத்திகம் பேசி நாத் தழும்பேறியவரல்லர். மாறாகத் தமது முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகாலக் குறுகிய வாழ்வில் பலமொழி களைக் கற்றுத் தேறியவர்; வேத உபநிடதங்களையும் பகவத்கிழைத்தையையும் நாயன்மார், ஆழ்வார் பக்திப் பாடல்களையும் இந்து மத தத்துவங்களையும் சித்தர் பாடல்களையும் ஏனைய இந்துமதப்பெரியார்களின் கருத்துக்களையும் ஆழ்ந்து கற்றவர்; வேதாந்தம், சமணம், பௌத்தம், சாருவாகம், மீமாஞ்சை முதலிய தரிசனங்களைக் கற்றவர்; மேனாட்டுத் தத்துவங்களையும் பாரத நாட்டுத் தத்துவங்களையும் கற்றுத் தெளிந்தவர்; பரம வைதிகர்களுடனும் பொன்னு

முருகேச பிள்ளை போன்ற நாஸ்திகர்களுடனும் நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டிருந்தவர்; தமது சமகாலச் சமய, சமூக நிலைமைகளை உற்று நோக்கியவர்; எதிர் காலத்தில் அவை எவ்வாறு அமையவேண்டும் என ஆழமாகச் சிந்தித்தவர்; தாம் கற்றவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்து அவற்றின் சாரத்தைத் தெளிந்தவர்; அவற்றினால் மன இருள் ஆகன்று உள்ளவி பெற்றவர்.

இவற்றுக்கு மேலும் உரமுட்டும் வகையில் அரவிந்தர், நிவேதிதா தேவியார், காந்தி, திலகர், விபினசந்திர பாலர், லாலாலஜபதிராய், வ. வே. ச. ஜயர், குள்ளச்சாமி, யாழ்ப் பாணத்துச் சாமி, கோவிந்தசாமி முதலியோருடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்பு அமைந்தது. இவர்களுள் சிலர் அவரது குருநாதர்களாகவும் விளங்கினர். கீட்ஸ், ஷல்லி, பைரன், வொர்ஸ்வர்த்தி, வால்ட் விட்மன் முதலியோரது எழுத்துக்களில் ஊறித் திளைத்தவர் பாரதியார். வடமொழி யில் பாரதியார் பெற்றிருந்த புலமையினால் வேதரிவிக்களின் பாடல்கள் (சூத்திரங்கள்) சிலவற்றை தமிழாக்கம் செய்தார். பதஞ்சலியோக சூத்திரத்தைத் தமிழாக்கம் செய்தார். 1912ஆம் ஆண்டில் பகவத் கிதையைத் தமிழ்ப்படுத்தி அதற்கு மிகச் சிறந்ததொரு முன்னுரையையும் எழுதினார்.

பாரதியார் தமதுகாலப் பாரத மக்கள் கவலைப்படு குழியில் வீழ்ந்து ஊக்கமும் உளவுபியுமின்றி அச்சமும் பேடி மையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உடையவர்களாகப் பஞ்சத்திலும் நோய்களிலும் புழுக்களாக உழன்று தவித்துக் கொண்டிருந்தமைக்கான முக்கிய காரணங்களுள் முதன்மையானது, இந்து மதத்தில் நிலவிய பெருங் குறைபாடுகளும் சீரழிவுகளும் தவறுதலான சமய நோக்குகளும் வழிகாட்டல்களுமே என்பதை நன்குணர்ந்தார்.

இலங்கையைச் சேர்ந்த சேர். பொன்னம்பலம் இராமநா தன் இந்து மதம், ஆத்மீக வாழ்வு ஆகியன சம்பந்தமாகத்

தெரிவித்த கருத்துகள் சிலவற்றைப் பாரதியார் மறுக்குமிடத்துத் தெரிவித்துள்ள விடயங்கள் சில இங்கு ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கவை. அவை வருமாறு: “...எனினும் இவருடைய அபிப்பிராயங்களினின்றும் நாம் சிறிது விலக வேண்டியிருப்பதற்காகப் பெரிதும் விசனிக்கிறோம். இந்துக்கள் பண்டை நாட்களில் மத ஆராய்ச்சியையே முதல் குறியாக வைத்து விட்டமைதான் நாம் இப்பொழுது அன்னிய அரசாட்சியில் கிடந்து வருவதற்கு முதல் காரணமேற்றும் அதுபற்றி இனியேனும் இந்தியர் வெளக்கீடு பேதத்தையும் இனபத்தையும் எப்புதற்குரிய வழிகளில் வெளக்கீடு தொழில்களை விருத்தி செய்தாலன்றிப் பிழையார்களென்றும் அநேக மேதாவிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அங்குமிருக்க, சதா ‘சங்கரராம’ என்ற சொல்லிக் கொண்டு நாம் யோக நிஷ்டை செய்யத் தொடங்கி விட்டால் நாம் இப்பொழுது திருக்கும் நிலையிலும் எத்தனையோ மடங்கு தாழ்ந்து விடுவோ மென்றும் அஞ்சிகின்றோம். ஆன்மானமும் மறுமையின்பழும் மேலான தென்பதை மனத்தில் பதித்துக் கொள்ளலாமேயன்றிச் செய்வில் வெளக்கீடு விஷயங்களையும் கவனிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம்...”³

இக்கற்றுக்கு மேலும் விளக்கம் அவசியமில்லை. எனினும் பாரதியார் தமது இருபத்தைந்தாம் வயதிலேயே இதனைத் தெரிவித்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. கட்டிளங்காளையாக இந்தபோது இந்து மதம்—மக்கள் வாழ்வு ஆசியவற்றுக் கிடையிலான தொடர்புபற்றி மிக ஆழமாக சிந்தித்துள்ளார். விடுதலை என்பது வெறுமனே அரசியலுடன்மட்டும் அமைந்ததல்ல என்பதையும் சமூக, சமயபொருளாதார, கலாச்சாரத்துறைகளிலும் விடுதலைகிட்டும் போதே மக்களுக்கு நிரந்தரமான முழுமையானவிடுதலையும் வாழ்வில் துன்பமும் கிடைக்கும் என்பதையும் உணர்ந்தார். இவற்றின் பிரதிபலிப்பாக வெளிவந்தவையே அவரது தெளிந்த சமயக் கருத்துகள். இக்கருத்துகளை அடிநாடு

மாகக் கொண்டே தமது ஆத்மிக அனுபவத்தினாலும் தீர்க்க தரிசனத்தாலும் தெளிற்ற கிந்தனையுடன் சக்திப் பாடல் களையும் வேதாந்த தோத்திரப் பாடல்களையும் ஏனைய வற்றையும் பாடியதுடன் இவை சம்பந்தமாகப் பல கட்டுரைகளையும் எழுதினார்; பல சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த் தினார்.

பாரத நாட்டையும் மக்களையும் துரிகரண கூத்தியோடு தமது வாழ்நாள் முழுவதும் நேசித்த பாரதியார் தான் மட்டும் உலகத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டுச் சிவலோகத்தையோ வைகுண்டத்தையோ சென்றடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு வாழ்வேண்டும் என்ற சுயநல் நோக்கோடு தெய்வத்தை அனுகியவரல்லர். ‘தன்னலம் பேணி இழி தொழில் புரியோம்’ எனக் கூறிய பாரதியார் அச்சம், பேடிமை, முடநம்பிக்கை, முடபக்தி முதலிய வற்றைக் கண்டித்ததுடன் இன்னின்ன இழிந்த பண்புகள் அடியோடு ஒழியவேண்டும், இன்னின்ன உயர்ந்த பண்புகள் மலர்ந்து நிலைக்க வேண்டும் என ஒங்கி ஒவித்ததார். மக்கள் யாவரும் மேனிலை எய்த வேண்டும்; எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் பெற்று இவ்வுலகிலேயே இப்பிறவியிலேயே அமரவாழ்வு எய்தவேண்டுமென அவாவினார்.

‘‘செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலா மென்றே எண்ணி யிருப்பார்
பித்த மனிதர் அவர்சொலுஞ் சாத்திரம்
பேடுரை யாமென்றிங் கூடுத்தா சங்கம்! ’’

எனத் துணிந்து கூறுவதுடன் நில்லாது ‘புராணங்கள்’, ‘ஸ்மிருதிகள்’ என்னும் தலைப்புகளில் அவர் பாடியுள்ள பாடல்களில் அவற்றின் கற்பனைப் புழுக்களையும் பொய்மைகளையும் கண்டித்துள்ளதை உற்றுநோக்கத் தக்கது.

பாரதியாரின் கருத்துகள் இந்துமத வரலாற்றிலேயே புரட்சிகரமானவை; மோட்சம், சிவலோகம், வைகுந்தம் எனக் கணவு கண்டு கொண்டிருக்கும் வரை இவ்வுலக வாழ்வு சீரடைய மாட்டாது; உலகின் முன்னேறிய நாடுகளுடன் இந்துக்களும் சரிநிகர் சமானமாக வாழவேண்டுமானால் இவ்வுலக இங்பங்களைப் போற்றி வாழ்விற் பற்றுதல் கொண்டு இவ்வுலகிலேயே செம்மையாக வாழவேண்டும் என்பதையுணர்ந்தார். சமயம் என்ற போர்வையும் மறைந்துகொண்டு சிவலோகம், வைகுந்தம் என்னும் கண வுலகங்களைக் காட்டிச் சிலர் அப்பாவி மக்களை ஏய்த்துப் பிழைப்பதையும், குலம், கோத்திரம், சாத்திரம் முதலிய வற்றைக் காட்டிச் சமூகத்தில் ஏற்றுத்தாழ்வுகளையும் பிளவுகளையும் ஏற்படுத்திச் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினர் சுகபோகத்தில் மிதந்து தமது விசேட சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் கட்டிக் காப்பாற்றுவதிற் கவனம் செலுத்து வதையும் ஏழைகளின் இன்னல்களையும் துண்பங்களையும் கண்டு பாராமுகமாக இருப்பதையும் பாரதியார் அறவே வெறுத்தார்.

பாரதியார் மட்டுமன்றி இந்து மதத்திற்குப் புத்துயி ருட்டிச் சர்வதேச அரங்கில் அதற்கு ஒப்பற்ற பெருமை யைத் தேடித் தந்த சுவாமி விவேகானந்தர் ஒரு சந்தர்ப்பத் தில், ‘விதவையின் கண்ணீரைத் துடைக்கவோ அனாதைக் குழந்தைக்கு ஒரு வாய் உணவு கொடுக்கவோ சக்தியற்ற மதத்திலே எனக்கு நம்பிக்கையில்லை’ என வேதனையுடன் கூறினார். தீவிர பக்திமானான பாரதியாரும் இதனையே மறைமுகமாக,

‘அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்

ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்

அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி

ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறி வித்தல்’

என அறிவுரை பகர்கின்றார். இந்து மதத்தில் பற்றுதலும் அதன் வளர்ச்சியிற் சிரத்தையும் கொண்ட அத்தனை பேரும் மனதிற் கொள்ள வேண்டிய விடயம் இதுவாகும்.

இவ்விடத்திற் பாரதியார், இந்து மதத்திலுள்ள குறை களையும் மதம் மாறும் முயற்சியையும் பற்றித் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுதல் அவசியம். பாரதியாரின் ஆத்மார்த்த நஸ்பர்களுள் மிக முக்கியமானவர் கூரைந்திரநாத் ஆர்யர். பாரதியாரைப் போன்றே அவரும் தீவிர தேசபக்தர்; திண்ணிய நெஞ்சங் கொண்டவர். அத்தகையவர் இந்து மதத்திலிருந்து கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாறியதும், பாரதியாரிடம் நட்புரிமையோடு அது பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டார். அப்போது பாரதியார், “இப்படி நேரும் என்று நான் சந்தேகித்ததுண்டு. நீ என்ன செய்வாய்? ஹிந்து சமூகம் இருக்கிற நிலைமை இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கிறது. உயிர் அற்ற ஜன சமூகம்...” எனவும், “மனக் கசப்பு அடைந்த ஒவ்வொரு ஹிந்துவும், அதுவும் புத்தியும் தெரியும் தேசபக்தியும் நிறைந்த ஒவ்வொரு ஹிந்துவும். ஜனசமூகத்தின் ஊழல்களைக் கண்டு மனம் சகிக்க முடியாமல் வேறு மதத்துக்குப் போய்விட்டால், அந்த ஹிந்து ஜன சமூகத்தின் கதி என்னவாகும்? புருஷன் செய்த தவறுக்காக மனைவி தற்கொலை செய்து கொள்வதும்; மனைவியின் தவறுக்காகப் புருஷன் சன்னியாசம் வாங்கிக் கொள்வதும் சகஜமாய்ப் போனால், குடும்ப வாழ்க்கை என்பதைப் பற்றியே பேச முடியாது. இனி நீ பாதிரிமார் களின் ஆளுகைக்குப் பயந்து நடக்க வேண்டியவன். உன்னுடைய தீவிர தேசபக்தியை (இந்த இடத்தில் பாரதியார் கண்ணீர் விட்டார்) அவர்கள் மதப் பிரசாரத் துக்காகப் பயன் படுத்திக் கொண்டாலும் கொள்ளக் கூடும்.....ஹிந்து ஜன சமூக ஆசாரங்களிலும் கொள்கை

களிலும் தினசரி வாழ்க்கையிலும் எத்தனையோ ஊழல்கள் கட்டுகள் ஏறியிருக்கலாம். அவைகளை ஒழிக்க நாம் பாடுபட வேண்டும். அவைகளை ஒழிக்க முடியாது என்று பயந்து, வேறு மதத்தில் சரண் புகுவது என்பது எனக்கு அர்த்த மாகாத சங்கதி. எல்லா மதங்களிலும் உண்மை உண்டு... நம் ஹிந்து ஐனங்களிடம் நமக்கு ஆத்திரம் வரலாம். அதற்காக அவர்களை அழிக்க, அவர்களுடைய பரம்பரையை ஏனம் செய்து அவமதிக்க, நாம் எண்ணலாகாது. அவ்வப்போது எத்தனையோ ஆச்சாரியார்களும் பக்தர்களும் தோன்றி, ஹிந்துக்களின் வாழ்க்கையைப் புனிதப்படுத்த முயன்றிருக்கிறார்கள்.....''⁴ எனவும் வேதனையோடு கூறியுள்ளமை இங்கு சிந்திக்கத்தக்கவை.

இந்த மதத்திலே கடந்த காலத்தில் இடம் பெற்ற குறைபாடுகளால் இன்று எமது கண்முன்னே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெருங் கேடுகளையும் அவலங்களையும் அழிவுகளையும் சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். லட்சோப லட்சம் தமிழ் மக்கள் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டுப் பல்வேறு தீவுகளுக்கும் நாடுகளுக்கும் சென்று அடிமை களாகக் கூவிவேலை செய்து சோகம் மிக்க வரலாற்றைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் பரிதாப நிலைக்கு யார் காரணம்? இன வெறியர்களின் அரசுக்கத்தனத்தாலும் சாதிக் கொடுமைகளாலும், வெள்ளப் பெருக்கு முதலிய இயற்கை அழிவுகளாலும் பிற காரணங்களாலும் வீடு வாசல்களை இழந்து பொருள் பண்டங்கள், உடுதுணிகள் முதலிய வற்றைப் பறிகொடுத்து ஏக்கமுற்று, உயிருடன் வாழ்வதற்கே உத்தரவாதமற்ற நிலையில் ஆயிரக்கணக்கால அப்பாவிச் சீவன்கள் வயிற்றுக் கொடுமையை நீக்க வேறு வழியின் றிப் பப்பாசிக் காய்களையும் வாழைப் பொத்திகளையும் கிரைத் தண்டுகளையும் அவித்துத் தின்று பசித்தியை அணைக்கப் போராடிக் கொண்டிருக்கும். நேரத்தில் அணைத்து உயிர்கள் மீதும் கருணண்யுள்ளாம்.

கொண்ட இந்துக்களாகிய நாம் என்ன செய்து கொண்டு
மிருக்கிறோம்?

அந்த அப்பாவிச் சீவன்கள்மீது இரக்கம் கொண்டு
ஒரு நேரக் கஞ்சியாவது காய்ச்சி வார்க்காது அவர்கள்
குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக ஜீவ மரணப் போராட்டம்
நடத்திக் கொண்டிருக்க யில் நாமோ இருக்கின்ற இலட்சக்
கணக்கான கோயில்களும் கோபுரங்களும் போதாவென
இலட்சோபலட்சம் ரூபா பணத்தைக் கொட்டிக் கோயில்
களுக்கு இராஜ கோபுரங்கள் அமைத்து அழகு
பார்க்கிறோம். அதனையிட்டுப் பெருமையிடத்துக்
கொள்கிறோம். பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் கொடுத்து
ஆரவாரப் பகட்டுச் செய்கிறோம். புதிதாகப் பொற்றோர்,
வெள்ளித்தேர் முதலியன் செய்து வெள்ளோட்டம் விட்டு
வேடிக்கை பார்த்து மகிழ்கிறோம். அபிஷேகம் என்ற
பெயரில் ஆயிரக்கணக்கான இளநீர்களைப் பாழித்து
கிறோம். இந்துயாவிலும் ஈழத்திலும் இந்துக்கள் வாழும்
பிற நாடுகளிலும் உள்ள இலட்சக்கணக்கான கோயில்
களும் கோபுரங்களும் தீர்த்த மண்டபங்களும் தேர்களும்
பிறவும் போதாவென மேன்மேலும் கோடிக் கணக்கிற
செலவிட்டு அவற்றை அமைத்து அழகு பார்ப்பதனால்
இந்து மதத்தின் அழிவைத் தடுக்கவோ அதனை
வளர்க்கவோ முடியாது. சமய வாழ்வும் சமயப் பணிகளும்
மக்கள் வாழ்க்கை நலனோடு இணைந்து செல்ல வேண்டும்.
சமயத்தையும் வாழ்வையும் தனித்தனியே பிரித்து
நோக்காமல் சமூகத்தின் நல்வாழ்வையும் முன்னேற்றத்
தையும் முதன்மையாகக் கொண்டதாகச் சமயமும் வாழ்வும்
இரண்டறக் கலந்து நிற்றல் வேண்டும். மக்களது வாழ்க்கை
நலனைக் கருத்திற் கொள்ளாத எந்த ஒரு சமயமும் நின்ட
காலம் உயிர்த் துடிப்புடன் நிலைக்க மாட்டாது.

இந்த மதத்திற் சமூகசேவை முக்கியம் பெறாமை மிகக்
வேதனைக் குரியதொன்றாகும். மக்கள் சேவை மகேசன்

'சேவை' என வாய்கிழியப் பேசும் நாம், மக்களின் பொருட்டு சுதாவது உறுப்படியாக பணியைச் செய்கிறோமா? சாதிப் பிணக்குகளை வேரும் வேரடி மண்ணும் இல்லாமலே அழித் தொழிக்க முயல்கிறோமா? மாறாக, மனுதர்மத்தையும் புராணங்களையும் காட்டி அழிந்து கொண்டிருக்கும் சாதிக் கொடுமைகளை அழிய விடாது புத்துயிருட்ட முயல்கிறோம். மக்கள் மத்தியில் நிலவும் மூடநம்பிக்கை களையும் அறியாமையையும் போவி வேடங்களையும் கண்டித்து அவற்றை அகற்ற முபல்கிறோமா? இந்து மகா சபைகளும் மடங்களும் ஆதீனங்களும் இவற்றின்பொருட்டு இதுவரை எதனைச் சாதித்துள்ளன. தோயில் தர்மகர்த்தாக் களும் ஞானம் முதிரப் பெற்ற மகா சந்திதாணங்களும் இந்து மதப் பாதுகாவலர்களும் மடாதுபதிகளும் ஆதீன கர்த்தாக் களும் பண்ணிர்யாண்டு கடுந்தவம் நோற்று வல்லமை பெற்ற யோகிராஜ்களும் மகரிவிகளும் சாமிஜீக்களும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்? எவை பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? இத்தகைய கேள்விகளையே பார்தியார் தமது ஆக்கங்களில் நேரடியாகவும் மறைமுக மாகவும் கேட்கிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட சமயப் பெரியாரிகளின் திருவுடத்து தாமரைகளுக்குப் பொருளை அர்ப்பணம் செய்கிறோம்; அவர்களது பாத கமலங்களை வணங்கி அவர்கள் முன் கூனிக்குறுகி நிற்கிறோம்; அவர்களது திருவாய்களிலிருந்து ஒழுகும் ஆசி மொழிகளுக்காகத் தவம் கிடக்கிறோம்; அவர்கள் பவனி வரும்போது ஆலவட்டம், குடைபிடித்துப் பெரும் அமளி துமளிப்படுத்துகின்றோம். இவற்றுக்குப் பதில், அவர்களோ சகல 'வைட்டமின்' சுத்துக்களுமடங்கிய அறுசவை உணவருந்து ஏப்பம் விட்டுத் தொந்தி வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; கடுந்தவம் நோற்று இறையருள் பெற்றதாகக் கூறிக் கொண்டு மாய மந்திரங்களும் செப்படி வித்தைகளும் செய்து மக்களை ஏய்க்கிறார்கள்; பின்னளை வரம் கொடுக்கிறார்கள்; அவர்களது அருள் நோக்குகள்

யாவும் செல்வந்தர்களுக்கே உரியனவாகின்றன. ‘மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை’ எனத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்து காட்டிய மகாத்மா காந்தி, திரு. வி. க., பாரதியார் முதலியோர் இவர்களுக்குத் துரும்புபோலும். சமூக நலன் சாராத சமய அற்புதங்கள் உண்மையில் வெறும் கண்ணுடைப்பு முயற்சிகளே. இத்தகைய அற்புதங்கள் நிகழ்த்தி மக்களை ஏய்ப்பவர்களின் வேடிக்கையைக் கூர்ந்து கவனித்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகம்ஶீர், “நீர்மேல் நடத்தல் ஒன்றரை அணாப் பெறும்” எனப் பரிகசித்தார். எமது இன்றைய மகாசந்திதானங்களும் ஆதீன கர்த்தாக்களும், யோகிராஜ், மகரிஷிகள், சாமிஜிக்கள் முதலியோரும்; மகாத்மா காந்தியையோ, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமகம்ஸரையோ, சுவாமி விவேகானந்தரையோ, பாரதியாரையோ, அரவிந்தரையோ விஞ்சியவர்கள்லர் என்பதை நாம் மனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

உலகியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களையும் அலட்சியம் செய்தோ மறுத்தோ நிலையாமைக் கருத்து களையும் மாயா வாதத்தையும் வலியுறுத்தி வந்த மரபு ரீதியான சமய நோக்கிலிருந்து அடியோடு மாறுபடும் பாரதியாரின் சமய நோக்கு ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டிய தொன்றாகும். பாரதியார் “...பிராமண தருமத்தின்படி பூணால் போட மாட்டார்; தர்ப்பணம் செய்யார்; பற்றுப் பாரார்; துராசாரங்கள் பல செய்வார்; சமையலுக்காக வைத்திருந்த அரிசியைக் குருவிக்குப் போடுவார்.” அத்தகைய பாரதியார் இந்து சமூகத்தில் நீண்ட நெடுங்கால மாகச்சமயவாழ்விலும் சமூகவாழ்விலும் பெண்கள் ஒதுக்கப் பட்டு வந்ததையும் சமயவாதிகளாற் பெண்கள் நிந்திக்கப் பட்டு வந்ததையும் அதற்குப் பழமை வாதம் துணை கொள்ளப்பட்டதையும் மூர்க்கா வேசமாகச் கண்டித்தார். கண்டித்ததுடன் நில்லாது, பெண்களைப் பாவசி கின்னங்களாகக் கருதி ஆண்களுமட்டும் மோட்சம்பெற முயலுதல்

முடத்தனம் எனவும், ‘ஓரு நவீன உண்மை வரும்போது அதை ஆவலோடு அங்கீகரித்துக் கொள்ளாமல் வெறுப்படை கிறவன் வெளிச்சத்தைக் கண்டு அஞ்சம் ஆந்தை’ எனவும்

“சென்றுபோன பொய்யெலாம் மெய்யாகச்
சின்தைகொண்டு போற்றுவாய் போ போ போ
வென்று நிற்கும் மெய்யெலாம் பொய்யாக
விழிம யங்கி நோக்குவாய் போ போ போ”⁵

எனவும்,

‘முன்பி ருந்ததோர் காரணத் தாலே
முட்ரோ, பொய்யை மெய்னாலாமோ?
முன்பெனச் சொல்லுங் கால மதற்கு
முட்ரோ, ஓர் வரையறை உண்டோ?
முன்பெனச் சொல்லின் நேற்றும் முன்பேயாம்
முன்றுகோடி வருடமு முன்பே’⁶

எனவும் கூறியுள்ள கூற்றுகள் நோக்கத்தக்கவை.

பிறப்பினடிப்படையிற் குலப்பெருமை கற்பித்துக் கொண்டு உழைக்கும் மக்களைச் சூத்திரர் எனவும் அவர் கனுஸ்ரூம் ஓரு பகுதியினரைத் தாழ்ந்த குலத்தினர், திண்டத்தகாதவர்கள் எனவும் ஒதுக்கி வைத்துச் சால்திரங்களையும் குலம் கோத்திரங்களையும் வகுத்துக் கொண்ட வர்கள் யார்? தாழ்த்தப்பட்ட மக்களா? பழமை பழமை என வாய்கிழியப் பேசுபவர்கள் பழமைக்கருத்துகளை யார் யார் எவ்வெப்போது வகுத்துக் கொண்டனர் என்பதைச் சிந்தித்தார்களா? மானுட நேயம் கொண்ட பாரதியாரின் உள்ளத்தில் இத்தகைய கேள்விக் கணைகள் முட்டி மோதி யிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சமூகத்தின் மேல்நிலையில் வாழ்ந்தவர்கள் தமது விசேட உரிமைகளையும் நலன்களையும் சலுகைகளையும் நிலைநிறுத்துவதற்கும் அப்பாவி

மக்களின் உழைப்பைச் சாதியின் பெயராலும் பாவு
யுண்ணியங்களின் பெயராலும் சுரண்டிக் கொழுப்பதற்கும்
பெண் வர்க்கத்தை அடிமையாக்கித் தமது ககபோக்கை
கருவியாகப் பயன்படுத்துவதற்கும், சமயத்தையும் தெய்வங்
களையும்கூடப் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை.

இந்த மதத்திற் காணப்பட்ட இத்தகைய குறைபாடு
களையும் அவற்றுக்கு அரணாக அமைந்த தர்ம சாஸ்திரங்
களையும் புராணங்களையும் உள்ளபடி இனம் கண்டு
உணர்ந்த பாரதியார் மூர்க்காவேசத்துடன், கொதிக்
தெழுந்து 'இவை சாத்திரம் அன்று சதியெனக் கண்டோம்'
என் ஆர்ப்பரித்தார். உண்மையில் இவை இந்து மதம்
என்ற போர்வையுள் மறைந்து கொண்ட சுயநலவிகளின்
சதித்திட்டங்களோ. இவற்றின் கொடுரோமான விளைவுகள்
அன்று உடன் தெரியவில்லை. ஆயின் இன்று கானம் மாறி
விட்டது. பாரதியாரோ இதனைக் குதாகலத்துடன்
கைகொட்டி வரவேற்கிறார்:

“பார்ப்பானை ஜபரென்ற காலமும் போச்சே—வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துறைபென்ற காலமும் போச்சே—யிச்சை
ஏற்பாரைப் பணி கின்ற கால மும் போச்சே—நம்மை
ஏய்ப்போருக் கேவல் செய்யும் காலமும் போச்சே

.....

எல்லோரும் ஒன்றென்னும் காலம் வந்ததே—பொய்யும்
ஏமாற்றும் தொலைகின்ற காலம் வந்ததே—இனி
நல்லோர் பெரியவர்ன்னும் காலம் வந்ததே—கெட்ட
நயவஞ்சக் காரருக்கு நாசம் வந்ததே”

என் ஆர்ப்பரிக்கிறார்.

உழைக்கும் அப்பாவி மக்கள் மிகவேகமாக விழிப்
படைந்து வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் இனிமேலும்.

அவர்களைச் சாதி, சமயம், தெய்வம், சாத்திரம், கோத்திரம் முதலியவற்றின் பெயரால் ஏய்த்துப் பிழைக்க முடியாது¹ ஓன்றில் இந்து மதத்தில் நிலவி வரும் பெருங் குறை பாடுகளை அடியோடு அழித்துச் சமய வாழ்வையும் உலகியல் வாழ்வையும் செப்பையற இணைத்து இவ்வுலக வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்துக்கேற்ற சாதனமாக இந்து மதத்தை மலர்ச்சியடையச் செய்யவேண்டும்; அன்றேல் இந்து மதமே அழிந்து படவேண்டும் என்ற நெருக்கடியான நிலைக்கு இன்று இந்து மதம் தள்ளப்பட்டுள்ளது.

‘ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே, இந்த ஜனமத்திலே விடுதலையுண்டு’ என மக்ஞங்கு நம்பிக்கையூட்டும் பாரதியாரிடம் சத்திய ஆவேசம் என்றுமே கொழுந்து விட்ட டெரி ந் து கொண்டிருந்தது. நேர்மைக்கும் உள்ளத் தூய்மைக்கும் முதலிடபளித்த பாரதியார் குறை பாடுகளும் ஊழல்களும் எங்கு காணப்படினும் தயங்காது அவற்றைக் கண்டித்துத் திருத்த முயல்பவர். தன்னிலும் வயது முத்தவராக இருந்தாலும் கோழைகள் போற கூனிக்குறுகி நடப்பவரைக் கண்டால் முதுகிலே தட்டி, ‘நிமிர்ந்து நட’ என அறிவுரை பகர்பவர். அத்தகைய பாரதியார், “தமிழ் நாட்டிலே சாஸ்திரங்களில்லை. உண்மையான சாஸ்திரங்களை வளர்க்காமல் இருப்பனவற் றையும் மறந்து விட்டுத் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பார் பொய்க் கதைகளை மூடரிடம் காட்டி வயிறு பிழைத்து வரு கிறார்கள்!”² என மனம் நொந்து ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளார். ஆயின் பார்ப்பனர்கள் மட்டும்தான் இவ்வாறு வயிறு பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில்லை. பிற உயர் சாதியினரின் கெடுபிடிகளும், ஏமாற்று வித்தைகளும் சொல்லுந்தரமன்று. தமது பண்ததைப் பெருக்குவதற்கும் பண்ததிமிரைக் காட்டுவதற்கும் சமூகத்திற் செல்வாக்குப் பெறுவதற்கும் இந்து மதத்தையும் ஒரு கருவியாகப் பயன் வடுத்துகின்றனர்.

காலம் காலமாக இந்து மதத்தில் நிலவிவந்த மாயை வாதக் கொள்கையைப் பார்தியார் வண்மையாகக் கண்டித்தார். தமது கவிதைகள் மூலமாக மட்டுமன்றி கட்டுரைகள் வாயிலாகவும் சொற்பொழிவுகள், கதைகள் முதலியவற்றின் மூலமாகவும் மாயாவாதக் கொள்கையைக் கண்டித்து அவற்றுக்கெதிராகப் புதுமைக் கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளார். ‘இந்த உலகமே பொய் என்று நமது தேசத்தில் ஒரு சாஸ்திரம் வழங்கி வருகிறது. சந்நியாசிகள் இதை ஓயாமற் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். அதைப்பற்றி இந்த நிமிசம் எனக்கு வருத்தமில்லை; குடும்பத்திலிருப் போருக்கு அந்த வார்த்தை பொருந்துமா? நடு வீட்டில் உச்சரிக்கலாமா? அவச் சொல்லன்றோ? நமக்குத் தந்தை வைத்துவிட்டுப் போன வீடும் வயலும் பொய்யா? தங்கச் சிலைபோல் நிற்கிறாள் மனனவி; நமது துயரத்துக்கெல்லாம் கண்ணீர் விட்டுக் கரைந்தாள்; நமசு மகிழ்ச்சியின் போதெல்லாம் உடல் பூரித்தாள்; நமது குழந்தைகளை வளர்த்தாள்; அவள் பொய்யா? குழந்தைகளும் பொய்தானா? பெற்ற வரிடம் கேட்கிறேன். குழந்தைகள் பொய்யா? நமது வீட்டில் வைத்துக் கும்பிடும் குலதெய்வம் பொய்யா?’

வீடு கட்டிக் குடித்தனம் பண்ணுவொருக்கு மேற்படி சாஸ்திரம் பயன்படாது. நமக்கு இவ்வுலகத்தில் வேண்டியவை நீண்ட வயது, நோயில்லாமை, அறிவு, செல்வம் என்ற நான்குமாம். இவற்றைத் தரும்படி தத்தம் குலதெய்வங்களை மன்றாடிக் கேட்கவேண்டும். எல்லாத் தெய்வங்களும் ஒன்று. அறம், பொருள், இனபம் என்ற மூன்றிலும் தெய்வ ஒளிகாண வேண்டும். தெய்வத்தின் ஒளி கண்டால் நான்காம் நிலையாகிய வீடு தானே கிடைக்கும்’¹² என ‘பொய்யோ மெய்யோ’ என்ற பாடலுக்குத் தாம் எழுதியுள்ள முன்னுரையிலே தெரிவித்துள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

‘மாயையைப் பழித்தல்’, ‘சங்கு’ முதலிய பாடற் யகுதிகளிலும் பகவத் கிடையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அதற்கு எழுதிய முகவுரையிலும் அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் பயன் நிறைந்தவை; இந்து மதத்திற்குப் புத்துயிருட்ட வஸ்லவை. உலகமே மாயை; இளமை செல்வம், யாக்கை முதலியவை அநித்தியமானவை. பெண்கள் மாயையின் சின்னங்கள். உலக இன்பங்கள் யாவும் சிற்றின்பங்கள்; செல்வங்கள் எல்லாம் புண்செல் வங்கள். எல்லாமே விதியின்படி நடக்கும் என எல்லாவற் றிற்கும் விதியின்மேற் பழியைப் போட்டு மதியற்று அறியாமை அழுக்கில் மூழ்கிச் சாக்குருவி வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டு சோம்பிக் கிடற்றுமலும் இந்து சமுதாயத் தைப் பார்த்து நெஞ்சம் பொருமிய பாரதியார் அவற்றைக் கண்டித்ததுடன் நில்லாது நல்வழிகளையும் காட்டினார்; உலக நல்லின்பங்களைப் போற்றினார்.

பாரதியார் விரதம்

உலகின் ஏனைய மதங்களிலும் பார்க்க. இந்துமதத்திலேயே ஆண்டு முழுவதும் அதிக அளவிலான மதச் சடங்குகள், விழாக்கள், விரதங்கள் முதலியன இடம் பெறுகின்றன. கற்றோர் முதல் கல்லாதோர் வரை அதிகாரிகள் முதல் ஆண்டுகள் வரை சமூகத்தின் வெவ்வேறு படித்தரங்களில் வாழும் இந்துக்கள் மத்தியில் விரதம் மேற் கொள்ளும் வழக்கம் நிலவுகின்றது. ஏகாதசி விரதம், கந்த சஷ்டி விரதம், நவராத்திரி விரதம், சிவராத்திரி விரதம், புரட்டாசிச் சனி விரதம், ஜூப்பசி வெள்ளி விரதம், பங்குணித் திங்கள் விரதம், பாவை நோன்பு என விரதங்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்லும். இவ்விரதங்களுள்

சில, பல நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து இடம்பெறும் சில, அரை நாள் பட்டினி விரதம் சில, முழுநாள் பட்டினி விரதம், விரதம் என்ற பெயரிற் கால்நாளோ அரைநாளோ முழுநாளோ பட்டினி கிடந்த பின் அறுக்கவ உணவை வயிறார உண்டு ஏப்பம் விடுவதே இந்துக்கள் பலரின் வழக்கமாகிவிட்டது. விரதங்களின் நோக்கமும் இன்று வரவரக்குறுகிக்கொண்டே வருகின்றது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் நபயுகத்தை நாவாரக் கூவி யழைத்த யுகப்பெருங் கவிஞரும், அவை கடந்த இறை பக்தனுமான பாரதியாரும் விரதம் மேற் கொண்டார். அவர் மேற்கொண்ட விரதம் சாதாரணமாக இந்த மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் விரதங்களிலிருந்து வேறுபட்டது; தனித்துவமானது; மிக உயர்ந்த நோக்கமுடையது; அவரின் வாழ்நாள் முழுவதும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பாரதியார் அவ்விரதத்தினை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அவர் என்றுமே ஓயாது சலியாது உழைத்தார்; அகத்திலும் புறத்திலும் இடைவீடாது போராடினார்; ‘செய்தேவன் அல்லது செத்து மடிவேன்’ என்ற மன வெராக்கியத்துடன் தமது வாழ்க்கை யின் ககப்ரோகங்களையெல்லாம் அதன்பொருட்டுத் தியாகம் செய்தார்.

பாரதியார் மேற்கொண்ட விரதம் யாது? எத்தகைய விரதம்? பாரதியாரே கூறுவதை நோக்கலாம். விநாயகரை அடிபணிந்து தமது விரதம் எத்தகையது என்பதை விநாயகரிடமும் மக்களிடமும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘எனக்கு வேண்டும் வரங்களை
இசைப்பேன் கேளாய் கணபதி! ’

எனத் தொடங்கி,

பேசாப் பொருளைப் பேசான் துணிந்தேன்
கேட்கா வரத்தைக் கேட்கான் துணிந்தேன்,¹⁰

என்ற பீடிகையோடு தாம் கேட்பவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றுமாறு பக்தனுக்கேயுரிய முறையில் உரிமையூணர் வோடு விநாயகரிடம் வேண்டுகின்றார். தமிழக வரலாற்றிலோ இந்து மத வரலாற்றிலோ எந்த ஒரு ஆஸ்திகனும் பேசாத—பேசத் துணியாத பொருளைப் பேசத் துணிந்தவர் பாரதியாரி. மற்றவர்கள் கேட்காத—கேட்க அஞ்சிய வரத்தைக் கேட்டவர் பாரதியார்.

விநாயகனே! என் துன்பம் எல்லாவற்றையும் அகற்றிப் பேறு பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ அருள்புரி அப்பாவி மக்களின் உழைப்பையெல்லாம் சரண்டிக்கொழுக்க வழிகாட்டு என அற்பத்தண்மாகப் பாரதியார் வேண்டு வில்லை.

‘‘ மண்மீதுள்ள மக்கள், பறவைகள் விலங்குகள், பூச்சிகள், புற்பூண்டு, மரங்கள் யாவுமென் வினையால் இடும்பை தீர்ந்தே இன்பழுற்ற றன்புடன் இணங்கி வாழ்ந்திடவே செய்தல் வேண்டும், தேவ தேவா!

ஞான காசத்து நடுவே சின்று நான் பூமண்ட லத்தில் அன்பும் பொறையும் விளங்குக, துன்பழும் மிழமையும், நோவும் சாவும் நீங்கிச் சார்ந்தபல் லுபிரெல்லாம் இன்புற்று வாழ்க! என்பேன்! இதனை நீ திருச்செவி கொண்டு திருவளம் இரங்கி அங்கனே யாகுக! என்பாய் ஜயனே! ’’¹¹

எனப் பாரதியாரி வேண்டுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. ‘‘ எலோரும் இன்புற்றிருக்கவல்லால் யாதொன்றறியேன் பராபரமே’, ‘யான் பெற்ற இஸ்பம் பெறுக இவ்வையகமும்’ என்னும் கருத்துகளை விடப் பரந்து விரிந்ததாகப் பாரதியாரின் உள்ளம் விளங்குகின்றது. விநாயகரிடம்

தாம் கேட்கும் வரத்தின் மூலம் தாம் காண விழைந்த புதிய யுகம் எத்தகையது என்பதையும் தெளிவுபடுத்திவிடுகின்றார்.

தாம் காண விழைந்த புதுயுகத்துக்கு ‘கிருதயுகம்’ என்னும் அழகான ஆழ்ந்த பொருள் கொண்ட சொல்லைப் பாரதியார் தமது கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் பிற வற்றிலும் பல்வேறிடங்களிற் கையாண்டுள்ளார். கிருத யுகத்தையே ‘சத்திய யுகம்’, ‘அமர யுகம்’ என்னும் வேறு பெயர்களாலும் சில இடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியார் பல்வேறு வகையான தமது ஆக்கங்களிற் கிருத யுகம் என்றால் எத்தகையது என்பதையும் அதன் சிறப்பம் சங்களையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அத்தகைய கிருத யுகத்தைக் கேட்டின்றி நிலைநிறுத்தலே பாரதியார் மேற் கொண்ட விரதமாகும்.

“ கிருத யுகத்தினைக் கேட்டின்றி விறுத்த விரதம் நான் கொண்டன், வெற்றி தருஞ்சுடர் விநாயகன் தூளினை வாழியோ! ”

என்கிறார். அதிதுடனமையாது,

“ வீழ்க் கலியின் வலியெல்லாம் கிருத யுகந்தான் மேவுகவே ”

“ இடிப்பட்ட சுவர் போல கலிவிழுந்தான் கிருதயுகம் எழுக மாதோ ”

“ பொய்க்கும் கலியை நான்கொன்று பூலோ கத்தார் கண்முன்னே மெய்க்கும் கிருத யுகத்தினையே கொண்டுவேன் தெய்வ விதியிங்கோ ”

என அசாதாரணத் துணிச்சலுடனும் அளவுகடந்த தண்நம்பிச்சையுடனும் குறைரக்கின்றார்.

வெறுமனே வாயளவிற் சூரூரைத்ததுடன் நில்லாது அதனை நிறைவேற்ற அயராது பாடுபட்டவர் பாரதியார். மக்களுக்கு இடைவிடாது உபதேசித்ததுடன் தமது சொந்த வாழ்க்கையிலும் புதுயுகத்தின் சிறப்பம்சங்களைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து காட்டினார். அதனால் அவர் தமது வாழ்வில் அடைந்த துயரங்கள், வேதனைகள், அனுபவித்த கொடுமைகள் சொல்லில் அடங்காதன. அவர் காட்டிய ஏதுயுக அம்சங்கள் பல இந்து சமூகத்திற்குப் புதுமை யானவை; ஆயின் இன்றைய நிலையில் அத்தியாவசிய மானவை; இந்த மதத்துக்குப் புதுதுயிருட்டி அதனை நிலை பெறச் செய்ய வல்லமை. அவர் சூரூரைத்து மேற்கொண்ட விரதத்தின் முக்கியமான அம்சங்கள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

பாரதியார் தாம் காணவிழைந்த புதுயுகத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இந்து மதத்தைச் சீர்திருத்த முயன்றார். இந்து மதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள முடக் கொள்கைகள், இடைக்காலத்திற் புகுந்து கொண்ட பொய்மைகள், ஊழல்கள், போலி வேடங்கள், பெண்ணினம் பற்றிய அலட்சியம், வருணப் பாகுபாடு முதலியவற்றைத் துணிகர மாகக் கண்டித்ததுடன், புதுமைக் கருத்துக்களையும் ஆணித் தரமாக வற்பறுத்தியுள்ளார். பாரதியாரின் இறைபக்தி ஏனைய இறை அடியார்களைப் போன்று இறைவனின் அருட்பெருங் குணங்களையோ பெருமைகளையோ ஆன்மா வக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலான தொடரிபையோ பாடுவதை முதன்மையான நோக்கமாகக் கொள்ளாது இந்துக்கள் மட்டுமென்றி, மனிதவர்க்கம் முழுவதும் சகல துறைகளிலும் விடுதலை பெற்று உயர்நிலையெய்தி வாழ் வாங்கு வாழ் வேண்டுமென்ற ஒப்பற்ற பெருநோக்கை முதன்மையாகக் கொண்டது. ‘மண்பயனுற வேண்டும்’. ‘வானகம் இங்கு தென்பட வேண்டும்’, ‘கவலை துறந்து இங்கு வாழ்வதே வீடு’ என்பன பாரதியாரின் மனிவாக்குகள்.

மன்னர்களையும் போலி மதக்குரவர்களையும் மதிச்காத பாரதியாரைத் தெய்வங்களும் சிறிது அசிசத்துடனேயே அணுகுகின்றன. தம்மை மறவாத சிறிதையராய்ச் செயற் படும் பக்தர்களுக்குச் சாட்சி கொடுக்கும் தெய்வங்கள் பொதுவாகப் பக்தர்களை நோக்கி, ‘எம்மைப் பாடுக’ என வேண்டியதாகவே அறிகிறோம். ஆயின் பாரதியாருக்குச் சாட்சி கொடுத்த தெய்வங்களோ ‘எம்மைப் பாடுக’ என வேண்டாது வேறு வகையில் வேண்டுகின்றன. அதனைப் பாரதியாரே வெளியிடுவதை நோக்கலாம்.

‘நாட்டு மக்கள் பினியும் வறுமையும்
நையப் பாடென் ரொருதெய்வம் கூறுமே
கூட்டி மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக்
கொண்டு வையமுழுதும் பயனுறப்
பாட்டிலே அறம் காட்டெனும் ஓர்தெய்வம்
பண்ணி விள்பழும் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி யெங்கும் உவகை பெருகி
ஒங்கும் இன்கவி ஒதெனும் வேறொன்றே’.¹²

எங்கிறார்.

பாரதியார் வெறுமனே தேசியக் கவிஞர்ஸ் பல்வேறு துறைகளிலும் அவரது சிந்தனைக் கதிர்கள் பாய்ந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். இந்து மதத்தின் பூர்வ நிலையையும் இடைக்காலத்து நிலைமைகளையும் ஊன்றி நோக்கிய பாரதியார் எதிர்காலத்தில் அது செல்ல வேண்டிய வழியையும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் கட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“நமது தேசத்தில் பூர்வ சாஸ்திரங்களுக்கும் நடை முறைகளுக்கும் விரோதமான ஆசாரங்கள் பல பிற்காலத்தில் வழிக்கமாய்விட்டன”¹³ எனவும், “நமது சாஸ்திரங்களை வாம் செல்லரித்துப் போய்விட்டன. தேசத்து மானக்

ஈளஞ்சியத்துக்குச் காப்பாளிகளாக இருந்த பிராமணர் மடைத் தவளைகளைப் போலச் சிற்சில மந்திரங்களைச் சம்பந்தமில்லாமல் யாதொரு பொருளும் அறியாமற் கத்து கிறார்களேயல்லாமல், உண்மையான ஞானப்பெருமை இவர்களுக்கு வல்லேசமும் இல்லாமற்போய் விட்டது. இந் நாட்டின் கலைகள் அனைத்தும் மறைந்து போய்விட்டன. வீரியம் போய்விட்டது. பலம், சுகம், செல்வம் முதலிய நற்பொருள்கள் எல்லாம் அகன்றுவிட்டன, மனங்குள்ளி, உடல் சோர்ந்து உண்ண உணவின் றிக் கண்குழிந்து போயிருக்கும் அடிமை ஜாதியார் இந்நாட்டில் மகா பரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிகழ்த்துகின்றார்கள்’¹⁴ என வும் மனம் நொந்து கூறும் பாரதியார் தாம் காண விழைந்த கிருத்யுக்கத்தையும் அன்றைய பாரதத்தின் நிலை யையும் ஒப்பிட்டுப் பரவதகுமாரியின் வாயிலாகப் பின் வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்:

‘‘மானுடா! உங்கள் உலகத்திலே வாழ்வோர் சோற்றுக் கும் ஆடைக்குமாகப் பொய் பேசுகிறார்கள்! வஞ்சனை செய்கிறார்கள்; நடிக்கிறார்கள்; ஏமாற்றுகிறார்கள்; திருடுகிறார்கள்; ஹிம்சைகள் செய்கின்றார்கள்; கொலை புரிகிறார்கள்; உடலை விற்கிறார்கள்; அறிவை விற்கிறார்கள்; அடிமைகளாகி ஆத்மாவை விற்கிறார்கள்; மானுடா உங்கள் உலகத்திலே ஏழைகளாயிருப்போர் பெரும்பாலும் மாணமற்ற அடிமைகள். அவர்கள் அற்பசுகத்தின் பொருட்டு எது வேண்டுமாயினும் செய்வார்கள். செல்வராயிருப் போரில் பெரும்பாலோர் திருடர்கள். உங்கள் உலகத்திலே எளியோராயிருப்போர் வெறுத்தற்குரிய நீசகுணமுடையார் வலியோராயிருப்போர் காலால் மிதித்து நசக்குதற்குரிய தீக் குணமுடையார்.....எங்கள் உலகத்திலே மரணமில்லை; பொய்யில்லை; மேலுந் தீயநடிப்பு, நீசப்பாசாங்கு வேஷம் போடுதல், ஒன்று நினைத்து வேற்றான்று பேசுதல்— இந்த மகாபாதகக் குணமில்லை. இவற்றால் விளையக்கடிய துன்பங்கள் அலைத்துமில்லை...’¹⁵

இந்து மதத்தில் இடைக்காலத்திற் புகுந்து கொண்ட பொய்மைக் கருத்துகள் ஒரு புறம் இந்து மதத்தைச் சிறிது சிறிதாகச் சீர்கெட்டடையச் செய்ததுடன், மறுபுறம் இந்து மக்களின் வாழ்க்கைக் கீர்கேட்டுக்கும் வழிவகுத்தன. உலக வாழ்வையும் உலகியல் இன்பங்களையும் துச்சமாக மதிப்பதும் தூற்றி ஒதுக்குவதும் உலக வாழ்வு அநித்திய மானது; காண்பதெல்லாம் வெறும் மாயை என மாயா வாதம் பேசுவதும் சமுகத்தின் முக்கிய கூறான பெண் இனத்தை அவமதித்து அடிமைப்படுத்திச் சமய வாழ்வி விருந்து அவர்களைப் புறக்கணித்து ஒதுக்குவதும் துறவுறத்தை வற்புறுத்துவதும் இந்து மதத்துக்குரியவல்ல; இவை இந்து மதத்தில் இடைக்காலத்திற் புகுந்து கொண்டவை; அர்த்தமற்றவை; வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்டு அகற்றப்பட வேண்டியவை. இந்து மதத்தில் இடைக்காலத்திற் புகுந்து கொண்ட இத்தகைய குறைபாடுகளையும் இவற்றால் இந்துக்களது வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாபெரும் தீங்குகளையும் கூர்ந்து கவனித்த பாரதியார் இந்துமதம் எதிர் காலத்திலே தொடர்ந்து சிறப்புடன் விளங்க வேண்டுமானால், கிருதயுகம் மலர வேண்டுமானால் இத்தகைய குறைபாடுகள் அவசியம் களையப்பட வேண்டியன என்பதை உணர்ந்து அவற்றைத் தமது கவிதைகளில் வசித்துக் காட்டியதோடு அமையாது கட்டுரைகளிலும் கதைகளிலும் சென்னிப்படுத்துனார். கிருதயுகத்தைக் கேட்டிரி நிறுத்த விரதம் கொண்டுரைத்த பாரதியார் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் இங்கு ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கவை.

உலக வாழ்வின் செம்பாதியாக விளங்கும் பெண் இனத்தை அடக்கி ஒடுக்கிச் சொடுமைக்குள்ளாக்கி அடிமைப்படுத்தல் மிருகத்தனமான செயலாகும். அதற்கேற்ற வகையிலேயே இடைக்காலத்தில் இந்து மதத்திற் புகுந்து கொண்ட கருத்துகளும் அமைந்தன. இவற்றினால்

ஏற்பட்ட—ஏற்பட்டுக் சொண்டிருக்கும் தீய விளைவுகள் அநேகம். “நமது ஹிந்து தர்மத்தையும் மந்திர மகிழமையையும் இடைக்காலத்து மூடராஜாக்களும் அபோக்கியப் பூஜாரி, பண்டார மந்திரவாதிகளும் எவ்வளவு கேவிக்கிட மாகச் செய்து விட்டார்கள்...”¹⁶, “தர்மம் பெண்ணால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. விரதம், தவம், பூஜை, ஆகாரம், வீடு, பள்ளிக்கூடம் அனைத்தும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது பெண். தர்மம் பெண்ணால் உண்டானது. பெண் தாய். பெண்ணைத் தன்னில் பாதியென்று கருதாமல் தனக்கு அது பகுதிப்பட்டிருக்கவும் வேண்டும். ஆனால்தான் அதைத் தன் பகுதியாகத் தாணாக, நேசிக்கவும் மாட்டேன் என்று ஆண் நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருகிறார். அதற்காகப் பெண் பழி·வாங்குகிறது. ஆணைப் பழிவாங்கி அந்தக் துயரத்தில் தானும் மடிகிறது. சிவன் பாதி, சக்தி பாதி போலச் சரிபாதியாக எப்போது ஆண் பெண்ணை ஒப்புக் கொள்ளுகிறதோ அப்போது ஆணுக்குப் பெரிய வலிமை சித்திக்கிறது. கவியக முடிவில் இது முற்றிலும் பரிபூரணமாக நிகழும்”¹⁷ என நம்பிக்கையுடன் கூறுகின்றார்.

வேறொரிடத்தில் மிளகாய்ச் சமீசு சாமிபார் (பெண் சாமியார்) மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ள கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “ஹா, ஹா, பொறுத்துப் பொறுத்தப் போறுத்துப் பொறுத்துப் போதுமடா, போகுமடா போதும்! உலகத்திலே நியாயக் காலம் திரும்புவதாம், ருஷ்யாவிலே கொடுங்கோல் சிதறிப்போய் விட்டதாம் ஜோராப்பாவிலே ஏழைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நியாயம் வேண்டும் என்று கத்துகிறார்களாம். உலக முழுமைக்கும் நான் சொல்லுகிறேன். ஆண் பெண்ணுக்கு நடத்தும் அநியாயம் சொல்லுக்கடங்காது. அதை ஏட்டிலே எழுதி வவர் இல்லை. அதை மன்றிலே பேசியவர் யாருமில்லை. பறையனுக்குப் பார்ப்பானும் கறுப்பு மனுஷனுக்கு வெள்ளை மனுஷனும் நியாயம் செய்ய வேண்டுமென்று

சொல்லுகிறீர்கள். பெண்ணுக்கு ஆண் நியாயம் செய்வதை அதை எல்லாம்விட முக்கியமென்று நான் சொல்லுகிறேன்... விபசாரிக்குத் தண்டனை இகலோக நரகம். ஆண்மக்கள் வியாபிசாரம் பண்ணுவதற்குச் சரியான தண்டனையைக் காணோம்.''¹⁸

பெண்ணின் இன்றியமையாமை பற்றிப் பாரதியார் குறிப்பிடுகையில், “மாதர்களின் உதவியின்றி ஒரு தேசமும் எவ்விதமான அபிவிருத்தியும் அடைய முடியாது. சஸ்வரனுக்கே தேவிதான் சக்தியென்று மதவாதிகள் சொல்லும் உண்மைப் பொருளை மறந்து விடக்கூடாது. சக்தியாகிய தேவி இல்லாத விஷயத்தில் புருஷன் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்பது மதவிவகாரங்களில் மாத்திரமன்று எல்லா விவகாரங்களிலும் உண்மையேயாகும்’’¹⁹ எனக் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. ‘ஆதிபராசக்தி’ என்னுரி தமிழ்த் திரைப்படமும் இவ்வுண்ணையை விளக்கும் வகையில் அமைந்திருந்தமை அவதானிக்கற் பாலது.

இடைக்காலத்திலிருந்து இந்து மதத்திலே துறவறம் முக்கியமான ஒன்றாகப் போற்றப்பட்டது. இத்துறவறம் பற்றிய கருத்துடன் பின்னிப் பினைந்தனவாகவே பெண் வெறுப்பு, மாயாவாதம் ஆகியன பற்றிய கருத்துக்களும் இடம் பெற்றன. இந்துக்கள் மத்தியிலே, துறவறம் என்று கூறினாலே உலகப் பற்றுகளைத் துறந்து பெண்களை வெறுத்துக் காவியுடை கமண்டலங்களுடன் தொழிலொன்று மற்றுச் சோம்பித் தீரிவது என்னும் அபிப்பிராயம் நிலவு கின்றது.

துறவிகளாக வாழ்ந்தோரில் அநேகர் உலகத்து அப்பாவி மக்களின் மேம்பாட்டிற்காக உழைக்காது மடங் களிலும் மரப்பொந்துகளிலும் மலைக்குகைகளிலும் புகவிடம் தேடித் தமிழை மட்டும் உயர்த்திக் கொள்ள-

முயன்றனர். அத்துடனமையாது பெண்களை மாயப் பொய்பல கூறும் வஞ்சகப் பிறவிகள்; பேய் பிசாககள்; ஆண்களின் ஆண்மீக முன்னேற்றத்திற்குக் குறுக்கே நிற்கும் மஹவிஷ்ட்ட தூதுவர்கள்; உலகப் பாவங்களின் சின்னங்கள் என்றெல்லாம் வசைமாரி பொழிந்து நங்கக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் திருக்கைங்கரியங்களிலும் சடுபட்டனர். பெண்கள் உலகப் பாவங்களின் சின்னங்களாகையால் அவர்கள் இறைவன் பாதம் அடைய முடியாது; மகரிஷிகளாகவோ முனிபுங்கவர்களாகவோ உயர முடியாது என்ற கருத்தையும் பரப்பினர். இவை யாவும் அநீதியானவை; இந்து மதத்துக்கு அழிவை ஏற்படுத்துபவை; கிருதயுக மலர்ச்சிக்குத் தடைக் கற்களாக நிற்பவை என்பதை நன்கு ணர்ந்த பாரதியார் இத்தகைய மூடக்கருத்துக்களை வண்மைபாகக் கண்டித்துத் துக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கி உண்மைபைத் தெரிவு படுத்தியுள்ளமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

“ஸ்திரீகளை மிருகங்களாக வைத்து, நாம் மாத்திரம் மகரிஷிகளாக முயலுதல் மூடத்தனம்.²⁰ பூர்வீக வேதரிஷிகள் எல்லோரும் பத்தினிகளுடன் வாழ்ந்ததாகவே முன்னால்கள் சொல்லுகின்றன. பெளத்த மதத்திலிருந்து தான் ஹிந்து மதமும் பிற மதங்களும் ஒரேயடியாக உலகத்தைத் துறந்து விடுவதாகிய நித்திய சந்தியாச முறையைக் கைக்கொண்டனவென்று கருதுகிறேன். வேதரிஷிகள் மோகஷத்துக்குச் சாதனமாகச் செய்த வேள்விகளிலெல்லாம் அவர்களுடன் மனைவியருமிருத்தல் அவசியமாகக் கருதப் பட்டது. காதல் தவறான வழிகளிற் செல்லும்போதும் உண்மையினின்றும் நழுவும்போதும் மாத்திரமே, அது இவ்வுலகத்தில் பெரும் துன்பங்களுக்கு ஏதுவாகிறது. உண்மையான காதல் ஜீவன் முத்திக்குப் பெரிய சாதனமாகும்...இனப்மயமான இவ்வுலகத்திலே காணப்படும் எல்லா இன்பங்களைக் காட்டிலும் காதல் இன்பமே சாலவும் சிறந்தது. அதில் உண்மையும் உறுதியும் கொண்டு

நின்றால், அது எப்போதும் தவறாததோர் இன்ப ஊற்றாகி மனித வாழ்வை அமரவாழ்வுக்கு நிகராகப் புரிந்துவிடும்..”²¹

“பெண்டு பிள்ளைகளையும் சுற்றத்தாரையும் இனத் தாரையும் நாட்டாரையும் துறந்துசெல்லபவன் கடவுள்ளடைய இயற்கை விதிகளைத் துறந்து செல்வோன் வலிமை இல்லாமையால் அங்குனம் செய்கிறான். குடும்பத்தை விடுவோன் கடவுள்ளைத் துறக்க முயற்சி பண்ணுகிறான்— இல்லாளகத் திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை—கற்புடைய மனவியுடன் காதலுற்று, அறம் பிழையாமல் வாழ்தலே இவ்வுலகத்தில் கவர்க்க வாழ்க்கையை ஒத்ததாகும். ஒரு வனுக்குத் தன் விடே சிறந்த வாசஸ்தலம். மலையன்று. விட்டிலே தெய்வத்தைக் காணத் திறமையில்லாதவன் மலைச் சிகரத்தையடுத்ததொரு முழையிலே கடவுளைக் காணமாட்டான்.²² பாரத தேசத்தில் புத்தமதம், ஜீவகாருண்ணியம், சர்வசன சமத்துவம் என்ற இரண்டு தர்மங்களையும் நெடுந்தூரம் ஊன்றும்படி செய்தது. ஆனால் உலக வாழ்க்கையாகிய ஐகத்தின் ஒளி போன்ற வளாகிய பத்தினியைத் துறந்தவர்களே மேலோர் என்று வைத்து உலகமெல்லாம் பொய்மயம் என்றும், துக்கமயம் என்றும் பிதற்றிக் கொண்டு வாழ்நாளைக் கழிப்பதே ஞானநெறியாக ஏற்படுத்தி, மனித நாகரிகத்தை நாசன் செய்ய முயன்றதாகிய குற்றம் புத்தமதத்துக்கு உண்டு²³ என வரும் பாரதியாரின் கூற்றுகளுக்கு மேலும் விளக்கம் அவசியமில்லை. எனினும் அவை ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை. காலம் காலமாக இரத்தத்தோடு இரத்தமாக ஊறிப் போயிருந்த தவறான கருத்துக்களை எத்தகைய துணிச்சலுடன் மறுத்துரைத்துத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் என்பதும் இங்கு நோக்கற்பாலது.

உலக வாழ்க்கை அநித்தியமானது; உலக இன்பங்கள் கிற்றின்பங்கள்; வாழ்க்கையின் ஒளி விளக்காகத் திகழும்

பெண், பாவங்களின் கிண்ணம்; துறவு வாழ்க்கையே மேலானது; உலகம் மாயை; உலக வாழ்க்கையைத் துறப்பதே வீடுபேற்றுக்கு வழி என்னும் கருத்துகள் உலக வாழ்க்கையை சீரழியச் செய்வதுடன் இந்து மதத்தையும் உயிர்த் துடிப்பற்றதாகச் செய்யவல்லவை. அதேசமயம் இத்தகைய கருத்துகளைப் பயன்படுத்துச் சமுகத்தின் ஒரு சாரார் அப்பாவி மக்களை ஏமாற்றிச் சமயத்தின் பெயராலும் தெய்வங்களின் பெயராலும் கூபோக வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர்; வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இந்து மதத்திலே ஒரு தேவைக்கும் உதவாத போவித் துறவிகளும் உருத்திராட்சப் பூனைகளும் பண்டாரங்களும் மகரிவி களும் யோகிராஜ்களும் சாமிஜீக்களும் இலட்சக்கணக்கில் உள்ளனர். இவர்கள் சமுகத்துக்குச் சேவை செய்வதற்குப் பதில், பெரும்பாலும் சமுகத்துக்குப் பாரமாகவே இருச் சிறார்கள். வீண்பொழுதுபோக்கிச் சோம்பித்திரிசிறார்கள். இலவுலகத்திலேயே இப்பிறவியிலேயே அமர வாழ்வையும் கிருதயுக மலர்ச்சியையும் வேண்டி நின்ற பாரதியார் இத்தகைய கருத்துகளைச் சாடியதில் வியப்பில்லை.

வான்மறை செய்த வள்ளுவரும் பெண்ணின் பெருமை யையும் இன்றியமையாமையையும் சிறப்புற உரைத் துள்ளார். ஆயின் ஆண்-பெண் சமத்துவத்தையோ பெண் விடுதலையையோ வற்புறுத்தவில்லை; தெய்வத்தைத் தொழாது கணவனைத் தெய்வமாகத் தொழவேண்டும்; அதுவே பெண்ணுக்கு அழகும் வளிமையுமாகும் என வலியுறுத்தினாரே யொழியப் பெண்ணை முதன்மைப் படுத்தினாரில்லை. அது போன்று இல்லற வாழ்வை எவ்வளவுதான் ஏற்றிப் போற்றினாலும் துறந்தார் பெருமையை வானுற ஒங்கி ஒலிக்கின்றார்.

ஆயின் பாரதியாரோ ஐகத்தின் ஒளி விளக்காகப் பெண்ணைக் கொண்டதுடன் ஆண் வர்க்கத்தை நோக்கி,

‘காதல் செய்யும் மணவியே சக்தி கண்ணர், கடவுள் நிலை அவளாலே எய்தல் வேண்டும்’ என முழங்குகின்றார். காதல் என்று கேள்விப் பட்டாலே காதைப் பொத்திக் கொண்டோடும் போவிச் சமயப் பெரியார்களும் வேடதாரி களும் நிறைந்த சமய உலகிற் காதவின் மேஸ்மையைப் பாரதியார் அழுத்திக் கூறுகின்றார்.

கந்த புராணம் வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்தைக் கோவில்களில் ஆண்டதோறும் பயபக்தியுடனும் ஆண்நத்தி தூடனும் படிப்பார்கள். கந்தன்-வள்ளி காதலை மிக்க தூய்மையானது; உயர்ந்தது எனப் பெருமையுடன் பிரசங்கமாரி பொழிவார்கள்; அன்னறும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான். ‘அவனும் நோக்கினான்’ என இராமன் சீதை காதலை காவியக் கவி நயத்தூடன் படித்து இன்புறுவார்கள். ஆயின் நடை முறை வாழ்க்கையிற் காதலையும் அதற்குரிய பெண்ணையும் தூற்றி ஒதுக்கிக் காலிற் போட்டு மிகிப்பார்கள். காதல் என்பது காவிய, புராணக்கதா நாயகர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் மட்டுமே உரியது; சாதாரண மக்களுக்குக் கிடையாது என்கிற பாவனையிற் கொக்கரிப்பார்கள். வயது வந்த ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் காதவித்துத் திருமணம் செய்து சொண்டால் அவர்களுக்கு ‘ஒடுகாவிகள்’, ‘கொண்டோடிகள்’ என்றெல்லாம் நாமகரணம் சூட்டி மகிழும் பெரியோர்கள் இன்றும் எம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகையவர்களின் கருத்து களுக்குச் சாட்டையடி கொடுக்கும் வகையிலேயே பாரதியாரின் மேற்கண்ட கூற்றுகள் அமைந்துள்ளன.

“வேத காலத்திலே இந்தத் துறவு வழி ஹிந்துக் களுக்குல் வே கிடையாது. வேதகாலத்தில், சந்தியாசம் நமக்குள்வே இருந்திருப்பதாகச் சுவாமி விவேகாங்கரீ சொல்லியிருக்கிறார். வசிஷ்டர், வாமதேவர் முதலிய

வேதரிஷிகள் அத்தனை பெரும் மணம் புரிந்து கொண்டு மனைவி மக்களுடனேயே இனபுற்று வாழ்ந்தனர். மகா பாரதத்திலும் மற்றப்பூரிவ புராணங்களிலும் வேதரிஷி களைப் பற்றிய கதைகளும் சரித்திரங்களும் ஒரே சித்தாந்த மாக வேதரிஷிகளுக்குத் துறவறம் என்ற விஷயமே இன்னதென்று தெரியாது என்ற என் வார்த்தையை நிலை நிறுத்துகின்றன. மேலும் சவாமி விவேகானந்தர் வேதத்தின் பிரசேர்க்கைகளாகிய உபநிஷத்துக்களையே மக்கியமாகப் பயின்றவர் இந்த உபநிஷத்துகள் வேதாந்தம் என்ற பெயர் படைத்தன. அதாவது வேதத்தின் நிச்சயம். இவை வேதரிஷிகளால் சமைக்கப்பட்டனவல்ல. ஸம்கிருத கள் என்று மந்திரங்கள் சொல்லப் படுவனவே உண்மையான வேதங்கள், அவையே ஹிந்து மதத்தின் வேர்.....”²⁴ எனது தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

அத்துடனமையாது மேலும், “இனி புத்தமதம் இழைத்த பெருந் தீங்கு யாதெனிலோ இடைக்காலத்து மாயாவாதத்தை நம் முன்னே எழுப்பி விட்டது. உப நிஷத்துகளிலும் வேதத்திலும் ‘மாயா’ என்ற சொல் பராசக்தியைக் குறிப்பது. இடைக்காலத்தில் மாயை பொய் என்றதொரு வாதம் உண்டாயிற்று. இதனால் ஐகத் பொய்; தேவர்கள் பொய்; சூரிய நக்ஷத்திராசிகள் பொய்; மனம் பொய்; சைதநியம் மாத்திரம் மெய், ஆதலால், ‘இந்த உலகத்துக் கடமைகள் எல்லாம் ஏற்றுத்துவிடத் தக்கன, இதன் இனபங்கள் எல்லாம் துறந்து விடத்தக்கன’ என்றதொரு வாதம் எழுந்தது. இவ்வுலக இனபங்கள் எல்லாம் அசாசுவதம்; துன்பங்கள் சாசுவதம். இத்தகைய உலகத்தில் நாம் எந்த இனபங்களையும் தேடப்புகுதல் மட்மையாகும். எனவே, எந்தக் கடமைகளையும் செய்யப் படுதல் வீண் சிரமமாகும் என்ற கட்சி ஏற்பட்டது ஆணால், இவர்கள் எல்லா இனபங்களையும் துறந்து விட்டதாக நடிக்கிறார்களேயன்றி, இவர்கள் அங்ஙனம் உண்மையிலே

துறக்கவில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஜீவர்கள் எல்லா இனபங்களையும் துறப்பது சாத்தியமுமில்லை. கடமைகளைத் துறந்து விட்டுச் சோம்பேறிகளாகத் திரிதல் சாத்தியம். அது மிகச் சுலபமும்கூட இந்தச் சோம்பேறித்தனத்தை ஒரு பெரிய ககமாகக் கருதியே அநேகர் துறவு பூணுகிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது...”²⁵ எனக் கூறும் பாரதியார் தமது கவிதைகளிலும் மாயாவாதக் கருத்து களால் இந்து மதத்துக்கும் இந்துக்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய பெருந் தீங்குகளையும் ஆவை அகற்றப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

பாரதியார் தாம் காண விழைந்த கிருதயுகத்தின் மலர்த்திக்கு மேற்கூறியவை மட்டுமன்றி மக்களிடம் மன்றிக் கிடக்கும் அறியாமையாகிய இருள் அகல வேண்டுமா; உள்ளத்திலே உண்மையொளி துலங்கவேண்டும்; சமூகத்தில் மலிந்துள்ள மூட நம்பிக்கைகள், மூடபக்தி, குறுகிய மனப்பான்மை, நயவஞ்சகம், பொறாமை, குருரப் பண்புகள் இவை யாவும் அகன்று மனித உள்ளம் பரந்து விரிந்ததாக, பண்பட்டதாக விளங்க வேண்டும்; சமூக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், அவற்றால் ஏற்படும் உரைக்கவொண்ணா அவலங்கள், கொடுமைகள் யாவும் அகன்று பொதுவுடைமை மலர வேண்டும்; மக்களே சகல துறைகளிலும் விடுதலை பெற வேண்டும் என்னும் கருத்து களையும் ஆணித்தரமாகத் தமது ஆக்கங்கள் யாவற்றிலும் வற்புறுத்தினார். அவற்றின் பொருட்டுத் தமது சொற்று வாழ்விலும் இறுதி வரை அயராது பாடுபட்டும் உழைத்தார்.

இந்து மத புராணங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் நிறைந்திருந்த பொய்மைகளையும் மூடக்கருத்துகளையும் ‘புராணங்கள்’, ‘ஸ்மிருதிகள்’ என்னும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள பாடல்களிலும் பிற பகுதிகளிலும்

வண்மொக்க கண்டித்த பாரதியார், மக்கள் மத்தியில் நிறைந்தனள் மூடக்கருத்துகள் அவர்களை அறியாமை இருளில் மூழ்கடித்து அவர்களது முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக அமையுமாற்றையும் அவை அகற்றப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் தமது கட்டுரைகள் பலவற்றிலே தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

பாரதியார் ஓரிடத்திலே, “சாதாரணமாக ஒருவனுக்குத் தலைநோவு வந்தாலும்கூட, அதற்குக் காரணம், முதல் நாள் பசியில்லாமல் உண்டதோ, அளவு மீறிக் தூக்கம் விழித்ததோ, மிகக் குளிர்ந்த அல்லது மிக அசத்தமான நீரில் ஸ்நானம் செய்ததோ என்பதை ஆராயு முன்பாகவே அது பூர்வ ஜென்மத்தின் கர்ம பலன் என்று ஹிந்துக்களிலே பாமரர் கருதக்கூடிய நிலைமை வந்து விட்டது. உலகத்து வியாபார நிலைமையையும் பொருள் வழங்கும் முறை களையும் மனித தந்திரத்தால் மாற்றிவிடலாம் என்பதும் அங்கும் மாற்றுமிடத்துச் செல்வமிகுதியாலும் செல்வக் குறைவாலும் மனிதருக்குள்ளே ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் அவமானங்களையும் பசிகளையும் மரணங்களையும் நீக்கி விடக் கூடுமென்பதும் தற்காலத்து ஹிந்துக்களிலே பலருக்குத் தோன்றவே இடமில்லை. பிறர் சொல்லிய போதிலும் அது அவர்களுக்கு அர்த்தமாவது சிரமம். ஏனென்றால் பண விஷயத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கரமான பேதங்களையும் தாரதம்மியங்களையும் பாரபட்சங்களையும் கண்டு அதற்கு நிவசங்களை தேட வழி தெரியாத இடத்திலேதான் பெரும்பாலும் இந்தப் பூர்வ ஜென்ம கர்ம விஷயம் விசேஷமாக பிரஸ்தாபத்துக்கு வருகின்றது. அற்ப ஆயுள்—நீண்ட ஆயுள், நோய்—நோயின்மை, அழுகு—அழுகின்மை, பாடத் தெரிதல்—அது தெரியாமை, படிப்புக் தெரிதல்—அது தெரியாமை முதலிய எல்லாப் பேதங்களுக்கும் பூர்வ ஜென்மத்தின் புண்ணிய பாவச் செயல் களையே முகாந்தரமாகக் காட்டினார்களெனினும் பண

விசயமான வேறுபாடுகளே இவை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மனிதர்களுக்கு உள்ளக் கொதிப்பையும் நம்பிக்கைக் கேட்டையும் விளைவித்து, அவர்களை இந்த ஜனமத்தின் துக்கங்களுக்குப் பூர்வ ஜனமத்திலே காரணம் தேடுவதும் அடுத்த ஜனமத்தில் பரிகாரம் தேடுவதுமாகிய விநாதத் தொழிலிலே தூண்டின்²⁶ எனக் கூறியுள்ளாமே இந்து மதத்திற் பற்றுள்ள அத்தனை பேரும் ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கவை.

தீவிர பக்திமானான பாரதியாரின் ஆழ்ந்தகன்ற தெளிந்த அறிவியற் கண்ணோட்டத்தையும் உண்மையை நேர்நின்று நோக்கும் அசரத் துணிவையும் காணலாம். முற்போக்குச் சிந்தனைகளோ மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளோ பரவாத காலப்பகுதியில் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இக்கருத்துக்களைத் தாம் பகவத் கிடைக்கு எழுதிய சிறப்பு வாய்ந்த நீண்ட முன்னுரையிலே தெரிவித்துள்ளார்.

கிருதயுகம் என்றால் எத்தகையது என்பது பற்றிப் பாரதியார் தமது கவிதைகளிற் பல இடங்களிலும் தெளிவான விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். குறிப்பாக ‘விநாயகர் நான்மணிமாலை’, ‘புதிய ருஷ்யா’ என்னும் தலைப்புகளிலமைந்துள்ள பாடற்பகுதிகளில் அவரீ தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் நோக்கத்தக்கவை. முற்போக்கு உள்ளாம் படைத்த பாரதியார் 1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட மாபெரும் அக்டோபர்ப் புரட்சியைத் தாம் காண விழைந்த கிருதயுகத்தின் மலர்ச்சியாகவே கண்டார். அங்கே பராசக்தியின் கடைசிகண் அருளினாலேயே கொடுங்கோன்மை ஆகன்றது எனவும் நம்பினார். கவிதை களில் மட்டுமன்றி தாம் எழுதிய கட்டுரைகளிலும் கதை களிலும்கூட கிருதயுகம் பற்றி விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

“பாரத நாட்டில் இப்போது கவியுகம். ஆனால் இன்னும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளில் கவியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பிறக்கப் போகின்றது”²⁷ எனவும், “எந்த ஐந்துவும் வேறு எந்த ஐந்துவையும் ஹிம்சை பண்ணாமலும் எல்லா ஐந்துக்களும் மற்றெல்லா ஐந்துக்களையும் தேவதா ரூபமாகக் கண்டு வணங்கும் படிக்கும் விதியுண்டானால் அதுதான் கிருத யுகம்”²⁸ எனவும் தெரிவித்துள்ளார்.

இவ்வுலகத்திலேயே இப்பிறவியிலேயே எல்லோரும் எல்லாப் பெரும் செல்வமும் எய்தி அமரவாழ்வு வாழ வேண்டும்; அவ்வாறு மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழும் கால கட்டமே, சருச, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளோ அவற்றின் அடிப்படையிலான ஆக்கிரமிப்புக்களோ கரண்டலோ கொடுமைகள் துயரங்களோ அற்று, போவித் தனமும் ஏமாற்றும் ஒழிந்து சுகல துறைகளிலும் மக்கள் விடுதலை பெற்று அன்பும் சகோதரத்துவமும் சமத்துவமும் உடையவர்களாக மக்கள் வாழும் யுகமே கிருதயுகமாகும். இத்தகைய கிருதயுகத்தினைக் கேட்டிரு நிலை நிறுத்தவே பாரதியார் வாழ்நாள் முழுவதும் விரதம் கொண்டாரே யொழியத் தாம் மட்டும் கிவலோகத்தையோ வைகுண்டத்தையோ அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறுவதற்காகவல்ல.

புராணங்கள்

பாரதியார் தமது ஆக்கங்களிற் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வேதங்களின் சிறப்பினையும், பக்தியின் பெருமையையும் விண்டு காட்டியவர்; வேதங்களைப் பற்றி ஆழ்ந்த கருத்துகளைத் தெரிவித்தவர். அத்தகைய-

'பாரதியார் தமது ஆகிகங்கள் முழுவதிலும், இடைக்காலதி
தில் இந்து மதத்திற் புகுந்துகொண்ட பொய்மைகளையும்
'புராணங்கள்' என்ற பெயரில் வெளியாகிய கட்டுக்கதை
களையும் அவற்றினால் இந்து மதத்துக்கும் இந்து சமூகத்
துக்கும் விளைந்த மாபெரும் தீங்குகளையும் மிக வன்மை
யாகக் கண்டித்து அவற்றை அகற்ற வேண்டியதன் அவசியத்
தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். இவற்றுட் புராணங்கள்
பற்றிப் பாரதியார் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் சில இங்கு
நோக்கப்படும்.

பாரதியார் தமது கவிதைகள் முழுவதிலும் பரவலாகப்
புராணங்கள் பற்றிய தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி
யுள்ளதுடன் 'புராணங்கள்', 'ஸ்மிருதிகள்' என்னும் தலைப்பு
களில் அமைந்துள்ள பாடல்களிலும் புலப்படுத்தியுள்ளார்.
அத்துடனமையாது தமது கதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும்
புராணங்கள், அவற்றால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் ஆசியன
பற்றி விரிவாக விளக்கியுள்ளார். 'புராணங்கள்' என்ற
தலைப்பிலேயே தனிக் கட்டுரை ஒன்றிணையும் எழுதி
யுள்ளார்.

வேதக் கொள்கைகளையும் சமய உண்மைகளையும்
சாதாரண மக்களும் எவிதில் உணரும் பொருட்டுக் கதைகள்
வாயிலாக விளக்க எழுந்தவையே புராணங்கள். எனினும்
இவை காலப் போக்கிற பொய்மைகளுக்கும் சிறுமைகளுக்கும்
பிற மத நிந்தைகளுக்கும் தூஷணைகளுக்கும் இடம்கொடுக்க
லாயின. வடமொழியிலேயே முதலிற் புராணங்கள் பெருக்க
தொடங்கின. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையிற் பிற
பட்ட காலப்பகுதியிலேயே புராணங்களின் ஆதிக்கம் வலுப்
பெறலாயிற்று. சங்ககாலப் பகுதியில் மிக அருகலாக இடம்
பெற்ற புராணக் கருத்துகள் அதனையடுத்து வந்த காலப்
பகுதிகளிற் படிப்படியாக அதிகரிக்கலாயின. பல்லவர் காலப்
யகுதியிற் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த பக்தி இயக்கம் புராண

நிகழ்ச்சிகளையும் புராணக் கருத்துகளையும் தாராளமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. எனினும் புராணங்கள் தனி இலக்கியங்களாகப் பெருக்கெடுத்த காலம் விசயநகர நாயக்கரி காலப்பகுதியே எனலாம். தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் என்றுமில்லாத வகையில் இக்காலப் பகுதி யிலேயே சைவ, வைணவ மதங்களிடையே போட்டிகளும் பொறாமை பூசலிகளும் பெருகின; கிளைப் பிரிவுகள் பல ஏற்பட்டன; தத்துவ வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன. பிறப்பின் அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் உயர்த்தப்பட்ட சாதியினரின் ஆதிக்கமும் உச்சநிலையை அடைந்தன. தனிப் பட்ட தலங்கள் பல முக்கியத்துவம் பெற்றன.

இத்தகைய குழ்நிலையில் எழுந்த புராணங்களும் இவ்வியல்புகளைக் கொண்டிருத்தல் இயல்லே. புராணங்களின் ஆதிக்கம் அதிகரித்துச் செல்லச் செல்ல மக்கள் மத்தியிலும் அறியாமை இருஞும் மூடநம்பிக்கைகளும் மத வாதிகளின் ஏமாற்றுகளும் பெருகலாயின. பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலை பெற்றதைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகள் அரும்பத் தொடங்கினவேனும் மேற்குறிப்பிட்ட நிலைமைகளிற் குறிப்பிடத்தக்க பெரு மாற்றங்கள் எவ்வயும் ஏற்பட வில்லையென்றாம். இத்தகையதொரு நிலையிலேயே இந்து மத வரலாற்றையும் சமகாலச் சமயத்துறைச் சீரழிவுகளையும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கியபாரதியார் அவற்றை அகற்றவேண்டியதன் அவசியத்தையும் புராணங்களின் செல்வாக்குடன் ஒட்டியனவாகவே பிறப்பினாடிப்படையிலான சாதிக்கொடுமைகள், பெண் அடிமைத்தனம், பெண் வெறுப்பு, மாயாவாதம், துறவறம் முதலியன நிலை நிறுத்தப் பட்டிருந்தமையையும் உணர்ந்தார். பொய்மைகளும் கட்டுக்கதைகளும் நிரம்பிய புராணங்களின் செல்வாக்கினைத் தகர்த்தெற்றியாதிருக்கும் வரை மக்களையும் அறியாமை இருளிவிருந்து விடுதலை செய்ய முடியாதனவும் நம்பினார்.

இதன் காரணமாகவே பொய்மைகள் மலிந்து போவி களின்தும் வேடதாரிகளின்தும் குகைகளாகவும் பாதுகாப்பு அரண்களாகவும் விளங்கிய புராணங்களையும் பொய்மைச் சாதித்ரிகளையும் வண்மையாகச் சாடினார். கண்ணன் பாட்டிலே,

“ சாத்திரம் கோடிவைத்தாள்—அவை
தமிய இும் உயர்ந்தோர் ஞானம் வைத்தாள்,
மீத்திடும் பொழுதினிலே—நான்
வேடிக்கை யறக்கண்டு நகைப்பதற்கே
கோத்தபொய் வேதங்களும்—மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம சூத்துக்களும்
முத்தவர், பொய்நடையும்—இன
மூடர்தம் கவலையும் அவள் புனைந்தாள் ”²⁹

எனவும்,

“ துறங்த நடைகளுடையான்—உங்கள்
குனிபப் பொய்ச்சாத்திரங்கள் கண்டு நகைப்பான் ”³⁰

எனவும்,

“ வேதங்கள் கோத்துவைத்தாள்—அந்த
வேதங்கள் மனிதர்தம் மொழியிலில்லை
வேதங்க ளென்று புவியோர்—சொல்லும்
வெறுங்கதைத் திரிலிலிவ் வேதமில்லை
வேதங்க ளென்றவற்றுள்ளே—அவன்
வேதத்திற் சிலசில கலங்ததுண்டு,

.....

நாலுகு லங்கள் அமைத்தாள்—அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மனிதர்,

சீலம் அ றிவுகரும்—இவை

சிறந்தவர் குலத்தினில் சிறந்தவராம்,

மேலவர் கீழவரென்றே—வெறும்

வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்

போவிச்ச வடியை யெல்லாம்—இன்று

பொசுக்கிவிட்டா லெவர்க்கும் நன்மையுண்

டென்பான்”³¹

எனவும்,

“ சாத்திரங் கள்பல தேடினேன்—இங்கு

சங்கையில் லாதன சங்கையாம்—பழங்

கோத்திரங் கள்சொல்லு மூடர்தம்—பொய்மைக்

கூடையில் உண்மை கிடைக்குமோ?...”³²

எனவும்,

“இதைச்

சந்ததம் பொய்யென்று ரைத்திடும்—மடச்

சாத்திரம் பொய் யென்று தள்ளா!”³³

எனவும் துணிகரமாகக் கூறியுள்ளமை ஆழந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

தமிழ் நாட்டுச் சித்தர்களோ உலோகாயத வாதிகளோ கூட இவ்வளவிற்கு அசுரத்துணிவுடன் சாடியதில்லை. பாரதியார் நாத்திகர் அல்லர்; வேதங்களின் விரோதியல்லர்; பழமையின் எதிரியமல்லர்,... மாராக, தமது ஆக்கங்கள் முழுவதிலும் இறை உண்மையையும் வேதங்களின் பெருமையையும் பழமையின் சிறந்த அம்சங்களையும் வற்புறுத்திப் போற்றியவர். அத்தகைய பாரதியார்தான், ‘கோத்த

பொய் வேதங்களையும் மதக் கொலைகளையும் அரசர் களின் திருக்கூத்துகளையும் போலி நடத்தைகளையும் பிறப்பினடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பித்து அவற்றை நிலைநிறுத்தி வைத்திருப்பதற்கு ஏற்ற அரணாக விளங்கும் போலிச் சுவடிகளையும் சூனியப் பொய்ச் சாத்திரங்களையும் மேற்கண்டவாறு இகழ்ந்தும் என்னினகையாடியும் வெகுண்டும் வெறுத்தும் கண்டித்துள்ளார். இத்தகையவற்றைப் பொய்மைக் கூடைகள் என்கிறார்; அவற்றைப் பொய் எனத் தள்ளி வைக்குமாறும் பொகக்கிணிமூலமும் கட்டவையிடுகிறார்.

இந்து மதத்திலும் அதன் ஆதார சருதியாக விளங்கும் வேதங்களிலும் இடைக்காலத்திலே புகுந்த கொண்ட பொய்மைகளாலும் சூனியப் பொய்ச் சாத்திரங்களாலும் ஒவ்வொரு மதப்பிரிவினரும் தத்தமது மதப் பிரிவுகளையும் தெய்வங்களையும் பெருமைப்படுத்தி, ஏனையவற்றைச் சிறுமைப்படுத்தும் நோக்குடன் இயற்றி வைத்த கட்டுக் கதைகளாலும் சமூகத்திற் செயற்கையாக ஏற்றத்தாழ்வு களைக் கற்பித்து அவற்றை நிலைநிறுத்தி வைக்கும் நோக்குடன் தெய்வங்களின் பெயராற்கோத்து வைக்கப்பட்ட ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் முதலியவற்றாலும் இந்து மதத்துக்கும் இந்து சமூகத்துக்கும் ஏற்பட்ட-ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற மாபெரும் தீமைகள் அனந்தம். இந்து சமூகத்தை இவை அறியாமை இருளில் ஆழ்த்தியதுடன் பொய்மையும் நயவஞ்சகமும் ஏமாற்றும் போலி ஆசாரங்களும் மலிவதற்கும் வழிவகுத்தன. சமூகத்தின் மேல் மட்டத்திலுள்ள சிறுபகுதியினர் அறியாமை இருளில் மூழ்கியிருக்கும் பெரும் பகுதி மக்களை ஏய்த்துப் பிழைப்பதற்கும் அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருப்பதற்கும் அவர்களைத் தொடை நடுக்கம் கொள்ளச் செய்வதற்கும் ஏற்ற கருவிகளாக இன்றுவரை புராணங்களும் ஸ்மிருதிகளும் பொய்மை சாத்திரங்களும் விளங்கி வருகின்றன.

இந்த நூற்றாண்டின் விடியலிலிருந்து இன்றுவரை தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சாதிக் கொடுமைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழும் போதெல்லாம் சாதி வெறியர்கள் அவற்றைக் கொடுரோமாக அடக்குவதுடன் தமது கருத்துகளுக்கும் செயல்களுக்கும் ஆதாரமாகப் புராணங்கள், மனுதர்மம், ஸமிருதிகள், சிவாகமங்கள் முதலியவற்றைக் காட்டிச் சூண்டாந்தடிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். மேலை நாட்டவர் ஈந்திர மண்டலத்தியல்புகளையும் மற்றைய மண்டலத்தியல்புகளையும் கண்டு தெளிந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் நம்மவர் ‘சிவன் பெரியவரா? விஷ்ணு பெரியவரா? பிரமன் பெரியவரா? சிவபுராணம் சிறந்ததா? விஷ்ணு புராணம் சிறந்ததா? வேதாந்தம் உயர்ந்ததா? சித்தாந்தம் உயர்ந்ததா? எனச் சண்டை யிட்டுத் தத்தமக்கு ஆதாரமாக அந்தப் புராணம் அப்படிச் சொல்லுகிறது இந்தப் புராணம் இப்படிச் சொல்கிறது: அவை சரியா பிழையா எனக் கேட்க ஏர் யார்? அவையெல்லாம் ‘எங்கள் பெருமானால் அருளப்பட்டவை’ என வாதிடுவார்கள். புராணங்கள் உணர்த்தும் உண்மைப் பொருளை விட்டுவிட்டு அவற்றில் இடம்பெறும் பொய்க்கதைகளையும் கற்பண அம்சங்களையும் வேதவாக்காகவும், உண்மையென்றும் நம்புவதுடன் மற்றவர்களையும் தமது சாதுரியத்தால் நம்ப வைப்பர். அவற்றை யாரும் தட்டிக் கேட்கக் கூடாது. தட்டிக் கேட்க முயன்றால் அவர்களுக்குப் புலை நாத்திகள், மார்க்கிசவாதி, பொதுவடைமைக் குஞ்ச என்றெல்லாம் நாமகரணங்கள் குட்டிச் சாதிப் பிரஸ்டமும் மதப் பிரஸ்டமும் செய்ய முயல்வர்.

இன்றுங்கூடப் பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களிலும் சமயப் பெரியார்கள், சாமிமார்கள் மத்தியிலும் புராணங்களும் அவற்றின் கருத்துகளும் குறிப்பிடத்தக்க செவ்வாக்குடன் விளங்குவதை அவதாணிக்கலாம். இந்துமத புராணங்களில் இடம் பெற்றுள்ள கதை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைச் சுற்றுக்

கரிமையாகச் சுவனித்தால் நாம் வெட்கத்தாற் கூனிக் குறுக் குவேண்டும்; பிற மதத்தவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாது ஜமைகளாகி விழிக்க நேரிடும். அந்த அளவிற்கு இந்து மதத்தையும் இந்துமத தெய்வங்களையும் சிறுமைப்படுத்தும் வகையில் இடைக்காலத்தில் மலியத் தொடங்கிய புராணங்களும் ஸமிருதங்களும் பிறவும் ஆக்கி வைத்துள்ளன. சிவ, விஷ்ணு, பிரம புராணங்களிலும் பிற புராணங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ள இந்து மத தெய்வங்களின் சிறுமைச் செயல்களும் காதற்களியாட்டங்களும் காம வெறியாட்டங்களும் ஆபாச லீலைகளும் காமக் குரோதச் செயல்களும் திருவிளையாடல்களும் அவதார லீலா விநோதங்களும் அதியற்புத வீரதீரச் செயல்களும் கணக்கற்றவை.

பிரமதேவன் காமநோக்கோடு உமாதேவியாரைப் பார்த்துப் பல்லைக் காட்டினாராம். கோபங் கொண்ட சிவனோ பிரமதேவனின் தலைகளுள் ஒன்றைத் திருக்க எடுத்தாராம்; திருமால் மோகினி வடிவம் கொண்டு சிவனை மயக்க முயன்றாராம்; கண்ணன் அவதாரம் எடுத்துச் செயற்கரும் லீலா விநோதங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து அரும் பெரும் சாதனையாளன் என்ற பட்டம் பெற்றாராம். இன்னும் இவை போன்ற இலட்சக்கணக்கான அசிங்கங்கள் எமது புராணங்களில் மிக மலிவாகச் சிட்டிகளின் ரன்.

தவறுகள், குறைபாடுகள் எங்கிருந்தாலும் யாரிட மிருந்தாலும் தயங்காது அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி உண்மையைத் துலங்க வைக்கும் இயல்புடையவர் பாரதியார். இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டுப் பட்டினத்தடிகள் பற்றி, 1906ஆம் ஆண்டு தமது இருபத்து நான்காம் வயதிற் சென்னை தலைமைக் (பிரஸிடன்ஸி) கல்லூரியில் நிகழ்த்திய இருநாட் சொற்பொழிவுகள் எல்லாம் பட்டினத்தடிகள் முற்றும் துறந்தவர், புனித-

மானவரி; குறைபாடுகளே அற்றவர் எனச் சமய உலகம் உசிதமேல் வைத்துக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த நிலையிற் பாரதியார் சில உண்மைகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். பட்டினத்தடிகள் பற்றிய சொற்பொழிவிற் பாரதியாரது பூலமைத் திறத்தையும் ஆராய்ச்சி நுட்பத்தையும் கண்டு தெளியலாம்.

தமது சொற்பொழிவில், பட்டினத்தடிகளின் காலம் பற்றி அன்று நிலவிய கருத்துப் பேதங்களை நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டுத் தமது கருத்தையும் தெளிவாக்கி யுள்ளார். அவரது கருத்துகள் சில இங்கு நோக்கத் தக்கன. “...நமது வெண்காட்டுப் புலவர் பெருமானது உண்மை நிலை உணராது அவர்மாட்டுப் பொய்ப் பக்தி செலுத்துவோர் சிலர் இளமையில் காம தூரராக வாழ்ந்தன ரென்பதை மறுத்துப் பேசுவர்.....இனி, ‘பெண்ணாகி வந்து’, ‘சிறும் விணையது’, ‘நாறும் குருதி’ என்ற தொடக்கங்களையுடைய பாக்களில் தம்மைத் தாமே சின மிகுதியாற் கண்டனே செய்து கொள்ளும் வெறுத்தற்குரிய செய்யுட்களை நுமக்கெடுத்துக் கூற, எமது நா கூக்கின்றது. இவையெல்லாமிருக்க அவர் இளமைப்பிராயத்தில் ஏக பத்தினி விரதராக இல்லறம் பிறழாது நடத்தினரென்று மூட பக்தியால் கூறுவோர் ‘பட்டப் பகலை இரவென்று கூறிடும் பாதகரன்றி, வேறாகார். அன்றியும் இளமையில் வரம்பின் மிஞ்சிய காமதூரராக இருந்தமைதான் பட்டினத்தடிகள் பிற்காலத்து வரம்பு கடந்த துறவி ஆவதற்கு முக்கிய காரணமென்பதைப் பூர்வ பக்ஷிகள் மறந்துவிடு கின்றனர்.’³⁴

புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள் முதலியவற்றில் இடம் பெறும் மேற்கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் யாவற்றையும் உற்று நோக்கிய பாரதியார், அவற்றைப் பொய்மைக் கூடைகள் என நிராகரித்ததுடன், ‘புராணங்கள்’ என்ற தலைப்பிலே

“உண்மையின் பேர்தெய்வம் என்போம்—அன்றி
ஒதிடும் தெய்வங்கள் பொய்யெனக் கண்டோம்.
உண்மைகள் வேதங்கள் என்போம்—பிறிது
உள்ளமுறைகள் கதையெனக் கண்டோம்.
கடவினைத் தாவும் குரங்கும்—வெங்
கனவில் பிறந்ததோர் செவ்விதழப் பெண்ணும்,
வடமலை தாழ்ந்தத னாலே—தெற்கில்
வந்து சமன்செயும் குட்டை முனியும்,
நதியினுள் ளோமுழு கிப்போய்—அந்த
நாகர் உலகிலோர் பாம்பின் மகளை
விதியுற வேமணம் செய்த—திறல்
வீமனும் கற்பனை என்பது கண்டோம்.

ஒன்றுமற் ரொன்றைப் பழிக்கும்—ஒன்றில்
உண்மை யென்றோதிமற் ரொன்றுபொய் யென்னும்
நன்று புராணங்கள் செய்தார்—அதில்
நல்ல கவிதை பலபல தந்தார்
கவிதை மிகநல்ல தேனும்—அக்
கதைகள் பொய்யென்று தெளிவுறக் கண்டோம்
புவிதனில் வாழ்நெறி காட்டி—ஙன்மை
போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம்”³⁵

எனப் புராணங்கள் எத்தகையவை என்பதை மிகத் தெளிவாகவும் இரத்தினச் சுருக்கமாகவும் கூறியுள்ளார்.

‘ஸ்மிருதிகள்’ என்ற தலைப்பிலே, அவற்றின் இயல்புகளைக் குறிப்பிட்டுள்ள பாரதியார், அவற்றில் மறைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் நயவஞ்சகங்களையும் சதித் திட்டங்களையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். போவிச் சமயவாதிகளையும் புராண வாதிகளையும் நோக்கி,

“மெள்ளப் பல தெய்வம் கூட்டி வளர்த்து
வெறுங் கதைகள் சேர்த்துப்—பல
கள்ள மதங்கள் பரப்புதற்கோர் மறை
காட்டவும் வல்லீரோ? ”³⁶

என வினவுவதுடன்,

“சாத்திரம் கண்டாய் சாதியின் உயிர்த்தலம்
சாத்திர மின்றேற் சாதியில்லை.
பொய்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடன் மக்கள்
பொய்மையாகிப் புழுவென மதிவர்”³⁷

என எச்சரிக்கையும் செய்கின்றார்.

இந்து மத புராணங்கள் யாவும் ஒரே ரகமானவை எனக் கருத முடியாது. முழுக்க முழுக்கக் கற்பனைக் கதைகளாக அமைந்தவையும் உள். சில உண்மைச் சம்பவங்களுடன் பல கற்பனை நிகழ்ச்சிகள் கலந்து அமைந்தவையும் உள். சில புராணங்களில் கதைகளின் மூலம் ஆழ்ந்த உண்மைகளையும் உயர்ந்த தத்துவங்களையும் புலப்படுத்துகின்றன. பல வற்றில் நம்பமுடியாத கற்பனை விந்தைகளும் பொய்மை களும் காமக்குரோதங்களும் பிறமத தூஷணைகளும் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் பல எவ்வித உண்மைகளையோ தத்துவங்களையோ கொண்டிராத வெறும் பொய்க் கதைகளாகவும் பிறமதங்களையும் தெய்வங்களையும் நிந்திப்பதற்கும் தூஷிப்பதற்கும் ஏற்ற சாதனங்களாகவும் விளங்குகின்றன. புராணங்கள் புலப்படுத்தும் உண்மைப் பொருளை எத்தனை பேர் உள்ளபடி உணர்கின்றனர்? நல்லனவற்றையும் தீயனவற்றையும் பகுத்தாராய்ந்து இனங்காணக் கூடிய ஆற்றல் எத்தனைபேருக்குண்டு? பொதுவாக இன்றுங்கூடப் பலர், சிறந்த புராணங்கள் சில புலப்படுத்தும் உண்மைப் பொருளை விடுத்து வெறும் கற்பனை நிகழ்ச்சிகளையும் பொய்மைகளையும் உண்மையெனப் போற்றி

வருதல இத்துமத உலகில் சரவ சாதாரணமாகும். இடைகி
காலத்திலே பெருகத் தொடங்கிய நய வஞ்சகமும் சதித்
திட்டமும் நிறைந்த பொய்மைக்கதைகள் மதப்பூசல்களையும்
சமுக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அதிகரிக்கச் செய்ய உதவின.

இவற்றின் ஆதிக்கத்தினால் ஆரம்பத்தில் இயற்றப்
பட்ட நூய்மையான வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள் முதலியன
செல்வாக்கிழந்தன; சில அடியோடு மறைந்தன. இது
பற்றிப் பாரதியார்,

“...வலியிலோர் தேவர்	:	வலியவர் அரக்கர்
அறமே நொய்யது	:	மறமே வலியது
மெய்யே செத்தை	:	பொய்யே குன்றம்
இன்பமே சோர்வது	:	துன்பமே வெல்வது
என்றோர் வார்த்தையும் பிறந்தது மன்மேல்		
மானுடார் திகைத்தார் மந்திரத் தோழராம்		
விசுவா மித்திரன், வசிட்டன், காசிபன்		
முதலியோர் செய்த முதல் நூல் மறைந்தது;		
பொய்ந் நூல் பெருகின, பூமியின் கண்ணே;		
வேதங் கெட்டு வெறுங்கதை மலிந்தது		
போதச் சுடரைப் புகையிருள் சூழந்தது.		
தவமெலாங் குறைந்து சதிபல வளர்ந்தன.		
எல்லாப் பொழுதினும் ஏழை மானுடார்		
இன்பங் கருதி இளைத்தனர்; மந்தார்;		
கங்கைநீர் விரும்பிக் கானல்நீர் கண்டார்;		
அழுதம் வேண்டி விடத்தினை யுண்டார்...” ³⁸		

எனத் தமது வசன கவிதையின் ஓரிடத்தில் மிக்க
விசனத்துடன் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

சமுகத்திலும் மதங்களிடையிலும் சமத்துவத்தையும்
ஒற்றுமையையும் வளர்ப்பதற்குப் பதில், அக்கிரமங்கள்

நிறைந்த சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகளையும் மதப் பூசல்களையும் பெருக்கும் வகையிலேயே புராணக்கதைகள் பல அமைந்துள்ளன. இவை மத வெறியர்களுக்கும் சாதி வெறியர்களுக்கும் தக்க பலமாக இன்றுவரை விளங்கி வருகின்றன. தமிழ் நாட்டிலே பகுத்தறிவு இயக்கம் எழுச்சியுறுதி தொடங்கிய வேளையிலே பிராமண சமூகத்தினரின் ஆதிக்கத்திற்கெதிரான கருத்துகளும் வலுப்பெற்றன.

பெரியாரி, அண்ணாதுரை முதலியோர்களின் பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்திற் பிராமணர்களின் ஆதிக்கம் மட்டுமன்றி இந்துமத புராணங்களும் புராணக் கருத்துகளும் காரசாரமான கண்டனத்திற்குள்ளாகின என்பதும், புராணங்களில் இடம் பெற்றுள்ள பொய்மைகளும் சிறுமைகளும் அலசி அலசி எள்ளிந்தகையாடப்பட்டன என்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கவை. அண்ணாதுரையின் சொற் பொழிவுகளில், இந்து மத, புராணங்களில் இடம் பெறும் அவதார லீலா விநோதங்கள், வரம்பற்ற காமச்களியாட்டங்கள், நெறி பிறழ்ந்த காதற் கேளிக்கைகள், பிறப்பிண்டிப்படையில் ஏற்றுத்தாழ்வு கற்பிக்கும் நயவஞ்சகசதித்திட்டங்கள், மாயாவாதம் பேசி மக்களை ஏய்க்கும் ரமாற்று வித்தைகள், கேளிக்கிடமான சம்பவங்கள் முதலியனவும் புராணங்கதைகளை முழுமையாக நம்பி அறியாமை இருளில் மூழ்கியிருந்த மக்களது மூடத்தனங்களும் நுட்பமாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணக் கலாச்சாரம் கந்தபுராண கலாச்சாரம் எனப் பெருமை பேசும் எம்மவர்கள் அதனால் மலிந்துள்ளதிமைகளையும் அக்கலாச்சாரத்துள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சிறுமைகளையும் சமூக அநீதிகளையும் போலித்தனங்களையும் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டும். இது பற்றி மு. தலையசிங்கம் ஓரிடத்தில், ‘...நெற்றியில் அிபுதிப் பூச்சி வாயில், அன்பே சிவம் என்ற பேச்சு-

போதாததற்குக் கோயில்கள், கோபுரங்கள், தேர்கள், திருவிழாக்கள் வேறு; மார்கழி விரத காலங்களில் கோலம் போட்ட வீட்டு முற்றங்களின் அழகுபோல் நம் சைவத் தமிழர்களின் தோற்றமும் அவர்கள் வாழும் சமூகத்தின் சம்பிரதாயங்களும் அழகாகத்தான் இருக்கின்றன ஆனால் அத்தனையும் எத்தனை கோரமான ஏமாற்றுப் பூச்சுக்கோலங்கள். அத்தனை வெளிப்பூச்சுகளின் மறைவிலும் உலகத்தின் பழம் பெரும் பிறபோக்குப் பலாத்காரமும் ஆக்கிரமிப்புச் சுரண்டலும் இன்னும் மரியாதையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நிறத்தைச் சொல்லி, மொழியைச் சொல்லி, இனத்தைச் சொல்லி, வர்க்கத்தைச் சொல்லி, கட்சியைச் சொல்லி நடத்தப்படும் பஸாத்கார ஆக்கிரமிப்பும் சுரண்டல்களும் மனிதக் குறைகளின் வெளிப்பாடுகள் என மன்னிக்கப்படக் கூடியவை. ஆனால் சமயத்தைச் சொல்லி நடத்தப்படும் பலாத்கார ஆக்கிரமிப்பும் சுரண்டலும் இறைவனையே குற்றங்களுக்குரியவனாக ஆக்கிரிகளின்றன. மனிதனையல்ல. அந்தக் கெட்டித்தனமான காரியத்தைப் பெரும் பாலான இந்துக்கள் நீண்டகாலமாகச் செய்து வருகின்றனர். அவர்களில் முன்னுக்கு நிற்பவர்கள் நம் யாழ்ப் பாண்த்துச் சைவர்கள். தம் சொந்தக் குறைகளையும் கூட்டு ஆசைகளையும் ஆணவத்தையும் அறியாமையையும் இறைவனிலும் சமயத்திலும் ஏற்றிவிட்டுத் தம் அளவில் ஒன்றுமறியாத நிரபராதிகள் போல, பண்பட்ட சாத்வீச வாதிகள் போல் நடித்துக் கொள்ளும் நமது சமுத்துச் சைவர்களைப் போன்ற வேடதாரிகளை உலகில் வேறு எங்கும் காண முடியாது என்றுகூடச் சொல்லலாம். சாதிப் பாகுபாடு என்ற பெயரில் அவர்கள் காலம் காலமாக நடத்திவரும் பலாத்கார ஆக்கிரமிப்பும் சுரண்டலும் உலகிற் காணப்படும் வேறு எல்லா வகையான ஆக்கிரமிப்புகளையும் சுரண்டல்களையும் விடக் கோரமானவை; காட்டு மிராண்டித்தனமானவை. ஆனால் அந்தக் காட்டு

மிராண்டித்தனத்தின் கோரத்தை அதன் நிர்வாணகி கோலக்தில் வெளியே தெரிய விடாமல். அதன் மேல்பூச்சுசீ சாத்வீக வேடம் மறைக்கு விடுகிறது. மறைக்கு விடுவதோடு அதன் கோரத்தையும் நோவையும் உணர விடாது அங்கு வாழும் பல நல்ல மனிதர்களின் உணர்வு களையும் கூட மழுங்கடித்து விடுகிறது.....இதுதான் சமூகத்துக் தமிழ்ச் சமூகம் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சமூகம்³⁹ எனக் கூறியுள்ளமை மனம் கொள்ள தக்கது.

இத்தகைய நிலைமை யாழ்ப்பாணத்துக்கோ சமூகத்துக்கோ சிறப்பாக உரியதேனும் பொதுவாக அனைத்து இந்து சமூகத்திலும் காணப்படும் நிலைமையே என்னாம். இத்தகைய நிலைமைகளுக்குப் புராணங்களும் பொய்மைச் சாத்திரங்களுமே வழிவகுத்து இன்று வரை உடைக்க முடியாத வலிய அரண்களாக விளங்கி வருகின்றன.

பாரதியார், ‘முடபக்தி’ என்னும் தமது கட்டுரை ஒன்றிலே, ஆங்கிலம் கற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையிலும் கூடப் புராணங்களும் பொய்மைச் சாத்திரங்களும் கொண்டிருக்கும் ஆதிக்கத்தினையும் அதனால் விளையும் பெரும் தீங்குகளையும் அவற்றை அகற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இதே விடயங்களைப் ‘புனர் ஜன்மம்’ என்ற இன்னொரு கட்டுரையிலும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். ‘புராணங்கள்’ என்ற தமது கட்டுரையிலே வேதம், புராணம் ஆகியன் பற்றித் தெளிவான விளக்கம் அளித்தபின் வேதத்தின் வழிநூல் களாகப் புராணங்கள் தோன்றியவற்றையும் காலப் போக்கிலே வேதம் முக்கியத்துவமிழ்ந்து புராணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட மதபேதங்களும் பொய்மைகளும் பெருகியவற்றையும் பொய்க்கதைகளை பெருக்கத்தால்

அற்பட்ட விளைவுகளையும் வரலாற்று ரீதியாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“.....எனவே இந்நால்கள் பெரும்பாலும் நம்முடைய தெய்வத் தன்மையையும் வைத்திக மாண்பையும் இழந்து போய், வெட்கமற்ற அவைத்துக தூஷணைகள் நிரம்பிக் கட்சிச் சண்டைகளை மிகுதியாகச் சேர்த்து ஜனங்களுக்குள்ளே பகைமைத் தீயை மூட்டிவிடலாயின. இங்ஙனம் பரம சத்தியமாகிய ஹிந்து மதம் சிறைவைபற்றுப் போயிற்று. ஹிந்து ஜாதியார் வீழ்ச்சியடைந்தனர்.....”¹⁰ என இவை இந்து சமூகத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தமையை அவர் விண்டு காட்டியுள்ளமை சிந்திக்கத் தக்கது.

‘பழைய உகைம்’ என்ற தமது கட்டுரையின் ஒரிடத்தில், ‘‘ஏழைபாடு எப்போதும் கஷ்டம்; பணக்காரனுக்குப் பலவித சொக்கியங்களுண்டு. கோயில் காத்தவனுக்குப் பஞ்சமில்லை. சாமிகள் முக்கால் வாசிக்குக் குறையாமல் பாதி கலி பாதி சாமி. முழுச்சாமி இருந்து கோயில் நடத்தினால், உடனே, கிருதபுகம் பிறந்த விடாதா?“¹¹ எனவும், வேறோர் இடத்திலே, ‘‘தமிழ் நாட்டிலே சாஸ்திரங்களில்லை. உண்மையான சாஸ்திரங்களை வளர்க்காமல், இருப்பனவற்றையும் மறந்துவிட்டுத் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பார்கள், பொய்க்கதைகளை மூடிடம் காட்டி வயிறு பிழைத்து வருகிறார்கள்’’¹² எனவும் கூறியுள்ள பாரதியார், ‘கவியக கடோற்கசன்’, ‘கம்மா’, ‘செய்கை’, வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை ‘கிளிக்கதை’ ஆகிய கதைகளிலும் புராணங்கள், பொய்மைச் சாத்திரங்கள் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட கேடுகள், மூடத் தனம், மக்களது அறியாமை, ஏமாற்றுத்தனம் முதலிய வற்றைக் கண்டித்துள்ளமையும் நோக்கற்பாலது.

பொய்மைப் புராணங்கள், குவியப் பொய்ச் சாத்திரங்கள், ஸமிருதிகள் முதலியவற்றின் ஆதார பலத்திலேயே இன்று வரை பெண் வெறுப்பு, பெண் அடிமைத்தனம் முதலியன பற்றிய கருத்துகளும் மாயாவாதம் பேசி மக்களை ஏய்க்கும் கரடி வித்தைகளும் மூடநம்பிக்கைகளும் இவை போன்ற பிறவும். இந்து சமூகத்தில் நிலைத்துள்ளன எனவும் கிருத யுகம் மலர வேண்டுமானால் இவை அகற்றப்பட வேண்டும் எனவும் பாரதியார் பல இடங்களிற் கட்டிக் காட்டியுள்ளார். குறிப்பாக, ‘பொய்யோ மெய்யொ’ என்ற பாடற் பகுதியிலும் அதற்கு அவர் எழுதியுள்ள முன்னுரை யிலும் ‘மாயயைப் பழித்தல்’, ‘அறிவே தெய்வம்’, ‘சுய சரிதை’ முதலிய தலைப்புகளிலமைந்துள்ள பாடல்களிலும் அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் கூர்ந்து நோக்கத்தக்க வை-

‘சுயசரிதையில்’, ‘மணம்’ என்னும் உபதலைப்பில்,

‘‘ சாத்தி ரங்கள் கிரியைகள் பூசைகள்
சகுன மந்திராத் தாவி மணியெல்லாம்
யாத்தெ னைக்கொலை செய்தன ரல்லது
யாது தர்ம முறையெனல் காட்டிலர்’’⁴³

என மனம் நொந்து கூறியுள்ளார்.

புராணங்கள், சாத்திரங்கள் முதலியனபற்றிப் பாரதி யார் தமது பாடல்களிலே தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் கில வருமாறு:

‘‘பேயரச செய்தால் பினம் தின்னும் சாத்திரங்கள்’’

‘‘வேதவுபாடிடத மெய்ந்தால்க ளைல்லாம் போய் பேதைக் கதைகள் பிதற்றுவாரிந் நாட்டினிலே’’

‘‘சாத்திரங்கள் ஒன்றும் காணார் — பொய்ச் சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை நம்பியே’’

“சென்றுபோன பொய்யெலாம் மெய்யாகச்
சிந்தை கொண்டு போற்றுவாய் போ போ போ”

“விதியைநோவர், தம்னன்பரைத் தூற்றுவர்
வெகுளி பொங்கிப் பகைவரை விந்திப்பர்
சதிகள் செய்வர், பொய்ச் சாத்திரம் பேசுவர்”⁴⁴

எனக் கண்டனக் குரல் எழுப்பும் பாரதியார் அத்துட
னில்லாது,

“மெய்மை கொண்ட நூலையே அன்போடு வேதமென்று
போற்றுவாய் வா வா வா
பொய்மை கூற வஞ்சவாய்
பொய்மை நூல்க ளெற்றுவாய் வா வா வா”

“தீய பண்டை இகழ்ச்சிகள் தேய்ப்போம்”

“முத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்
மூடக கட்டுகள் யாவும் தகர்ப்பராம்”⁴⁵

எனப் பொய்மைகளையும் பண்டைய இகழ்ச்சிகளையும்
மூடக் கட்டுப் பாடுகளையும் தகர்த்து மெய்மையை
வரவேற்றுப் போற்றுவதையும் காணலாம்.

உண்மைகளை மறைத்துப் பொய்மைகளைப் போற்று
வதனாலோ சிறுமைகளையும் ஊனங்களையும் மூடி மறைக்க
முயல்வதனாலோ இந்து மதத்துக்கும் இந்து சமூகத்துக்கும்
ஆக்க பூர்வமாக எதுவும் விளையப் போவதில்லை. மாறாகத்
தீமைகளே பெருகும்.

தூஷபிளவி பாடுமிக்கப்படி சாலைக்குச் செல்ல
நீரே நீரே பாடுமிக்கப்படி தூஷபிளவி

அன்னை பாரசக்தி

இந்து மதத்தில் நிலவிய குறைபாடுகளை அகற்றி, இவ்வுலக வாழ்வு செம்மையாக அமையவும் மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழ்வும் ஏற்றுதொரு சாதனமாகச் சமயத்தைக் காண விழைந்த பாரதியார், பராசக்தியையும், பிற தெய்வங்களையும் ஆழ்ந்த தெளிந்த பக்தியுணர்வுடன் பாடியுள்ளார். எனினும் பராசக்தியே பாரதியாரின் இஷ்ட தெய்வம்; பராசக்தியைப் பற்றியே அதிகம் பாடியும் எழுதியுமில்லார்.

பாரதியார் பாடியுள்ள தனிப்பாடுகள், குயிற்பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், வசன கவிதைகள், கட்டுரைகள், கடிதங்கள் முதலிய யாவற்றிலும் அவரது சமயக் கருத்துகள் ஊடுருவி நிற்பதைக் காணலாம். மானுடத்தின் ஒப்பற்ற ஆற்றலை விண்டு காட்டிய பாரதியார், மானிட சக்திக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்தி ஒன்று உள்து எனக் கொண்டு சிவனையும் சக்தியையும் விநாயகரையும் முருகனையும் கலைமக்களையும் திருமகளையும் காளியையும் கண்ணனையும் பச்திப் பரவசத்துடன் பாடிதோடுமையாது, கிருஸ்துவையும் அல்லாவையும் புத்தரையும்கூடப் புகழ்ந்து பாடத் தயங்க வில்லை. அவற்றினாடாகத் தமது புதுமைக் கருத்துகளையும் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளையும் பாய்ச்சிவிடத் தவற வில்லை. இவ்வகையிலே அவர் பராசக்தியைக் குறித்துத்தெரிவித்துள்ள கருத்துகளுள் ஒருசிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

சமயத்துறையிலே சிர்கேடுகளும் ஊழல்களும் போவித் தனங்களும் மலியும்போது காலத்துக்குக் காலம் அவற்றை எதிர்த்துப் புன்மைகளைக் களைந்து உண்மையை நிலைநாட்ட உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வெவ்வேறு நிலை-

யிலும் பலரீ முயன்றுள்ளனர். பொதுவாக இவர்களுடைய பலரும் உலகியல் வாழ்க்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது ஆத்மீக வாழ்க்கையை ஏற்றிப் போற்றினர். இதனால் உலகியல் வாழ்வும் ஆத்மீக வாழ்வும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணையாமல் விடுபட்டு நின்றன. இதிலும் வேடிக்கை என்ன வெனிற் பெண்கள் என்றால் அவர்கள் உலகியல் வாழ்விற்கே ஏற்றவர்கள்; ஆத்மீக வாழ்க்கைக்கு எதிரிகள் என்னும் நச்சக்கருத்து வலுப்பெற்றிருந்தமேயே ஆகும். புத்தர், யேசுநாதர், முகமதுநபி, ஹதர், ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமகம்சர், கவாமி விவேகானந்தர், வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், தாயுமான வர், இராமலிங்க சுவாமிகள், ஆறுமுகநாவலர் என எத்தனையோ பேர் உலகியல் சம்பந்தமாகவும் ஆத்மீகம் சம்பந்தமாகவும் அரிய கருத்துக்களை உலகிற்கு வாரிவழங்கி னர். இவற்றுக்கும் மேலே வேத உபநிடதங்கள் ஆத்மீக வாழ்வு சம்பந்தமாக அரிய தத்துவதங்களையும் சிந்தனை களையும் மக்களுக்குப் புகட்டமுயன்றன. எனினும் இவர்கள் எவரிடமும் காணமுடியாத அளவிற்குச் ‘கஞ்சாக்கலி’ என ஒரு காலத்தில் கீழ்மக்களால் நெயாண்டி செய்யப்பட்ட பாரதியாரிடம் புதுமையும் நற்பயனும் சிந்தனைத் தெளிவும் நிரம்பப் பெற்ற அரிய கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. உலகியலையும் ஆத்மீகத்தையும் வேறு வேறாகச் கருதாது இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பினைந்து நிற்க வேண்டியதன் அவசியத்தைத் தமது வீறுகொண்ட கவிதை கள் மூலமும் ஏனைய ஆக்கங்கள் மூலமும் பாரதியார் உலகிற்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

சக்திதாசரான பாரதியார் தமது பாடல்களில் மட்டு மன்றி வசன கவிதைகள், கட்டுரைகள், துணுக்குகள் கதைகள் முதலியவற்றிலும் சக்தியின் ஆற்றல், அருட் செயல்கள் முதலியவற்றைப் புகழ்ந்துள்ளதுடன் சக்தி என்பதன் விளக்கம், சக்தியிடம் வேண்டுவன யாவை

சக்தியின் பலவேறு நிலைகள் (முகரித்தங்கள்) முதலியன் பற்றியும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். பராசக்தியைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்களில் மட்டுமல்லாது பிற தெய்வங்களையும் பாரத மாதாவையும் சுதந்திர தேவியையும் புதுமைப் பெண்ணையும் பாஞ்சாவியையும் பற்றிப் பாடிய பாடல்களிலும் சக்தி பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் இழையோடி இருப்பதை அவதானிக்கலாம். ‘சக்தி தர்மம்’, ‘இனி’, ‘யாரைத் தொழுவது’, ‘மஹா லக்ஷ்மி’, நவராத்திரி, ‘அனந்த சக்தி’ ஆகிய அவரது கட்டுரைகளும் இவ்வகையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை.

அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தையும் படைத்துப் பெருக்கி இயங்கச் செய்துகொண்டிருக்கும் சக்தியைத் தெய்வமாக வழிபடும் வழக்கம் பண்டைக் காலந்தொட்டே பாரத நாட்டில் மட்டுமன்றி எகிப்து, சௌமேரியா முதலிய நாடுகளிலும் நிலவி வந்துள்ளது. சக்தியையே முழுமுதல் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபடும் வழக்கமும் இந்துக்களுள் ஒரு பகுதியினரிடம் நிலவி வருகின்றது. இவர்கள் சாக்தர்கள் எனப்படுவர். சாக்தர்கள் அல்லாத பிற இந்து மதப் பிரிவினரும் ஆண் தெய்வங்களின் வல்லமையாகச் சக்தியை வழிபடுகின்றனர். ஆதிசங்கரர், கம்பரி, காவி தாஸன், குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர் முதலியோர் சக்தியைப் புகழ்ந்து பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். ஆயினும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பாரதியார் பாடி யுள்ள அளவிற்குச் சக்தியைப் புகழ்ந்து பாடியவர் வேறு யாருமில்லை.

சக்தி பற்றிப் பாரதியார் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்க பல சமய உலகுக்குப் புதுமையானவை; பயன் நிறைந்தவை. தமது காலச் சமுதாயத்தில் நிலவிய பெண் அடிமைத் தனத்தை முற்றாக வெறுத்த பாரதியார் புதுமைப் பெண்ணைப் படைத்து மகிழ்ந்தார். பெண் விடுதலை பற்றி,

அவர் கண்ட கனவுகள் இன்று நிறைவேறி வருகின்றன. பெண்மைக்கு ஏற்றம் தந்து, பாரதியாருக்கு முன்பே இளங்கோ, வள்ளுவர், கம்பர் முதலியோர் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனரேனும், பாரதியார் அளவிற்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வேறு எவருமே பெண் விடு தலையையும் பெண்மையின் ஏற்றத்தையும் ஒங்கி ஒலிக்க வில்லை. பாரதியார் பெண்மையையும் பராசக்தித் தெய்வத்தையும் வேறு வேறாகக் கருதியதாகத் தெரிய வில்லை.

உண்மையில் அவரது பாடல்களைக் கூரிந்து நோக்கு மிடத்து அவர் பெண்மைக்கு ஏற்றம் அளிப்பதன் மூலம் பராசக்தியைப் போற்றுகின்றாரா, பராசக்தியைப்போற்று வதன் மூலம் பெண்மைக்கு ஏற்றம் அளிக்கிறாரா, என்னும் மலைப்பு ஏற்படும் வகையில் அவரது பாடல்கள் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். அவற்றினாடாக இந்து மதத்திற் காலம் காலமாக நிலவி வந்த வரட்டுக்கருத்துக்கள், மூடநம்பிக்கைகள், மூடபக்தி, புண்மைகள் முதலியவற்றைச் சாடியுள்ளதுடன், இந்துமத வரலாற்றில் ரிஷிகளும் ஞானிகளும் நாயண்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆச்சாயார்களும் தெரிவிக்காது, தெரிவிக்கத் துணியாத புதுமையான கருத்துக்கள் பலவற்றை ஆணித்தரமாகவும் அசரத் துணிச்சூடு நிறும் தெரிவித்துள்ள பாரதியார், காலத்துக்கொவ்வாத கருத்துக்களை ஒங்கி நிராகரிக்கவும் தவறவில்லை.

‘சக்திதர்மம்’ என்னும் தமது கட்டுரை ஒன்றிலே, ‘பராசக்தி தெய்வம். ஆத்மஞானத்தைக் காட்டும் நால்கள் அவஞ்சைய வேதம். லெளகிக சாஸ்திரம் அவஞ்சைய வேதந்தான். பெளதிக சாஸ்திரம் (ஸயன்ஸ்) சக்தி தர்மத்துக்கு முதலாவது வேதம்—வேதாரம்பம். ஸதாலத்தை அறிந்தாலொழிய ஸக்ஷமத்தை நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இகலோக ஞானத்தை

இகழ்ச்சியாகப் பேசும் ‘ஆத்ம சாஸ்திரம்’ பொய். வான் சாஸ்திரம் இல்லாத நாட்டில் ஞான வாகிட்டம் பயண்தர மாட்டாது. எந்த மதமும் ஆரம்பத்தில் வெளிகிக் ஞானத்தை இழவில்லை. எல்லோரும் கண்ணே முடிக் கொண்டு எப்போதும் சிவனைத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தால் சிவன் கோயில் கட்டியிருக்க முடியாது; ஒரு வேலையும் நடக்காது. கண்ணைத் திறந்து உலகக் காரியங்கள் செய்து கொண்டே சிவனை அறிய முயல்வதுதான் ஞானம்.....⁴⁵ என அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் இங்கு ஆழந்து நோக்கத் தகிகவை.

பொதுவாக இந்து மத வரலாற்றிலும் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றிலும் பெண்மைக்கு ஏற்றம் அளிக்க முயன்ற சிவரின் குரல்கள் ஆங்காந்கே ஒலித்த போயுதும், உலகம் மாயை, எல்லாமே துன்ப மயம்; தையல்சோற் சேவீர், பெண்கள் மாண்யின் பிரதிநிதிகள்; மறலிவிட்ட தூதர்கள்; ஆனுக்குத் தாழ்ந்தவர் என்னும் கருத்துக்களாகிய பேரிரைச்சலுள் அவை அமிழ்ந்துள்ளதனைக் காணலாம். ஆண்டாள், காரைக்காலம்மையார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார் போன்ற ஒரு சிலர் இவற்றுக்குப் புறணடையாக விளங்கினர். பொதுவாகப் பெண்கள் உலகியல் வாழ்விலும் ஆத்மீக வாழ்விலும் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தமை கண்கூடு.

பெற்று வளர்த்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி ஆளாக்கிவிட்ட தாய்க்குலத்தை இழித்தொதுக்குவதைக் கண்டு பொங்கி யெழுந்த பாரதியாரின் ஆவேசமே அவரது சக்திப் பாடல் களாகவும், புதுமைப் பெண், பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி, பெண் விடுதலை, பெண்கள் வாழ்க முதலிய பாடல் களாகவும், மலர்ந்துள்ளன எனலாம். காலம் காலமாக நிலவிவந்த பொருந்தாப் பொய்மைக் கருத்துக்களை, ஒங்கி நிராகரித்த பாரதியார் தலர்ஷுடன் நீல்லாது, ‘தையெல் உயர்வு

செய் எஃப் புதிய ஆத்திகுடியைத் துணிந்து பாடி யுள்ளார்.

‘பெண்’, ‘தமிழ் நாட்டின் விழப்பு’, பதிவிரதை’, ‘பெண் விடுதலை’, ‘தமிழ் நாட்டு நாகரிகம்’ என்னும் தமது கட்டுரைகளிலும் மேற்கண்ட கருத்துகளை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். “ஸ்திரீகள் தமக்கிஷ்டமான பேரை விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். விவாகம் செய்து கொண்ட புருஷனுக்கு ஸ்திரீ அடிமையில்லை; உயிர்த்துணை; வாழ்க்கைச்சு ஊன்றுகோல்; ஜீவனிலே ஒரு பகுதி; சிவனும் பார்வதியும் போலே; விஷ்ணுவும் வகையியும் போலே. விஷ்ணுவும் சிவனும் பரஸ்பரம் உதைத்துக் கொண்டதாகக் கதை சொல்லும் பொய்ப் புராணங்களிலே லக்ஷ்மியை அடித்தாரென்றாவது சிவன் பார்வதியை விலங்கு போட்டு வைத்தார் என்றாவது கதைகள் கிடையா. சிவன் ஸ்திரீயை உடம்பிலே பாதியாகத் தரித்துக் கொண்டார். விஷ்ணு மார்பிள் மேல் இருத்தினார். பிரம்மா நாக்குக்குள் னேயே மனனவியைத் தாங்கி நின்றார். உலகத்துக்கு ஆதாரமாகிய பெருங்கடவுள் ஆண் பெண் என் இரண்டு கலைகளுடன் விளங்குகின்றது. இரண்டும் பரிபூர்ணமான சமானம். பெண்ணை அனுவாவு உயர்வாகக் கூறுதலும் பொருந்தும் ...⁴⁷ எனவும், “ஸ்திரீகளை மிருகங்களாக வைத்து நாம் மாத்திரம் மகரிஷிகளாக முயலுதல் முடத்தனம். பெண் உயராவிட்டால் ஆண் உயராது”⁴⁸ எனவும் அவரீ கூறியுள்ளமையை இங்கு நோக்கலாம்.

பெண்கள் மாயையின் உருவங்கள்; பேய்ப்பிசாககள்⁴⁹ மறவிவிட்ட தூதுவர்கள் என நிலவி வந்த கருத்துகளுக்குப் பதில்,

“காதல் செய்யும் மனனவியே சக்தி கண்டா அவள்களை அவளாலே எய்த வேண்டும்”

“உண்டாக்கிப் பாலூட்டி வளர்த்த தாயை
உமையவ ளன்றறியீரோ உணர்ச்சி கெட்டர்.”

“உயிரைக் காக்கும், உயிரினைச் சேர்த்திடும்
உயிரினுக்குயிராய் இன்பமாகிடும்;
உயிரினும் இந்தப் பெண்மை இனிதடா.
ஊதுகொம்புகள்! ஆடு களிகொண்டே.”

“ஆனும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்
பூணுங்கூதுத் தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
போந்துநிற்பது தாய்சில சக்தியாம்.”

“போற்றி, போற்றி, ‘ஜயஜய போற்றி!’ இப்
புதுமைப் பெண்ணெணாளி வாழிபல் லாண்டிங்கே
மாற்றி வையம் புதுமை யுறச் செய்து
மனிதர் தம்மை அமர்க் காக்கவே
ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னை, நல்
அருளி னாலொரு கன்னிகை யாகியே
தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்
செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் எய்தினோம்.”

“.....வெள்ளறிவுடைய
மாயா சக்தியின் மகளே! மனைக்கண்
வாழ்வினை வகுப்பாய், வருடம் பலவினும்
ஓர்நாட் போலமற் றோர்நாள் தோன்றாது
பலவித வண்ணம் வீட்டிடைப் பரவ
நடந்திடுஞ் சக்தி நிலையமே! நன்மனைத்
தலைவி!
இலெளகை வாழ்க்கையுள் பொருளினை இனைக்கும்
பேதை மகாசக்தியின் பெண்ணே! வாழ்க

காளியின் குமாரி! அறங்காத் திடுகே
வாழ்க! மனையகத் தலைவி வாழ்க!''⁴⁹

என்றெல்லாம் முழுக்கமிட்டுப் பெண்ணையை
பராசக்தியையும் ஒன்றாக இணைத்துக் காட்டுகின்றார்.

உண்மையில் இந்து மத வரலாற்றிலோ தமிழ் நாட்டு
வரலாற்றிலோ பாரதியார் காலம்வரை எவருமே கூறாத,
கூறத் துணியாத கருத்துகள் இவை. சாகுந்தலை
நாடகத்தை இயற்றிய காளிதாசனும் இந்த அளவிற்குப்
பெண்மையையும் பராசக்தியையும் இணைத்துக் கண்ட
தாகத் தெரியவில்லை.

நவயுகத்தை நாவாரக் கூவியமைத்த பாரதியாரின்
நோக்கிற் பெற்றெடுத்த தாய், காதல் செய்யும் மனைவி
எனப் பல்வேறு நிலையிற் செயற்படும் பெண்மை சக்தியின்
சொருப்பமாகவும் சக்தியின் நிலையமாகவும் இன்பத்தின்
இருப்பிடமாகவும் மனிதர்களை அமர்களாக்கிக் கடவுள்
நிலை எய்த வைக்கும் சிவசக்தியாகவும் இவ்வுலக
வாழ்க்கைக்கு அரித்தத்தையும் அழகையும் அளிக்கும்
காளியின் குமாரியாகவும் தென்படுவதில் வியப்பில்லை.
பராசக்தியையும் பெண்மையையும் வேறுவேறாகப்
பிரித்து நோக்க முடியாத அளவிற்குப் பாரதியார்
பெண்மையிற் பராசக்தியைக் கண்டார்; பராசக்தியிற்
பெண்மையைக் கண்டார் என்னாம்.

மேற்கண்ட பாடல்களிலே பாரதியார் தெரிவித்துள்ள
கருத்துகளையே மேலும் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும்
தமது கட்டுரைகளிலே ஒலப்படுத்தியுள்ளார். அவற்றுட் சில
வருமாறு:— "...கவனி! நல்ல பச்சைத்தமிழில் சொல்லு
கிறேன். ஆணாகிய நீ கும்பிடுகிற தெய்வங்களில் பெண்
தெய்வம் எல்லாம், உனது தாய், மனைவி, சகோதரி, மகள்

முதலிய பெண்களிடத்தே வெளிப்படாமல் இதுவரை மறைந்து நிற்கும் பராசக்தியின் மகிமையைக் குறிப்பிடுகின்றன. அம்மன் தாய், அவளைப் போலவே நம்முடைய பெண்கள், மனைவி, சகோதரி, மாதா முதலியோர் ஒளி வீச நாம் பார்க்க வேண்டும் என்பது குறிப்பு.....’⁵⁰

முற்பட்ட காலத்திலோ இடைக்காலத்திலோ சமுதாய நீதியை வகுத்துக் கொண்டவர்கள் யார்? பெண்களை இழித்தும் பழித்தும் ஒதுக்கியும் அவர்கள் உரிமையை மறுத்தும் எழுதியவர்கள் யார்? பெண்களா? மதுவும் மங்கை யும் தமது போகப் பொருட்களைக் கருதிய மேலமட்டத் திலிருந்த ஆண்கள் பெண் அடிமைத்தனம் வலுப்பெறு வதற்கு வழிவகுத்தனர். அதற்கு ஏற்றவாறு பல சமயப் பெரியார்களும் பெண்களைத் தாழ்த்தியே சமய வாழ்வை வகுத்தனர். சிவலோக வைகுண்டங்கள் பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. மோட்ச வாசனை கதவுகள் பெண்களுக்கு எப்பொழுதும் அடைக்கப்பட்டேயிருந்தன. இவ்வாறு பெண்களை இழித்தொதுக்கிய ஆண்வர்க்கத்தினர் தம்மைமட்டும் தூயவர்களாகவும் புண்ணிய ஆத்மாக்களாகவும் மோட்ச உலகத்திற்குச் செல்லத் தகுதியுடையவர்களாகவும் கருதிக் கொண்டனர் போலும். பெண்களை இவ்வாறெல்லாம் தூற்றி ஒதுக்கிய ஆண்வர்க்கத்தினர் பெண்கள் இல்லாத இவ்வகைற்கு எங்கிருந்து வந்தனர்? முற்றுகளிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தனரா? இத்தகைய அநீதி களைக் கண்டு சகிக்காத பாரதியார், கொதுத்தெழுந்து பெண்கள் விடுதலைக்காக்க தமது ஆக்கங்கள் மூலம் அரும்பணி ஆற்றினார். பெண்கள் விடுதலைக்காக அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இந்துமத வரலாறோ இந்தியச் சமுதாய வரலாறோ இதுவரை காணாதவை; புதுமையானவை; புரட்சிகரமானவை.

உலகைத் துன்பமயமாகக் காணுதலும் உலக வாழ்க்கையை மாயை என எண்ணுதலும் பெண்களை இழித்

தொதுக்குதலும் உலக வாழ்க்கையின் சரழிவிற்கு வழி
கோலும் என்பதை உணர்ந்த பாரதியார் அதித்தகைய
வற்றைக் கண்டிப்பதுடன்,

“சக்தி பதமே சரணைன்று நாம்புகுஞ்து
பக்தியினாற் பாடி பலகாலும்—முத்தினிலை
காண்போம் அதனாற் கவலைப் பிணிதீர்ந்து
பூண்போம் அமரப் பொறி.”⁵¹

என முத்தி நிலை எது என்பதையும் காட்டியுள்ளார்.
உலகைத் துன்பமயமாகக் கண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுது
வடிந்து கொண்டிருக்காமற் சக்தியின் அருளினால் ஏறி
படுத்தப்பட்ட இவ்வுலக இனபங்கள் எல்லாவற்றையும்
தூய்ப்போம் என்கின்றார்.

“கவலைப் படுதலே கருநாகு, அம்மா!
கவலையற் றிருத்தலே முத்தி”

“துன்பமே ஓபற்றகபெறும் சொல்லைமறங் திடுவோம்
இன்பமே வேண்டியிர்போம், யாவுமவர் தருவாள்”

“எத்தனைகோடி இன்பம் வைத்தாய்!...எங்கள்
இறைவா! இறைவா! இறைவா!”

“மாத ரோடு மயங்கிக் களித்தும்
மதுர நல்லிசை பாடிக் குதித்தும்
காதல் செய்தும் பெறும்பல இன்பம்
கள்ளில் இன்பம் கலைகளில் இன்பம்
பூதலத்தினை ஆள்வதில் இன்பம்
பொய்மைபல்ல இவ்வின்பங்க ளெல்லாம்
யாதுஞ் சக்தி இயல்பெனக் கண்டோம்
இனைய துய்ப்பம் இதயம் மகிழ்ந்தே.”⁵²

எனப் பாரதியார் கறுபவை நோக்கத்தக்கவை.

சக்தியை, அன்புக்கரம் நீட்டி ஆதரவுடன் அணைத்து அருள் நல்கும் கருணையுள்ளம் படைத்த தாயாகவும், உலகிலே தீமைகள் மலிந்து அதர்மம் தலைவிரித்தாடும் பொழுது அவற்றை அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டும் பொருட்டுக் கோர உருவும் கொள்ளும் மறத் தெய்வ மாகவும் வழிபடும் வழக்கம் இந்துக்களிடையே நீண்ட காலமாகவே நிலவி வந்துள்ளது. இதன் காரணமாகவே சக்தியை உமாதேவி, பாரிவதி, பவானி, கெளரி, விசாலாட்சி, மீனாட்சி, பரமேஸ்வரி, இலட்சமி, சரஸ்வதி, பகவதி, முத்துமாரி, கொற்றவை, தூர்க்கை, சண்டிகை, சூலி, மாமாயி, காளி, பைரவி, சதி, சாமுண்டி, சண்டி, கராளா முதலிய முகர்த்தங்களாக வழிபடுகின்றனர். இத்தகைய முகர்த்தங்களையும் அவற்றின் செயல்களையும் ஆற்றல் களையும் தமது பாடல்களிலே குறிப்பிடும் பாரதியார், சக்தி என்றால் என்ன என்பது பற்றி மிகமிக விரிவாகவும் நுட்ப மாகவும் சிற்தனைத் தெளிவுடனும் விளக்கியுள்ளார்.

அவை யாவற்றையும் இங்கு நோக்குதல் முடியாது. ஒரு கிலவற்றை மட்டும் நோக்கலாம்.

“அன்புறு சோதியென்பார்—சிலர்
ஆரிருட் காளியென் ரூணப்புகழ்வார்
இன்பமென் ரூரைத்திடுவார்—சிலர்
ஏண்ணருந் துள்பமென் ரூணைசைப்பார்.”⁵³

“யாதுமாகி னின்றாய்—காளி—எங்கும் நீநிறெந்தாய்
தீது நன்மை யெல்லாம்—காளி!...தெய்வ லீலை யன்றோ?”⁵⁴

என விளக்கும் பாரதியார், ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட ஆக்டோபர் புரட்சியும் கொடுங்கோல் மன்னனின் வீழ்ச்சியும் பராசக்தியின் கடைக்கண் அருளினால் ஏற்பட்டவை என எக்காளமிட்டுப் பாடுகின்றார். பிஜித்திவுக் கரும்புத் தோட்டத்திலே இந்து மாதர் படும் வேதனை

களையும் துண்பங்களையும் அகற்ற உதவுமாறு காவிரை நோக்கி அவலக் குரல் எழுப்புகிறார். இது போன்ற ஆரியோதனன் சபையிற் பாஞ்சாவிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் இறுதியிற் பராசக்தியின் அருளாக அதர்மம் அழிக்கப்பட்டமையையும் வீறார்ந்த உணர்ச்சியுடன் சித்திரித்துள்ள கவிஞர் பாஞ்சாவியை, அதர்மத்தை அழிக்க வந்த சக்தியின் சொருபமாகவே காட்டியுள்ளார்.

பாரதியார் பராசக்தியிடம் கேட்கும் வரங்களும் இந்து சமய உலகிற்குப் புதுமையானவை ஆயின் இவ்வுலக வாழ்வு செம்மையாக அமைவதற்கு இன்றியமையாதவை. செத்த பிறகு சிவலோகம், வைகுண்டம் சேர்வதற்கு அருள் புரிய வேண்டும் எனப் பராசக்தியிடம் அவர் வேண்ட வில்லை. இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கு வேண்டிய வல்லமையைத் தந்தருளும்படியும், இவ்வுலகில் நீதியும் தர்மமும் நிலைக்கச் செய்யுமாறும், கோயில்கள், மாதர், மதலையர், அணிவயல்கள், ஆடுகள், மாடுகள், குதிரைகள் முதலிய வற்றைக் காத்து அருளும்படியும் வேண்டுகின்றார். எம் உயிராசைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்; வறுமையை மண்மிசை மாய்க்க வேண்டும். பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாவித்திட அருள் புரியவேண்டும் என்றெல்லாம் பராசக்தியிடம் துணிவுடன் கேட்கின்றார்.

இவ்வுலகத்திலேயே சிவலோகத்தையும் வைகுண்டத்தையும் காண விழைந்த பாரதியார் இவ்வாறு கேட்பதில் வியப்பில்லை. பஞ்ச பூதங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகைப் படைத்து இயங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சக்தியின் பேராற்றலை வியந்து சொல்லும் நவயுக்களிஞர், சக்தி என்றால் என்ன என்பது பற்றி அறிவியல் யுகத்துக்கு ஏற்ற வகையிலும் மிக விரிவாகவும் விளக்கி யுள்ளார். ‘அல்லும் பகலுமிக்கே இவை அத்தனை கோடிப் பொருளினுள்ளே நின்று வில்லையசைப்பவளை இந்த வேலையனைத்தையும் செய்யும் விணைச்சியை’

எனப் பராசக்தியை ‘வினாசிசி’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்” பராசக்தியே ஆக்க சக்தியாகவும் தேவையான போது அழிவுச் சக்தியாகவும் செயற்படுகின்றாள் என விதந் தோதும் கவிஞர், சக்தியின் அச்சம் தரத்தக்க ஊழிக் கூத்துணை மனக்கண்ணிற் கண்டு எம்மையும் காணுமாறு நின்ட பாடலாக வடித்துள்ளார்.

“ஓர் கண்ணிகை பாடுகிறாள். நெப்போவியன் ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுமையும் வெளிகிறான். இவை இரண்டிற்கும் சக்தியே ஆதாரம். கண்ணுக்குப் புலப் படுவதும்; ஊகத்துக்குப் புலப்படுவதுமாகிய வெளியுலகம் கூட எல்லையற்றது என்று பண்டிதர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். இந்த எல்லையற்ற உலகத்தை இயக்கும் சக்தி தானும் எல்லையற்றதாகும்; அநந்தமானது; அதனிலும் பெரிது. இவ்வித சக்தியை மனிதன் பாவனை செய்வதாற் பலவித பயன்களுண்டு.....ஆனால், இங்ஙனம் பாவனை செய்வது இலேசான காரியமென்று நினைத்து விடலாகாது. உயிர் ததும்பியதும் கணவிவதுமான சிரத்தையுடன் பாவனை செய்யவேண்டும். பொறி பறக்கும் பக்தியுடன் தியானம் செய்யவேண்டும். இதனை வீணகதையென்று நினைத்து விடவேண்டாம். விடாமல் அனுஷ்டானம் செய்து பார்த் தால் அதன் பயன் தெரியும்...

தமிழ் ஜனங்களுக்குள் சக்தி மேன்மேலும் பெருகச் செய்ய வேண்டும் என்பது நமது நோக்கம். இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டாகவே நாம் உயிர் தரிக்கின்றோம். மாதா இந்த நாட்டு ஜனங்களுக்குச் சக்தி அதிகரிக்கும்படி செய்க. அக்காரியத்தை நிறைவேற்று வதற்குரிய சக்தியை எனக்கு அருள் புரிக் கூற நம்மில் ஒவ்வொருவனும் தியானம் புரிய வேண்டும். ஆட்டம் ஆடுதல், கூத்து முதலியவை, மற்போர் முதலியவற்றிலே

பழகுதல், பாடுதல், தர்சிகம், வொதம், தவம், பிரமசி
சாரியம், சுத்தம் முதலியவற்றால் ஒர் ஜாதிக்குச் சக்தி
அதிகரிக்கப்படுகிறது. மணம், வாக்கு, செயல் முன்றும்
சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். உள்ளும் புறமும் மாசிலலாது
செய்யப் பழக வேண்டும். பயம், ஸந்தேஹம், சலணம்
மூன்றையும் வெறுக்க வேண்டும். இதனால் சக்தியேற்
படும்^{५५} என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றிலே, சக்தியைப்
பற்றி அளித்துள்ள விளக்கம் நோக்கத்தக்கது.

பராசக்தியைப் பற்றி இவ்வாறெல்லாம் கூறும்
பாரதியார் இவற்றைத் தாமாகக் கூறவில்லையெனவும்
பராசக்தியே மனத்துனிலே நின்று இதனை எழுதுகின்றான்
எனவும் பொருள்படும் வகையில்,

‘எனக்கு முன்னே சித்தர் பலர் இருந்தாரப்பா!
யானும் வந்தென் ஒரு சித்தன் இந்த நாட்டில்
மனத்துனி லேனின்றிதனை எய்துகின்றான்
மனோன்மணி யென் மாசக்தி வைபத்தீதி!..’^{५६}

எனப் பாடியுள்ளார்.

சித்தரி : சித்தராய பிரதிக்ஷீல : சித்த १००
१४. சிப

சித்தரி : .

சித்தராய : சித்தராய பிரதிக்ஷீல : சித்த १०१
१४. சிப
१५१. சிப

சித்தராய : சித்தராய பிரதிக்ஷீல : १०१

சித்தராய : சித்தராய பிரதிக்ஷீல : சித்த १०२
१४. சிப

சித்தராய : சித்தராய பிரதிக்ஷீல : சித்த १०३
१४. சிப

சான்றாதாரம் :

1. பாரதிதரிசனம், முதல் பாகம், பக். 223.
2. பாரதியார் கதைகள், பக். 455.
3. பாரதிதரிசனம். இரண்டாம் பாகம், பக். 216—217.
4. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், பக். 71—72.
5. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : போகின்ற பாரதமும் வருகின்ற பாரதமும், பக். 35,
6. மேலது நூல்
7. மேலது நூல் : சுதந்திரப் பஸ்ரூ, பக். 52.
9. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : அனுபந்தங்கள் : பொய்யோ மெய்யோ என்ற பாடலுக்கு முன்னுரை பக். 393.
10. மேலது நூல் : தோத்திரப் பாடல்கள் : விநாயகரி நான்மணி மாலை. பக். 89
11. மேலது நூல்
12. மேலது நூல் : தோத்திரப் பாடல்கள் : பராசக்தி, பக். 103.
13. பாரதியார் கதைகள், 1977, பக். 211.
14. மேலது நூல் பக். 17.
15. மேலது நூல் பக். 45.

16. மேலது நால் பக். 364.
17. மேலது நால் பக். 385.
18. மேலது நால் பக். 388.
19. பாரதிதாசனம் : இரண்டாம் பாகம், 1977,
பக். 195.
20. நாரன். பெ., (தொகுப்பாசிரியர்) பாரதி தமிழ்
வசனத்திரட்டு, பக். 96
21. பாரதியார் கதைகள் பக். 231—233
22. பாரதியார், பகவத்தினை, மொழி பெயர்ப்பு
முன்னுரை. பக். 37—38
23. மேலது நால் பக். 46
24. மேலது நால் பக். 42.
25. மேலது நால் பக். 49.
26. மேலது நால் பக். 48.
27. பாரதியார் கதைகள் பக். 71.
28. மேலது நால் பக். 344.
29. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள். கண்ணகை பாட்டு,
பக். 263.
30. மேலது நால் பக். 264.
31. மேலது நால் பக். 265.

32. மேலது நால் பக். 272.
33. மேலது நால் பக். 274.
34. பாரதி தரிசனம், முதல் பாகம், பக். 331—332.
35. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : உயிர்பெற்ற தமிழர் பாட்டு ஏராண்டுகள் பக். 378.
36. மேலது நால்; ஞானப் பாடல்கள், பக். 161.
37. மேலது நால், தேசிய கீதங்கள் : தமிழ்ச்சாதி, பக். 45.
38. மேலது நால் : வசன கவிதை, பக். 258.
39. தளையசிங்கம். மு., மெய்யுள், 1974, பக். 95—97.
40. பாரதியார் கட்டுரைகள், தத்துவம், 1949 பக். 170—171.
41. பாரதியார் கட்டுரைகள் : சமூகம், 1956, பக். 208.
42. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; வசன கவிதை, பக். 249.
43. மேலது நால்; சுய சரிதை, பக் 217.
44. மேலது நால்; பாஞ்சாலி சபதம், பக். 351.
மேலது நால்; எனது தாய் நாட்டின் முன்னாடு
பெருமையும் இந்நாடு கிறுமையும், பக். 384.

44. மேலது நூல்; தேசிய கிதங்கள். பக். 34.
- மேலது நூல் பக். 35.
- மேலது நூல்; கயசரிதை, பக். 212.
45. மேலது நூல்; தேசிய கிதங்கள். பக். 35.
- மேலது நூல்; சமூகம், பக். 183.
- மேலது நூல் பக். 180.
46. தூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது) பாரதி தமிழ், பக். 206.
47. தூரன். பெ., (தொகுப்பாகிரியர்) பாரதி தமிழ்: வசனத்திரட்டு, பக். 82—83.
48. மேலது நூல் பக். 95—96.
49. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் : கயசரிதை, பக். 229.
- □
- □
- மேலது நூல் பக். 228.
- மேலது நூல்; சமூகம், பக். 181.
- மேலது நூல் பக். 179.
- மேலது நூல் பக். 180.
- மேலது நூல்; தனிப்பாடல்கள், பக். 195.
50. பாரதியார் கட்டுரைகள்: தத்தவம், பக். 4.
51. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்; தோத்திரப் பாடங்கள். பக். 143.

53. மேலது நூல் பக. 91.
- மேலது நூல் பக. 124.
- மேலது நூல் பக. 96.
- மேலது நூல்; தனிப்பாட்டிகள், பக. 199.
54. மகாகவி பாரதியாரி கவிதைகள், தொத்திரப் பாட்டிகள், பக. 97.
54. மேலது நூல் பக. 114.
55. பாரதியாரி கட்டுரைகள் சமூகம், பக. 235—237.
56. மகாகவி பாரதியாரி கவிதை : கயசரிதை : பாரதி அறுபத்தாறு, பக. 219.

□ □
□ □

பொறியின் நாமில்கூடாங்கும் ப்ரதாயமாகவீர முனிசிபல் காங்கிரஸ்களில், தான் டி.ஏ.ஏ.ஒன்றுத்துப் பாலைப் பாரிட்டில் ஜாய்மூர்வைப்பிள்ளை காங்கிரஸ் கட்டாரமாகவிடுவது என்ற ஏப்பெரியது மற்றும் கால்யாண்மை சாங்கிசெய்தினரில் கட்டிடங்களில் பகுதி கொடுக்கவுடன் நான்மாத கால்யாண்மை முறையை நோக்குவது போன்று இருந்து வருகிறேன்.

8. பாரதியாரும் கதை இலக்கியமும்

பாரதியார் கிருதயுக மலர்ச்சிக்கான தமது கருத்து களைக் கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் மட்டுமன்றிக் கதைகள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தமது குறுகிய வாழ்நாளில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளும் கதை களும் பல தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. பூம்புகாரி பிரசரம் 1977 ஆம் ஆண்டு ‘பாரதியார் கதைகள்’ என்னும் பெயரில் வெளிவந்துள்ள தொகுதியுள் அடங்காத கதைகள் சில, பெ. தூரன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள ‘பாரதிதமிழ்’ என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. உரைநடை இலக்கியங்கள் பல்கிப் பெருகாதிருந்த பாரதியார் காலத்தில், அவர் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள பணி குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய தொன்றாகும். பாரதியார் தமது ஒப்பற்ற கவித்துவ ஆற்றலைக் கவிதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்திய அளவிற்குத் தமது எழுத்தாற்றலைக் கதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தத் தவறியுள்ளார்.

எனினும் பாரதியாரது கதைகள், நாம் அலட்சியம் செய்யமுடியாத அளவிற்கு அவை அவருக்கென்ற தனித்துவ முத்திரையுடன் திகழ்கின்றன. பாரதியாரது கதைகளுட் பெரும்பாலான நாவலுக்கோ சிறுகதைகளுக்கோ உரிய உருவ அமைதியைப் பெற்றிருக்கவில்லையே என்பதால்

அவர்றை ஒரேயடியாகப் புறக்கணிக்கவோ அலட்சியப் படுத்தவோ பழைய பஞ்சதந்திரங்களை, விக்கிரமாதித்தன் கதை முதலியவற்றுடன் சேர்த்து ஒதுக்கிவிடவோ முடியாது. தமிழில் வெளியாகியுள்ள வெறுமனே உருவ அமைதிபெற்ற எத்தனையோ தரமற்ற நாவல்கள், சிறுகதைகள் ஆகிய வற்றிலும் பார்க்கக் காத்திரமான விடயங்களையும் நவயுகக் கருத்துக்களையும் கொண்ட அரும் பொக்கிஷங்களாகப் பாரதியாரது கதைகள் பல விளங்குகின்றன. தமது கவிதை களில் பாரதியார் எவ்வெவ் விடயங்களைப் புதுமையோடும் ஆரட்சிகரத் தன்மையோடும் வடித்துச் காட்டினாரோ, அதே விடயங்களை ஆழமாகவும் விளக்கமாகவும் தமது கதைகளில் நோக்கியுள்ளார். இவ்வகையிற் பாரதியாரது கதைகளின்—குறிப்பாக அளவிற் சிறியனவாக அமைந்துள்ள கதைகளின்—பொதுப் பண்புகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்க வாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் வ. வே. ச. ஐயர், பாரதியாரின் சமகாலத்தவர் மட்டு மல்லாது அவரது நெருங்கிய நண்பருமாவார். தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் முதல் மூவருட் சிறந்தவராகப் போற்றப்படும் அ. மாதவையாவும் (1872-1925) பாரதியாரின் சமகாலத்தவரே. மாதவையாவின் நாவல்களுள் பத்மாவதி சரித்திரம் பலவகையிலும் கிறப்புப் பெற்று விளங்குகின்றது. மாதவையா நாவல்களை மட்டுமன்றி சிறுகதைகளையும் எழுதினார். அவரது கதைகள் ‘குவிகாருட்டிக்கதைகள்’ என்ற தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன. மாதவையா சமூகச் சீர்திருத்தம் பற்றிய தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கதைகளைப் பயன்படுத்திய அளவிற்குக் கதைகளின் உருவ அமைதியிற் கவனம் செலுத்த வில்லை. ஆதனால் அவர் நாவலாசிரியராகப் பரிணமித்த அளவிற்குச் சிறுகதையாசிரியராகச் சிறப்படையவில்லை. வெதநாயகம் பிள்ளை, ராஜமையர் ஆகியோர் நாவல்களை

எழுதிய போதும் அவை உருவ அமைதியிற் சிறப்படைய வில்லை. வ. வே. சு. ஐயரது கதைகளிலும் சிறுக்கநகளுக் குரிய உருவ அமைதி பூர்ணத்துவம் பெறவில்லை. இவர் களுக்குச் சற்றுக் காலத்தாற் பிறப்பட்டு எழுதிய ராஜாஜி, கல்கி முதலியோரது கதைகளிலும் இத்தகைய குறைபாட்டினைக் காணலாம்.

பொதுப்பட நோக்குமிடத்து ஏறத்தாழ இருபதாம் நாற்றாண்டில் இரண்டாவது தசாப்தம் வரை தற்கால உருவ உத்திகளுடன் கூடிய புனைக்கதை இலக்கியம் தமிழில் உறுதியாக வேறுங்றாத ஒருகாலப் பகுதியினாலாம். பதினெட்டாம் நாற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட வீரமாழுனிவரின் பரமார்த்த குருக்கதையும் பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டில் வெளிவந்த வீரசாமிச் செட்டியாரின் விதோதரஸ மஞ்சரியும் தாண்டவராய முதலியாரின் பஞ்ச தந்திரமும் முன்னோடி முயற்சிகள் என்னாலும். இத்தகையதொரு குழலிலேயே பாரதியாரின் கதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. பாரதியாரது கதைகள் சில நாவல், குறுநாவல் ஆகியவற்றுக்குரிய அம்சங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டுள்ளதாக அமைந்துள்ளன. ‘சந்திரிகையின் கதை’, ‘சின்னசங்கரன் கதை’, ‘ஞானரதம்’, ‘ஆறில் ஒரு பங்கு’, ‘ஸ்வரிணகுமாரி’ முதலியன், இத்தகையனவே. பாரதியாரது ‘நவதந்திரக் கதைகள்’, ‘சில வேடிக்கைக்க் கதைகள்’ முதலியன் சிறுக்கநகருக்குரிய அம்சங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டு அவையிற் சிறியவாக அமைந்துள்ளன.

சந்திரிகையின் கதை ஒண்பது உப தலைப்புகளையும், ஞானரதம் பதினொரு உபதலைப்புகளையும், சின்னசங்கரன் கதை நான்கு உப தலைப்புகளையும், ஸ்வரிணகுமாரி ஐந்து சிறிய அத்தியாயங்களையும், ஆறில் ஒரு பங்கு ஐந்து அத்தியாயங்களையும் கொண்டு அமைந்துள்ளன. பாரதியார் கயமாகக் கதைகள் எழுதியதுடன் நிலவாது.

—இதுவையிலே தங்கியிருந்த காலத்தில் (1908-1918) தாகரின் சிறுக்கைகள் சிலவற்றைத் 'தமிழாகிகம் செய்தார். இம்மொழி பெயர்ப்புக் கடைகள் தமிழ் வாசகரிகளுக்குச் சிறுக்கை இலக்கியத்தைச் சிறப்பாக அறிமுகம் செய்து வைக்க உதவின.

புனை கதை இலக்கியம் தமிழ் மக்களுக்கு நன்கு அறிமுகமாகாத ஒருகாலப் பகுதியிலேயே அதனை மனதில் கொண்டு பாரதியார் கடைகள் எழுதினார். தமது சின்ன சங்கரன் கதையின் தொடக்கத்தில் பாரதியார், “நமது நாட்டுக் கடைகளிலே பெரும்பாலும் அடிதொடக்கிக் கதா நாயகருடைய ஊர், பெயர், குலம், கோத்திரம், பிறப்பு வளர்ப்பெல்லாம் கிரமமாகக் சொல்லிக் கொண்டு போவது வழக்கம். நவீன ஐரோப்பியக் கடைகளிலே பெரும்பகுதி அப்படியல்ல. அவர்கள் நாடகத்தைப் போல கதையை நட்ட நடுவில் தொடங்குகிறார்கள். பிறகு போகப் போகக் கதாநாயகனுடைய பூர்வ விருத்தாந்தங்கள் தெரிந்து கொண்டே போகும். எங்கேனும் ஒரு நாட்டில். ஒரு குளக் கரையில் ஒரு தனி மேடையில் இவன் தனது காதலியுடன் இருப்பான். இல்லாவிட்டால் யாரேனுமொரு சினேகித னுடன் இருப்பான். அப்போது கதையின் ஆரம்பங்களை எடுத்து விரிப்பான். இது அவர்களுடைய வழி. நான் இச் கதையிலே மேற்படி இரண்டு வழிகளையும் கலந்து வேலை செய்யப் போகிறேன். சின்னசங்கரன்—நம்முடைய கதா நாயகன்—விருத்தாந்தங்களை மாத்திரம் பூர்வத்திலிருந்து கிரமமாகவே சொல்லிவிட்டு, கதையில் வரும் மற்றவர்கள் விஷயத்திலே கொஞ்சம் ஐரோப்பிய வழியைத் தழுவிக் கொண்டு செல்லக் கருதுகிறேன்...” எனக் குறிப் பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. இதே கருத்தினை வ. வே. க. ஐயரும் தமது மங்கையரிக்கரசியின் காதல் என்னும் கதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குறிப் பிட்டுள்ளார். அக்காலச் சூழ்நிலையில் இது தனிக்கப்பட-

முடியாததே என்னலாம். பாரதியாரது அதிகமான கதைகளின் உருவ அமைதியில் இத்தகைய கலப்பு வேலையைக் காணலாம்.

சின்னசங்கரன் கதையில் மட்டுமல்லாது சந்திரிகையின் கதை, ஆறில் ஒரு பங்கு, ஸ்வரணகுமாரி முதலியவற்றிலும் பாரதியார் முற்று முழுதாகப் பழைய பாணியையோ அல்லது புதிய பாணியையோ தழுவி எழுதாமல் இரண்டையும் இணைக்க முயன்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். அவரது ஞானரதம் அவருக்கென்ற தனித்துவத்துடன் விளங்குகின்றது. பொதுவாகப் பாரதியாரது கதைகள் சிறு கதை அல்லது நாவலுக்குரிய உருவ அமைதியைப் பெற்றிருக்கவில்லையெனினும், அதிகமான கதைகளில் முதலிலிருந்து முடிவுவரை படிப்பதற்கு அலுப்பு ஏற்படா வண்ணம் கதையோட்டம் செல்வதையும் பல கதைகள் எத்தனை முறை வாசித்தாலும் மேன்மேலும் வாசிக்கும் ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத் தக்கன. சின்னசங்கரன் கதை, ஞானரதம், ஆறில் ஒரு பங்கு, சந்திரிகையின் கதை, கில வேடிக்கைக் கதைகள் முதலியவற்றில் இத்தகைய பண்புகளைக் காணலாம்.

இக்கதைகளில் ஆசிரியர் கதையைத் தொடங்கி நடத்திச் செல்லும் முறையும், வாசகரிடம் பேராவலைத் தூண்டும் வகையில், கதைகளின் இடையிலும் இறுதியிலும் புதிய திருப்பங்களை ஏற்படுத்தி முடிக்கும் திறனும், கணவு உத்தியைத் தகுந்த முறையில் பல கதைகளில் பயன்படுத்தி யுள்ளமையும், கச்சிதமான வருணங்களும் நெஞ்சை விட்டு அகலாத பாத்திரப் படைப்புகளும், தட்டுத்தடங்கலற்ற எளிமைப் பண்பு மிக்க நேரிய நடையும், பேச்சு வழக்குப் பிரயோகமும், இயல்பாக அமைந்த நகைச்சவையும் சொல்லாட்சித் திறனும் அவரது கதைகளுக்குத் தனிக் கிறப்பையளிக்கின்றன. ஆரம்பகால நாவல், சிறுகதை

ஆசிரியர்களைப் போலவே பாரதியாரும் ஆடிக்ஷதி கதை போக்கின் இடையே தலையிட்டு விளக்கங்கள் கூறுவதும் அறிவுரை புகட்டுவதும் வாசகரை விவித்து உபதேசங்கள் செய்வதும் காணத்தக்கன. சில கதைகளில் கடிதங்களையும் பாடல்களையும் கையாண்டுள்ளார். பல கதைகளிலே தாம் இயற்றிய பாடல்களையே கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். உண்மையிலே அவரது பாடல்கள் பலவற்றுக்கு ஏற்ற சிறந்த விளக்கங்களை அவரது கதைகளில் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக மிளகாய்ப்பழச் சாமியார், உஜ்ஜயிந், பேய்க் கூட்டம் காற்று, கும்மா, செய்கை, கடற்கரையாண்டி, புதிய கோணங்கி, வண்ணான் தொழில், காக்காய்ப் பார்வி மென்ட் முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கன.

பாட்டுத் திறந்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும் எனக் கூறிய பாரதியார் தமது கதைக்களையும் அதே நோக்குடன் படைத்துள்ளமை மனம் கொள்த்தக்கது. ‘கலை கலைக்காக; பொழுது போக்கிற்காக’ என்னும் வரப்படுத் தத்துவத்திற்கு அவரது கதைகளில் இடமில்லை. அவரது பெரும்பாலான கதைகளில் சமகால நிலைமை களும் நவயுக மலர்ச்சிக்கேற்ற கருத்துகளும் நிரம்பிக் காணப் படுகின்றன. பாரதியாரது கதைகளுள் ஞானரதப், சந்திரிகையின் கதை, சின்னசங்கரன் கதை, ஆறில் ஒரு பங்கு, ஸ்வர்ணகுமாரி ஆகியன ஆளவில் நீண்டன; தனித் தனியாகவும் விரிவாகவும் நோக்கப்பட வேண்டியன். ஆளவில் சிறியனவாக அமைந்துள்ள கதைகள் மட்டுமே இங்கு நோக்கப்படும். பாரதியாரது கதைகளுள் அளவில் சிறியனவாக அமைந்துள்ளவற்றுள் ‘நவதந்திரக் கதைகளை’ முதலில் நோக்கலாம்.

சங்கிலித் தொடராக ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டு திற்கும் இக் கதைகள் பற்றிப் பாரதியார் விவேக சாஸ்திரி

என்னும் பாத்திரம் மூலமாக, “வெளக்கை தந்திரங்களை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சில கதைகள் சொல்லி விட்டுப் போகிறேன்”³ எனக் கதைகளின் தொடக்கத்தில் வெளிப்படுத்தியுள்ளதற்கேற்பத் தந்திரோ பாயங்களும் நீதியுபதேசங்களும் இக்கதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கதைகள் குழந்தைகளை மனதில் கொண்டே எழுதப்பட்டுள்ளன எனலாம். குழந்தைகளுக்கு நல்லறிவுட்டும் திறன் மிக்கனவான் இக்கதைகளை மிகவும் சுவையான முறையில் பலவித உத்திகளைக் கையாண்டு கூறிச் செல்லும் திறன் பாராட்டத்தக்கது. ரளிகசிரோமணி என்ற கழுதைக்கும் மதுகண்டிகை என்ற குயிலுக்கும் இடையில் இடம் பெறும் சுவையிகுந்த உரையாடலும் கழுதையின் செயல்களும் அதற்கேற்பட்ட பரிதாப முடிவும், ரோஜாப்பு என்ற பாம்பின் ஆசைகளும், செயல்களும் வீரவர்மன் என்ற சிங்கம், விகாரன் என்ற நரி, உபாஜவஜ்ரன் என்ற நரி, நரிச்சி நல்ல தங்கையம்மன் முதலிய பாத்திரங்களின் செயற் பாடுகள், உரையாடல்கள், சிங்கத்தின் இராச்சிய பரிபாலனம், சிங்கன்—சிங்கச்சி வாக்குவாதம் முதலியனவும் குழந்தைகளின் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. இக்கதைகளில் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பாரதியார் தமது புதுமைக் கருத்துக்களையும் சமூக, சமயத்துறைகளில் நிலவிய ஊழல் களையும் வெளிப்படுத்தத் தயங்கவில்லை. எடுத்துகாட்டாகச் சிங்கன் — சிங்கச்சி ஆகியவற்றுக்கிடையில் நடைபெறும் வாக்குவாதத்தின் போது⁴ சிங்கச்சி மூலமாக வெளிப்படுத்தியுள்ள கருத்துகளும் ‘கார்த்தப சுவாமிகள் என்ற ஆண்டிகதை’ என்னும் கதையில்⁵ வெளிப்படுத்தியுள்ள கருத்துகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

‘சில வேடிக்கைக்கதைகள்’ என்னும் பகுதியில் மொத்தமாக மூப்பாற்றைந்து கதைகள் அமைந்துள்ளன. இக்கதைகளும் ஜளவில் சிறியனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள்ளும் ஏற்ததாழ் ஏழு கதைகள் அளவில் மிகச் சிறியன; கஷ்ணப்

பொழுதுக் கதைகளை ஒத்துள்ளன. ஆனங்கால் உதை வனிராயனும் கொல்லனும், சாஸ்திரியார் மகன், அந்தரடிச் சாலிப் கதை முதலிய கதைகள் சிறுவர்களை மனத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கேற்ற வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஏனைய கதைகள் இவற்றுக்கு மாறுபட்டன. இக்கதைகள் வேடிக்கைக் கதைகள் என்ற தலைப்பிலமெந்திருந்தாலும் உண்மையில் வெறும் வேடிக்கைக் கதைகளாக அமையாமல் நல்லறிவுட்டல், சமய, சமூகத்துறைகளில் நிலவிய ஆழல்கள், சமயக் குரோதங்கள், மூடநம்பிக்கைகள், போலித்தனம், சமகால இந்தியாவின் அரசியல் பொருளாதார நிலைமைகள், உலக விவகாரங்கள், அடிமையிருளில் மூழ்கிப் போயிருந்த பாரத மக்களின் செயலற்ற தன்மை, வேதாந்தக் கருத்துகள், கிருதயுகம் பற்றிய பாரதியாரது கருத்துகள், பெண்ணிடுதலை, பெண்ணின் பெருமை, பெண்ணைச் சுத்தியாகப் போற்ற வேண்டியதன் அவசியம், முதலாம் உலக யுத்தகால நிலைமைகள், அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி முதலிய நாடுகளின் நடப்புகள், யுத்த நெருக்கடியால் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள், ரஷ்யாவின் புரட்சிக் கால நிலைமைகள் முதலியவற்றையெல்லாம் மிகவும் அநாயாச மான முறையில் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளனம் நோக்கத்தக்கது. இவ்வகையிலே கிளிக்கதை, காக்காய்ம் பாரவிமென்ட், பேய்க்கூட்டம், மிளகாய்ப்பழச் சாமியார், உஜ்ஜயிநி, குழந்தைக் கதை, கத்திச்சண்டை, கலியுக கடோற்கசன், வண்ணான் தொழில், கும்மா, கடற்கரையாண்டி, செய்கை, புதிய கோணங்கி, மழை முதலிய கதைகள் குறிப்பிடத்தகவை.

கிளிக்கதை, வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை, கடற்கரையாண்டி, செய்கை, இருள், அர்சிசன சந்தேகம், தேவவிகடம், அபயம், மழை, பிங்கள வருஷம் முதலிய கதைகளில் வேதாந்தக் கருத்துகள், ஆத்ம விசாரம், அந்நாளைய சமய நிலைமைகள் முதலியன கிறந்த முறையில்

காட்டப்பட்டுள்ளன. சமயத் துறையில் நிலவிய ஊழல், களையும் சமயத்தையும் தெய்வங்களையும் காட்டாகக் கொண்டு சமூகத்தை ஏய்த்துப் பிழைப்போரையும் போலி சாமியார்களின் திருவிளையாடல்களையும் அம்பலப் படுத்திக் கண்டிக்கும் வகையிற் ‘கிள்க் கதை’ என்னும் கதை அமைந்துள்ளது. இக்கதையில் வரும் வாழைப்பழச்சாமி, மிளகாய்ப்பழச்சாமி ஆகியோருக்கிடையில் இடம்பெறும் வாக்குவாதம், கைகலப்பு, ஒருவரையொருவர் நாய்கள் போலக் கடித்துக்குதறல், பொதுமக்கள் அறியாமையினால் இவர்கள் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பு, வழக்கு விவகாரங்கள், நியாய ஸ்தலத் தீர்ப்பு, கந்தபுராண உபந்நியாசம் முதலியவை அன்று சமயத் துறையில் நிலவிய குழறுபடி களைத் தூலியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. இடைக்காலத்திலிருந்து இந்த மதப்பிரிவுகளான சைவம், வைணவம், சாக்தம் ஆகியவற்றுக்கிடையில் ஏற்பட்ட பகையையுணர்வு, பூசகள் முதலியன இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் முற்றாக மறையவில்லை இத்தகைய பகையையுணர்வும் பூசல்களும் பாமரத்தனமானவை என்பதையும் இவை ஒழிக்கப்பட்டு மூன்று பிரிவுகளும் ஒற்றுமையுடன் செயற்பட வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்தும் வகையில் ‘வைசாக்தன் என்ற பண்டாரத்தின் கதை’ என்னும் கதை அமைந்துள்ளது. இத்தகைய கருத்தினைப் பாரதியார் தமது கட்டுரைகள் கிலவற்றிலும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

அரச்சன சந்தேகம், தேவவிகடம், அபயம் முதலிய கதைகள் இதிகாச புராணங்களில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனவாயினும் அவற்றினுராடாக ஆசிரியர் நற்கருத்துகளைச் சூசமாகப் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. சம்யா, செய்கை, கடற்கரையாண்டி, கடல், புதிய கோணங்கி, மழை, பிங்களவருஷம், கலியுக கடோற்கசன், கத்திச் சண்டை ஆகிய கதைகளில் மந்திரம், சூனியம் முதலியவற்றில் மச்சன் பா.—22

கொண்டிருந்த மூட நம்பிக்கைகள், மக்களது மூடத்தனத்தைப் பலமாகக் கொண்டு ஏத்ததுப் பிழைக்கும் கூட்டத்தினரின் கெடுபிடிகள், பயனற்ற சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் முதலியவற்றைக் கண்டிக்கும் ஆசிரியர், கிருதயுக மலர்ச்சிக்கான தமது கருத்துக்களையும் வெளிப் படுத்தியுள்ளார். இக்கதைகளும் ‘சம்மா’ என்னும் கதை விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. இரு சிறு பாகங்களாக அமைந்துள்ள இக்கதையிற் பாரதியாரின் நெருங்கிய நண்பர் களான வேணு முதலியும், குள்ளச் சாமியாரும் முக்கிய பாத்திரங்களாக இடம் பெறுகின்றனர். இவர்களிருவருக்கு மிடையில் இடம்பெறும் காரசாரமான கருத்து மோதல் களின் மூலம் பயன் நிறைந்த கருத்துகள் பல வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இக்கதையின் முதலாப்பாக இறுதியில், “...ஆச்சரிய மான கதை அற்புதமான கதை! இதைப்போல கதை நான் இதுவரை எழுதினது கிடையாது. நீங்கள் கேட்டால் ஆச்சரியப்படுவீர்களி. எழுந்து கூ கூ கூ என்று கூவி ஆடிப்பாடிக் குதிக்கத் தொடங்குவீர்களி. நான் கேட்காத அற்புதத்தைக் கேட்டேன். காண்த்தகாத அற்புதத்தைக் கண்டேன். ஆதலால் உலகத்திலே இதற்கு முன் எழுதப்பட்ட கதைகள் எல்லாவற்றிலும் அற்புதத்திலும் அற்புதமான கதையை உங்களுக்குச் சொல்லப் படுறப்பட்டேன்...” எனக் கதையில் இரண்டாம் பாகம் பற்றிப் பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியாரின் மதிப்பிற்குரியவர்களுள் ஒருவர் குள்ளச் சாமியார்; தமது கவிதைகளிலும் கதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் பல இடங்களிற் குள்ளச் சாமியாரின் ஆத்மீக மேன்மைபற்றி விதந்து கூறியுள்ளார்: இக்கதையின் இரண்டாம் பாகத்திலும் குள்ளச் சாமியாரின் வாயிலாகவே பல கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குள்ளச் சாமியார் அக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்திய முறையும் மனதிற் பதியும் வண்ணம் அற்புதமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

பாரதியாரின் சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றாகத் திசமும் இக்கதையில் அடிமை இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த அச்காலப் பாரத மக்களின் பரிதாப நிலைமை, ஆத்மீக ஞானிகளின் மகிழ்வை, சமயத்துறையில் நிலவிப் பொழுத்துகள், ஆத்மீகத் துறையில் இந்தியாவின் ஒப்பற்ற பெருமை, கிருதயுசம் பற்றிய கருத்துகள், இந்திய மகாராசாக்களின் சிறுமைத் தனங்கள் நிறைந்த டாம்பீக் வாழ்வு, பிராமணர்களின் போலிச் செய்கைகள், இந்தியாவைப் பற்றிய எதிர்கால நம்பிக்கை, வேதங்கள் புகட்டும் உண்மை முதலியண உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. குள்ளச் சாமியாரிடம் தெய்வீகத்தன்மை குடிகொண்டிருந்ததாகவும் பாரதியார் இக் கதையில் காட்டத் தவறவில்லை. குள்ளச்சாமியை முக்கியமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள இன்னொரு கதை ‘வண்ணாண் தொழில்’ என்பதாகும். இக்கதையிலும் குள்ளச்சாமியின் மகிழ்வைகளையும் தெய்வீகத்தன்மையையும் புலப்படுத்தும் ஆசிரியர் குள்ளச் சாமியார் வாயிலாகவே அஞ்ஞானப் பழங்குப்பைகளையும் கவலைகளையும் சிறுமைகளையும் அகற்றி அச்திதிலும் புறத்திலும் தூய்மையாக இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். புதிய கோணங்கி (குடுகுடுப்பைக்காரன்) என்னும் கதையை நவயுக மலர்ச்சியைச் சுட்டும் பாடல்கள் இரண்டைக் கையாண்டு சுவைபட ஏழுதியுள்ளார்.

புதுமைப் பெண், பெண்கள் வாழ்க, பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி, பெண்விடுதலை ஆகிய பாடற் பகுதி களில் மட்டுமன்றி பாரதியார் தமது கவிதைகளின் வேறு பல இடங்களிலும் பெண் விடுதலையின் அவசியத்தை வற்புறுத்தியதுடன், பெண்ணின் பெருமை, ஆற்றல், பெண்ணைச் சக்தியாகப் போற்ற வேண்டியதன் இன்றியமையாமை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு தமது பாடல்களிலே தெரிவித்துள்ள கருத்து களுக்கு ஏற்ற விரிவான விளக்கங்களாகக் கட்டுரைகளையும்

பல கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். அளவிற் சிறியனவாக அமைந்துள்ள கதைகளுள் உஜ்ஜயின், ‘மிளகாய்ப் பழச் சாமியார்’ என்னும் இரு கதைகளும் இவ்வகையில் முக்கிய மாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. உஜ்ஜயின் என்னும் கதை சாக்த சாத்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பட்டுள்ளது. மிளகாய்ப் பழச் சாமியார் என்னும் கதையில், “பெண் சக்தி; பெண்ணுக்கு ஆண் தலைகுனிய வேண்டும். பெண்ணை ஆண் அடித்து நக்கக்கூடாது”¹⁸ என மிளகாய்ப் பழச் சாமியார் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி யுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

‘பேய்க்கூட்டம்’, ‘குழந்தைக்கதை’, ‘காக்காய்ப் பார்விமென்ட்’ ஆகிய மூன்று கதைகளும் தனித்துவம் மிக்கவை அக்கால இந்தியாவின் நிலைமைகளை மட்டு மன்றி உலக நிலைமைகளையும் பிரதிபிப்பவை. பேய்க் கூட்டம் என்னும் கதை இரு சிறிய பாகங்களாக அமைந்துள்ளது. பாரதியார் பாடிய ‘பண்டாரப் பாட்டு’¹⁹ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள ஆறு பாடல்களின் கருத்து விளக்கமாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இக்கதையில், ஆத்மீகக் கருத்துகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு வரை மிக்க விநோதமாகவும் சுவையாகவும் அமைந்துள்ள இக்கதையில் ஆசிரியர் வெவ்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு ‘காந்த விளக்கு’ பற்றிய சொல் ஆராய்ச்சி, ரஷ்யாவின் புரட்சிக் கால நிலைமை, மாமேதை வெளின் மீது ஆசிரியர் கொண்டிருந்த மதிப்பு, கந்தபுராணத்தில் இடம்பெறும் முருகன்—வள்ளி காதல் நாடகம், சுடுகாட்டின் அச்சம் தரும் நிலைமைகள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் அமைந்துள்ள ரஷ்யாவில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாறுதல்களைப் பாரதியார் மிகுந்த ஆர்வத் துடனும் நம்பிக்கையுடனும் கூர்மையாகவும் அவதானித்தார். துயிலுகின்றபோதுகூடப் பாரதியாரால் ரஷ்யாவின் நிலைமைகளை மறங்க முடியவில்லை. புரட்சிக்

கால ரஷ்யாவின் நிலைமைகளைக் கதைப் போக்கிலே தொட்டுச் செல்லும் பாாதியார் கூறியுள்ள வாசகங்கள் அவர் ரஷ்யப் புரட்சியிலும் வெளிண்மீதும் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

‘காக்காய்ப் பாரிலிமென்ட்’ என்னும் கதையிலும் ரஷ்யாவின் புரட்சிக் கால நிலைமைகள் காட்டப் பட்டுள்ளன. கூடவே இந்திய மகாராஜாக்களின் நிலைமையையும் அண்ணிப்பெஸன்ட் அம்மையாரின் ‘தியோ ஸொபிகல்’ சங்கத்தைப் பற்றியும் கதைப் போக்கோடு ஒட்டித் தொட்டுச் செல்கின்றார் மிகவும் நகைச்சுவையான முறையில் காக்கைகளின் பாரிலிமென்ட் கூட்டத்தை விவரிதி துள்ள ஆசிரியர் காக்காய்ப் பாஷையையும் தமிழ் இலக்கணக் காரர்கள் சிலரின் குறை கானும் இயல்பையும் சுவைபட விளக்கியுள்ளார். ‘குழந்தைக் கதை’ என்னும் கதையிலும் யுத்தகால (முதலாம் உலக மகாயுத்தம்) நிலைமைகள், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து ஆசிய நாடுகளின் நிலைமைகள், அந்நாடுகளது அரசியல் தலைவர்களின் போக்குகள் முதலிய விடயங்கள் சிலாகிக்கப்பட்டுள்ளன. பாத்திர உரையாடல்களின் மூலம் இந்நிலைமைகளை மிகவும் சுவைபடக் காட்டியுள்ள ஆசிரியர் இக்கதையில் நித்திய கல்யாணி என்னும் குழந்தைப் பாத்திரத்தைச் சிறந்த முறையிற் படைத்துள்ளார். அழிய காலைப் பொழுதின் வருணனையுடன் ஆரம்பமாகும் இக்கதைக்கு, வெல்லம் விற்கும் தெரு வியாபாரியுடன் பேரம் பேசும் பெண்கள் கூட்டம், வயோதிக் நண்பர்களிடையே இடம் பெறும் சப்பாஷனை, ‘‘நூலைத் தாவென்றால் பெயரன்ன வா! என் பெயர் பேரில்லாப்பூச்சி, நூலைத் தா’’ எனப் பாரதியாருடன் வீம்பு பேசும் குழந்தையின் சுட்டித்தன மான உரையாடல்கள், மகமதிய சுல்தானைப் போன்ற தோற்றுமளிக்கும் பிராமணனான கங்காதர சாஸ்திரியின்

புதுவித ஆசாரங்கள் முதலியன் தனிச்சோபையிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

‘குதிரைக்கொப்பு’ என்னும் கதையும் பாரதியாரின் கவையிக்க கதைகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. இராவணன் திராவிடன்; தமிழிரின் முதாதை; இராவணனே இராமனிலும் பார்க்கப் பலவகையிலும் சிரந்தவன்; இராவணனின் ஒப்பற்ற பெருமைகளுக்கு இழுக்கு ஏற்படும் வகையிற் கம்பர் தமது இராமாயணத்தைப் பண்டத்துள்ளார் என்னும் கருத்துக்கள் தமிழகத்தில் 1940களிலிருந்து தீவிர மாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டன. இவற்றினிடிப்படையில் ‘இராவண காவியம்’ என்னும் பெருநூலும் இயற்றப் பட்டது. இவற்றையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ள இக்கதை 1920 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே பாரதியாரால் எழுதப்பட்டுள்ளமை சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். குதிரைக்கு ஏன் கொம்பில்லை என ரீவண நாயக்கன் கேட்ட கேள்விக்கு, விளக்கம் கொடுக்கத் தொடங்கிய அரசவைப் புலவரான வக்ரமுகசால்திரியின் வாயிலாக, இராவணனை முதன்மைப்படுத்தி அவனுக்கு முன்னால் இராமனும் இலக்குவனும் அறப்பதார்கள் எனக் காட்டும் வகையில் இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் முழுவதும் திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாரதியார் இதனை ஆதரிப்பவர்கள்ர். அக்காலப் புலவர்களின் வரட்டுத்தன மான செருக்கினை பரிகசித்து எழுதியதுபோல இக்கதை அமைந்துள்ளது.

‘இந்துக்களுடைய மூலபலமாகிய மந்திர சாஸ்திரத்தை’ இடைக்காலத்து மூடர்கள் எந்த அளவிற்குச் சீரழியுடு செய்துள்ளனர் என்பதையும் தற்காலத்து மூடர்கள் அதனை எந்த அளவிற்கு நம்புகிறார்கள் என்பதையும் ‘கவியுக கடோற்கசன்’ என்னும் கதையிற் கவலையுடன் வெளிப் படுத்தியுள்ளார். கவியுக கடோற்கசன் வைத்திருந்து

மந்திரக் கட்டுகளையெல்லாம் குளிளச்சாமியார் பறித்துத் தியிலிட்டுப் பொசுக்கியபின், அவர் கடோற்கஶனுக்குக் கூறும் அறிவுரைகள் அவனுக்கு மட்டுமல்ல; இன்றைய மந்திர வாதிகள், சூனியக்காரர்கள், மந்திர சூனியங்களை நம்பும் பொது மக்கள் முதலியோருக்கும் அவசியமானதேயாகும். ‘காற்று’ என்னும் கதை இரு சிறிய பாகங்களாக அமைந்துள்ளது. பொதுவாகப் பாரதியாரின் ஏணைய கதைகளில் இடம்பெறும் நடையிலிருந்து இக்கதையின் நடை வேறு பட்டது; வசன கவிதையை நினைவுட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இதனாற் போலும் இக்கதை, ‘மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்’ என்னும் நூலில் ‘வசன கவிதை’ என்னும் பகுதியிலும் (பக். 243—252) சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கதையா வசன கவிதையா என்னும் மலைப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலேயேஇக்கதையின் நடை அமைந்துள்ளது. கவிதைத் தொகுப்பில் வசன கவிதை என்னும் பகுதியில் ‘காற்று’ என்ற தலைப்பிற் பதினெந்து சிறு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. ஆயின் ‘பாரதியார் கதைகள்’ என்ற தொகுப்பில் இருபகுதிகள் மட்டுமே அமைந்துள்ளன. கதையின் முதலாம் பாகமும் சில இடங்களில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. சாதாரணமாக நாம் கவனியாமல் அலட்சியமாக இருக்கும் பஞ்ச பூதங்களுள் ஒன்றான காற்றின் பெருமை, உயிர் வாழ்க்கைக்கு அதன் இன்றியமையாமை தெய்வீகத்தன்மை அதனிடம் நிறைந்துள்ள ஒப்பற்ற சக்தி ஆகியவற்றை உள்ளத்திற்படியும் வகையிற் புலப்படுத்தியுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது. இக்கதையின் இரண்டாம் பாகத்திற் காற்றின் ஒப்பற்ற சக்தியைப் புலப்படுத்துமுகமாக மிகச் சுவையான கதையொன்றைக் கூறியுள்ளார். ஒரு ஒலைப் பந்தவின் மூங்கிற்கழியிலே அருசருகாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சாண் நீளமும் முக்கால் சாண் நீளமான இரு கயிற்றுத் துண்டுகளைக் கற்றன—வள்ளியாக உருவகித்து எழுதியிருக்கும் பாரதியாரின் கற்பணத் திறன் வியக்கத் தக்கது.

“கிழவனுடைய அறிவு முதிர்ச்சியும் நடுவெதிற்குள்ள மனத்திடனும் இளைஞருடைய உத்ஸாகமும் குழந்தையின் ஹிருதயமும் தெவர்களே, எனக்கு எப்போதும் நிலைத் திருக்கும்படி அருள் செய்க”¹⁰ என்பதே பாரதியாரின் பிரார்த்தனை. ‘சில வேடிக்கைக் கதைகள்’ என்னும் பகுதியில் அமைந்துள்ள இக்கதைகளுள் பல, பாரதியாரது வாழ்க்கையில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களையொட்டியன. வேதபுரத்தை (பாண்டிச்சேரி)க் களமாகக் கொண்டுள்ளன. இக்கதைகள் சிலவற்றிலே பாரதியார் தமது பாடல்களையும் கையாண்டுள்ளார். பல கதைகளிற் பாரதியாரும் அவரது நெருங்கிய நண்பரிகளான வேணு முதலி, குள்ளச்சாமி ஆகியோரும் முக்கிய பாத்திரங்களாக இடம் பெறுகின்றனர். பாரதியாரது அளவிற் சிறிய கதைகளிலும் பார்க்க அனுவில் நீளமான ஞானரதம், ஆறில் ஒரு பங்கு, ஸ்வர்ணஞ்சுமாரி, சின்னசங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை முதலியன பலவகையிலும் சிறந்தனவாக விளங்குகின்றன.

சின்னசங்கரன் கதை

தலைசிறந்த ஒரு இலக்கியக் கர்த்தா இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் தனது கருத்துக்களையும் ஆற்றலையும் புலப்படுத்தினாலும் ஓரிரு துறையிலேயே அவை மிகச் சிறப்பாக அமைதல் இயல்பு. அதனால் ஏனைய துறைகளிலான அவனது ஆக்கங்கள் ஆய்வாளர்களாலும்—குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில்— அலட்சியப்படுத்தப்படல் வழமையாகிவிட்டது. இத்தகைய தொரு பொது நிலைமைக்குப் பாரதியாரது ஆக்கங்களும் அண்மைக்காலம் வரை விதிவிலக்காக அமையாமை கண்கூடு

பாரதியார் எழுதியுள்ள சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றாகச் சின்னசங்கரன் கதை விளங்குகின்றது. இக்கதையில் அவர் தற்கால உருவ உத்திகளுடன் கூடிய சிறுகதை ஆமைப்பையும் தமிழ்நாட்டில் மரபு மரபாக இடம் பெற்று வந்த பழையகதைப் பாணியையும் இணைத்து மிக எளிமையான முறையிற் கதையைக் கூறிச் செல்வதுடன், அக்காலே இலக்கியப் போக்கு, சிறந்த இலக்கியத்திற்குரியனவாக அக்காலத்திற் கருதப்பட்ட இலட்சணங்கள், புவவர்கள், புரவலீகள், விக்துவான்கள், பண்டிதர்கள் முதலியோர் இலக்கியம் பற்றிக் கொண்டிருந்த மனப்பான்மை, அவர்களது அற்பத்தனமான புலமைச் செருக்கு, அறியாமை நிறைந்த அகம்பாவங்கள், சிதைவுற்றுக் கொண்டிருந்த நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தின் கெடுபிடிகள், ஜமீன்தார்கள், அவர்களது அதிகாரிகள், நிலப்பிரபுக்கள் முதலியோரது ஆட்மபரம் நிறைந்த வாழ்வு, ஊதாரித்தனங்கள், போவிப் பெருமைகள் வரட்டுக் கொரவங்கள், அதிகாரிகள் மத்தியில் நிலவிய ஷழல்கள் முதலியவற்றை எல்லாம் சிறந்த முறையிலும் மிகுந்த அங்கதச் சுவையுடனும் புலப்படுத்தி யுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. பாரதியாரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இக்கதையையும் இணைத்து நோக்கு மிடத்து உண்மையில் இக்கதை பாரதியாரது இளமைச் காலச் சரிதையாகவும் சமகால வரலாற்றாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

விசயநகர நாயக்கர் கால முற்பகுதியிலிருந்தே தமிழில் பிரபந்த இலக்கியங்கள் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கின. ‘இலக்கியம்’ என்ற பெயரில் உலாக்களும் மடல்களும் கூளப்ப நாயக்கன் காதல்களும் காமலிகாரம் நிறைந்த காவடிச் சிந்துகளும் பெருந்தொகையாக உற்பத்து செய்யப் பட்டன. விசயநகர-நாயக்கர் கால முற்பகுதியில் இவை பெருமளவு சமயக் கார்பு பெற்றங்காக விளங்கினவேனும் பேரரசு சிதறுண்டு சிற்றரசுகளும் பாளையங்களும் ஜமீன்

களும் பெருகத் தொடங்கிய நிலையிற் குட்டி மகாராசாக் களையும் பாளையத் தலைவர்களையும் ஐமீன் தாரிகளையும் அண்டி வயிற்றுப் பிழைப்பு நடத்திய ‘கவிச் சிங்கங்கள்’ அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு அவர்களுது நெறிபிறழ்ந்த காதல் லீலைகளையும் வரம்பு கடந்த காமக் களியாட்டங்களையும் அற்பத்தனங்களையும் போலிப் பெருமைகளையும் மன்மத விகாரங்களையும் விஸ்தாரப்படுத்திச் சிருங்காரராஸம் சொட்டப் பாடினர். எதுகை மோனைகளும், சொல், ஒசை, அணி அலங்காரங்களும் நாகபந்தம், அட்டபந்தம், ரதபந்தம், தீபந்தம், பசுமுத்ர பந்தம், மயகம், திரிபு, மடக்கு முதலிய செப்படி வித்தைகளும் காமச்சவையும் புலமைச் செருக்கும் மிகுந்து காணப்படும் இலக்கியக்களே சிறந்தனவாகப் போற்றப் பட்டன. பாரதியார் இலக்கிய உலகிற் பிரவேசித்த காலப் பகுதியிலும் இத்தகைய நிலைமைகள் தொடர்ந்து நீடித்தன.

ஆரம்பத்திற் பாரதியாரும் இவற்றாற் கணிசமான அளவு பாதிக்கப்பட்டவர்.¹¹ பாரதியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய வ. ரா. ஓரிடத்திலே, “சிறு பிராயத் தில், பெரிய புலவர்களின் நட்பும் ‘சமஸ்தான ததின்’ தயவும் பாரதியாருக்கு அபரிமிதமாகக் கிடைத்திருந்தபடி யால் அவர் தேனை நுகரும் வண்டைப்போலக் களியெய்தி வாழ்ந்து வந்தார். இலேசாகப் படிப்பதும், எனிதிலே பரிட்சையில் தேறுவதும் அவரது வாழ்க்கையாயிற்று. இலக்கணத்தின் கொடிய விதிகளில் சிலவற்றை உடைத்தெறிந்து விட்டுக் கவிகள் பாடத் தொடங்கினார். சிருங்காரராஸம் பொங்கிய ‘சமஸ்தான’ மானதால், பாரதியார், ‘மடல்களும் உலாக்களும்’ முதலிலே பாடினார்.....”¹² எனக் குறிப் பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. எனினும் சத்திய வேட்கை யும் கூர்த்தமதியும் அறிவாற்றலும் அகரத் துணிவும் தீர்க்கத் தரிசனமும் வாய்க்கப் பெற்ற பாரதியார் உண்மை இலக்க

கியம் எது என்பதை அறிந்து கொண்டு தமிழ் இலக்கியப் போக்கினைப் புதிய திசையிலே திருப்பிவிட்டார்.

பாரதியார் தமது கதைக்குக் களமாகக் கொண்ட ‘கவுண்டனூரை’யும் அக்காலத்திற் சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்டன எவை என்பதையும் இலக்கியம் பற்றிப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த மனப்பான்மையையும் நெயாண்டியாகவும் நகைச்சுவையோடும் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். அவற்றில் ஒரு பகுதி வருமாறு: ‘பையனுக்கு வயது பண்ணிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று இருக்கும். இதற்குள் தமிழில் புலவராய்விட்டான். கவுண்டனூரில் ஐலம் குறைவு; பணம் குறைவு; நெல் விளைவு கிடையாது; வாழை, தென்னை, மா, பலா இவையெல்லாம் வெகு தூர்பவம்; பூக்கள் மிகவும் குறைவு; ‘புலவர்’களுக்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. அந்தச் சரக்கு மலிவு. தமிழில் சங்கரன் பல பல நூல்கள், பல பல காவியங்கள் படித்து முடித்திருந்தான். இவை பெரும்பாலும் சிருங்காரரஸம் மிகுந்திருப்பன. கவுண்டனூர்ப் புலவர்கள் எல்லோருக்கும் இப்படியேதான் மன்மத விகாரத்தைப் புகழ்ந்து பேசி மிருக்கும் நூல்களும் தணிப்பாடல்களும் அவ்வுரிலே வெகு சாதாரணம். சங்கரனுக்கும் அவை வெகு சாதாரணமாகின. ‘பானஷ்களிலே தமிழ் சிறந்தது; தமிழில் இருளப்ப நாயக்கன் காதல், செறுவூர்க் கோவை, பிச்சித்தேவன் உலாமடல்முதலிய காவியங்கள் நிகரற்ற பெருமையுடையன. இவற்றிலுள்ள சுவை உலகத்தில் வேறு எதிலுமே இல்லை, என்பது சின்னசங்கரனுடைய கொள்கை.’¹³

காமவிகாரம் நிறைந்த ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடி அதே சிற்றனையில் மூழ்கியிருந்த சின்னசங்கரன் சிறுவயதிலேயே ‘சாற்றுவதும் காமச்சுலை. சாதிப்பதும் போற்றுவதும் காமனடிப்போது’¹⁴ என்ற நிலைக்காளானான். அவனது தோற்றுத்தினைப் பாரதியார் பையனுடைய

கையும் காலும் வாழைத் தண்டைப்போவிருக்கும். பிராண் சக்தி வெகு சொற்பம். நெஞ்சு அரையே மாகாணி அடிய கலம். கண்கள் ருதுவாகி நோய்பிடித்திருக்கும் கண்ணிகளின் கண்களைப் போல் இருக்கும்.....பையனுக்கு ஜீவதாது மிகவும் குறைந்து பொய்மை நிறைந்த சித்தசலனங்கள் மிகுதிப்பட்டுவிட்டன'’¹⁵ என வருணித்திருத்தல் நோக்கத் தக்கது. பாரதியாரும் சிறுவயதில் இதே தோற்றத் துடனேயே பலவினமானவராக இருந்தார். சிறு வயதில் மட்டுமன்றி இளமைக்காலத்திலும் பாரதியார் மெலிந்தவராகவும் உடல்வலிமையற்றவராகவுமே இருந்தார். இதுபற்றி வ. ரா. தமது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளமையும், பாரதியாரும் பராசக்தியிடம், உடல் வலிமை தந்தருளும்படி குறையிரந்து கேட்டுள்ளமையும் சிந்திக்கத்தக்கது.

பாரதியாரது சொந்த அனுபவம் இவ்வாறு வருணிக்கத் தூண்டியுள்ளது போலும். காமக்கலையில் மிகுதியான ஆர்வம் கொண்டிருந்த சின்னசங்கரன், “எங்கேனும் மதன நூல்கள் வாகித்துப் பலர் உட்கார்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருப் பதைக் கண்டால் இவனும் அங்கேபோய் உட்கார்ந்து விடுவான்.” கவுண்டனார்ப் புலவர் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவ ணாகிவிட்ட சின்னசங்கரனது புலமைத் திறத்தைப் பாரதி யார் ஓரிடத்தில், “ஒரு பாட்டில் எத்தனைக்கெத்தனை அகத்தமான வார்த்தைகள் சேரிகின்றனவோ அத்தனைக் கத்தனை கவை அதிகம் என்பது கவுண்டனார்ப் புலவர்கள் ஞடைய முடிவு. எனவே பையன் நாவும் கையும் சிறிதேனும் கூசாமல், காமுகர்களுக்கு வேண்டிய பதங்களைத் தாராள மாகப் பொழிந்து பாடல்கள் செய்யலானான்’’¹⁶ எனக் குறிப்பிடுவது அக்கால இலக்கியப் போக்கையும் சிறந்த இலக்கியத்தின் அளவு கோலாகப் புலவர்கள் எதனைக் கருதினர் என்பதையும் கூட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

அக்காலப் புலவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாத்திரமாகச் சின்னசங்கரன் இக்கதையில் விளங்குகின்

ராண் என்னாம். உண்மையிற் சிறுவயதிற் பாரதியராது சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையே சிற்சில மாற்றங்களுடன் இங்கு சின்னசங்கரன் மூலம் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார் என்னாம். பாரதியாரே இதுபற்றி அடிக்கடி கூறிய தாக வரா. குறிப்பிட்டுள்ளார். அதன் ஒரு பகுதி வருமாறு: “குளப்பநாயக்கன் காதல் என்ற நூலிலே, ராசாவுக்கு ரொம்பப் பிரியமாம்! அதை அவர் படிக்கக் கேட்டு மகிழ் வாராம்! (இந்தச் சம்பவம் சின்னசங்கரன் கதையிற் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது) சிருங்காரரஸம் ததும்பும் பாட்டுக் களிலும், நாட்டியக் கச்சேரிகளிலும் ராசாவுக்கு அளவு கடந்த மோகமாம்! காதலைப் பற்றி ராசா புலம்புவாராம்! பிரசங்கம் செய்வாராம்! இவற்றை எல்லாம் பாரதியார் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டுமாம்! ‘ராஜாவின் சிருங்காரரஸப் பேச்சு என்னைப் பலவீணப்படுத்தியதும் பயமுறுத்தியதும் போல வெள்ளைக்காரர்களின் சட்டம் கூடசு செய்த தில்லை’ என்று பாரதியார் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு.”¹⁷

எதுகை மோனைகளை அடுக்கி, சொல், ஒசை அலங்காரங்களை அழகுற அமைத்துச் சிருங்காரரஸம் சொட்டும் கவிதைகளைப் பாடுவதே அக்காலத்திற் புலமைக்கு அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது என்பதைச் சின்னசங்கரன் மூலமாகச் சிறந்த முறையிற் சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாரதியார் இத்தகைய புலமை ஒருவணிடம் இருந்தால் அவன் வெகு சலபாக அரசவைப் புலவணாகவும் வித்துவசிரோன்மணி யாகவும் ஆகிவிடலாம் என்பதையும் புலப்படுத்தத் தவற வில்லை. சின்னசங்கரனும் சிறுவயதிலிருந்தே எதுகை மோனைகளை அடுக்கிப் பாடல்களைக் கட்டுவதில் மிகுந்த பயிற்சி பெறலாணான். வகுப்பில் ஆகிரியர் கணக்குப்பாடம், கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சின்னசங்கரனோ, கணக்கு, பிணக்கு, இணக்கு, வணக்கு எனவும்; புலவன் ஆவன், வலவன் எனவும்; பலவகை, அவகை, உலகை எனவும் நில், நெல், வில், பல், சொல், கல், மல், வெல், வல் எனவும், தனக்குள்ளே எதுகை மோனைகளை அடுக்கிக் கொண்டிருப்பான். ஆகிரியர் எதாவது கேள்வி கேட்டு ஆவன்

விடை அளிக்காதபோது, அவனை நோக்கி அவர், ‘என்னடா விழிக்கிறாய்?’ எனக்கேட்டால் அவனோ தன் மனதிற்குள், விழி இழி, கிழி, பிழி, கழி, அழி, பழி, மொழி, ஒழி, புள்ளி, உள்ளி, பள்ளி, அள்ளி, கள்ளி, தெள்ளி என அடுக்கிக் கொண்டே போவான்.

உண்மையில் இது பாரதியாரது சுய அனுபவமே. அவரும் சிறுவயதில் எதுகை மோனைப் பைத்தியத்தால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதை வாழ்க்கை வரலாறு தெளிவாக்குகிறது.¹⁸ புலவன்து ஆழ்ந்த அனுபவ உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகவன்றிச் செயற்கையாகக் ‘கட்டு’வதையே இவக்கியம் என அக்காலப் புலவர்கள் கருதி வந்த நிலைமையைக் கதையின் பல இடங்களிலும் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

ராமசாமிக் கவுண்டரவர்கள் திருச்சபை, அச்சபை யிலுள்ள வித்துவான்கள், பண்டிதர்கள் முதலியோரின் பெயர், இயல், சிறப்பு முதலியவற்றை ஆசிரியர் மிகுந்த நிகைச்சவையுடன் சித்திரித்துள்ளார். பெயர் விபரங்கள் சில வருமாறு: வித்துவான் அண்ணாத்துரை ஜயங்கார், தர்க்காலங்கார சர்வ சாஸ்திர சாகர உபய வேதாந்த பிரவர்த்தன நிவர்த்தன சம்வர்த்தனா காரியப் பெரும் குண்றம் கிடாம்பியாச்சான் ஆம்ரோதனாசாரியார், முத்தமிழ்ச் சிங்கக்குட்டி முத்துக் கருப்பண்ணபாவலர், தோடி நாராயணப்பியங்கார், முடுகுபல்லவி வேதாசலக் குருக்கள், கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் ஆறுமுகக் கவுண்டன், மூங்கிலருப்பு ராமசந்திர பாகவதர், அறுபத்து நாலாக்ஷப் பிச்சாண்டி பாகவதர், பரமபத தூஷணஸ்மத பூஷண சர்வமத பாஷான பூரண பரமசிவனவர்கள், தொலி காப்பியம் இருளப்பப்பிள்ளை, காமரஸமஞ்சஸி—சுந்தரய்யர் இவர்களைவிடச் சில்லறை வித்துவான்கள் பலரும் அச்சபையில் அங்கம் வகித்தனர். சின்னசங்கரனும் இவர்

களுள் ஒருவனாக விளங்கினான். 'கல்வி கரையிலை கற்பவரி நாள் சில' என்ற மணிமொழியையும் அலட்சியப்படுத்திக் கிறிதளவு அறிவு பெற்றதும் தமது பெயருடன் பெரும் பெரும் பட்டங்களையும் அடைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளும் பேராசை பாரதியார் காலத்தில் மட்டுமன்றி இன்றுவரையும் நிலவுவதைக் காணலாம்.

மேற்கூறப்பட்ட வித்துவ சிரோண்மணிகளைல்லோரும் புடைகுழிந்திருக்க, "வானத்துப் புலவர்களுக்கு நடுவே இந்திரன் போலவும் தாராச நடுவன் தண்மதி போலவும் இன்னும் எதையெல்லாமோ போலவும்" ராமசாமிக் கவுண்டர் கொலுவீற்றிருந்தார். ராமசாமிக் கவுண்டர் தமிழ்ப் புரவரீ மட்டுமன்றிப் புலவராகவும் சங்கித வித்துவானாகவும் திகழ்ந்தார். அவரது இசைப் புலமையையும் கவிபாடும் ஆற்றலையும் நெயாண்டியாகவும் நஷகச்சுவையோடும் ஆசிரியர் சித்திரித்துச் செல்லும் திறன் அலாதியாக அமைந்துள்ளது. ராமசாமிக் கவுண்டர் தாம் பரமசிவன்மீது பாடிய கீர்த்தனை ஒன்றை மிக்க அகம்பாவத்துடன் கழுதையின் குரலையும் தோற்கடிக்கும் இராகத்துடனும் சபையிற் பாடிக் காட்டுகிறார். அவர் பாடும்போது அவரது குரவினிமை எவ்வாறிருந்தது என்பதைப் பாரதியாரே கூறுவதை இங்கு நோக்கலாம். ".....டனே ஜமீந்தார் ஜலதோஷம் பிடித்த பண்ணிரண்டு குறில்கள் சேர்ந்து சுருதியும் லயமும் ஒன்று படாமல் பாடுவது போன்ற தமது திவ்விய சாரீரத்தை எடுத்துப் பின்வரும் கீர்த்தனை பாடலாயினார். ஒரு பாகவதர் தம்பூரில் சுருதி மீட்டினார். ஜமீந்தார் அந்தச் சுருதியை வகையம் பண்ணவில்லை."¹⁹

ராமசாமிக் கவுண்டர் இயற்றிப் பாடிய கீர்த்தனை வருமாறு:

‘‘மானேயங்கே போனவகையென்னடி’’
என்ற வர்ண மெட்டு.

பல்லவி

மானே கையில் தானே தரித்தானே—ஒரு
மாதைத் தரித்தானே மழுவைத் தரித்தானே.

அனுபல்லவி

கோனே சிவனே குருவே யருவே மெய்ஞ்
ஞான பான மோனமான நாதா தாமரைப் பாதா.

ஏவ்வளவிற் சற்று நிறுத்தித் தமது வித்துவத் திறமையைத்
தாமே கட்டிக் காட்டுமுகமாகச் சபையோர்களை நோக்கி,
‘அனுபல்லவியில் இரண்டாம் அடியில் ‘முடுகு’ வைத்திருக்
கிறேன். பார்த்தீர்களா?’ என ஐமீந்தார் கேட்க,
பாகவதர்கள் பேஷ்! பேஷ்! பேஷ்! என்றனர்.

சரணம்

எத்தனை மோக்க கதியினில் சேர்த்திட
இன்னமு மாகாதா? — உன்னைச்
சொந்தக்குல தெய்வ மென்றுநித் தந்துதி
சொன்னது போதாதா?
விந்தை யுடனிங்கு வந்தென்னை யாளவும்
மெத்த மெத்த வாதா
வந்தனை தந்துனைப் போற்றிடும் ராமசா
மிக்கவுண்டராஜா— போஜ னுக்கருள்செய்யும் பாதா.¹⁰

ஜமீந்தாரது நித்திய கடமைகளைப் பாரதியார் வருணித்துச் செல்லும் திறன் வியக்கத்தக்கதாகவும் கிண்டற் சுவையின் உச்சத்தைத் தொடுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. சபாமண்டபத்துச் சாய்வு நாற்காலியில் அவர் படுத்திருக்கும் போதும் அவருக்கு ஒருவன் கால்பிடிக்க வேண்டும். அவரது தினசரிக் காரியங்களில் முக்கியமானது வேடிக்கையாகப் பொழுதுபோக்குவது. கோழிச் ச்சூடையை வேடிக்கை பார்த்து மகிழ்வார். கவுண்டனார்ப் பிரபுக்கள், வேலையாட்கள், அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர் முதலியோர் கதை, புரவி, கோள்வார்த்தை, ஊர் வம்பு முதலியன் பேசி அவரை மகிழ்விப்பார்கள். பகல் ஒன்றரை மணிக்கு அவர் ஸ்நானம் செய்யும் பாணியை நகைச்சைவ ததும்பப் பாரதியார் சித்திரித்துள்ளார். அவர் குளிப்பது சாதாரண காரியமன்று. தண்ணீரை எடுத்து ஊற்றுவதற்கு இரண்டு பேர். உடம்பு தேய்க்க இரண்டு பேர். தலைதுவட்ட ஒருவன். உடம்பு துடைக்க ஒருவன். அரையில் வேட்டி உடுத்த ஒருவன். “நேபாளத்து ராஜாவின் பிரேதத்துக்குக் கூட இந்த உபசாரம் நடக்காது.”²¹ உண்மையில் ஜ மீந் தாரும் உயிரோடிருந்தும் பிரேதத்துக்குச் சமமானவரே.

குலம், கோத்திரம், பரம்பரைச் சொத்துடமை, சமயம், தெய்வம் முதலியவற்றின் பெயரால் அப்பாலீ மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி உண்டு கொழுத்து, கம்மா இருந்து கூகம் காணும் வர்க்கத்தவரின் சுபாவத்தையும் வீணா கூட்டத்தின் இயல்பினையும் இவற்றின் மூலம் அம்பலப் படுத்தியுள்ளார்.

நீராடலையடுத்துச் சிவபூசை, அதனையடுத்து உணவு, அவரது காலை, மதிய உணவுக்கு விசேடமான கறி வகைகள் ஊராளிடமிருந்தே வருஷிக்கப்பட்டன. வறுமைக் காலை.

கொடுமையினால் ஒரு கவளம் சோற்றுக்கே வழியற்று வாடி மெலிபவர்களின் துன்பத்தை ஒருபோதும் உணராத ஐமீந்தார், பசிக்கொடுமையினால் வாடி மெலிந்திருப்பவரி களை நோக்கி, ‘முப்பத்திரண்டு கவளம் உணவுண்டான் உடம்பு ஒரு போதும் மெலியாது’ என உபதேசம் செய்வார். கவுண்டவரர்கள் உடல் மெலிந்தவர்களை நோக்கி உபதேசம் செய்வது போலவே தாழும் முப்பத்திரண்டு கவளத்திற்குக் குறைவாக ஒருபோதும் உண்பதில்லை. ஒருபோதும் மெலிவதுமில்லை. ஐமீந்தாரைப் பற்றிப் பாரதியார் கூறும் விளக்கங்கள் வெறுமனே அவரது கற்பணை அல்ல.

இதுபற்றி வ.ரா. ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. எட்டையெழுரம் ‘ராஜாவின் நட்பினால், பாரதியாருக்கு நஷ்டமாக ஏற்பட்ட ஒரு கெட்ட பழக்கம். பாரதியாரின் உடம்பு ரொம்பப் ‘பூஞ்ஞா’; தேகத்திலே, அதிகமாக வலுக்கிடையாது. ராசாவுக்குப் பாரதியாரின் பேரில் ரொம்ப வாஞ்சை. ‘தம்பி; உடம்பை நீ இப்படி வைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. உண்ணப் பார்த்தால், ‘புளிச்சேப்பக்காரன்’ மாதிரி இருக்கிறாய். நீ நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும். பசித்திவஸம் ஏற்படுவதற்குப் பூரணாதி லேகியம் சாப்பிட்டால் நல்லது. பூரணாதி லேகியத்தின் மகிழமை உனக்குத் தெரியாது. அந்த லேகியம் சாப்பிட்டால் ஒரு அண்டாச் சோறு வயிற்றுக் குள்ளே போய்விடும். அதுமட்டுமா? ‘அண்டாவே உள்ளே போனாலும் போய்விடும், என்று விகடம் பேசித் தட்டிக் கொடுத்துப் பாரதியாரைப் பூரணாதி லேகிய யோகத்தில் தலைக்குப்புற இறங்கும்படியாகச் செய்துவிட்டார். இந்தச் சம்பவத்தை, பிற்காலத்தில், தமாஷாயிருக்கிற சமயத்தில், ரொம்ப வேடிக்கையாகப் பாரதியார் வருணிப்பதுண்டு. இதனையே பாரதியார் தமது கதையிலும் வடித்துக் காட்டி யுள்ளார். பாரதியார் காட்டும் சின்னசங்கரன் உண்மையிற் கிண்ணப்பாரதியே என்னலாம். சமஸ்தான காலத்துச் சின்னப்

யாரதியே சின்னசங்கரனாக வடித்துக் காட்டப் பட்டுள்ளான்.

கவண்டரவர்கள் பகல் உணவிற்குப் பின் நித்திரை கொள்வார். நித்திரை விட்டெடமுந்தபின் கொஞ்சம் பல காரம் சாப்பிட்டுவிட்டு ஐரோப்பிய உடையணிந்து கொண்டு கச்சேரிக்குப் போவார். கச்சேரியில் அரசியல் அலுவல்களைக் கவனித்துக் கையெழுத்துப் போட வேண்டியவற்றுக்குப் போட்டுவிட்டு மேல் உத்தரவுகள் எழுதுவார். அடிக்கடி லேகியம் உண்டு அரைகுறை மயக்கத்திலிருக்கும் லேகியக் கவண்டரைக் குமாஸ்தாக்களும் ஏனைய அலுவலர்களும் ஏமாற்றிப் பல ஊழல்கள் செய்வார். குமாஸ்தாக்கள், தாசில் தார்கள் முதலியோர் கவண்டரது அஜாக்கிரதைகளையும், பலவினயங்களையும் பயன்படுத்திப் பொது மக்களின் சொத்தினை அபகரிக்கும் வகையையும் அரசாங்கள் விடயங்களில் இடம்பெறும் ஊழல்களையும் ராமசாமிக் கவண்டரின் அலட்சியம் செய்யப்படும் உத்தரவுகள் வகையையும் கடைப் போக கோடு ஒட்டிப் பாரதியார் திறம்படப் புலப்படுத்தி யுள்ளார்.

மாலை நேரத்திற் கவண்டர் உலாவரும் திருக்காட்சியைப் பாரதியார் மிகுந்த நகைச்சவையுடனும் கிண்டலாகவும் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ள திறன் வியக்கதி தக்கது. மாலையிற் கச்சேரி முடிந்தவுடன் கவண்டரவர்கள் ஊரைச் சுற்றிக் குதிரை வண்டிச் சவாரி செய்வார். குதிரை வண்டிக்கு முன்பாகக் குழல் ஊதுபவர்கள் குழலூாதிக் கொண்டு குடல் தெறிக்க ஒடுவார்கள். சில சமயம் பல்லகிக்குச் சவாரி நடக்கும். இன்னும் சில சமயம் மாட்டு வண்டிச் சவாரியும் இடம்பெறுவதுண்டு. கவண்டரின் குதிரைச்சவாரி பற்றிப் பாரதியார் வருணி த்திருக்கும் திறன் போற்றத்தக்கது. சந்திரவம்சத்துலே வந்த அரசு குலத்தைச் சேர்ந்தவரெனப் பெருமை பேசும் கவண்டர் எத்தகைய கோழை என்பதையும், அவர் சவாரி செய்யும் குதிரை

ஆட்டிலும் பார்க்கச் சற்றுப் பெரிதாகவும் நோஞ்சானாகவும் இருக்கும் எனவும், கவண்டரின் பாரம் தாங்காது முசிகத்தினரும் நோஞ்சான் குதிரையை, கவண்டர் சவாரி செய்யும் போது ஏழெட்டு மறவர்கள் முன்னும் பின்னும் நின்று நகர்த்திக்கொண்டு போவர்கள் எனவும், கவண்டர் சவாரி செய்யும்போது கடிவாளத்தை ஒரு கையிலும் பிராண்ணை மறுகையிலும் பிடித்துக் கொண்டு பவனி வருவார் எனவும், ஒருமுறை சவாரி செய்தபின் அதனால் ஏற்பட்ட அச்சம் தீர மூன்று நான்கு வருடங்கள் எடுக்கும் எனவும் மிகுந்த நகைச்சுவையோடும் நெயாண்டியோடும் கித்திரித்துள்ளார். பரமார்த்தகுரு கதையையும் விஞ்சம் வகையில் இக்கதையில் எள்ளலும் நகைச்சுவையும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாலைநேரக் குதிரைச் சவாரி முடிந்து கவண்டரவரிகள் அரண்மனைக்கு வந்ததும் நாலைந்து பேராக இருந்து அவரது ஐரோப்பிய உடைகளைக் கழற்றி விட்டு வேட்டி உடுத்துவார்கள். லெகியம் சாப்பிட்டதும் இரவு நெடுநேரம் ஊர்வம்புக் கதைகள் இடம்பெறும். அதன் பின் மறுமுறை லேகியம் சாப்பிட்டுவிட்டு மேலே முப்பத்திரண்டு கவளம் உணவுண்டதும் நித்திரைக்குப் போவார். ஐந்து மனைவிமாரையுடைய கவண்டரவர்கள் ஐந்து பேர் போதாதெனச் சில்லறை விளையாட்டுக்களிலும் மிகுதியான ஈடுபாடுடைய வர். இத்தகைய ‘உண்ணதை’ சிறப்புகளும், அரும்பெரும் ஆற்றல்களும், ‘உத்தம’ குணங்களும் நிறைந்த கவண்டரவர் களின் பட்டங்களுடன் கூடிய முழுப்பெயர், ‘மகாராஜராஜ பஜிதமகாராஜராஜ ஸ்ரீராஜமார்த்தாண்ட சண்டப் பிரசண்ட அண்ட பகிரண்ட கவண்டாதி கவண்ட கவண்டனூரதிப ராமசாமிக் கவண்டர்’ என்பதாகும். வெளியூர்ப் பாமர மக்கள் இவரை ‘ஐமீந்தார்’ என்பார்கள். ஆயின் கவண்ட புரத்து மக்கள் இவரை ‘மகாராஜா’ என அழைப்பார்கள். கவண்டரவர்களின் மூதாதையர்மீது பண்டைக்காலத்துப் புலவர்கள் பாடியிருக்கும் ‘இன்ப வில்

தூரம்' முதலிய நூல்களை அவ்வூரீப் புலவரிகளும் பொது மக்களும் வேதமாகக் கொண்டாடுவார்கள்.

ராமசாமிக் கவுண்டரின் 'இவ்விய' தோற்றுத்தைப் பின் வருஷாறு பாரதியார் வருணித்துள்ளார். “...ராமசாமிக் கவுண்டரவர்களுக்கு வயது சமார் ஐம்பது இருக்கும். நல்ல கருதிறம், நரைபாய்ந்த மீசை, கிருதா, முன்புறம் நன்றாகப் பளிங்குபோல் தேய்க்கப்பட்டு, நடுத்தலையில் தவடு பாய்ந்து, பின்புறம் ஒரு சிறிய முடிச்சிப் போட்டு விளங்கும் முக்கால் நரையான தலை. நெடுந்தூரம் குழிந்த கண்கள். இமைப்புறங்களில் ‘காக்கைக்கால்’ அடையாளங்கள். பொடியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூக்கு. வெற்றிலைக் காவியினாலும் புகையிலைச் சாற்றினாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட பற்கள். குற்றுயிரோடு கிடக்கும் உதடு. ஆபரணங்கள் பொருந்திய செவிகள். பூதாகரமான உடல். பின்ஸையார் வயிறு. ஒரு விதமான இருமல். அரையில் பட்டு ஜரிகை வேஷ்டி. விரல் நிறைய மோதிரங்கள். பக்கத்துலே வெற்றிலை துப்புவுதற்கு ஒரு காளாஞ்சி. ஒரு அடைப்பைச் காரண். இதுதான் ராமசாமிக் கவுண்டர்.”²³ என்னர்ச்சவையும் சிறப்பும் நிறைந்த இவ்வருணனை அக்காலச் சூழ்நிலையில் வைத்து உற்று நோக்கத்தக்கது.

நிலமானிய முறையின் ஆதிக்கம் வீழ்ச்சிப் பாதையை நோக்கத் தொடங்கிய சூழ்நிலையில் எழுந்த குறவுஞ்சி, பள்ளு முதலிய இலக்கியங்களிலும் பண்ணை ஆண்டான் களைப் பற்றிய வருணனைகள் எள்ளற் கவை நிறைந்தன வாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக, பள்ளு இலக்கியங்களில் வரும் ஆண்டாளி பற்றிய வருணனைகள் இவ்வகையில் நோக்கத் தக்கவை. எனினும் பாரதியாரது கதையின் வருணனைகளில் மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு வரியிலும் சொல்லிலும் நிலவுடைமை ஆதிக்கமும் அதன் செடுபிடி களும் முன்னைய இலக்கியங்களில் இல்லாதவாறு என்னி ந கையாடப்பட்டிருத்தல் மனங்கொள்த்தக்கது.

பாரதியாரின் ஆக்கங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்டு அவரது பெருமையை உள்ளபடி உலகுக்குணர்த்த அயரா துழூத்த அயரர் ப. ஜீவாஸந்தம், ‘சின்னசங்கரன் கதை’ பற்றி ஓரிடத்தில், ‘நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பை, அதன் கேடுகளைப் பொதுமைப்படுத்தி (Typical) குணகித் திரப் பாத்திரங்களாக்கி’ அவற்றைக் கிண்டல்களால் பாரதி பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்கிறான். ‘தனது சமூக உணர்வுத் திறனை (Social Consciousness) இந்த நூலில் தெளிவாகவுப்பீக்கரமையாக வும் வெளிப்படுத்துகின்றான். நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு, நடமாட்டம், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் நேர் எதிரி யாக இந்த நூலில்தான் பாரதி காட்சியளிக்கிறான். இப்படியாக ஒரு ‘‘நிலப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் நிசுவுத் தன்மை முழுவதையும் அமுகல்தன்மை அனைத்தையும் கிண்டலுக்கு இரையாக்கிய ஒரு நூல் தமிழில் இலவே இல்லை என்பதே எனது கருத்து’’²⁴ என அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை மிகப் பொருத்தமானதே.

மன்னரையும் பொய்ஞ்ஞான மதக்குரவர்களையும் மதிக்காத பாரதியார் கும்மா இருந்து சுகங்கண்ட நிலவிடமையாளர்களையும் அவர்களின் கெடுபிடிகளையும் எவ்வாறு மதிப்பாரி அறியாப் பருவத்தில் எட்டையபுரம் காமராசாவின் சபையில் அங்கம்வகித்து வீணர்களுடன் சேர்ந்து வீண்பொழுது போக்கியதை எண்ணி,

‘‘மிடிமை நோய் தீர்ப்பான் வீணர்தம் மூலகப் புன்தொழில் ஒன்று போற்றுதும் என்பாள் தென்திசைக் கண்ணொரு சிற்றூர்க் கிறைவனாம் திருந்திய ஒருவனைத் துணையெனப் புகுந்து. அவன் பணிசெய் இசைந்தேன்...’’

என் சொல்கேள் மாயையின் எண்ணரும் வஞ்சம்-
திமிங்கிலவுடலும் சிறியபுன் மதியும்
ஒரேழ் பெண்டிரும் உடையதோர் வேந்தன்
தன்பணிக் கிசைந்தென் தருக்கெலாம் அழிந்து
வாழ்ந்தனன்.....’’²⁵

தமது ‘சுயசரிதை’ப் பகுதியிலும் அவரி இதுபற்றிக் குறிப்
பிட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. பாரதியார் இளவுயதில்
எட்டையூர் ஜமீனிற் பெற்ற நேரடி அனுபவமே அக்கால
ஜமீந்தாரீகளின் குணாம்சங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளை
யும் அவர்களை அண்டிப் பிழைத்த வீணர்களின் கீழ்மைத்
தனங்களையும் இவ்வளவு துல்லியமாகச் சித்திரிக்க வைத்
துள்ளது என்றாம். ‘அரண்மனை வாழ்க்கையிற் பாரதி
யாருக்கு விருப்பம் குறைந்தது. மன்னருக்காக எத்தனை
நாள் உலாக்கஞும் மடல்கஞும் பாடுவது? மன்னர் ‘கூப்ப
நாயக்கன் காதல்’ போன்ற இன்பசி கவையுள்ள பாடல்
களையே பெரிது விரும்பினார். நாட்டியம் பாரிப்பதில்
அரசர் எல்லையற்ற ஆஸ்வம் கொண்டார். காதற்பேச்சே
அவருக்குக் கற்கண்டாய் இனித்தது. மன்னரின் இன்பசி
கவை பற்றிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கப் பாரதியார்
அஞ்சினார்! அரண்மனை வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றார்’’²⁶
எனப் பாரதியாரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய
மு. வேங்கடசாமி ஓரிடத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்திக்கத்
தக்கது.

உண்மையில் சின்னசங்கரன் கதை பாரதியார் காலத்
தமிழ் நாட்டு வரலாறாகவும் பாரதியாரது வாழ்வின் முற்
பகுதி வரலாறாகவும் விளங்குகின்றது என்றாம். கதையில்
இடம்பெறும் சம்பவங்களையும் பாரதியாரது கூற்றுக்
களையும் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் கூர்ந்து நோக்கு
மிடத்து இவ்வண்மை புலப்படும். பாரதியாரது வாழ்க்கை
வரலாற்றை எழுதிய வ. ரா. வின் பின்வரும் கூற்றும் இங்கு
ஒப்பு நோக்கற்பாலது. “...அது எதைப்பற்றிய நூல் என்று

கேட்கிறீர்களா? அது நாவல் அல்ல; பாரதியாரின் சய சரிதமும் அல்ல. விகடம் நிறைந்தது; ஆனால் வேடிக்கை கதை அல்ல; முழுவதும் கிண்டலுமல்ல. என்றாலும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட எல்லா அம்சங்களும் அந்தப் புத்தகத் தில் இருந்தன. அதையே அக்காலத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு என்று கூடச் சொல்லலாம். சோகரஸத்தில் எழுதப்பட்ட நூல் அல்ல; நகைச்சைவையும் கிண்டலும் குமிழிவிட்டுக் கொந்தளிக்கும் புத்தகம். சின்னசங்கரன் கதையை, அவர் படித்து நாங்கள் (சிலர்தான்) கேட்டிருக் கிறோம். சிரித்துச் சிரித்து, வயிறு அறுந்து போவது மாதிரி இருக்கும். சிரிப்பினால் குடல் ஏற்றம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்று பலகாலும் பயந்ததுண்டு. பழர் பழர் என்று வெடிக் கும் ஹாஸ்யம், அந்தக் கதையில் நிறைந்து கிடந்தது. கிண்டல் என்றால் சாதாரண தெருக்காட்டுக் கிண்டலா? நமது ஐனங்கள் இப்படியும் வாழுத்தகுமா என்ற துக்கம் தோய்ந்த கிண்டலைத்தான் நாங்கள் அந்தப் புத்தகத்தில் கண்டோம்.”²⁷

தமது காலத்திலே நிலவுடைமை ஆதிக்கம் சரியத் தொடங்கியிருந்த போதும் ஐமீந்தார்களும் அவர்களை அண்டிப் பிழைப்போரும் எவ்வாறு உழைக்காது கம்மா இருந்து சுகம் அனுபவித்தார்கள் என்பதையும் இலக்கியம் என்ற பெயரிற் காமச்சைவ சொட்டும் சிருங்காரப் பாடல் களையும் தமது வித்துவப் புலமையை வெளிப்படுத்தும் சொற்சிலம்பங்களையும் இயற்றி வயிறுவளர்த்து இறுமாந்து திரிந்த வீணர் கூட்டத்தையும் எத்தகைய கடமையோ பொறுப்போ அற்ற ஐமீந்தார்களின் ஊதாரித்தனமான

டாம்பீக வாழ்வையும் அவர்களது அதிகாரமற்ற நிர்வாகத் தின்கீழ் இடம்பெற்ற ஊழல்களையும் அதிகாரிகள் ஐமீந்தார்களை ஏமாற்றிப் பொது மக்களுக்கு இழைத்த

கொடுமைகளையும் ஆசிரியர் கதை முழுவதும் துலக்கமாகக் காட்டியுள்ளார்.

அக்காலப் பதுதியிற் பொதுமக்களின் உழைப்பு, ஆட்சியாளர்களாலும் இவர்களது கைப்பொம்மைகளாக விளங்கிய ஜமீந்தார்களாலும் கொடுரோமான் முறையிற் சுரண்டப்பட்டமையாற் பொதுமக்கள் நாளெல்லாம் மாடாக உழைத்தும் வறுமைக் கொடுமைக்குள்ளாகி வாடி வதங்கினர்; வேதனையுற்று வெந்து மடிந்தனர். பொது மக்களது இத்தகைய துண்பநிலைகளை ஆசிரியர் அதிகம் காட்டாது விடினும்²⁸ அவர்களது துண்பநிலைக்கு மூல காரணிகளாக விளங்கியவர்களையும் அவர்களது தில்லு மூல களையும் சுரண்டற் கொடுரேத்தையும் ஊழல்களையும் டாம்பிக் வாழ்வையும் பொருத்தமுறக் காட்டியுள்ளமை போற்றத்தக்கது.

இக்கதையில் இடம்பெறும் ஜமீந்தாரிசபை முதலியன் பற்றிய விவரணங்கள், வருண்ணைகள், விளக்கங்கள் முதலிய வற்றைக் கூறந்து நோக்குமிடத்துப் பாரதியார், எட்டைய புர மகாராசாவின் அரண்மனையிற் பெற்ற சொந்த அனுபவம்தான் இவ்வாறு சிறந்த முறையில் சித்திரிக்க உதவியதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் எட்டையபுர ஜமீந்தாரையும் அவரது திருச்சபை யையும் அச்சபையில் அங்கம் வகித்த புலவர்கள், வித்து வான்கள் கூட்டத்தையும் நன்கு அறிந்தவர் பாரதியார். இளம் வயதிற் சிலகாலம் அவரும் எட்டைய புரம் சமஸ்தானத்துப் புலவர் திருச்கூட்டத்துள் ஒருவராக இருந்தவர். அவரது தந்தையாரும் எட்டையபுர ஜமீனிற் கடமையாற்றியர். பாரதியார் சிலகாலம் சமஸ்தானத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராக இருந்து பாடல்களைப் பாடியபோதும் நாளைடவில் வீணர்களின் வேடிக்கைப் போக்குகளையும் ஊதாரித்தனங்களையும் கண்டு வெளுண்டு அதனைவிட்டு வெளியேறியவர். தமது கவிதைகளிலும் சில

இடங்களில் நேரடியாகவும் மறைமுசமாவும் எட்டையெருமல்தான்த்தையும் மகாராசாவையும் கண்டித்து நெயாண்டி செய்துள்ளதுடன் தாம் சிலகாலம் அங்கிருந்து வீணாக விழில் பாய்சியதையிட்டுக் கழிவிரக்கத்துடன் பாடியுள்ளையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கதையில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களுள் சின்னசங்கரன், ராமசாமிக்கவுண்டர், முத்திருளப்பக் கவுண்டன் ஆகியவை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ராமசாமிக்கவுண்டரவர்களுக்கு அடைப்பை தூக்கும் தொழில் பாரித்த முத்திருளப்பக் கவுண்டன் வாசகர்களால் மறக்க முடியாத வாயாடிப் பாத்திரமாக இக்கதையிற் படைக்கப் பட்டுள்ளான். அதே சமயம் இப்பாத்திர வாயிலாக அக்காலப் புலவர்களது புலமைக் காய்ச்சல், தகிடுத்தங்கள், கோமாளித்தனங்கள், வீணர்களுக்குத் துதி பாடி வயிறு வளர்க்கும் இழித்தகைமை முதலியன தத்ருபமாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

உபய வேதாந்த ஆசாரியாருக்கும் முத்திருளப்பக் கவுண்டருக்கும் இடையே இடம்பெறும் வாதப்பிரதி வாதங்கள் மூலம் அந்நாளில் தமிழ்மொழி, வடமொழி ஆகியன பற்றி நிலவி வந்த அபிப்பிராயங்களைப் பாரதியாரி தெளிவு படுத்தியுள்ளார். தமிழ் மொழியா வடமொழியா உயர்ந்தது எனப் பாத்திரங்கள் வாதிடும் கட்டங்கள் கவை மிக்கனவாகவும் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. முத்திருளன் வாயிலாக, “...ஆங்காணும், தமிழ்ப் பாஷைக்கு நேரானதோர் பாஷையில்லை. அதிலும், வடமொழி நமது தமிழ் மொழிக்குச் சிறிதேனும் நிகராக மாட்டாது. தமிழ் கற்றோர் அனைத்தும் கற்றோர். அறியும், அறியும், அறியும், இனி வித்துவான்களுடைய சபையிலே ஊத்தைவாய் திறக்க வேண்டாம்”²⁹ என வெளிப்படுத்தியுள்ளையை சிந்திக்கத்தக்கது. ‘தமிழ் கற்றோர்

அனைத்தும் கற்றோரே' என்ற குருட்டாம்போக்கினைப் பாரதியார் ஏற்காதது மட்டுமன்றித் தமது கட்டுரைகளிற் சில இடங்களிலே இத்தகைய போக்கினைக் கண்டித்துக் கேவி செய்துமுள்ளார்.

ஆயினும் பாரதியார் காலத்திலேயே வடமொழி—தென் மொழி பற்றிய குரோத உணர்வும் மொழி வெறியும் தமிழ் நாட்டில் முளைவிடத் தொடங்கி விட்டன. இதுவே நாள்டைவில் மறைமலையடிகளின் ‘தனித்தமிழ் இயக்க’ மாகவும் வளர்லாயிற்று. தமிழின் சிறப்புக்களையும் அருமை பெருமைகளையும் வாயாரப் போற்றியவர் பாரதியார். ஆயின் அவரிடம் மொழிவெறி என்ற பேய் ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை. ‘தமிழிலே இல்லாதது ஒன்றுமில்லை’ என்ற குருட்டுத் தனமும் பாரதியாரை ஆட்டிப்படைத்த தில்லை.

பாரதியார் தமது சமகாலத்துப் புலவர்கள் பலர்து திருகுதாளங்களையும் பொய்மைகளையும் கண்டு மனம் புழுங்கியவர். தாம் வாழும் சமூகத்தை மறந்து சமூக உணர்வு சிறிதுமின்றி வீணார்களிடம் பல்லுக்காட்டி வயிறுவளர்க்கும் நோக்கத்துடன் கூளப்ப நாயக்கன் காதவைகளும் உலாக்களும் சிருங்காரப் பாடல்களும் எதுகை, மோனை அலங்காரப் பாடல்களும் பாடிப் ‘பாணகவி’ என்னும் பட்டம் பெற்றுத் தம்மையும் சமூகத்தையும் ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்த புலவர் திருக்கூட்டத்தைப் பல்வேறு வகையிலே தமது பாடல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் ஆவேசத்துடனும் வேதனையுடனும் நெயாண்டியுடனும் கண்டித்தவர் பாரதியார். இக்கதையிலும் பல இடங்களிற் பாரதியார் இத்தகையவற்றை நேரடியாகவும் மறைமை மாகவும் கண்டித்துள்ளார். கதைப் போக்கின் இடையே ஆசிரியரே தலையிட்டு நேரடியாகக் கறும் விடயங்கள் சில இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

‘ஆனால் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் நான் தமிழ் நாட்டில் இருந்தபோது அங்கு சின்னசங்கரனுக்கு மேலே உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த ‘கவி’ நான் பார்த்தது கிடையாது. தேசமோ உலகத்துக்குள்ளே ஏழைக் தேசமாசிக்தாரி பதினாயிரம் ரூபாயிருந்தால் அவன் தமிழ் நாட்டிலே கோடைக்காரன். பத்து வேலி நிலம் இருந்தால் அவன் ராஜாத்ரிராஜமார்த்தாண்டன். ஒரு ஐமீனிருந்து விட்டால், அவன் ‘சந்திரவம்சம்’, ‘குர்யவம்சம்’, ‘சனீஸரவம்சம்’, ‘மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரம்’, பழைய பன்றி அவதாரத்துக்குப் பக்கத்திலே சேர்க்க வேண்டியது. இந்தத் தேசத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் எனக் கணக்குச் சொல்லுகிறார்கள். நான் நாலைந்து பேரைக் கூடப் பார்த்தது கிடையாது...இந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களிலே எனக்குத் தெரிந்த வரை நம்முடைய மகாவிஷ்ணுவுக்குத்தான் சிரமம் அதிகம். பன்றி விஷ்ணுவின் அவதாரம். கவுண்டனூர் ஐமீந்தார் விஷ்ணு அவதாரம். அன்னிபெஸன்ட் வளர்க்கிற (நாராயணயர் இடம் கொடாத) கிருஷ்ண மூர்த்திப் பையன் அதே அவதாரம். மொத்தத்தில் மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கஷ்டம் அதிகம். இப்படித் தெருவிலே கண்டவர்களையெல்லாம் ‘மூன்று காசுக்காகப் புகழ்ந்து பாடுவது, பெண்களுடைய மூக்கைப் பார்த்தால் உருளைக் கிழங்கைப் போவிருக்கிறது, மோவாய்க் கட்டையைப் பார்த்தால் மாதுளம் பழத்தைப் போவிருக்கிறது, கிழவியுடைய மொட்டைத் தலையைப் பார்த்தால் திருப்பாற்கடலைப் போல் இருக்கிறது என்று திரும்பத் திரும்பக் காது யளித்துப் போகிறவரையில் வருணிப்பது; யமகம், திரிபு, பசுமுத்ரபந்தம், நாகபந்தம், ரதபந்தம், தீப்பந்தம் முதலிய யாருக்கும் அர்த்தமாகாத நிர்ப்பந்தங்கள் கட்டி அவற்றை மூடர்களிடம் காட்டிச் சமர்த்தனென்று மனோவாஜ்யம் செய்து கொள்வது— இவைதான் அந்தக் காலத்திலே கவிராயர்கள் செய்த தொழில். ’³⁰ பாரதியாரின் இக்கூற்றுக்கு மேலும் விளக்கம் அவசியமில்லை.

தமது ‘புணர்ஜன்மம்’ என்னும் கட்டுரையிலே, “இடையில் நமக்கு நேர்ந்த கேடு’ என்ற உபதலைப்பில், “...நமது கவிதையிலே ஆனந்தம் குறையத் தொடங்கிற்று, ருசி குறைந்தது. கரடு முரடான் கல்லும் கள்ளி முள்ளும் போன்ற பாதை நமது கவிகளுக்கு நல்ல பாதையாகத் தோன்றலாயிற்று. கவிராயர் ‘கண்’ என்றதை ‘சக்கு’ என்று சொல்லத் தொடங்கினார். ரஸம் குறைந்தது; சக்கை அதிகப்பட்டது. உண்மை குறைந்தது; பின்னால் திறமைகள் அதிகப்பட்டன.... கவிதைகளில் ஒளி, தெளிவு, குளிர்ந்த நடை மூன்றும் இருக்க வேண்டுமென்பது கம்பனுடைய மதமாகும். இதுவே நியாயமான கொள்கை”³¹ எனக் கூறியுள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது.

‘சின்னசங்கரன்’ ராமசாமிக் கவுண்டர்மீது பாடி அரங்கேற்றிய யமக அறுசீர்க் கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம் வருமாறு:

“கவுண்டவுண்ட தென்ராமன் கணை
பொழியமிகச் சோர்ந்து கண்ணீராற்றிற
கவுண்டவுண்ட மார்பினளாய் மகனுள்ளை
நினைந்து மனங்கரையா நின்றாள்
கவுண்டவுண்ட சீதையினை
மாலையிட்ட பெருமானே கவுண்டனூரிற்
கவுண்டவுண்ட ராமசாமித் துரையே
விரைவிற் கலவி கெய்யே.”³²

நாய்க்கர் கால வித்துவச் செருக்கு, சொல் அலங்காரம் சிலேடை சிருங்காரச் சுவை முதலியன நிறையப்பெற்ற இப் பாடல் சபையிற் பெரும் புகழாரங்களுடன் அரங்கேற்றப் பட்டதும் சின்னசங்கரனின் புகழ் கவுண்டராச்சியம் முழுவதிலும் பரவியது; அவன் மகாவிகவிஞர் எனப் பட்டம் சூட்டப்பட்டான். இதுவே பாரதியார் காலத்துக் கவிச்சிநிகங்களின் இலட்சணமாகும்.

பாரதியார் சிறுவயதிலே எட்டையறு சமஸ்தானத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராக இருந்து தமது கவித்திறமையைப் புலப்படுத்தியபோது அவரது பதினோராவது வயதில் அவருக்குப் புலவர்களாற் 'பாரதி' என்ற பட்டம் குட்டப் பட்டது. அக்காலத்தில் அவர் பாடிய பாடல்கள் சிருங் காரச் சுவையிக்க வித்துவச் செருக்குடைய பாடல்களே எனவும், அவை இன்று கிடைக்காமற் போன்றை ஒருவகை மில் நல்லதே எனவும் வ. ரா. குறிப்பிட்டுள்ளமையும் மேற் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

இக்கதையிலே இடம்பெறும் சின்னசங்கரன், பாரதியார் ஆகிய இருவரதும் இளமை வரலாறு, குண இயல்புகள், தோற்றம், கவிபாடும் ஆற்றல் முதலியவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்துச் சின்னசங்கரன் உண்மையிற் சின்னப் பாரதியே என்பதில் ஐயமில்லை என்பது தெளிவாகும். சின்னசங்கரன் பத்துவயதிலேயே பாடத் தொடங்கி மகா கவிஞர்ன்ற பட்டமும் பெற்றான். எப்பொழுதும் அவன் புலவர்களுடனேயே சகவாசம்; சமவயதுப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடப் போவதில்லை; பாடசாலைப் பாடங்களிற் கவனம் செலுத்துவதில்லை. கணிதம் என்றால் ஒரே வெறுப்பு; தமிழில் ஆரவும் அதிகம். ஆனால் இலக்கணம் பிடிக்காது. மூன்று வயதிலேயே தாயை இழந்தான். தந்தை, மகாராசாவின் அரண்மனையிற் செல்வாக்குப் பெற்றவர்; இரண்டாம் திருமணம் செய்து கொண்டவர்; தனது மகனைச் சிமைக்கனுப்பி உயர் கல்வி கற்கச் செய்து உயர்ந்த உத்தியோகத்தனாக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டவர். சின்னசங்கரன் தனது பாட்டனாரிடம் வளர்ந்தவன். இவை யாவும் பாரதியாருக்குப் பொருந்தக் கூடியதே. சின்னசங்கரனின் பெயர், சங்கரன், சங்கரம்யர், சங்கரநாராயண்யர், சங்கரநாராயண பாரதியார் என்ப பாரதியார் என்ற பெயரும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

அக்காலச் கவிஞர்களைப் பற்றிப் பாரதியார் குறிப்பிடுகிட்டது அடிக்கடி, ‘அவர்களுக்குப் பாட்டுக் கட்டடத்தான் தெரியும்’ எனக் கூறியுள்ளார். உண்மையில் அக்காலச் கவிஞர்கள் கவிதை இயற்றவில்லை பாட்டுக்கட்டினார்கள். சின்னசங்கரனுக்கும் முத்திருளப்பன் மகள் இருளாயிருக்கு மிடையிற் காதல் ஏற்பட்டதைச் காட்டியுள்ள ஆசிரியர், இருளாயிமீது சங்கரன் கொண்ட காதல் சம்பந்தமாக அவன் கமார் ஈராயிரம் பாடல்கள்வரை பாடிக்கீர்த்தான் எனக்கூறும் பகுதியிக்க நகைச்சுவையாக அமைந்துள்ள அதே சமயம் அக்காலப் புலவர்களின் சமூகப் பார்வையும் இலக்கிய நோக்கும் எத்தகையனவாக இருந்தன என்பதை யும் தொனிக்க வைத்துள்ளார். இருளாயி—சின்னசங்கரன் காதல் நாடகம் உடற் சம்பந்தம் அற்றது என்பதையும் கதையிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். செல்லம்மாவைப் பதினான்கு வயதிலே திருமணம் செய்ய முன்பு பாரதியாருக்கும் இத்தகைய அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்பது தெரியவில்லை. ஏனெனில் அவர் தமது கயசரிதையில் ‘பிள்ளைக்காதல்’ என்ற நலைப்பிற் பாடியுள்ள பாடல்கள் இவ்வகையிற் கிந்திக்க வைக்கின்றன. “வயது முற்றிய விண்ணுறு காதலே மாசுடைத்தது தெய்வீகமன்றுகான்” என அவர் குறிப்பிட்டிருத்தலும் கவனிக்கத்தக்கது.

இக்கதையின் அமைப்பு, பல இடங்களில் நாவலுக் கேற்றதாக அமையவில்லை. இத்தகைய குறை பாடு ஆரம்ப கால நாவல்களான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் முதலியவற்றிலும் காணப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. எனினும் எனிமையும் தங்குதடையற்ற வேகமும் பொருந்திய நடை, உயிர்த்துடிடு நிறைந்த பேச்சு மொழிப் பிரயோகம், கச்சிதமான வருணன்கள், உயிர்க்களை சொட்டும் பாத்திரப் படைப்பு முதலியவை இக்கதைக்குத் தனிச்சிறப்பை அளிக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இக்கதையில் வரிக்கு வரி நிறைந்து காணப்படும் நகைச்சுவையும் நெயாண்டியும்

வாசகரது கவனத்தை முழுமையாக ஈர்க்கும் வகையில் அமெந்தள்ளமை விதற்று கூறுத்தக்கதொன்றாகும். இக்கதையை வாசிப்பவர்கள் ஒரே ஒரு மறை வாசித் தாலும் அவர்களது உள்ளத்தில் என்றும் மறக்க முடியாமல் மிக ஆழமாகப் பதிந்து விடும் ஒப்பற்ற சிறப்புடையது இக்கதை.

பேஷ் பேஷ், ஷோக்கான், சமூகத்தின் மேலே (தங்கள் மீது) முதலிய பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ள ஆசிரியர், சில இடங்களிற் சொல் ஆராய்ச்சியும் நடத்தியுள்ளார். “புத்தி” என்றான் முத்திருளன். (ஜமீந்தாரவர்களிடம் வேலையாட்கள் பேசும் போதே ‘புத்தி’ என்று தொடங்குவது வழக்கம். இந்தச் சொல்லை இதே இடத்தில் இந்த அர்த்தத்தில் வழங்குவதற்குள்ள விவேச காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்லும்படி தமிழ் நாட்டில் மலிந்து கிடக்கும் பாஷா பரிசோதனைப் பண்டிதர்களிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொள்கிறேன். நான் யோசனை செய்து பார்த்ததில் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சிற்சில காரணங்கள் தோன்றுகின்றன; ஆனால் ஒரு வேளை சரியாக இருக்குமோ இராதோ என்ற அச்சத்தால் இங்கு வெளியிட மனம் வரவில்லை)“³³ என வரும் பாரதியாரது கூற்று அவதானிக்கத் தக்கது.

“இப்படியிருக்கையில் இவ்விருவரின் கூத்துக்கு இடையூறான ஒரு செய்தி வந்து விட்டது. இவர்களுடைய காதலாகிய மரத்திலே இடபோல் விழுந்த செய்தி!” என இக்கதை இவ்வாறு திடுதிப்பென முடிகின்றது. உண்மையில் இக்கதை முடிவுறாத கதையாகும். ‘சின்னசங்கரன்’ என்னும் தலைப் பிலமைந்துள்ள இந்நீண்ட கதை மொத்த மாக இருபத்தொன்பது (முப்பது எண்ச் சிலர் குறிப்பிடுவர்) அத்தியாயங்களைக் கொண்டதாக எழுதப்பட்டது எனவும், நால் வடிவம் பெறுமுன்பே பெரும்பகுதி எவராலோ

களவாடப்பட்டது எனவும் கூறுவர்.³⁴ ஆயின் இப்பொழுது கிடைப்பது, ‘பிஞ்சிலை பழுத்தது, ராமசாமிக் கவுண்டர்’ திருச்சபை, சங்கரன் யமகம் பாடி அரங்கேற்றியது, காதல்’ என்னும் நான்கு தலைப்புகளில்தமற்றுள்ள சிறு பகுதியே. அச் சிறுபகுதியே மேற்கூறப்பட்ட அரிய விடயங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளதெனிற் கதை முழுவதும் கிடைத்திருப்பின் பாரதியாரது சமகால நிலைமைகள் பற்றி இன்னும் எத்தனையோ அரிய விடயங்கள் கிடைத் திருக்கும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. கதையின் பெரும் பகுதி கிடைக்காமற் போன்றை தமிழ் மக்களின் தூர்ப்பாக்கியுமே. இது பற்றி வ. ரா. கூறியுள்ளமையும்³⁵ கவனிக்கத்தக்கது.

.301—101.கப

.ஒரை குவை

000

.363.கப

.நெடுங்கால ராப்பிரியாப

.383.கப

.ஒரை குவை

.382.கப .311.கப

.நெடுங்கால ராப்பிரியாப்பிள்ளைய

.382.கப

.நெடுங்கால ராப்பிரியாப

.31.கப

.ராப்பிரியாப ஸ்காலப ,.ஏ.க .11

ராப்பிரியாப—கிராக பீமிகுப்பன ,.வு.மினாகாலகுவை
பூர்ணம் காலக்பூராம

.31.கப

.நெடுங்கால ராப்பிரியாப .11

.303.கப

.நெடுங்கால ராப்பிரியாப .11

சர்வரதாரம் :

1. பாரதியார் மொழிபெயர்த்த தாகர் சிறு கதைகள், அமுதனிலையம், சென்னை, 1958.
2. பாரதியார் கதைகள், 1977, பக். 402.
3. மேலது நூல் பக். 81.
4. மேலது நூல், பக். 147—150.
5. மேலது நூல், பக். 101—106
6. பாரதியார் கட்டுரைகள் । தத்துவம், 1949.
7. பாரதியார் கதைகள், பக். 389.
8. மேலது நூல், பக். 389.
9. மகாகவிபாரதியார் கவிதைகள், 1975. பக். 386.
10. பாரதியார் கதைகள் பக். 285.
11. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார், பக். 12.
வேங்கடசாமி, மு., பெந்தமிழ்ச் சாரதி—பாரதியார்-வாழ்க்கை வரலாறு,
12. வ. ரா., மேலது நூல், பக். 12.
13. பாரதியார் கதைகள், பக். 403.

14. மேலது நால், பக். 405.
15. மேலது நால், பக். 405—406
16. மேலது நால், பக். 405.
17. வ. ரா. மேலது நால், பக். 16—17.
18. மேலது நால், பக். 10.
வேங்கடசாமி, மு., பெந்தமிழ்ச் சாரதி பாரதியார்,
வாழ்க்கை வரலாறு, 1964, பக். 10—26.
19. பாரதியார் கதைகள், பக். 412.
20. மேலது நால், பக். 412—413.
21. மேலது நால், பக். 411.
22. வ. ரா. மேலது நால், பக். 13.
23. பாரதியார் கதைகள், 1977, பக். 409.
24. ஜீவான்றதம், ப., பாரதிகைப் பற்றி—ஜீவத 1963,
பக். 116.
25. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், 1975, கவிதைக்
காதலி. பக். 196—197
26. வேங்கடசாமி, மு., பெந்தமிழ்ச் சாரதி பாரதியார்,
வாழ்க்கை வரலாறு, 1964. பக். 26.

27. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார் பக். 83.
28. பாரதியார் எழுதிய சின்ன சங்கரன் கதையின் ஒரு சிறு பகுதியே இன்று கிடைத்துள்ளது. பெரும்பகுதி நூல்லடிவம் பெறு முன்பே யாராலோ களவாடப்பட்டு விட்டது என்பர். களவாடப்பட்ட பகுதியிற் பொது மக்களின் மேற்குறிப்பிட்ட துணப் நிலைமைகளைக் காட்டியுள்ளாரோ தெரியவில்லை.
29. பாரதியார் கதைகள், பக். 425,
30. மேலது நூல், பக். 432—433.
31. பாரதியார் கட்டுரைகள், தத்துவம், பக். 75—76.
32. பாரதியார் கதைகள், பக். 429.
33. மேலது நூல், பக். 421.
34. ஜீவானந்தம். ப., பாரதியைப்பற்றி ஜீவா, 1963.
பக். 99, 114.
வெங்கடசாமி, மு., பைந்தமிழ்ச் சாரஷி பாரதியார் வாழ்க்கை வரலாறு 1964, பக். 52—53.
35. வ. ரா., மகாகவி பாரதியார். பக். 83.

9. தமிழ்ச் சாதி

பாரதியார் தமது ஆச்கங்களில் ‘இனம்’ என்ற சொல்லுக்குப் பதிலராகப் பெரும்பாலும் ‘சாதி’ (Nation) என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளார். மனித சாதி, ஆரியசாதி, தமிழ்ச்சாதி, இந்துசாதி என அவர் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. தமிழ் இனம் பற்றிச் சமகாலத்தில் வேறு எவருமே சிற்றிக்காத அளவிற்குப் பாரதியார் மிகமிக ஆழமாகவும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும் சிந்தித்துள்ளார். பாரதியாரிடம் நாட்டுப்பற்று, இனப்பற்று, மொழிப் பற்று ஆகியன நிறைந்து காணப்பட்டனவேயன்றி, நாட்டுவெறியோ இனவேறியோ மொழிவெறியோ காணப் பட்டதில்லை. அவர் தமது இனத்தின் மீதும் மொழியின் மீதும் கொண்டிருந்த அளவுகடந்த பற்றுதல், தமிழ் மொழியிலும் இனத்திலும், மண்டிக்கிடந்த குறைபாடுகளையும் புன்மைகளையும் மறைத்து ‘ஓகோகோ’ என ஒரேடியாகப் புகழ் வைக்கும் அளவிற்குப் போதையாக என்றுமே மாறியதில்லை.

அகன்ற பாரத நாட்டையும் பாரதமெழிகளையும் பாரத மக்களையும் இதயக்ததியுடன் நேசித்த பாரதியாரி தமது தாய் மொழியையும் இனத்தையும் நாட்டையும் போற்றினார்; அதேசமயம் குறைபாடுகளையும் புன்மைகளையும் அலசி அலசிக் காட்டினார்; கண்டிக்க வேண்டிய

வற்றைக் கண்டித்தார்; அன்புக் கரம் நீட்டி ஆதரவுடன் அனைத்து, 'அப்படிச் செய்யாதே இப்படிச் செய்' என அறிவுரை பகன்றார்; இன்னின்னவற்றைச் செய்தால் உலகமக்களோடு சர்நிகர் சமானமாக முன்னேறவாய் என நம்பிக்கையூட்டினார்; இன்னின்ன செய்யத் தலவற்னால் நாசமாய் அழிந்து போவாய் என எச்சரிக்கை விடுத்தார். எந்த இடத்திலும் எந்த வேளையிலும் உண்மைகளையும் குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்ட அவர் அஞ்சியதில்லை. இவ்வைசையில் அவர் தமிழ்ச் சாதியின் பெருமைகள், சிறுமைகள், எதிர்காலப் போக்குகள் முதலியன் பற்றி மிகவிரிவாகவே பாடியும் எழுதியுள்ளார். அவை பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். என்னும் இங்கு விரிவான்கி ஒரு சில கருத்துகள் மட்டும் நோக்கப்படும்.

பாரதியார் தமது குறைகளையும் பலவீனங்களையும் கூட ஓள்ளு மறைவின்றி வெளிப்படுத்தி அவர்றைத் திருத்தமுயன்றுள்ளதை அவரது ஆக்கங்களிலே காணலாம். குறிப்பாக 'தராசு', 'சித்தக்கடல்', 'சில சங்கற்பங்கள்' என்னும் பகுதிகளிலே தமது பலவீனங்கள் குறைகள் பற்றி ஓளிவுமறைவின்றிக் கூறியுள்ள வாசகங்கள் நினைவு கூரத்தக்கவை. பாரதியாரை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறு படுத்தும் முக்கிய அப்சங்களுள் இதுவுமொன்றாகும். மணிவாசகர், அப்பர் சுவாமிகள் முதலிய இறை அடியார்கள் சிலர் தமது குறைகளையும் பலவீனங்களையும் வெளிப்படையாக எடுத்துக்காட்டி இறைவனிடம் முறையிட்டனர். பாரதியாரும் பராசக்தியிடம் முறையிடுகின்றார்: “பராசக்தி; ஓவ்வொரு கணமும் எனது சித்தம் சலிக்கும் முறைகளை அப்போதப்போது பொய்ணயில்லாபல் எழுதுவதற்கு எனக்குத் தைரியம் கொடுக்க வேணும். நாம் எழுதுவதைப் பிறர் பார்க்க நேரிடுமேன்று சருதி நமது தூர்ப்பலங்களை எழுத வஜ்ஜையுண்டாகிறது. பராசக்தி, என் மனதில் அர்த்த ஜ்ஜைய நீங்கிவட வேண்டும்

பாரதியினுடைய மன நடைகளை நான் எழுதப் போகிறேன். நான் வேறு, அவன் வேறு. நான் தாய் அறிவு. அவன் ஆணவத்திலே கட்டுண்ட சிறு ஐந்து. அவனை எனக்கு வசப்படுத்தி நேராக்கப் போகிறேன். அவனுடைய குறைகளை எழுத அவன் வஜ்ஜைப்படுகிறான். அந்த வஜ்ஜையை நான் பொருட்டாக்காதபடி அருள் செய்ய வேண்டும்¹ என அவர் பாரசக்தியிடம் வேண்டுவது நோக்கத்தக்கது. அதே சமயம் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு இடமளிக்காது அவர் தம்மைப் பற்றியும் அளவு கடற்த தண்ணம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

“புவியனைத்தும் போற்றிட வான் புகழ் படைத்துத்
தமிழ்மொழியைப் புகழி லேற்றும்
கவியரசர் தமிழ்நாட்டுக் கில்லை யெனும்
வசையென்னாற் கழிந்த தன்றே”²

என எட்டையபுரம் மகாராசாவுக்கு எழுதிய ஒலைத்தூக்கி லீ
இறுமாப்புடன் கூறவும் அவரால் முடிந்தது.

பாரதியார் காலத்திலும் அதற்குச் சரிறு முன்பும்கூடத் தமிழ் இனத்திற்கு உரிய பெருமைகளையும் இல்லாத பெருமைகளையும் பற்றிப் பலர் பறைசாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். தமிழ் இனத்திடம் காலம் காலமாக மண்டிகிடந்த குறைபாடுகளையும் புன்மைகளையும் சமகால இரங்கத்தக்க நிலையையும் மறந்து—அல்லது மறைத்து பழம்பெருமை என்னும் கற்பணைச் சுக்கத்தில் மிதந்து கானல் நீரைப் பிடிக்க முயன்று கொண்டிருந்தனர். இதே காலப் பகுதியிலே தமிழர்தம் பண்டைய பெருமைகளை சிறுமை களும், அவர்களது பார்வையில் பெருமைக்குரியவையே, பறைசாற்றும் வசையில் பல நூல்கள் எழுதப் பட்டன. மனோன்மனீயம் பாடிய பேராசிரியர் கந்தரம் பிள்ளையிலிருந்து, தமிழர் சரித்திரம் எழுதிய கந்தையா பிள்ளை»

திராவிட முன்னேற்றக் கழுத்தினர் வரை இத்தகைய போக்கினைத் தெளிவாகச் காணலாம். இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலேயே பாரதியார் தயக்க மயக்கமின்றித் துவி கரமாகத் தமிழ் இனத்தினைப் பற்றி அலசி அலசி விமர்சித்து யதார்த்த நிலைமையைக் கட்டிக் காட்டியுள்ளமை மனம் கொளத்தக்கது.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டக்காலச் சூழ்நிலை பாரதியாரை மட்டுமென்றிச் சமகால ஏனைய இலக்கியக் கர்த்தாக்களையும் அரசியல்வாதிகளையும் நாட்டுத்தலைவர் களையும் பழம் பெருமைகள் பேசத் தூண்டியது. அதன் மூலம் இந்தியர்களது உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த தாழ்வு மண்ப்பான்மையை அகற்றித் தன்மான உணர்வினைத் தட்டி எழுப்பி, அவர்களை விடுதலைப் போராளிகளாக மாற்றலாம் என நம்பினார். பாரதியாரும் பாரத நாட்டினதும் அதன் ஒருக்கறான தமிழ் நாட்டினதும் பழம் பெருமைகளையும் பெருமிதம் கொள்ளக்கூடிய சிறப்புகளையும் அடுக்கடுக்காகக் கூறிப் புகழ்ந்துள்ளார். ஆயின் பெருமைகளை எடுத்துக்காட்டியதுடன் மட்டும் நில்லாது சிறுமைகளையும் எதிர்காலச் செல்நெறிகளையும் சுட்டிக்காட்டவும் தவறவில்லை என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று.

தமிழ் இனத்தைப் பற்றிய பாரதியாரின் எண்ணங்களையும் செயல்களையும்...இவ்வாறாகப் பாரதியார், தமிழ் மக்களுக்குத் தெரிந்த, தெரியாத சாதனங்களின் மூலமாக, தமது லக்ஷ்யமாகிய ‘பூரண மனிதனைத் தமிழர்களின் உள்ளங்களில் உருவகப்படும்படியாகச் செய்து வந்தார். வெயில், பயிர்களுக்கு உயிர் கொடுப்பதைப்போல, பாரதியார். தமிழர்களின் உள்ளத்தை மலர்ந்து விரியச் செய்தார்.

தமிழர்களை தக்க சமயங்களில், பட்டவர்த்தனமாக ஏசுவார். உடனே அவர்களை அணைத்துக் கொஞ்சவார்

‘இதைச் செய்யமாட்டார்களா?’ என்று கெஞ்சவாரி. செய்யா விட்டால் அழிவு உறுதி என்று உறுமவார். என்ன இருந்தாலும், தமிழனுக்கு நிகராக யார் இருக்க முடியும் என்ற உண்மையை விளையாட்டுப்போல, அவனது உள்ளத்தில் ‘இஞ்செக்ஷன்’ செய்துவிடுவார். எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்களை நேர்முகமான சம்பாஷணை முறையால் அவர் அடியோடு மாற்றியிருக்கிறார்’³ எனப் பாரதி யாருடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவரான வ. ரா. குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழர்களின் பரிதாப நிலையைச் சமகாலத்தில் வேறு யாரும் சிந்திக்காத அளவிற்குச் சிந்தித்த பாரதியார் நெஞ்செபாருமினார்; வேதனைப்பட்டார்; விமமினார்; கண்ணீர் வடித்தார்; கதறினார். ‘பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொல்லப் பான்மைகெட்டு நாமமது தமிழரெனக் கொண்டு’ வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களின் நிலையையும், ‘ஊமையராய்ச் செவிடராய்ச் சூருடராய்ச் செயலிழந்திருந்த நிலையையும்’ என்னிக் கண்ணீர் வடித்த பாரதியார், ‘விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியை என்செயக் கருதியிருக்கின்றாயடா?’ என விதியை நோக்கிக் கணல் தெறிக்கக் கேட்கின்றார்.

ஒருபுறம் பழம் பெருமை என்ற குருட்டுத்தனம், மறுபுறம் அந்நியபுதுமை-மேரகம் என்ற பித்து. இரண்டிற்கும் இடையிற் கிடந்து தவிக்கும் தமிழர்களின் பரிதாப நிலையைத் ‘தமிழ்ச்சாதி’ என்ற தலைப்பிலமெந்துள்ள பாடற்பகுதியிலே திறம்பட சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாரதியார், “...நன்மையும் அறிவும் எத்திசைத்தெனினும் யாவரே காட்டிலும் மற்று அவை தழுவி வாழ்வீராயின் ஆச்சம் ஒன்றுமில்லை...” என அறிவரை பகர்கின்றார். தமிழ் மக்களிடம் நிறைந்திருந்த குருட்டு நம்பிக்கை களையும் கோணற் புத்தியையும் கண்டு வேதனையும் ந

பாரதியார், “ஒட்டகத்துக்கு ஓரிடத்திலா கோணலீ தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு வழியிலா துன்பம்?” என வினவுகின் றார்.

‘தமிழ் நாடு’, ‘தமிழ்த்தாய்’, ‘தமிழ்’ முதலிய தலைப்பு களிலே தமிழ் இனத்தினதும் மொழியினதும் பண்டைய சிறப்புகளையும் பெருமைகளையும் அடுக்கடுக்காகக் கூறி, தாழ்வற்றுத் தாழ்வுச் சிக்கல் கொண்டுழலும் மக்களுக்குப் பெருமித உணர்வை ஊட்டுகின் றார். ‘தமிழ்ச்சாதி’, ‘நடிப்புச் சுதேசிகள்’, ‘முரசு’, ‘புதுமைப்பெண்’, ‘பெண் விடுதலை’, ‘பெண்கள் வாழ்க்’, ‘பெண்கள் விடுதலைகி கும்மி’ முதலிய தலைப்புகளிலே தமிழ்ச் சமூகத்தின் குறை பாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டி, இன்னின்னவற்றைச் செய்ய வேண்டும்; இன்னின்ன செய்யக்கூடாது என அங்புடன் வேண்டுகின் றார்.

தமிழ் மொழி, தமிழ் இனம் ஆகியவற்றின் மீது பாரதியார் கொண்டிருந்த அளவிறந்த பற்றுதல், தமிழின முன்னேற்றத்தின் மீதான ஆர்வம் ஆகியவைபற்றி எவரும் ஜயுற வேண்டியதில்லை. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, அவர் நெல்லையப்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதியை இங்கே குறிப்பிடலாம். “தம்பி, நான் ஏது செய்வேன்டா? தமிழனவிட மற்றொரு பாஷை சுகமாக இருப்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது. தமிழனவிட மற்றொரு ஜாதியான் அறிவிலும் வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லை. தமிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு ஜாதிக்காரி அழகா யிருப்பதைக் கண்டால் என்மனம் புண்படுகிறது.....தம்பி— தமிழ்நாடு வாழ்க என்றெழுது. தமிழ்நாட்டிலே நோய்கள் தீர்க என்றெழுது. தமிழ்நாட்டில் வீதிதோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் மலிக என்றெழுது. அந்தத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலே நவீன கலைகள் எல்லாம் பயிற்சி பெற்று வளர்க என்றெழுது. தமிழ் நாட்டிலே ஒரே ஜாதி

தான் உண்டு. அதன் யெயர் தமிழ் ஜாதி. அது ஆர்ஜி ஜாதி என்ற குடும்பத்திலே தலைசிகுழந்தை என்றெழுது. ஆனால் பெண்ணும் ஒருயிரில் இரண்டு கலைகள் என்றெழுது. ஒன்றிலொன்று தாழ்வில்லை என்றெழுது. பெண்ணைத் தாழ்மை செய்தோன் கண்ணைக் குத்திக்கொண்டான் என்றெழுது. பெண்ணை அடைத்தவன் கண்ணை அடைத்தவன் என்றெழுது. தப்பாக வேதம் சொல்பவனைக் காட்டிலும் நன்றாகச் சிரைப்பவன் மேற்குலத்தான் என்று கூவு. வியாபாரம் வளர்க. யந்திரம் பெருகுக. முயற்சிகள் ஒங்குக. ஸங்கிதம், சிற்பம், யந்திரநால், பூமிநால், வரனநால், இயற்கை நூலின் ஆயிரம் கிளைகள்—இவை தமிழ் நாட்டிலே மலிந்திடுக என்று முழங்கு.'⁴

பாரதியார் பிறமொழிகளின் மீதோ பிற இனங்களின் மீதோ வெறுப்புணர்வு கொண்டவரல்லர் என்பதை அவரது ஆக்கங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தமிழர் யாவரும் ஓரே சாதியினர். அவர்களுக்குள் எத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பாகுபாடுகளும் இருக்கக்கூடாது என வெவ்வேறு வகையில் வற்புறுத்தியவர். தமிழ்ச் சாதி ஆரிய சாதியின் தலைக்குழந்தை எனத் திரும்பத் திரும்பப் பல இடங்களிலே துலக்கியுள்ள அவர், ‘ஆரியர்’ என்ற பதத்திற்குக் கொள்ளும் பொருள் வேறு பிறகாலத்தில் ஆரிய—திராவிட வேறுபாட்டுணர்வு வளர்ந்து சென்ற நிலையில் அதற்குக் கொள்ளப்பட்ட பொருள் வேறு. ஆரிய—திராவிட வேறுபாட்டுணர்வைப் பாரதியார் ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. அத்தகைய வேறுபாட்டுணர்வை வளர்க்க முனைபவரீகளை, 1920 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தாம் எழுதிய ‘வெறும்வேடிக்கை’, என்ற கட்டுரையிற் கேளி செய்து கண்டித்துள்ளார். பொதுவாக இந்துக்கள், இல்லாமியர், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய அனைவரையுமே ‘இந்தியர்கள்’ என்ற வகையிற் ஆரிய சாதி எனப் பல இடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிற்சில இடங்களில், இந்து மதத்தவர் என்ற வகையில் அவர்கள் யாவரும் ஒரே கூட்டம்; ஒரே சாதி; ஒருதாய் வயிற்றுக் குழந்தைகள் எனவும், அவர்களுக்குள் எத்தகைய வேறுபாட்டுணரவும் இருக்கக் கூடாது எனவும் வற்புறுத்து கின்றார். 1917ம் ஆண்டு அவர் எழுதிய தெலுங்கா மஹா சபை என்ற கட்டுரையிலே தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழ்ச் சாதியின் குறைபாடுகளையும் உறக்க நிலைமையையும் சுட்டிக் காட்டிக் கண்டித்ததுடன் நில்லாது தமிழ் மக்களைத் தட்டியெழுப்பவும் விழிப் புணர்ச்சி பெறச் செய்யவும் சொல்லாலும் செயலாலும் அயராதுமைத்தார். போலிகளை இனம்கண்டு அவர்களின் ஏமாற்று வித்தைகளை மக்கள்முன் அம்பலப்படுத்தினார். “தமிழிலிருந்து பூமண்டலத்திலுள்ள பாஷைகள் எல்லாம் பிறந்து நிற்பதாகக் கூவின மாத்திரத்தாலே ஒருவன் தமிழபி மானியாக மாட்டான். பள்ளிக்கூடத்துச் சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் தமிழ்ப் பாஷையிற் கற்றுக்கொடுக்கும்படி முயற்சி செய்கிறவன் தமிழபிமானி. தமிழராகப் பிறந்தோர் கூடி பிருக்கும் சபைகளில்லயும், தமிழராகப் பிறந்தோர் ஒருவருக் கொருவர் பேசும் போதும் இதர பாஷைகள் பேசாமல் தமிழே பேசும்படி முயற்சி செய்கிறவன் தமிழபிமானி...” என யார் உண்மையான தமிழபிமானி என்பதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறெல்லாம் கூறும் பாரதியார் தமிழ் மக்களது எதிர்கால முன்னேற்றத்திலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்; தமிழ் மொழி எதிர் காலத்திலே புகழ் பெற்று விளங்கும் எனவும் உறுதியாக நம்பினார். தமிழ் மக்களுக்கும் அத்தகைய நம்பிக்கையை ஊட்ட முயன்றார். ‘தமிழ்’ என்ற கட்டுரையிலே அவர் கூறியுள்ள வாசகமங்கள் சில இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

“—இந்த நிமிஷம் தமிழ் ஜாதியின் அறிவு, கீர்த்தி வெளி யுலகத்திலே பரவாமல் இருப்பதை நான் அறிவேன். போன நிமிஷம் தமிழ் ஜாதியின் அறிவொளி சற்றே மங்கியிருந்ததையும் நான்றிவேன். ஆனால் போன நிமிஷம் போய்த் தொலைந்தது. இந்த நிமிஷம் ஸத்யமில்லை. நாளை வரப்போவது ஸத்யம், மிகவும் விரைவிலே தமிழின் ஒளி உலக முழுவதிலும் பரவாவிட்டால் என் பெயரை மாற்றி அழையுங்கள். அதுவரையில் இங்கு பண்டிதர்களாக இருப்போர் தமக்குத் தமிழ்ச் சொல் நேரே வராவிட்டால் வாயை முடிக்கொண்டு வெறுமே இருக்கவேண்டும். தமிழைப் பிறர் இழிவாகக் கருதும்படியான வார்த்தைகள் சொல்லாதிருக்கவேண்டும். இவ்வளவுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்...”⁶ தமிழனை நோக்கி, ‘வையத்தலைமை கொள்’ என் அஸ்தே ஆணையிட்டார்.

கடல் கடந்த தமிழர்

இந்தியாவிற் காலம் காலமாகச் சமூகத்தின் அடித்தளத் தில், பொருளாதார ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் ஆடக்கி ஓடுக்கி ஒதுக்கப்பட்டுச் சரண்டற் கொடுமைகளுக்குள்ளாகி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலை பெற்றதைத் தொடர்ந்து மேலும் அவலங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அடிக்கடி ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள் வேறு அவர்களை நிர்க்கதியற்றவர்களாக்கின.

தமிழ்ச் சாதியின் வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கறைபடிந்ததும் துயரம் கப்பியதுமான ஒரு

காலகட்டம். இக்கால கட்டத்திலேயே, குவம் கோத்திரம் சாத்திரம் சமயம் முதலியவற்றின் பெயராலே தம் இனத்த வராலேயே ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் உறிஞ்சப்பட்டும் வஞ்சிக்கப்பட்டும் கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டும் புறக் கணிததொதுக்கப்பட்டுமிருந்த இலட்சோப லட்சம் தமிழ் மக்கள் தமது வயிற்றுக் கொடுமையை அகற்ற வேறு வழியின்றி, மனப்பொருமலுடனும் கண்ணீருடனும் தமது தாயகத்தை விட்டுக் கப்பலேறி இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மாவியன்னாம், தென்ஆப்பிரிக்கா, ரினினிடாட், மொறினியஸ், பிலி, ரீயூனியன் முதலிய நாடுகளுக்கும் தீவு களுக்கும் சென்று குடியேறி, ‘கலிகள்’ என்னும் அழகான பெயரில் அடிமைகளாக அவல வாழ்க்கையை மேற் கொள்ளலாயினர்.

‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்து வாளொடு முன்தோன்றிய முத்த குடி’ எனத் தமிழ்பிமானிகள் பலர் பழம் பெருமை பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையி தீவதான் ‘முத்த குடிகள்’ இலட்சக்கணக்கானவர் வயிற்றுப் பிழைப்பை நாடித் தாய் நாட்டை விடுத்துக் கடல் கடந்த நாடுகளுக்கும் தீவுகளுக்கும் கலங்கிய கண்களுடன் கப்பலேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

கடல் கடந்து சென்ற மக்களின் பரிதாப நிலையை நீக்கக் காந்தி போன்ற ஒரு சிலர் சிரத்தை கொண்டன ராயினும் அன்றைய பெரும்பாலான அரசியல், சமய, சமூகத் தலைவர்களோ இலக்கியக் கர்த்தாக்களோ இது சம்பந்தமாக எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை; கடல் கடந்து சென்ற தமிழ் மக்களது பரிதாப நிலையையிட்டுக் கவலைப்பட்டதுமில்லை. கடல் கடந்து சென்று, ‘கலிகள்’ என்ற பெயரில் அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்தியருள் மிகப் பெரும் பகுதியினர் தமிழர்களே என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களது பரிதாப நிலையை எண்ணி முதன் முதற் சிரத்தை கொண்ட தமிழ் இலக்கியக்

கார்த்தா பாரதியாரே என்வாம். பாரதியாரை அடுத்து தமிழ்ச் சிறுச்சை மண்ணனாக விளங்கும் புதுமைப்பித்தல் தமது ‘துண்பக்கேணி’ என்னும் நீண்ட சிறுச்சை தயில், கடல் கடந்து இலங்கையிற் குடியேறிய தமிழர்களின் பரிதாப நிலையைச் சோகச் சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார்.

பாரதியார், கடல் கடந்து சென்று அடிமைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களின் நிலையை எண்ணி நென்க குழறினார்; அவர்களின் குறைகளைத் தீர்க்க வழி யில்லையோ என ஏங்கினார். ‘தமிழ்ச்சாதி’ என்ற தலைப்பிலே அவர் இதயக் குழறவுடன் பாடியுள்ள வாடலின் ஒரு பகுதி இவ்வகையிலே நோக்கத்தக்கது.

‘.....ஆப்பிரிக் கத்துக் காப்பிரி நாட்டிலும்
தென்முனை யடுத்த தீவுகள் பலவினும்
பூமிப் பந்தின் கீழ்ப்புறத் தூள்ள
பற்பல தீவினும் பரயிலில் வெளிய
தமிழ்ச் சாதி தடியடி யுண்டும்
காலுதை யுண்டும் கயிற்றடி யுண்டும்
வருந்திடுஞ் செய்தியும் மாய்ந்திடுஞ் செய்தியும்
பெண்டிரை மிலேச்சர் பிரித்திடல் பொறாது
செத்திடும் செய்தியும் பசியாற் சாதலும்
பிணிகளாற் சாதலும் பெருந்தொலை யுள்ளதும்
நாட்டினைப் பிரிந்த நலி வினாற் சாதலும்.....’?

பின்த தீவுக் கரும்புத் தோட்டத்திலே இந்து மாதரி அனுபவித்த கொடுமைகளையும் துன்பங்களையும் வேதனை களையும் கல்நெஞ்சையும் உருக வைக்கும் வகையிற் சோகச் சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார். “ஏழைகள் அங்குச் சொரியும் கண்ணீர் வெறும் மண்ணிற் கலந்திடுமோ” எனவும், “அவர் விம்மி விம்மி விம்மி விம்மி அழுங்குரல்

கேட்டிருப்பாய் காற்றே—துன்பக்கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுத சொல் மீட்டும் உரையாயோ?'' எனவும், ''அவர் விம்மியழும் திறம்கெட்டுப் போயினர். நெஞ்சு குழுறுகிறார்—கற்பு நீங்கிடச் செய்யும் கொடுமையிலே'' எனவும், அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை எண்ணி நெஞ்சு குழுறும் பாரதியார், இறுதியில் ஆவேசம் கொண்டு, ''அவர் சாகும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில் மிஞ்ச விடலாமோ? ஹே! வீர காளி, சாமுண்டி காளி'' என அவர்களது துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவலக்குரல் எழுப்பிக் காளியை அழைக்கின்றார்.

‘நம்பி விடாதே’ என்னும் தமது கட்டுரையில், திராண்ஸ்வாலிற் குடியேறிய இந்தியர்களின் இரங்கத்தக்க நிலையையும், முதலிற் போயரின் (டச்சக்காரர்) ஆட்சியின் கீழும் பின்பு பிரித்தானியரின் ஆட்சியின் கீழும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அந்திகள், கொடுமைகள் ஆகியவற்றையும் கட்டிக் காட்டியுள்ள அவர், “.....இவர்களுக்கு ஜீ வதயை, மனசொட்டி எல்லாம் பறந்து போய் விட்டன. இனி தென்னாப்பிரிக்காலிலுள்ள இந்தியர்களை வெள்ளைக்காரர் கறி சமைத்துத் தின்றால்கூட இவர்கள் கவனிக்கப் போவ தில்லை...”¹⁸ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘திராண்ஸ்வால் இந்தியர்களின் கஷ்டம்’ என்னும் கட்டுரையிலும், பிரித்தானிய ஒனாய்கள் இந்திய ஆட்டுக் குட்டிகளைப் படுத்தும் கொடுமைகளையும் பிரித்தானியர் இந்தியர்களை அடிமையாக நடத்திக் கொருமான முறையில் வரி அறவிட்டமையையும் கூட்டிகாட்டி, இத்தகைய கொடுமைகளை அகற்றத் தாய்நாட்டு இந்தியர்கள் உடனே முயலவேண்டும் எனவும் உணர்ச்சிக்கிரமான முறையிற் கூறியுள்ளார்.

1916ஆம் ஆண்டு எழுதிய ‘பல’ என்ற கட்டுரையிலும், ‘ஸ்ரீமான் காந்தி’ என்ற உபதலைப்பில், “தமது தேசத் தார் ஆப்பிரிக்கா முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு ‘ஆப்பந்தக்

கூலி'க்காரராகப் போவதை எந்த விதத்திலும் தடுத்துவிட வேண்டுமென்று ஸ்ரீகாந்தி பாடுபடுகிறார். ‘ஓப்பந்தக் கூலி’ என்பது விலையடிமையைத் தவிர வேறான்றுமில்லை. இந்த விஷயம் நமது தேசத்துப் பண்டிதர்களுக்கும், சௌவர்களுக்கும் நெடுங்காலமாகத் தெரியும். ஆனாலும் ஆத்ம சக்திக் குறைவினால் இதுவரை தடுக்க முடியவில்லை. வார்டுஹார் டிஞ்சி வைஸ்ராய் வேலையை விட்டுப் போகு முன்பு, இந்த ‘ஓப்பந்தக் கூலி’ கூடாதென்று சட்டம் செய்து விடவேண்டும் என்பதாக ஸ்ரீகாந்தி மன்றாடுகிறார். நமது தேசத்து மாண்ஸ்த ரெல்லாரும் இந்த விஷயத்தில் தத்தமக்கு இயன்ற வரை முயற்சி செய்யும்படி வேண்டுகிறேன்’¹⁹ என வேண்டுவதும், கடல்கடந்த இந்தியர்கள்மீது அவர் கொண்டிருந்த சிரத்தையைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

விடு குடும்பம் .१

நூபிக் கிராம (நூபிக்கிராமம்) .பி. கூடும்பம் .१
நூபிக் கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१
நூபிக் கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१

०००

நூபிக் கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१
நூபிக் கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१

०११.கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१

(நூபிக்கிராம நூபிக்கிராமம்) .பி. கூடும்பம் .१
நூபிக் கிராம நூபிக்கிராம கிராமம் .१

சான்றரதரம் :

1. பாரதி நூல்கள்; வசனங்கள்: சித்தக்கடல்,
பக். 73.
2. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்: சான்றோர்,
பக். 206.
3. வ. ரா. மகாகவி பாரதியாரி, பக். 119.
4. நூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது)
பாரதி தமிழ், பக். 142—143.
5. மேலது நூல், பக். 273—274.
6. நூரன். பெ., (தொகுப்பாகிரியர்) பாரதி தமிழ்;
வசனத் திரட்டு, பக். 125.
7. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், தேசியகிதங்கள்,
பக். 44—45.
8. பாரதிதரிசனம், முதல் பாகம், பக். 110
9. நூரன். பெ., (தொகுத்துப் பதிப்பித்தது)
பாரதி தமிழ், பக். 153—154.

1984-இல் வெளிவந்த ஏமது புதிய வெளியீடுகள்

பாரதியாரி சிற்தனைகள்

டாக்டர் க. அருணாசலம் M. A., Ph. D., 37 00

கணவீரர்க்கங்கை காவலூர் S. ஜெகநாதன் 15 00

நிதிலவலீ

கவியமகன் M. A., வரலாற்று நாவல் 20 00

கல்யாணியின் கணவன்

சேனையின் மாதவன் சமூக நாவல் 9 00

நிசப்த சங்கதீங்கள்

நான்சில் கிருஷ்ணப்ரியன் M.A.,B.T.,
சமூக நாவல் 19 50

கடவுளின் கருணை

நான்சில் கிருஷ்ணப்ரியன் M.A.,B.T.,
அறிவுரைக் கதைகள் 7 50

அறத்தின் நாயகன்

நான்சில் கிருஷ்ணப்ரியன் M.A.,B.T.,
அறிவுரைக் கதைகள் 7 50

தொண்டர் பெருமை

நாஞ்சில் கிருஷ்ணபரியன் M.A., B.T.,

அறிவுரைக் கதைகள்

7 75

ஷனித அருளான்தர் கதை

கவியழகன் M.A.,

6 00

ஷனித அந்தோணியார் கதை

கவியழகன் M.A.,

6 50

ஷனித சவேரியார் கதை

கவியழகன் M.A.,

6 00

நிச்சயிக்கப்பட்ட நியாயங்கள்

வே. கபிலன்

சமூக நாவல் 17 50

மாணவமணிகருக்கு அன்னை இந்திரா

எல்லாரி

5 00

உள்ளங் கவர்ந்திடும் உலக உண்மைகள்

ஆர். மோகனா

7 75

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா

க. குழந்தைவேலன்

சமூக நாவல் 10 75

துப்பறியும் கந்தர்

எல்லாரி

7 75

மின் சாரம் உருவான கதை

அரசுமணி

9 00

திறுவர் விளையாட்டுக் கதை

சோமு

7 00

Wrapper Printed at
Eskay Art Printers, Madras-5
Phone : 841478

Designed by P. N. Anandan